ALFREDO BRYCE ECHENIQUE

GRĂDINA IUBITEI MELE

Scriitor peruan din celebra grupare cunoscută sub numele de „noul roman latino-american”. Critica literară îl înscrie într-o familie de spirite din care nu lipsesc Cervantes, Rabelais, Sterne, Voltaire, Stendhal, Proust, Henry James, Hemingway, Salinger etc. După studii de drept la Universitatea San Marcos din Lima (unde va reveni, peste ani, pentru a-şi da doctoratul în literatură), îşi completează formaţia literară la Paris, obţinând licenţa în literatură franceză clasică şi modernă (1966). De atunci îşi împarte timpul între creaţia literară şi profesoratul de literatură hispano-americană la diferite universităţi din Franţa (Paris, Montpellier) şi America de Nord (Austin, Yale). Dintre cărţile sale, traduse peste tot în lume, amintim: volumele de povestiri *Grădina fermecată* (1968, distins cu Premiul Casa de las Americas), *Magdalena Peruana şi alte povestiri* (1986), *Povestiri complete* (1995), romanele *o lume pentru Julius* (1972, Premio Nacional, Peru), *De atâtea ori Pedro* (1977), *Viaţa exorbitantă a lui Martin Romana* (1981), *Omul care vorbea de Octavia de Cadiz* (1984), *Nu mă aşteptaţi în aprilie* (1995), *Vinovatul noptatic* (1997, Premio Nacional, Spania), *Amigdalele lui Tarzan* (1999, distins, în Italia, cu Premiul Grinzane

Cavour), eseuri (*Cronici pierdute,* 2002), memorii *(Permisiunea de a trăi,* 1993), articole, cărţi pentru copii etc.

Grădina iubitei mele este o încântătoare poveste de dragoste între tânărul de numai şaptesprezece ani Carlitos şi superba Natalia, inaccesibila văduvă de treizeci şi trei de ani, râvnită de toţi bărbaţii invitaţi la petrecerea organizată de tatăl lui Carlitos şi detestată subit din clipa surprinzătoarei sale preferinţe pentru imberbul fiu al gazdei. Urmărirea grotescă pentru prinderea „vinovaţilor” îi sileşte pe cei doi să-şi găsească refugiu în „grădina” iubirii, care nu este altceva decât somptuoasa vilă cu parc şi piscină a fericitei Natalia de Larrea y Olavegoya, descendenta unei vechi familii aristocratice. „Efectul Siboney” al primului dans interminabil care declanşase iubirea se prelungeşte cu reverberaţii magice şi impregnează întreaga atmosferă a „grădinii”.

Grădina iubitei mele a fost distinsă, în anul 2002, cu Premiul Planeta, una dintre cele mai înalte distincţii literare din lumea hispanică.

Pentru Anita Chavez Montoya, aceste cumpăniri şi descumpăniri şi această iubire a mea; şi pentru fiicele ei, Daniela, Manuela şi Alejandra, cu toată dragostea celui care-şi spunea „Degeţelul îngheţat”.

De asemenea, pentru Fabiola şi Tavo *de la Puente, sau despre cum se recuperează stările sufleteşti din copilărie şi adolescenţă, stând de vorbă la un pahar de vin, într-o grădină frumoasă, cu oameni înzestraţi cu memorie bună şi inimă curată, cu un ascuţit simţ al umorului şi al prieteniei.*

Şi mii de mulţumiri, dragii mei Julia Roca şi Carlos Alvarez, deoarece ştiţi foarte bine că fără ajutorul şi răbdarea voastră plină de generozitate n-ar fi fost cu putinţă, anul acesta, şi în atâţia alţii, în Marea noastră Insulă, nici autorul, nici calculatorul său, şi cu atât mai puţin cartea sa. Vă mulţumesc, de asemenea, pentru adăpostul pe care mi l-aţi oferit, vouă, Irene şi Yovanka Vaccari, pribege alese, şi ţie, Luis Serra Majem, pentru reîntâlnirea atât de frumoasă şi preţioasă pe insulă, cu tot trecutul acelei adolescenţe petrecute în Menorca, şi vouă, Cecilia şi Humberto Palma, pentru casa din Punta Corrientes şi amintirile de-o viaţă...

Grădina mândrei mele de-o priveşti şi ochii până-n capăt ţi-i arunci, puzderie de flori ai să găseşti şi-n umbra-nmiresmată-ai să te culci.

FELIPE PINGLO, *Grădina iubitei mele*

Voila donc le beau miracle de votre civilization! De l amour vous avez fait une affaire ordinaire.

BARNAVE

Souvenir ridicule et touchant: le premier salon ou a dix-huit ans l on apăru seul et sans appui! Le regard d une femme suffisait pour m intimider. Plus je voulais plaire, plus je devenais gauche. Je me fai-sais de tout les idees les plus fausses; ou je me li-vrais sans motif, ou je voyais dans un homme un ennemi parce qu il m avait regarde d un ar grave. Mais alors, au milieu des affreux malheurs de ma timidite, qu un beau jour etait beau!

KANT

Le besoin d anxiete [...] Le besoin de jouer formait tout le secret du caractere de cette princesse aima-ble; de la şes brouilles et şes raccomodemments avec şes frères des

l age de seize ans. Or, que peut jouer une jeune fille? Ce qu elle a de plus precieux: sa reputation, la consideration de toute une vie.

Memoires du duc d'Angoulême

O how this spring of love resembleth The uncertain glory on an April day; Which now shows all the beauty of the sun And by, and by a cloud takes all away!

SHAKESPEARE

Plus de details, plus de details, disait-il a son fils, Il n y a d originalite et de verite que dans les details.

STENDHAL

La duchesse sejeta au cou de Fabrice, et tomba dans un evanouissement qui dura une heure et donna des craintes d abord pour sa vie, et ensuite pour sa raison.

STENDHAL

I

Carlitos Alegre, care niciodată nu ştia pe ce lume se află, simţi deodată ceva foarte puternic şi uimitor, ceva nestăvilit şi fulminant, ba mai mult, simţi ceva pe cât de violent pe atât de inexplicabil, deşi totul era extrem de plăcut, fără îndoială, când se întoarse acasă în seara aceea călduroasă de vară şi băgă de seamă că se făceau pregătiri de petrecere afară, pe terasă şi în grădină. De vreo două săptămâni învăţa în fiecare zi pentru examenul de admitere la universitate, în mansarda unei hardughii cu faţada igrasioasă şi prăfuită, gălbejită, murdară, o căsoaie cu pereţi de chirpici, dărăpănată şi numai bună pentru demolare, situată în strada Amargura, în care trăiau dona Maria Salinas, văduva unui anume Cespedes, funcţionară conştiincioasă la Poşta Centrală, şi cei trei copii ai săi – doi băieţi, fraţi gemeni, ah, şi o fetişcană, desigur, o fetişcană... – pe care-i avusese cu răposatul ei soţ, Cesar Cespedes, un neobosit şi priceput dermatolog din Chiclayo care începea să-şi deschidă drum la Lima în anii patruzeci şi visa să-şi ridice o vilă în cartierul San Isidro, ce mai, cu cabinetul în faţă, bineînţeles, şi luaţi aminte la ce vă spune

tatăl vostru, băieţi, luaţi aminte că ascensiunea asta profesională şi socială am reuşit s-o fac de unul singur, pornind de la zero, aţi înţeles? Când moartea l-a surprins şi l-a doborât – cum a spus cineva la înmormântarea pompoasă la care a luat parte multă lume, în Puerto Eden, Chiclayo, locul lui de baştină –, silind-o pe văduvă să abandoneze condiţia de casnică mulţumită şi încrezătoare, pentru a se consacra trup şi suflet educaţiei cât mai bune a copiilor ei, să vândă aproape la licitaţie casa în care locuiau atunci, în Jesus Maria, şi să se transforme în resemnata şi eficienta funcţionară de stat şi în corecta chiriaşă de la ultimul etaj al acelei căsoaie gata să se dărâme în fiecare clipă de pe strada Amargura, cu lume scăpătată, nici măcar în vechea Lima istorică a lui Pizarro, nici vorbă, nici măcar atâta, ci în Lima dărăpănată, unde, totuşi, îşi păstra reşedinţa cu un balcon vrednic de admiraţie, în vechiul stil al capitalei, preşedintele don Manuel Prado Ugarteche – pe atunci la al doilea mandat –, desigur fiindcă Prado trăia la Paris şi asta nu e deloc greu de înţeles, în afară de perioadele când guverna ţara, şi pentru că vechimea înseamnă nobleţe totodată, de ce să n-o spunem, argument pe care, deşi nu reuşeau să-l înţeleagă pe deplin şi nici să-l împărtăşească pe deplin, îl

invocau adesea Arturo şi Raul Cespedes, feciorii gemeni ai răposatului dermatolog din Chiclayo, faţă de cei care îndrăzneau să privească vetusta şi neprimitoarea căsoaie şi s-o vadă aşa cum era, adică fără înţelegere şi simpatie, ci de trestie şi lut, ori fără milă şi vederi largi, ci murdară, şi mai curând cu un pic de batjocură ascunsă şi un dispreţ care se vedea de la o poştă. Era de-ajuns să arunci o privire, iar dacă te uitai la ea mai mult şi schiţai un zâmbet însemna să depăşeşti măsura, deşi se mai întâmpla uneori, ce grozăvie, Lima asta, sărmanii Arturo şi Raul, atât de susceptibili încât curmau cu hotărâre orice discuţie despre cum poţi să te procopseşti şi cum poţi să sărăceşti.

Acelaşi argument al vechimii şi nobleţei era folosit de gemeni, preschimbaţi în 1957 în doi ambiţioşi elevi ai colegiului La Salle, aidoma unul cu celălalt pe dinăuntru şi pe dinafară, chiar dacă nici ei nu înţelegeau cum stau lucrurile în cazul ăsta, bineînţeles, când era vorba despre cinstea surorii lor mai mici, Consuelo, căci aparţii lumii bune şi distinse dacă trăieşti în San Isidro sau Miraflores, dar asta nu înseamnă că trebuie neapărat să fii rău ori să ai faimă rea, ceea ce este şi mai cumplit, şi cu atât mai puţin că eşti necuviincios, fir-ar să fie, dacă trăieşti în Amargura. Şi chiar dacă aceste calificative nu aveau

absolut nimic de-a face unele cu altele când fraţii Arturo şi Raul Cespedes se refereau la sora lor, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, şi toate cam în genul ăsta, nici laie, nici bălaie, o belea, o mare belea, sora noastră Consuelo, îndată se făcea în capul lor o harababură, un amestec de nedescris de San Isidro şi Miraflores şi Amargura, de lume bună şi prostime, ba chiar calicime, de ceea ce înseamnă să fii cuviincios şi necuviincios, ori sărac dar cinstit, ce lucru jalnic, şi nu izbuteau să iasă din acest labirint îngrozitor decât cu ajutorul celei mai puţin potrivite interpretări a aserţiunii că vechimea înseamnă nobleţe, care, de altminteri, numai pe ei doi nu-i lăsa să doarmă, susceptibili cum nu se mai poate în chestiuni de onoare, fragilă clasă de mijloc plină de aspiraţii, suspine şi disperări, *to be or not to be,* ce-o să spună lumea, mama e o biată funcţionară la poştă, dar noi pe mama, care e o sfântă, o punem la altar, la naiba, fiindcă merită mai mult ca oricine, fără doar şi poate, mai mult ca oricine... Şi vai de cel care ar spune că nu-i aşa...

Carlitos Alegre, în orice caz, niciodată n-a băgat de seamă nimic, nici măcar strada Amargura ori hardughia aia scorojită gata să se dărâme ori balconul micului palat al lui don Manuel Prado, şi cu atât mai puţin îi păsa de

chestia cu vechimea şi nobleţea, iar pe Consuelo nici măcar n-o vedea, ceea ce într-adevăr îi jignea pe fraţii Cespedes, dar asta se întâmpla din pricină că erau interesaţi şi arivişti cum nu se mai poate pentru vârsta lor. Iar Carlitos Alegre nu băga niciodată de seamă nimic, nici măcar faptul că se născuse într-o familie bogată şi onorabilă de dermatologi de prestigiu din tată-n fiu, şi cu atât mai puţin faptul că ferventul şi neclintitul său catolicism îl făcea să fie o fiinţă total imună la prejudecăţile acelei Lime din anii cincizeci unde absolvise colegiul Markham şi se pregătea cu entuziasm să intre la universitate şi să urmeze aceeaşi carieră în care tatăl şi bunicul său obţinuseră o recunoaştere ce depăşea graniţele ţării, în timp ce bunicul din partea mamei, dermatolog şi el, îşi strămutase reputaţia între graniţele noastre, dat fiind că era italian, profesor în Statele Unite, Premiul Nobel pentru medicină, şi progresele pe care le făcuse în tratamentul leprei erau pur şi simplu extraordinare, recunoscute de întreaga lume şi de o parte din Lima, îngrozitoarea Lima, oraş unde sosise pentru prima dată tocmai ca să viziteze înfiorătoarea leprozerie din Guia, care îl înspăimântase de fapt atât de tare, încât aproape că îl făcuse să-şi piardă cumpătul.

Carlitos Alegre n-a băgat de seamă niciodată nimic, nici măcar faptul că avea două surori mai mici foarte drăguţe, Cristi şi Marisol, de şaisprezece şi, respectiv, paisprezece ani, la fel de drăguţe ca mama lor, Antonella, născută şi educată la Bologna, şi care a încercat să-l înveţe italieneşte, dar, numai Dumnezeu ştie cum, el a ajuns să înveţe latina. De evlavios ce era, desigur. Şi aşa se face că nici măcar nu-şi dădea seama că adorabilele lui surori erau fără nicio îndoială obiectul dorinţei sociale a lui Arturo şi Raul Cespedes. Iar de aici aveau să ajungă la altar, bineînţeles, şi atunci desigur se vor instala lângă clinica particulară a învăţatului şi prestigiosului dermatolog Roberto Alegre Jr., cum nimeni în afară de ei nu-l numea pe tatăl lui Carlitos. Gemenii Cespedes cu suflete pereche ar fi ajuns în sfârşit în San Isidro şi Miraflores şi Ancon, în al nouălea cer, cum se spune, şi de asemenea cartierul Los Condores părea să se profileze la orizont, fiindcă de la o vreme începuse să aducă din ce în ce mai mult a San Isidro-Miraflores-Ancon, în paginile de cronică socială ale celor mai importante ziare din capitală.

Şi în asemenea măsură nu băga şi nu băgase niciodată de seamă nimic sfântul Carlitos Alegre, cum îi spuneau colegii de liceu, încât a acceptat fără şovăire invitaţia pe

care i-au făcut-o la telefon doi băieţi pe nume Cespedes, pe care nu-i cunoştea nici măcar din auzite. L-au sunat cu puţin înainte de vacanţa de vară, pe când el se pregătea, cu şiragul de mătănii în mână şi parcă pătruns de o taină nespus de plăcută, pentru examenele de bacalaureat la colegiul Markham, nu i-au spus nici măcar la ce liceu erau, şi C ar fi tos cu siguranţă că nu ştie nici astăzi, şi l-au invitat să înveţe împreună pentru examenul de admitere la universitate. Toată Lima şi-a dat seama ce urmăreau cu invitaţia aceea, cât de interesată era propunerea fraţilor Cespedes, dar, în sfârşit, Carlitos Alegre nu şi-a dat seama de nimic, fiindcă el întotdeauna găsea că totul e amuzant, deosebit de vesel şi de luminos.

Bineînţeles că fraţii au propus la început să înveţe acasă la Carlitos, dar el le-a spus, cu cea mai desăvârşită bună-credinţă, că era imposibil fiindcă se făceau reparaţii la catul de sus şi zgomotul era asurzitor, deşi de fapt eu nici nu bag de seamă, dar ceilalţi îmi spun mereu că e insuportabil, şi într-adevăr se pare că aşa şi este, ha, ha, ha. Arturo şi Raul Cespedes s-au îndoit de adevărul acestor cuvinte, pentru câteva clipe s-au simţit chiar reduşi la un neant existenţial, care pentru ei era neantul barierelor sociale din Lima, şi singura soluţie pentru a lămuri o

asemenea dilemă a fost hotărârea de a se duce glonţ până acasă la Carlitos şi de a vedea cu ochii lor ca să poată crede, fiindcă fuseseră cu adevărat extrem de răniţi, închipuindu-şi că... Fiindcă ei întotdeauna îşi închipuiau că...

Au venit cu o maşină care semăna cu casa lor, dar pe care o vopsiseră în aşa fel încât să semene cu casa lui Carlitos, iar acesta, bineînţeles, n-a băgat de seamă nimic, nici măcar efuziva strângere de mână, mai bine zis de mâini, dreapta şi stânga, pe care s-au grăbit să i le apuce Arturo şi Raul Caspedes, rostind în acelaşi timp, într-un glas încântat, plăcerea e de partea mea, şi chestia cu vechimea înseamnă nobleţe iar asta se vede la tine şi la noi, sau cel puţin aşa se dădea de înţeles, fără îndoială din pricina fericirii pe care au simţit-o când s-au încredinţat că lucrările de la catul de sus al casei familiei Alegre păreau cu adevărat un bombardament. Surorile lui Carlitos, Cristi şi Marisol, vrednice de el întru totul, şi-au făcut apariţia fără să bage de seamă nimic, ceea ce pentru fraţii Cespedes avea şi o parte bună, dat fiind că până şi automobilul purta amprenta străzii Amargura. Dar toate celelalte părţi ale acelei apariţii absente au fost cu adevărat îngrozitoare pentru gemenii Arturo şi Raul,

fiindcă o clipă mai târziu Cristi şi Marisol, distante, inabordabile, prea sus pentru ei, pline de cruzime în abstragerea lor extrem de inocentă, au traversat grădina din faţa casei îndreptându-se spre automobilele familiei şi spre taxiul ăla sau ce naiba era, au dispărut în interiorul unui Lincoln ’56, am rămas paf, Arturo, parcă-i de aur, aur masiv, Raul, şi gemenii Cespedes cât pe ce să-şi găsească sfârşitul când s-au izbit de automobilul-căsoaie, asupra căruia s-au năpustit cu furie şi i-au distrus capota, încercând *s-o* facă să dispară împreună cu restul vehiculului. S-a dovedit o operaţiune foarte dureroasă pentru cei doi fraţi, mai ales pentru Arturo, care pe deasupra şi-a luxat o mână când a lovit în caroseria acelui Ford-taxi-Sedan-din-42, blestemată ruşine, blestemată jignire, blestemată ocară şi blestemată viaţă, la naiba, aauuuu, mă doare, mă doare rău, Raul...

— Cum a spus Churchill, Arturo: cu „sânge, sudoare şi lacrimi”, dar vom ajunge...

— Şi cum zice cântecul popular mexican, Raul: „În curând vom ajunge la Penjamo”, deoarece, chiar dacă foarte puţin, cred că ne-am apropiat puţintel azi...

— Şi cu „sânge, sudoare şi lacrimi”, într-adevăr, fiindcă, zău aşa, braţul meu, cred că mi l-am dislocat, vai, la naiba,

vai, vai, auuu...

Nu ştiau că Lincoln Panamerican n-a existat niciodată, neisprăviţii de Cespedes Salinas, dar în fond a meritat să facă încercarea, a meritat din plin, cu toată suferinţa fizică şi socială, deoarece Carlitos a acceptat să înveţe împreună cu ei pentru admiterea la universitate, şi asta însemna că urmau să-şi petreacă toată vara împreună, învăţând de dimineaţă până seara. Cu alte cuvinte... Şi pe deasupra Carlitos a acceptat fără să-i întrebe măcar de unde răsăriseră, nici când şi cum aflaseră de existenţa lui, la ce liceu erau ori de unde ştiau că el dorea să urmeze dermatologia, şi o mulţime de alte lucruri pe care ar fi fost logic să le verifice. Cu alte cuvinte... în sfârşit, Carlitos a acceptat fără să-i întrebe absolut nimic, ceea ce însemna mult pentru gemeni. Cu alte cuvinte... Bine, bine, Raul, dar nu era oare Carlitos în stare să ne facă vreo figură? Cu alte cuvinte... Ori aşa o fi adevărata tradiţie care înseamnă nobleţe, iar nobleţea înseamnă bani şi San Isidro? Cu alte cuvinte...

Aveau să afle curând. Nu mai lipsea decât să treacă examenele ultimului an de liceu, apoi serbarea de absolvire şi vacanţa de Crăciun şi Anul Nou. Îndată după aceea trebuiau să se închidă în casă cu un maldăr de cărţi,

după ce aveau să-şi ia rămas-bun de la plajele din Lima, să se claustreze de dimineaţă până seara ca să tocească şi iar să tocească, deşi cum să facem, Arturo?, cum să-i explicăm lui Carlitos Alegre unde locuim?, ăsta e în stare să dea înapoi când o să-i spunem, povestea cu săraci dar cinstiţi e atât de răsuflată că n-o pot pricepe decât oamenii necăjiţi. Raul şi-a pierdut orice nădejde şi l-a adus şi pe Arturo la disperare, şi au urmat câteva zile şi nopţi de totală descurajare pentru amândoi. Până când şi-au luat inima-n dinţi şi l-au sunat pe Carlitos, într-o duminică după-amiază, gândindu-se că nu va fi acasă, încrucişându-şi degetele ca să izbândească, şi parcă implântaţi amândoi în telefonul de perete, negru şi preistoric, din casa Cespedes Salinas, morţi de frică şi *cheek to cheek,* sărmanii. Dar au avut dreptate. Conaşul Carlitos ieşise, iar cel ce răspundea era al doilea valet, cine?, al doilea valet, da, domnilor, la dispoziţia dumneavoastră, şi acum Arturo şi Raul aproape că au rămas atârnaţi de perete, cu telefon cu tot, năuciţi de chestia cu al doilea valet, ori pesemne că aşa se numeşte, corcitura dracului, în timp ce ăla fără-ndoială că auzea până şi răsuflarea lor şi tot ce-nsemna strada Amargura, da, Amargura, îl aşteptăm pe conaşul Carlitos la adresa asta şi vă lăsăm şi numărul nostru de

telefon, îl aşteptăm dimineaţa şi după-amiaza, da, în cele trei luni de vară, da, şi să nu uitaţi nimic, vă rugăm, i-au spus şi au stăruit pe lângă primul-al doilea valet despre care Arturo şi Raul nu auziseră vorbindu-se în viaţa lor, complet dărâmaţi în săliţa dinspre culoar, parcă mai Cespedes şi mai Salinas ca niciodată.

Bineînţeles, Carlitos nu i-a sunat ca răspuns la apelul lor telefonic, şi după trei săptămâni gemenii Cespedes erau cât pe-aci să moară de disperare şi orgoliu grav rănit. Mai-mai să nu termine liceul, atât de prost s-au prezentat la examenele de bacalaureat, şi n-au dansat mai deloc la petrecerea de absolvire, s-au îmbătat criţă în noaptea de Revelion, ca să nu mai spunem cât de cumplită a fost noaptea de Crăciun – îngrozitor de tristă de când murise tatăl lor –, pe care o petreceau întotdeauna cu mama, pentru a-i oferi mângâierea de care avea atâta nevoie. Crăciunul din 1956 a fost şi avea să fie cel mai trist din câte îşi va aminti familia Caspedes Salinas, fiindcă la tristeţea tuturor s-a adăugat furia abia stăpânită a celor doi fraţi când mama lor a evocat încă o dată memoria răposatului, cu prilejul acelui Crăciun la fel de sărac pe strada Amargura, în apartamentul cu chirie de la etajul doi unde Carlitos Alegre nu binevoise să sune. Câteva minute

mai târziu, în tristeţea unei tăceri întunecate şi crude, cu pereţi reci şi tavane înalte mereu murdare, Raul a simţit că înnebuneşte timp de o oră în care şi-a urât mama, iar Arturo, care băgase de seamă, era gata să se repeadă să-l snopească în bătaie, dar l-a oprit propria sa ură, pe care o descoperise chiar atunci, îndreptată împotriva tatălui lor, ură pe care Raul, la rândul lui, o băgase de seamă, îmi vine să-l omor pe Arturo, dar atunci şi el, la rândul lui... Au fost clipe interminabile, nespus de dure, de neaşteptate, de complexe, de reale.

Din această atmosferă, şi încă asta nu e totul, se întorcea Carlitos Alegre, fără să bage de seamă absolut nimic, în fiecare dimineaţă înainte de ora prânzului şi în fiecare seară pe la ora şapte. Trecuseră aproape două săptămâni de când învăţau acasă la gemenii Cespedes, şi aceştia se încredinţaseră că niciodată nu-şi va da seama ce însemna să locuieşti într-un apartament cu chirie la etajul doi, bunăoară, fiindcă în fiecare zi bătea la uşa chiriaşului de la primul etaj şi se strecura pe lângă el sau prin cei câţiva centimetri rămaşi între trupul lui şi tocul uşii dinspre stradă, deznădăjduit la gândul că trebuia să se apuce imediat de tocit, dar complet incapabil să-şi dea seama că în hardughia aia vetustă nu puteai urca la etajul

doi trecând pe la etajul întâi, ci pe uşa de alături, după care sui direct la familia Cespedes, tinere, de câte ori e nevoie să ţi-o spun, da, domnule, pe uşa de alături, eu mă numesc Fajardo şi mă descurc puţin în engleză, dar nu pricep nimic din ce-mi spui dumneata că e latină, *nothing,* şi trebuie să-ţi amintesc că prima dată când ai venit nu mai puteam să te scot din casă şi că am fost nevoit să dau telefon, ori nu-ţi mai aduci aminte că tânărul Arturo a coborât şi te-a luat cu el? Şi acum înţelege-mă, te rog, de câte ori trebuie să-ţi spun că eu nu ştiu nicio boabă de latină, cum adică spaniolă, tinere?, bine, bine, înţeleg, desigur, punctualitatea şi nervii, oricui i se întâmplă să fie distrat, dar în Peru nu se vorbeşte latina decât la liturghie, şi prea multe momente de distragere în doar câteva zile... Uşa de alături, cum ieşi pe dreapta, tinere, da, aşa, în spaniolă, aşa... Nu, nu la stânga, ce naiba, tinere...

Din această atmosferă, şi încă asta nu e totul, se întorcea, fără să-şi dea seama niciodată de nimic şi mereu cu zâmbetul pe buze, sfântul Carlitos Alegre, care era întruchiparea inteligenţei şi a bunătăţii, deşi un căscat în stare de orice neghiobie, după părerea doriei Isabel, bunica lui, văduvă şi având aerul vechii Lime, credincioasă şi cucernică, deşi înzestrată cu un simţ practic supărător,

de care dădea dovadă mai ales atunci când săvârşea opere de milostenie cu atâta eficienţă, capacitate de organizare şi risipă de energie, şi chiar cu atâta brutalitate, încât uneori părea că-i urăşte pe săracii cărora le consacra totuşi jumătate din viaţa ei. Dona Isabel era pe balconul de la catul de sus când a sosit Carlitos de la toceală, plin de mulţumire şi poticnindu-se mai des ca niciodată pe când străbătea grădina şi, bineînţeles, fără s-o vadă şi fără să audă cuvintele ei de bun-venit, nici nimic altceva, ca întotdeauna, ce ţi-e şi cu băiatul ăsta, are un fel de a se încrede în toată lumea şi de a crede tot ce i se spune, câtă lipsă de răutate, Dumnezeule, câtă lipsă de suspiciune şi simţ al realităţii, câtă lipsă de tot, Dumnezeule mare, drept să spun nu ştiu ce-o să se întâmple în ziua când băiatul ăsta o să iasă în lume şi-o să fie nevoit să înfrunte viaţa.

Carlitos Alegre, care încă nu realizase că reparaţiile ce stârniseră atâta vacarm în toată casa se terminaseră de câteva zile, băgă de seamă totuşi că seara era călduroasă şi că luminile de pe terasă şi din grădină, până departe, şi desigur că şi în piscină, îi înveseleau viaţa. Şi încă cum! Erau pregătirile pentru o petrecere, dar nu dată de surorile lui, ci de părinţii lui, fiindcă altfel şi-ar fi amintit,

bineînţeles, dar nu-l anunţaseră, pe el nimeni nu-l anunţase nimic. De aceea Carlitos încercă să închidă uşa de la stradă, dar nu reuşi din pricina lipsei de concentrare, şi uşa rămase deschisă pe când el traversa vestibulul îndreptându-se spre scara principală, care i s-a părut minunată şi, nu ştiu cum, parcă abia apăruse acolo în seara aceea, şi pe deasupra mai cântă şi muzica pentru el în timp ce urcă treptele.

De muzică se ocupa tatăl lui, încercând mega-foanele pe care chiar el le instalase pe terasă şi alegând câteva discuri, fără să-şi închipuie, desigur, că efectul atât de ciudat şi de profund al acelor acorduri, întrerupte de fiecare dată când schimba discul sau aşeza acul pe un alt şanţ, începuse să schimbe profund viaţa fiului său. Invitaţii erau, aproape toţi, aceiaşi din totdeauna, colegi, rude, prieteni, vreun medic străin care vizita Lima, partenere de bridge ale soţiei sale, obişnuitele prietene italiene, şi se gândise să dea petrecerea aceea ca să le ofere o seară plăcută şi nimic mai mult, profitând de căldura verii pentru a se bucura de parfumul florilor de pe terasă, pentru a dansa puţin şi a bea câteva pahare, cu simplitatea dintotdeauna, fără pretenţii, fără să facă nicio paradă, erau de-ajuns câteva obiecte aşezate strategic, câteva

discuri ca astea, cu Andre Kostelanetz sau Mantovani, în timp ce soseau invitaţii sau mai târziu, când se serveau gustările, şi ca ăsta, cu Stanley Black, muzica de dans dintotdeauna. Doctorul Roberto Alegre puse *Siboney* şi se gândi că n-ar strica un păhărel, avusese o zi deosebit de grea, cu neaşteptata vizită la leprozeria din Gufa, dar, în fine, era vineri, săptămâna de lucru se încheiase şi sigur că un păhărel mi-ar prinde foarte bine până nu încep să vină invitaţii.

În ruptul capului nu s-ar fi gândit însă doctorul Alegre la faptul că Stanley Black şi versiunea sa interpretativă a piesei *Siboney* aveau să facă ravagii asupra fiului său la catul de sus, în dormitor. Odată cu primele măsuri, Carlitos simţise ceva extraordinar de ciudat şi emoţionant, exploziv şi foarte plăcut, senzaţia profundă a unei taine parcă dătătoare de desfătări, dar, ce-i drept, prea impregnată de căldura verii pentru a putea fi socotită o taină religioasă. Şi, pe deasupra, Carlitos scăpă din mână şiragul de mătănii, dar fără să-şi dea seama, ceea ce pentru el era un lucru obişnuit. Şi auzi cu şi mai multă intensitate cuvântul „petrecere” plutind în voie peste grădina înflorită şi luminată pe care şi-o închipuia afară, aşteptând să-i vadă cum se bucură pe invitaţii părinţilor lui, bronzaţi,

profesionişti, culţi, umblaţi prin lume, spirituali şi deosebit de simpatici mai întotdeauna. *Siboney* se terminase, dar el continua să simtă ceva dărâmător, trântit pe pat cum era, fără să-şi dea seama, ca de obicei, că starea lui sufletească se datora mai curând căldurii din acea zi de vară decât fervorii religioase din biserica parohiei San Felipe. Singurul lucru nimerit a fost să se scarpine în creştetul capului când a văzut foarte desluşit uşa de la stradă pe care nu izbutise s-o închidă şi, intrând pe uşă, a văzut-o pe ea.

I se păru că vede pentru prima dată în viaţă uşa aceea şi o găsi foarte mare şi frumoasă, cum era întreaga casă, ce-i drept, acum când o privea cu luare-aminte, în schimb pe ea o lăsă să-şi urmeze drumul până în grădină fără s-o salute, deşi având grijă, trebuie să recunoaştem, s-o conducă un chelner. N-o văzuse niciodată până atunci, şi chelnerul care-o călăuzea nu era foarte priceput să-i arate drumul şi părea neverosimil, dacă e să spunem adevărul, pentru simplul motiv că tatăl lui nu angaja niciodată chelneri pentru asemenea petreceri, socotind că îi erau de-ajuns cei doi valeţi, Segundo şi Primo... în sfârşit, primul şi al doilea valet, ce zăpăcit era, zău aşa, se numeau Victor şi Miguel. Carlitos Alegre se scarpină din nou în creştet, de

data asta mai tare ca înainte, şi fredona extrem de fals *Siboney,* uitându-se în jur să vadă ce se mai întâmplă şi dacă izbuteşte să înţeleagă până la urmă ceva, dar acum nu mai ajungea niciun sunet dinspre grădină şi petrecerea cu siguranţă încă nu începuse, şi nu sosise nimeni până atunci, nici măcar ea, fără îndoială din pricina faptului că el cânta îngrozitor şi era cumplit de provocator. Carlitos încetă să se scarpine, dar simţi îndată din nou senzaţia aceea de căldură şi văzu din nou uşa deschisă, deşi acum nu mai era nimeni în cadrul ei, fiindcă desigur că ea n-ar fi avut cum să vină atât de devreme şi singură. Carlitos rămase profund mişcat la gândul foarte precis şi neclintit de nicio îndoială că, în pofida tuturor aparenţelor, şi iar începu să se scarpine cu furie în creştetul capului, ce îngrozitor, bietul de el, era cât pe ce să-şi facă o adevărată trepanaţie, repet, că ea trăia singură pe lume, în pofida tuturor aparenţelor, singură, foarte singură.

Dar cine era ea? *Cine, zău aşa!* Şi de ce era ea? *De ce!* Şi pentru ce era ea? *Pentru ce-l* şi pentru cine era ea? *Pentru cine!* Partea a doua a acestor întrebări, pe jumătate profund estivală, pe jumătate metafizică, şi emfatică pe deasupra cum nu se putea mai mult, avea să perforeze până la urmă, de atâta scărpinat necruţător, craniul,

scăfârlia sfântului Carlitos Alegre. Şi începu, de asemenea, să simtă o durere în suflet când, la ora zece fix, adusă de vânt până în dormitorul lui, melodia aceea zburdalnică şi estivală, *Siboney,* pe care cineva o interpreta din nou, ori era o capcană, o chemare a junglei şi a tropicului?, se strecură până şi în ceasul de mână al lui Carlitos Alegre. Dintr-odată înţelese că se scărpina în creştetul capului de trei ore încheiate şi că trebuia să cerceteze de ce la parter, pe terasa scăldată în lumină, în curtea interioară, în jurul piscinei, musafirii dansau întruna. Uită complet de scărpinat, de perforările şi durerile craniului şi sufletului, fiindcă acum îşi dădea seama mai puţin ca niciodată de ceea ce se petrecea în jurul lui; Carlitos nu băgă de seamă nici faptul că strivise sub talpă şiragul de mătănii, făcând să se împrăştie mărgelele negre pe parchetul de cedru întunecat, taină dureroasă sau ceva asemănător, oricum, şi cu atât mai puţin îşi dădu seama că avea un smoc de păr rebel şi *punk* în creştet, cu mult înainte să apară moda asta sau stilul ăsta pe jumătate nazist, un smoc zburlit în vârful capului, efect sau produs al celor trei ore de scărpinat scormonitor într-o seară de vară.

Îşi făcu apariţia curând pe o terasă luminată cu mult bun-gust şi îmbătător de înmiresmată de parfumul florilor,

în mijlocul unui dans pentru totdeauna, un veşnic *Siboney* cu ecouri de *maracas,* cu palmieri ascunşi în noapte, cu o briză învăluitoare de mare tropicală şi suc de ananas cu rom. Tocmai atunci îşi făcu apariţia Carlitos Alegre, topindu-se într-un zâmbet larg de bucurie şi bunătate. Trebuia să-l fi văzut. Era icoana vie a fericirii, cu un smoc zburlit în creştetul capului şi şaptesprezece ani împliniţi în anii cincizeci, şi pe deasupra un şirag de mătănii uitat pe parchetul de cedru întunecat din dormitor, foarte aproape de scăunelul pentru rugăciune, în faţa icoanei cu Sfânta Fecioară la care se ruga cerând iertare pentru păcatele acestei lumi. Rămase încremenit în mijlocul acelor oameni veseli şi fără griji, care încă nu băgaseră de seamă prea bine că el se afla acolo. Dar nu întârziară s-o facă, fiindcă între timp se terminase acel *Siboney* fermecat, şi el se îndreptă glonţ spre patefon pentru a pune iar discul, şi iarăşi, *ad infinitum,* şi puteţi să mă omorâţi dacă vreţi, mă auziţi?, m-aţi auzit?, tot nu m-aţi auzit? Până când surâzătoarea dar abia stăpânita nemulţumire a tuturor a luat sfârşit: n-au avut încotro şi a trebuit să-l ia în seamă.

— Vreau să dansez cu ea, spuse atunci Carlitos, ridicând mâna cu un gest poruncitor care nu lăsa loc nici unei îndoieli şi cu un glas cu totul necunoscut şi parcă încărcat

de consecinţe imprevizibile. Şi adăugă: şi voi dansa cu ea fiindcă vreau să aflu cât mai repede cine este. De fapt ştiu şi acum, de altminteri, de câteva ore bune. Aşa că puteţi lăsa cântecul ăsta pentru mine pentru totdeauna. Atunci voi dansa tot pentru totdeauna, bineînţeles. Şi *de-fi-nitiv.* Cuvintele lui păreau o nebunie, iar părinţii lui Carlitos şi musafirii lor dansau acum cu o frenezie dezlănţuită, cu o adevărată înverşunare, cu o dăruire totală, străduindu-se să satisfacă însă înainte de toate exigenţele artei, şi mai puţin să dea frâu liber senzualităţii, în fine, ar fi fost în stare să facă tot ce era nevoie, cu condiţia să nu-l vadă năpustindu-se astfel în mijlocul acelei petreceri şi mai ales dorind să nu fi auzit în viaţa lor cuvintele lui. Fiindcă nu era beat, nu, nici vorbă, Carlitos nu bea decât Coca-Cola, şi în privirea lui întunecată, intensă, rătăcită, şi în râsul adresat nu se ştie cui, n-aţi băgat de seamă?, era o taină profundă, un amestec îngrozitor de ceva exagerat de vesel, dar în acelaşi timp exagerat de fălos, deşi foarte dureros deopotrivă, da, nespus de dureros, la urma urmei.

— Ia te uită, piciul ăsta parcă a *purcis* în căutarea absolutului, comentă cardiologul argentinian Dante Salieri, zis *Nea* Salieri, care întotdeauna devenea cam penibil după al treilea pahar de whisky, iar acum se pregătea să-l

bea pe al cincilea.

— A *purces,* dar mai bine să schimbăm subiectul, îi răspunse un adevărat cor, pe terasa unde dansul se încinsese *troppo.* A *purces* şi gata, dragă Nene...

— Of, ce ţi-e şi cu ăştia din Lima! Mereu gata să-ţi dea peste nas cu spaniola lor impecabilă...

— Se ştie doar, dragă Nenicule, se auzi din nou corul pe terasa aceea din ce în ce mai înfierbântată de atâta dans, că la Bogota şi la Lima se vorbeşte cea mai corectă spaniolă din America. La Buenos Aires, în schimb, nene, nenicule...

În sfârşit, toţi încercau să-şi umple timpul cu dansul şi cu intervenţii corale, orice numai să nu-l vadă pe Carlitos Alegre, care până la urmă descoperise că pe ea o chema Natalia de Larrea şi tocmai îi spunea, călcând-o mereu pe picior, că nu-şi explica de ce tatăl lui luminase atât de tare terasa şi grădina şi piscina în seara aceea, apa din piscină cred că a început să fiarbă, de altfel, nu ţi se pare şi ţie, Natalia?, şi că lui luminile alea ca de foc parcă îi pătrunseseră în suflet, încă dinainte de a se întoarce de la învăţat, în după-amiaza aceea, de la gemenii care se numeau Cespedes Amargura, care, nu ştiu de ce, se arată neobişnuit de nerăbdători să le cunoască pe surorile mele

Martirio şi Consuelo, ori sunt numai năluciri de-ale mele, dat fiind că sunt mereu distrat, după cum se spune, ha, ha... cum le cheamă pe surorile tale, Carlitos?, surorile mele Cristi şi Marisol, scuză-mă. Şi tot dansând, simţindu-se mereu călcată pe picior, Natalia de Larrea izbutise să îmblânzească smocul de păr zburlit, într-o izbucnire nestăpânită de duioşie şi pasiune deopotrivă, şi acum era convinsă că niciodată în viaţă nu ascultase cuvinte atât de vesele, atât de vii, atât de tulburătoare, atât de profund sincere şi călduroase, şi simţea că ar fi vrut să-l mănânce, nu altceva, pe Carlitos Alegre. Nu putea să-l sărute, desigur, fiindcă se afla în casa părinţilor lui Carlitos şi erau de faţă atâţia prieteni, şi nici nu putea *cheek to cheek,* din aceleaşi motive, şi cu atât mai puţin să-l strângă în braţe până l-ar fi dat gata, şi pe urmă pot să mor, bineînţeles, fiindcă pe deasupra sigur că sunt de două ori mai bătrână decât el, simt că mor, vai, ce tulburată sunt, Dumnezeule mare. Atunci a încercat sistemul coapselor, de care *se* slujise la câteva petreceri cu neruşinatul şi nemernicul de fost bărbat al ei, cel care o snopea în bătaie, ca să nu spunem mai mult, ceva de neînchipuit, aproape ca la bordel, nu încape vorbă, şi începu să treacă de la aproape nimic la parcă ceva şi de aici, fără îndoială, la prea repede

şi tot mai repede, mai repede, prea repede pentru Carlitos, în orice caz, în această mişcare necontenită când puţin înainte, când puţin înapoi, cu uşoare atingeri şi despărţiri, fapt e că în scurt timp, cât ai zice peşte, Carlitos Alegre părea un alergător care nu se gândeşte la altceva decât cum să câştige proba olimpică şi e în stare să treacă peste orice obstacol. La drept vorbind, era cum nu se poate mai ridicol, dar Nataliei de Larrea de o groază de ani nimic nu-i înveselea viaţa în oraşul ăsta neguros şi trist, iar pe Carlitos Alegre de altminteri îl iubea din toată inima. Orice-ar fi gândit şi orice-ar fi spus oraşul ăsta neguros şi trist, îngrozitor, pe Carlitos Alegre îl iubea foarte mult, îl iubea cu adevărat şi avea să-l iubească împotriva tuturor piedicilor ce i s-ar fi pus în cale. Da, împotriva tuturor piedicilor şi orice s-ar fi întâmplat în această Lima cumplit de tristă pentru o femeie ca mine, osândită, mai mult decât osândită, şi din naştere, aproape. Şi osândită fără acel „aproape” în Lima cu cerul veşnic de culoarea pieii de măgar, ba mai rău, cum mi-a spus deunăzi la moşie negrul Bomben, eu nu mă mai întorc la Lima, domnişoară Natalia, cu cerul ăla de culoarea burţii de balenă moartă, îmi face rău la inimă, deşi sunt vesel din fire, cerul ăla ca de plumb dis-de-dimineaţă, domnişoară Natalia. Îi dau toată

dreptatea potlogarului de Bomben, cât e el de ignorant, are dreptate: cer de balenă, şi încă moartă, ţi se face silă, Dumnezeule mare, dar fie ce-o fi şi în pofida tuturor obstacolelor, eu pe Carlitos îl vreau cu totul şi cu totul numai pentru mine şi... Destul cu prefăcătoriile şi cu predicile, destul, destul, te-am suportat destul până acum, Lima nenorocită, fiindcă Natalia de Larrea, superba, cea cu şoldul coborând de la subsuoară, cu un trup care te bagă-n boală – „Corpul coniţei bate până şi corpul Gărzii Civile!”, se zice că exclamase puşlamaua de

Bombon într-o bună zi la moşie, mulţumesc de compliment, tâlhar tuciuriu ce eşti, deşi pentru tine e mai bine să mă fac că n-am auzit nimic, negru obraznic, dar negru îmbogăţit, nimic de zis –, şi Natalia, peruana prefăcută, maltratata, abandonată, dorita, râvnita, dar acum resemnata şi-a luat inima-n dinţi şi a spus destul, şi cu asta, basta! s-a încheiat, doamnelor şi domnilor, fiindcă cu, Natalia de Larrea, îl ador pe Carlitos chiar dacă m-a călcat pe picioare de m-a învineţit, şi uite-l cum i s-au aprins călcâiele şi i s-au înfoiat coapsele, e grozav, ce mai, ca pe vremea când eram şi eu de vârsta lui şi la petreceri ne călcam cu toţii la dans şi ne lăsam pipăite de băieţi, aşa, aşa, deşi făceam pe sfintele, era o pipăială generală

în toată puterea cuvântului, ce mai, şi pe mine toată Lima voia să mă aleagă regina carnavalului, halal de tine, Natalia, şi până şi negrul Bomben, un băieţandru pe atunci, spunea domnişoara a venit rumenită de la Lima vara asta, ce voia să zică pezevenghiul, că fructul cel mai de preţ din livada stăpânului începuse să dea în pârg?, funestă prevestire, se adunau nori negri la orizont, semn rău, sărmana de mine, ce s-a ales din viaţa mea de atunci, vai de mine, dar, vai, ce grozav e şi cum m-am aprins de dragoste, vai, te iubesc, Carlitos, vai, vai, pentru totdeauna, dragul meu Carlitos...

Furtuna s-a stârnit când *Nea* Salieri, care n-a mai putut suporta şi care băuse cam mult, desigur, întotdeauna îi făcuse rău whisky-ul şi în seara aceea băuse mai mult ca niciodată, ce era de făcut, naiba să-l ia, cum o să ieşim din încurcătura asta... în sfârşit, *Nea* Salieri se apucase să distrugă învelitoarea discului cu *Siboney* şi pe urmă făcuse acelaşi lucru cu discul, şănţuleţ cu şănţuleţ, pe urmă cu pick-up-ul şi acum, de neoprit, îşi deschidea hotărât drum cu coatele în căutarea Nataliei de Larrea, târfa asta care-mi aparţine, pe cinstea mea, şi pentru asta, bineînţeles, trebuia mai întâi să se răfuiască, la fel de hotărât şi deschizându-şi drum cu coatele, cu un Carlitos Alegre care

continua să nu bage de seamă nimic, beat de fericire şi îndrăgostit lulea, dar care auzi strigătele Nataliei şi văzu o namilă năpustindu-se asupra lui cu picioarele, şi primul lucru la care s-a gândit a fost cât de bună era echipa de fotbal a Argentinei, chiar doctorul *Nea* Salieri îi povestise şi, bineînţeles, jucase şi el într-o echipă din prima ligă, la Buenos Aires, fiindcă avea un fel de a lovi, un adevărat crack, domnul doctor, ori poate că a înnebunit şi, cine ştie... Toate ca toate, dar să nu se atingă de doamna inimii lui, şi pentru ce, de data asta şi-a dat seama de întreaga situaţie, şi încă cum. Cine se atinge de doamna inimii lui e pierdut, iar cât despre ea, e în stare să se lupte cu ghearele şi cu dinţii cu întreaga lume dacă vor s-o despartă de Carlitos, care e numai şi numai al ei. Ce scandal s-a stârnit, sfinte Dumnezeule! Parcă erupsese un vulcan în cartierul San Isidro, în acea vineri, târziu după miezul nopţii.

Nu s-a ştiut niciodată ce-a fost mai întâi, pumnul năprasnic sau piciorul îndesat al lui Carlitos Alegre, dar în orice caz cardiologul Dante Salieri s-a înălţat de la pământ, apoi s-a clătinat şi pe urmă s-a prăvălit pe spate şi s-a prăbuşit peste un mic grup de bărbaţi, şi aşa destul de geloşi şi iritaţi, care în clipa aceea şi-au pierdut cu totul

capacitatea de a-şi ascunde furia şi orice urmă de bună educaţie. La ora aceea până şi cei mai cumpătaţi băuseră câteva pahare, şi asta a înrăutăţit mult lucrurile, desigur, dar ceea ce le-a făcut să-şi iasă cu adevărat din matcă a fost prăbuşirea domnilor asupra cărora se năpustise cu o izbitură frontală dezlănţuitul doctor Salieri, care căzuse peste ei ca *o* bilă de bowling şi îi împrăştiase pe toată terasa, în timp ce doamnele, rămase nevătămate, precum şi câţiva domni, destul de numeroşi, au început să bată urgent în retragere cu multă prudenţă, scoţând gemete şi strigăte înspăimântate, presărate cu câte un la naiba, mucos nenorocit, toate astea cât ai clipi din ochi şi în pofida eforturilor depuse de doctorul Alegre pentru ca lucrurile să nu ia o întorsătură şi mai urâtă.

— Vă rog, domnilor!

— Dă-te la o parte, Roberto, dacă nu vrei să-ţi omorâm băiatul!

Lucrurile s-au înrăutăţit cu o repeziciune de necrezut. Dacă la început bărbaţii aceia împrăştiaţi pe terasă, ce au făcut curând corp comun cu doctorul Salieri, care parcă-şi ieşise din minţi şi abia reuşise să se ridice, oricât erau de geloşi şi mâniaţi pe mucosul ăla neisprăvit de Carlitos care voia să se culce cu Natalia, nici mai mult, nici mai puţin

decât cu Natalia de Larrea, bucăţică bună, ce mai, dacă la început, zic, singurul lucru pe care îl doreau era să-l potolească pe cardiolog şi să-l trimită la culcare pe ţâncul căruia i se aprinseseră călcâiele, când şi-au revenit lucrurile s-au schimbat complet, şi cum Carlitos Alegre nu părea să fi băgat de seamă deosebirea dintre bărbaţii dinainte şi cei de după ciocnirea peruano-argentiniană, Natalia de Larrea îl înşfacă pe iubitul ei de o mână, strigă: Te omoară, Carlitos, s-o ştergem! şi în sfârşit reuşi să-l facă să deschidă ochii şi să-şi dea seama de scandalul îngrozitor pe care-l stârniseră. O zbughiră ca din puşcă şi, din pricina învălmăşelii şi a surprizei, nimeni nu-şi dădu seama în ce direcţie o luaseră. Oare ieşiseră din casă? Dar pe unde, dacă pe uşa principală începuseră să plece cei mai mulţi dintre musafiri? Pe uşa de serviciu? N-ar fi avut timp. Pe vreo fereastră? Cu neputinţă, fiindcă toate aveau gratii. N-or fi fiind la catul de sus? Unde dracu s-or fi ascuns? La etaj nu pot fi. Şi de ce nu, mă rog? Ba poate or fi găsit şi un pat!

— Domnilor, vă rog, încercă să-i liniştească pentru a nu ştiu câta oară doctorul Alegre.

Şi el era negru de mânie, desigur, dar era gazdă şi trebuia să potolească şleahta aia de nebuni.

— Sunt stăpânul casei, domnilor, şi vă rog din suflet...

— Lasă bazaconiile astea, Roberto. Şi dă-te la o parte, ori te facem zob. Nimeni nu-i stă în cale lui Dante Salieri, prietene...

Dezlănţuitul cardiolog vorbea în calitate de şef al unui detaşament de smintiţi, alcătuit din doctorii Alejandro Palacios şi Jacinto Antunez şi nici mai mult, nici mai puţin decât don Fortunato Quiroga, holtei putred de bogat, senator ilustru şi primul contribuabil al republicii. Trecură aşadar peste cadavrul bunului lor prieten Roberto Alegre, care rămase zob pe scară, cu gura căscată şi cu ochii holbaţi, căci nu putea să creadă...

Gemenii Raul şi Arturo Cespedes Salinas nu izbuteau să-şi revină din uimirea care-i cuprinsese, dar în faţa lor se afla Carlitos Alegre cu ochiul drept învineţit, aproape negru, complet închis şi umflat îngrozitor, cu buza spartă şi cu trei copci la sprânceana dreaptă, în sfârşit, ce alte dovezi mai puteau să-i ceară pentru ceea ce tocmai le povestise, printre suspine şi hohote de râs ce se succedau fără nicio logică, era adevărul gol-goluţ, şi fără pic de exagerare, oricât părea de incredibil. Fiindcă cine naiba ar fi putut să-şi închipuie că o muieruşcă *pe* cinste cum era Natalia de Larrea, multimilionară, descendentă din

viceregi şi preşedinţi de republică, femeie râvnită ca nimeni alta în acest oraş şi inaccesibilă până şi în visele nopţilor de vară ale gemenilor Arturo şi Raul Cespedes, l-ar fi putut învrednici măcar cu o privire pe un neisprăvit bisericos precum Carlitos, şi că el, culmea, ar fi fost în stare să ţină piept unor bărbaţi atât de sus-puşi, cu rangul şi averea unui don Fortunato Quiroga, ori cu reputaţia chirurgilor Alejandro Palacios şi Jacinto Antunez, care operaseră la clinica Mayo şi la spitalul Johns Hopkins din Statele Unite, ce mai! Arturo, fără să-l mai punem la socoteală pe cardiologul argentinian Dante Salieri, de faimă continentală, Raul, şi care mai joacă şi polo pe deasupra, Arturo.

Dar era ceva şi mai şi, ceva care pentru sărmanii gemeni Cespedes Salinas echivala cu sfârşitul lumii, şi anume că nenorociţii de metişi Victor şi Miguel, primul valet şi al doilea valet ai familiei Alegre, au cutezat să le tragă o chelfăneală acelor domni care aparţin unei lumi situate mult deasupra lor, punându-le beţe-n roate unor cogeamite doctori şi personalităţi, unde s-a mai văzut aşa ceva, pentru a-i da o mână de ajutor chelfănitului de Carlitos, ca să fugă nici mai mult, nici mai puţin decât cu Natalia de Larrea. În sfârşit, pur şi simplu era prea mult

pentru fraţii Cespedes, care făcuseră tot ce le stătea în putinţă în dorinţa ca lucrurile din această lume să se întoarcă în matca lor. Descumpăniţi de o asemenea hecatombă socială, cu o dezordine atât de nemăsurată pentru scara lor de valori ce se reducea la orizontul Limei, gemenii îşi aţintiră privirile asupra cămăşii cu mâneci scurte pe care o purta Carlitos şi, fără a zice nici pâs, înţelegându-se din ochi, ca ultim mijloc de a respinge povestea aia smintită, hotărâră să-şi aprindă fiecare câte o ţigară şi să o apropie de braţele goale şi slăbănoage ale lui Carlitos, trăgând pe rând câte un nou fum când ţigările erau gata să se stingă şi întreţinând astfel un soi de jăratic în preajma lui, tu la braţul drept, iar eu la stângul, să vedem dacă nici aşa nu va renunţa odată la basmele lui cu piraţi, neisprăvitul ăsta, şi realitatea se întoarce la chipul ei dinainte, ori îşi vine în fire, ori cum dracu i-o fi spunând, Raul, fiindcă pesemne că neisprăvitul visează ori şi-a pierdut complet minţile. Iar acum e timpul să se trezească, ori să ardă de viu, ori să se ducă dracului. Chiar aşa, Arturo, fiindcă altfel o să ne pierdem noi minţile şi-o să ne ia naiba, şi asta înseamnă că oraşul nostru, Lima, n-a existat niciodată cu adevărat...

— Aşa cum vă spun, continuă Carlitos, fără să bage de

seamă nimic (săracii gemeni, care încercau pe rând să-l ardă cu ţigările, nu izbuteau să-şi atingă scopul şi se perpeleau fumând ca nişte turci) şi îndrăgostit lulea, reuşind să treacă nevătămat proba focului. Da „aşa cum vă spun, întări el, invulnerabil la incendii. Şi aflaţi că pe iubita mea n-a atins-o niciunul dintre cretinii ăia şi că eu, cu ajutorul primului şi al celui de-al doilea valet, prietenii mei din copilărie, şi al altor doi valeţi, vecini şi prieteni de-ai noştri, am izbutit s-o fac să ajungă acasă imaculată, auziţi?, fără vreo zgârietură şi cu rochia intactă, aţi înţeles?, adică ceea ce se cheamă i-ma-cu-lată, mă credeţi?

Fraţii Cespedes Salinas auzeau, înţelegeau şi credeau, bineînţeles; sigur că auzeau, sigur că înţelegeau şi sigur că acum credeau. Dar, în sfârşit, totul era pur şi simplu prea mult pentru ei, prea se umfla în pene Carlitos în dimineaţa aceea, fiindcă lumea se întorsese cu fundul în sus şi nimic nu rămăsese la locul lui după un asemenea cutremur social. Ba nu, ceva rămânea, ceva care părea mai vechi decât universul însuşi, naiba s-o ia, deoarece casa umilinţelor şi ruşinii continua să existe pe strada Amargura, şi degeaba se prefăcuse lumea într-un morman de moloz, că nu se schimbase nimic în salonaşul acela cu

pereţi coşcoviţi şi cu pete de igrasie şi de sărăcie, cu o sofa roasă, cu mese ca asta, îngrozitoare, şi jilţuri ca ăla pe care se aşază mereu Carlitos când vine să învăţăm împreună, uitaţi-vă la el, descreieratul ăsta, mai că l-am ars de viu şi el nimic, nici nu clipeşte măcar, aşa de îndrăgostit e de muieruşca lui straşnică, o Ava Gardner, ce mai, şi pe deasupra cu blazoane, Natalia de Larrea, dar lucrul într-adevăr de necrezut e că ea îl încurajează, dacă vă puteţi închipui aşa ceva.

Şi aşa se face că o adevărată ploaie de lovituri căzuse pe capul cretinului ăstuia, în timp ce el îşi ocrotea iubita, îmbrăţişând-o cu tot sufletul şi acoperind-o cu cele mai stângace, sonore şi languroase sărutări, când de fapt ar fi trebuit doar să stea liniştit sub patul matrimonial al părinţilor lui. Căci acolo nimerise cu Natalia şi, la drept vorbind, ideea nu era rea, fiindcă bărbaţii aceia furioşi, cu *Nea* Salieri în frunte, la început, după ce îl înlăturaseră de pe câmpul de luptă pe Roberto Alegre, se gândiseră că perechea aceea de nemernici fugise să se ascundă în dormitorul blestematului de cucernic prefăcut şi se vârâse în vreo debara sau ceva de genul ăsta. Dar nu. Nu erau acolo nici el, nici ea. Nici în debara, nici în şifonier, fir-ar să fie. – E un şirag de mătănii pe jos, lângă pat, spuse don

Fortunato Quiroga, adresându-se celorlalţi membri ai expediţiei punitive. Şi, arătând spre el cu degetul, repetă că pe jos era un şirag de mătănii, căzut chiar lângă pat, dar acum o făcea pe alt ton, aha, i-am prins, cu un glas plin de mânie şi de câteva pahare de whisky.

A fost de-ajuns pentru ca *Nea* Salieri să plonjeze literalmente sub pat, dar furia lui era atât de turbată şi beţia atât de cruntă, încât nu calculă bine distanţa şi rămase înţepenit acolo, dând din picioare şi blestemând de mama focului.

— Târfa dracului! Nici urmă de ei!

— Să-i căutăm în celelalte dormitoare, Dante, spuseră aproape în acelaşi timp ceilalţi trei membri ai detaşamentului, şi adăugară: şi *w* baie, şi peste tot, până la urmă o să-i găsim noi

— Eu nu ştiu cum o să-i pot căuta, dacă nu mă ajutaţi să ies de-aici. Târfa dracului! Ori mi-am spart capul, ori mi l-am zdrelit zdravăn, fir-ar a naibii de târfă!

Expediţia îşi continuă alergarea nebunească la catul de sus, fără ca nimeni şi nimic să-i poată sta în cale, nici măcar dona Isabel, bunica lui Carlitos, care locuia cu ei de când rămăsese văduvă şi a fost nevoită să se dea la o parte cu o iuţeală neobişnuită ca să nu fie strivită. Pe urmă

îşi făcu din nou apariţia doctorul Alegre, care-şi revenise doar pe jumătate, urmat de soţia lui, prietenă bună cu Natalia *de* Larrea. Dar şi doamna Antonella, cu rugăminţile ei cu tot, presărate cu un nervos şi delicios vocabular italian, fu nevoită să se dea la o parte, în timp ce neputinciosul doctor Alegre se hotărî să meargă în căutare de ajutor şi o luă spre odăile servitorilor chiar în clipa în care se auzi un „iubita mea Natalia" venind din vreo ascunzătoare, urmat îndată de un „sssst", apoi din nou „iubita mea Natalia", şi pe urmă ceva care într-adevăr părea o rafală de sărutări şi o mână care încerca să le sufoce. Cam aşa ceva.

— Se îngroaşă gluma, spuse doctorul Jacinto Antunez.

— Mie începe să-mi placă, nenicule.

Cei patru expediţionari se îndreptau acum spre camera domnului şi doamnei Alegre, unde un pat matrimonial complet gol îi aştepta destul de răvăşit.

— Ei sunt, ei sunt! exclamă din cadrul uşii domnul Antunez.

— Târfa dracului!

Sigur că erau ei, dar în dorinţa lor de a pune mina mai întâi pe Natalia şi de a-i trage o chelfă-neală, luând-o la palme şi în acelaşi timp la sărutări, membrii expediţiei

uitară de Carlitos, care le scăpă din gheare fugind pe partea cealaltă a patului. Dar iată că se repezi la el doctorul Salieri, urmat de ceilalţi trei bărbaţi, însă Carlitos, ca şi cum ar fi repetat o lecţie bine învăţată, îi trase mai întâi un pumn zdravăn şi pe urmă un picior, făcându-l să se rostogolească din nou pe spate, la fel ca pe terasă cu câteva minute în urmă, şi tot la fel, cei trei bărbaţi se preschimbară în popice şi se rostogoliră şi ei, deşi nu prea departe de data asta, din pricina mobilelor şi pereţilor de care se ciocniră.

— Ai încredere în mine, iubita mea Natalia! exclamă atunci Carlitos, grozăvindu-se cu cele două izbânzi pe care le obţinuse în încăierarea aceea şi care, cu părere de rău trebuie s-o spunem, erau o pură întâmplare norocoasă şi n-aveau nimic de-a face cu musculatura ori cu experienţa, ce-i lipseau cu desăvârşire. Carlitos era la fel de slab ca Frank Sinatra în anii aceia şi n-avea nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să te baţi. Dar asta nu-l împiedică să adauge:

— Păzea! Păzea, nenorociţilor, că v-a sosit ceasul la toţi patru!

Şi începu să-şi suflece mânecile cămăşii albastre pe care o purta, bombându-şi pieptul, punând un picior înainte şi

retrăgându-l pe celălalt, ridicând pumnii strânşi şi adoptând provocatoarea atitudine a unui boxer de bâlci în faţa unui fotograf de duzină. Rezultatul a fost lamentabil şi cam anemic, un soi de pugilist de campionat de cartier pentru orfani, categoria muscă, bineînţeles, şi cu ajutor parohial. Pe deasupra, Carlitos nu era chiar atât de stăpân pe sine pe cât voia să pară, fiindcă îşi trase înapoi piciorul pe care-l pusese înainte, schimbă picioarele şi-şi spuse: cred că acum e bine, sigur. Pe scurt, le dădu celor patru bărbaţi pe care-i trântise la pământ timp berechet să se ridice şi să treacă la acţiune când el se afla încă în plină acomodare şi se uita la Natalia lui căutând o aprobare. Chipul iubitei lui, pe care se citea un pesimism îngrozit, era destul de grăitor, şi câteva clipe mai târziu Carlitos era trântit la podea cu faţa în sus, iar cei patru bărbaţi se năpusteau pe rând asupra lui ca să-i dea ce merita, cărându-i pumni cu nemiluita, toţi de categoria grea, cu siguranţă, îl snopeau în bătaie în faţa Nataliei, care nu era în stare să facă altceva decât să strige după ajutor, în timp ce, la rândul ei, doamna Antonella îşi striga soţul şi îi dădea primele îngrijiri bunicii, dona Isabel, care leşinase. Atunci sosi ajutorul.

Erau patru, fără a-l mai pune la socoteală pe doctorul

Alegre, căci în starea în care se afla nu mai era bun de altceva decât să conducă acţiunea de recuperare a fiului său, deşi ar fi vrut şi el să-i înmoaie oasele cu ciomagul. Dar, în sfârşit, acum era nevoie să-i salveze viaţa, fiindcă prietenii lui îşi pierduseră fără îndoială capul şi, dacă nu-i oprea nimeni, încăierarea aceea se putea transforma într-o adevărată tragedie. Cu alte cuvinte, doctorul Alegre se gândi că într-adevăr avusese noroc când îi găsise pe Victor şi pe Miguel în compania altor doi valeţi din cartier, stând de vorbă toţi patru în bucătărie. Dar lucrurile nu fuseseră aşa. În realitate, valeţii dăduseră fuga în căutare de întăriri pentru a-i înfrunta pe cei patru beţivi nenorociţi, înainte ca pe bietul Carlitos, cu care se jucaseră de când era mic şi-i deveniseră prieteni, să ni-l omoare în bătaie, şi nu numai pentru că ei sunt patru, ci şi pentru că, mai mult ca sigur, conasul cel tânăr nu e bun la bătaie, e la fel de prost ca la fotbal, bunăoară, unde, dacă e să spunem adevărul, abia nimereşte mingea cu piciorul. De aceea se aflau acolo jos, urmărind tot ce se întâmpla şi gata să intervină. De aceea, desigur, dar şi deoarece conasul Carlitos ştiuse întotdeauna să se facă iubit de toată lumea.

Iar acei domni care-şi ieşiseră din fire se aşteptau la orice altceva, numai la răzmeriţa valeţilor nu, corciturile

naibii, la orice altceva s-ar fi gândit, numai la aşa ceva nu. Cu alte cuvinte, au avut nevoie de timp până să-şi dea seama că lucrurile se întorseseră împotriva lor, şi nu împotriva băieţandrului ăluia nenorocit, şi când au simţit primele lovituri, scatoalce şi îmbrânceli nici măcar n-au ripostat, fiindcă păreau o nălucire şi un vis urât. Dar uite că îl eliberaseră pe Carlitos şi acum acesta se alăturase Nataliei, iar ea îl ducea Dumnezeu ştie unde, îmbrăţişându-l şi sărutându-l în văzul tuturor şi punându-le la grea încercare răbdarea, în disperarea ei, neruşinata, deşi, trebuie s-o spunem, pe adoratul ei Carlitos îl burduşiseră zdravăn. Trebuiau să-i împiedice să fugă, de bună seamă, îndrăgostiţii dracului, dar îşi dădură seama netam-nesam că tocmai lor li se puseseră piedici.

— Târfa! Iar a zbughit-o!

— Staţi, pui de lele ce sunteţi!

Dar la ce bun! Don Fortunato Quiroga îşi bătea gura de pomană. Natalia şi Carlitos erau de-acum în drum spre spital, iar cei patru valeţi continuau să le dea cu tifla celor patru bărbaţi epuizaţi, sub privirea goală a îndureratului doctor Roberto Alegre, care, în sfârşit, strigă: destul! pe un ton cam fals şi lipsit de suficientă autoritate, dar care şi-a făcut efectul, slavă Domnului. Dormitorul lui era vraişte,

dar ce să-i faci, în sfârşit plecau cu toţii, în sfârşit valeţii se întorceau în odăile servitorilor, iar prietenii lui se retrăgeau spre casele lor pe uşa principală.

— O să vedeţi că povestea nu se încheie aici, afirma doctorul Alejandro Palacios, în timp ce marii învinşi străbăteau grădina din faţa casei, complet zăpăciţi, ameţiţi şi neîncrezători. Şi se gândea: „Înfrânţi de o muieruşcă, înfrânţi de un băieţandru cu caş la gură, de un neisprăvit care face pe sfântul, de un cretin, şi înfrânţi de patru corcituri nenorocite, asta pune capac la toate, în sfârşit, mai bine ne înghiţea pământul decât să păţim ruşinea asta”.

— S-a întors lumea pe dos şi nimeni nu mai ascultă de Sfânta Scriptură, îi ţinea isonul colegul său Jacinto Antunez. Trebuie să facem ceva. Lucrurile nu pot rămâne aşa. Ori mi se dă satisfacţie, ori răstorn totul cu fundul în sus.

— Târfa, repeta întruna, cu glas şoptit, ca pentru sine, doctorul Dante Salieri, de parcă ar fi prins să se trezească din cel mai groaznic coşmar din viaţa lui şi ar fi fost complet singur şi nespus de îndurerat în mijlocul unei grădini frumoase. Şi când te gândeşti că aş fi putut să mă întorc cu avionul la Buenos Aires în seara asta... Târfa...

— Eu unul, spuse ritos ilustrul senator Fortunato Quiroga, după o scurtă tăcere, pot să vă asigur că încă nu mi-am spus ultimul cuvânt. Mai am multe de spus şi de făcut. Da, domnilor, să nu-mi spuneţi mie Fortunato Quiroga de los Heros. Jur pe ce am mai sfânt. Continuau să se clatine destul de tare tuspatru când ieşiră din casă, ba chiar le-a fost destul de greu să-şi aducă aminte unde-şi parcaseră automobilele. Erau pe punctul de a-şi lua rămas-bun, opriţi pe trotuarul bulevardului Javier Prado, încă destul de ameţiţi de atâtea pahare şi atâta efort, şi tot furibunzi, deşi se prefăceau că sunt liniştiţi. Se uitau unii la alţii şi nu le venea să creadă văzând ba nodul de la cravată atârnând la jumătatea pieptului, ba cămaşa sfâşiată, ba părul zburlit şi pete de sânge pe ici, pe colo. Dar nu mai era nimic de făcut în seara aceea şi cel mai bun lucru era să-şi ia rămas-bun, salutând cu o uşoară înclinare a capului, şi să plece fiecare spre locul unde-şi parcase automobilul. Era un curaj nebunesc să conducă în starea în care se aflau, în dormitorul dofiei Isabel, soacra ei, care-şi revenise şi acum dormea, mama lui Carlitos se gândea la cele întâmplate, la prietena ei Natalia, la prietenii care îşi ieşiseră din minţi, la fiul ei, la cei numai şaptesprezece ani ai lui, atât de departe încă de a împlini

douăzeci şi unu, adică vârsta majoratului, potrivit legilor ţării, în sfârşit... Şi se mai gândea că nimic nu se va aranja cu buchetele de flori, telefoanele şi miile de scuze pe care avea să le primească, cu cărţile de vizită pline de explicaţii şi noi scuze. Thtul va fi zadarnic. O cunoştea bine pe Natalia, îi cunoştea rănile, frustrările, sensibilitatea deosebită şi fragilitatea, în pofida înfăţişării ei impunătoare, ştia cât de tare se plictisea, ce dorinţă aprigă de a-şi trăi viaţa şi ce senzualitate puternică şi reprimată avea. Ca să nu mai vorbim de fiul ei. Doamna Antonella îl cunoştea bine pe Carlitos, cu marea lui naivitate, buimăceala necontenită şi totala lipsă de răutate, dar în acelaşi timp ştia cât e de pătimaş şi de încăpăţânat şi totodată, nu mai puţin, că e scăpărător de inteligent şi are o voinţă de neclintit. Când Carlitos se încăpăţâna să-şi atingă ţinta... Ceva foarte serios se petrecea cu ei, aşa, dintr-odată, atât de brusc şi de neaşteptat, desigur, cine-ar fi crezut una ca asta, cine şi-ar fi închipuit măcar... Dar, în sfârşit, acum trebuia să se ocupe de soţul ei. Aveau nevoie amândoi de un somn bun şi, din fericire, patul matrimonial supravieţuise acelei bătălii crâncene. Roberto o aştepta acolo, cam târnosit şi îndurerat, dar cu siguranţă că n-avea niciun os rupt. Se

îmbrăţişară, se sărutară şi-i mulţumiră amândoi lui Dumnezeu că nici Cristi, nici Marisol nu fuseseră acasă ca să asiste la grozăvia provocată de efectul *Siboney* asupra fratelui lor Carlos.

Între timp, Carlitos dormea profund într-un salon al spitalului anglo-american. Îi dezinfectaseră şi îi pansaseră toate rănile, îi puseseră trei copci la sprânceana dreaptă şi îi făcuseră o mulţime de radiografii, dat fiind că la întrebarea: Ia să vedem, ce te doare, tinere? răspunsese: Drept să vă spun, domnule doctor, simt dureri în toate părţile. Sunt o durere ambulantă, ca să fiu sincer. Iar Natalia, care dormea acum şi ea, în patul pentru însoţitor, simţi şiroindu-i pe obraji primele lacrimi de iubire după aproape douăzeci de ani, şi parcă-şi redobândise în întregime frumuseţea din adolescenţă, când fusese aleasă regina carnavalului şi era alături de singurul bărbat pe care-l iubise în viaţa ei, mort în chip tragic la douăzeci şi doi de ani, pe când se întorcea cu automobilul de la moşia lui din nordul ţării.

— Vă rog să-i faceţi radiografii din cap până-n picioare, domnule doctor, îi spuse medicului de gardă. Şi daţi-i toate calmantele pe care le aveţi. Îngrijiţi-vă să nu sufere, domnule doctor, vă rog, şi să doarmă, să se odihnească,

să se termine în sfârşit pentru el ziua asta îngrozitoare.

Cuvintele Nataliei fuseseră o rugăminte, cu glas tremurător, rugător, împuţinat de durere şi pe deasupra însoţit de noi şiroaie de lacrimi, dar ei lacrimile şi rugăminţile îi stăteau atât de bine, erau atât de frumoase şi de senzuale, atât de seducătoare, nu mai încape vorbă, încât, să nu-ţi vină să crezi, mai curând părea că se dezbracă în faţa acelui necunoscut înmărmurit de admiraţie decât că imploră. Aşa se face că nimeni nu putea să-i spună nu, şi cu atât mai puţin tânărul medic care era de gardă în noaptea aceea fără mari noutăţi şi incidente şi care era destul de plictisit când îi aduseseră un băieţan-dru plin de lovituri şi pe doamna aceasta care-i adresează rugăminţi într-un mod atât de scandalos, într-un cuvânt, lui Carlitos i-au făcut radiografii peste radiografii, şi l-au îndopat cu calmante şi sedative care l-au făcut să doarmă până a doua zi la amiază, fiindcă rugăminţile şi implorările Nataliei de Larrea nu erau porunci, ci mai curând striptease.

Natalia avea planul gata făcut când se trezi dragul ei Carlitos. Nu aveau să-şi petreacă sfârşitul de săptămână în frumoasa casă de pe faleza de la Chorrillos, ci în grădină, care nu era prea departe. Şi n-o va înştiinţa nici măcar pe

Antonella, oricât de bune prietene erau. Avea încredere deplină în ea, dar prefera să procedeze aşa. De altminteri, Antonella ştia prea bine că fiul ei era cu ea şi că dinspre partea asta n-avea de ce să-şi facă griji. Carlitos avea să fie îngrijit cum nu se poate mai bine şi, cu siguranţă, trecuse pe la serviciul de urgenţă al unui spital sau pe la un cabinet medical. Nimic cu adevărat grav nu i se întâmplase.

— Mergem într-o grădină, Carlitos. Până ce te faci bine şi n-o să te mai doară nimic. Şi mai ales din precauţie. Deşi nu prea cred, dar ipochimenii care te-au lovit sunt atât de nătărăi şi pesemne că se simt atât de jigniţi, de răniţi în amorul lor propriu, şleahtă de înfumuraţi ce sunt, încât nu e cu neputinţă ca doi sau trei dintre ei, ba chiar toţi patru, să se întâlnească, să bea câteva pahare ca să prindă curaj şi să se înfăţişeze la mine acasă, puşi din nou pe harţă.

— N-au decât s-o facă, Natalia, fiindcă cu nu mi-am încheiat socotelile cu ei, spuse Carlitos, făcând pe grozavul, dar fără a izbuti să adopte vreo postură pugilistică, fiindcă durerea era o piedică serioasă pentru orice încercare de felul ăsta.

— Uită toate neplăcerile astea, iubitul meu. Singurul lucru important e ceea ce ne aşteaptă. Iar viitorul ne

aparţine în întregime. La fel şi grădina, unde nu va intra decât cine ne face nouă plăcere.

Carlitos părăsi spitalul încă plin de vânătăi dureroase şi cu ochiul drept şi buza de jos îngrozitor de umflate. Vorbea cu greutate şi chiar şchiopăta puţin îndreptându-se spre automobilul Nataliei, dar nimeni nu putea să-l facă să tacă în acest sfârşit de săptămână pe care urma să-l petreacă în grădină.

— Unde e, scumpa mea? Unde e grădina iubitei mele?

— La Surco, la câţiva kilometri de Chorrillos. Au grijă de ea doi italieni, o pereche încântătoare care a fost în slujba tatălui meu până când a murit. Amândoi gătesc grozav. Şi le-am spus valetului şi unei slujnice să vină de la casa din Chorrillos şi să aibă grijă de tine aici ca de un prinţ. Grădina va fi refugiul nostru.

— Un cuib al dragostei, aşa-i?

— De ce nu? Ai vreun motiv întemeiat să nu fie aşa?

— Păi, vârsta mea... i

— Dar a mea, Carlitos? Uite ce este, dacă; tu începi să te gândeşti la vârsta ta şi eu la a mea, ne-am dus pe copcă.

— Scumpa mea Natalia...

— Sssst... Nu mai vorbi atâta, că o să te] doară şi mai

rău buza. E atât de umflată, iubit meu.

— Scumpa-mea-Na-ta-li-a...

— Pentru că n-ai tăcut aseară, când era sub pat, uite ce-ai păţit. Şi putea fi mai rău.

— Dar acum suntem aici, în automobilul tău liberi şi singuri, în drum spre grădina iubite; mele...

— Ştii că ăsta e numele unui vechi val creol?

— *Grădina iubitei mele?* Habar n-aveam şi *Siboney*? O să-mi pui *Siboney*? Ori poate e nici n-ai cântecul ăsta, care e cântecul nost

— Nu-ţi face griji. Dacă nu-l am, trimite să-l cumpere.

Natalia se gândea la drumul pe care-l străb tuseră îndreptându-se spre grădină. Ramaseşi în urmă cartiere întregi, districte precum San Isidro, Miraflores, Barranco, acum ajungeau în Chorrillos şi întorceau iar, ca s-o ia spre Surco. Acolo se termina oraşul Lima şi începeau casele de tară şi şoseaua sudului... Ideea o încânta, i se părea simbolică: districtele şi cartierele rezidenţiale în care trăia toată lumea aceea, toţi oamenii în mijlocul cărora ea îşi petrecuse cei mai urâţi ani ai vieţii, mereu judecată, criticată, invidiată, numai pentru că era cine era şi avea ce avea şi pentru că era frumoasă pe deasupra, de ce să tăgăduim, dacă asta e o parte din realitate şi din problema

cu pricina, ba chiar o parte foarte importantă, de altminteri: acele cartiere blestemate care erau San Isidro şi Miraflores şi mai ştiu eu care rămâneau în urmă. Aşa cum rămăsese în urmă acea căsătorie prea timpurie, cu un bărbat brutal şi gelos, plin de prejudecăţi, complexat, desfrânat, la care au silit-o fiindcă era însărcinată, şi totul pentru ca singura ei fiică să se nască moartă, iar neruşinatul ăla s-o întindă cu altă femeie şi o bună parte din banii ei... În grădină nu exista nimic din toate astea sau, în orice caz, rămăsese în urmă pentru totdeauna; în grădină nu locuiau decât doi bătrâni imigranţi italieni, Luigi şi Marietta Valserra, oamenii aceia înduioşători care nu-i vor cere niciodată socoteală, fiindcă veneau din altă lume şi nu judecau niciodată pe nimeni, ca şi cum în felul lor şi din motivele lor ar fi repudiat oraşul ăla blestemat şi ipocrit. Şi ei se refugiaseră în grădină, dacă te gândeai bine...

Erau gata să ajungă, când Natalia îl întrebă Carlitos, surâzătoare, foarte bucuroasă, cu toată duioşia din lume:

— Ştii că te duc în grădină?

— Păi unde în altă parte?

— Mă gândesc la altceva, scumpul meu. Şti ce înseamnă „a duce pe cineva în grădină” Nu ştiu dacă în Peru s-a

folosit vreodată expr sta asta şi pe urmă a dispărut. Ori nu s-folosit niciodată. Dar în Spania se foloseşte, şi *Dicţionarul Academiei* spune, mai mult să mai puţin, că a duce pe cineva în grădin înseamnă a înşela pe cineva. Şi astăzi mulţi lume foloseşte expresia numai cu înţelesul di a duce pe cineva în pat prin înşelăciune... Ci părere ai?

— Mi se pare că sunt în mâinile tale şi că ni mi-au închis doar un ochi, ci pe amândoi. Dai să spunem că deocamdată nu are nicio impoi tanţă.

— Aşa care va să zică?

— Du-mă în grădină, Natalia. Du-mă în dină cum ştii tu mai bine.

— Şi pentru mai târziu ce propui?

— Grădină pentru totdeauna, sunt sigur Fiindcă, de altfel, acasă la mine nu cred că vq să mă primească.

— Grădina, Carlitos. „Am ajuns la deşt naţie”, cum se spune uneori.

— Sună foarte drăguţ, Natalia. Iar mie î: sună şi foarte real în acelaşi timp.

— Să te-audă Dumnezeu şi Lima să ne d uitării...

Natalia claxona şi îndată îşi făcură apari Luigi şi Marietta ca să deschidă larg poarta fier forjat şi să lase să treacă automobilul, iată-i pe cei doi ieşindu-le acum în întâmpin

pe drumul de pietriş străjuit de copaci un care ducea la o veche şi frumoasă casă de

coperită de flori de buganvilea. Luigi era înalt i uscăţiv, iar Marietta, cam grăsuţă şi mai urând scundă. Amândoi aveau părul alb, pielea „oarte arămie şi brăzdată de riduri, şi numai umnezeu ştie ce vârstă aveau. Câţi ani să fi avut? Mulţi, în orice *caz,* fiindcă veniseră în era la începutul veacului, când deja nu mai rău nişte copii. Totuşi, atât el cât şi ea apar-ineau acelui tip de oameni în cazul cărora recerea anilor se opreşte în loc într-o bună zi şi pentru totdeauna. Şi, cum îi plăcea lui Luigi a spună, şi el, şi Marietta lui erau încă în putere ca să mai poată lucra mult şi bine de cum încolo, nu vă faceţi griji dinspre partea ista. Şi, într-adevăr, erau zdraveni şi sănătoşi. Carlitos, în schimb, părea că nu mai are mult le trăit, şi în timp ce cuplul italian închidea) oarta în urma lor şi se apropia să-i salute, el ’ămânea pierdut cu totul pe bancheta automo-ilului. Pierdut, cu gura deschisă, cu respira-ia întretăiată şi capul lipit de spătar. Nici nu i-a dat seama că Luigi şi Marietta îi dăduseră ineţe şi el le răspunsese cu un gest papal, jidicând amândouă mâinile cu palmele desfăcute, a atunci când ridici ceva încetul cu încetul, şi e urmă descotorosindu-se de ei cu un fel de umnezeu să vă aibă

în paza lui, copiii mei.

— A avut un accident, le spuse Natalia italieilor ei, cum îi numea. Şi amândoi zâmbiră, fără se arate surprinşi şi fără să întrebe nimic, Şi cum ar fi fost vorba de o lecţie învăţată.

— Doamna Natalia a fost atacată de patru – Ihari pe terasa casei mele, lămuri Carlitos, când ea se aştepta cel mai puţin. Nu-i aşa, draga mea?

— Bine, bine, spuse Natalia, uitându-se la Luigi şi la Marietta şi zâmbind. Bine...

— Văd că trebuie să găsesc o explicaţie mai bună. Vă asigur că o să-neerc, doamnelor şi domnilor, dar altă dată, fiindcă acum vin de la război şi sunt grav rănit.

Italienii zâmbiră, în loc de orice comentariu, iar Natalia hotărî să se ducă la vechiul conac, care se profila minunat în fundul curţii, şi să aştepte să vină servitorii de la Chorrillos. Nu puteau să întârzie prea mult. Dar Carlitos era atât de ciudat, atât de absent şi descumpănit, încât mai bine s-ar fi culcat din nou să se odihnească. Ea ştia cât de distrat putea fi uneori, dovadă ce se întâmplase chiar seara trecută, dar la fel de adevărat era că nu-l cunoştea decât de douăzeci şi patru de ore.

— Să coborâm, scumpul meu.

— Nu ştiu dacă voi reuşi să mă obişnuiesc, îi spuse dintr-odată Carlitos, care de fapt n-avea altceva decât că rămăsese uluit văzându-se înconjurat de atâta vegetaţie într-un loc aproape pustiu.

— Spune-mi drept, Carlitos. S-a întâmplat ceva? E ceva care nu-ţi place? Ceva care te supără ori te deranjează?

— Casa ta seamănă cu un conac andaluz în inima Africii, Natalia, şi de jur-împrejur e Sahara, sau aşa ceva. Iar eu, drept să-ţi spun, nu eram pregătit pentru atâta exotism. N-or fi toate astea efectul loviturilor primite?

— E grădina mea şi eu o găsesc fermecătoare, scumpul meu. Încetul cu încetul o să te obişnuieşti, ai să vezi.

— Cred că, începând din clipa asta, va trebui să mă nasc din nou în fiecare zi. Poate că aşa...

Carlitos nu-şi încheie fraza, iar Natalia le făcu semn lui Luigi şi Mariettei să se apropie s-o ajute.

— Într-un anumit sens, le spuse ea, în chip de explicaţie, domnul Carlos Alegre a fost rănit în război. Grav rănit.

Cuplul italian se purtă cu discreţia şi eficacitatea dintotdeauna, iar Carlitos adormi profund de îndată ce-l instalară în patul cel mai senzaţional pe care-l văzuse în viaţa lui. Şi bineînţeles că visă şi că în visul lui se învălmăşi tot ce se întâmplase în ajun, chiar dacă într-o versiune

foarte plăcută, cam roz şi complet lipsită de incidente dezagreabile, în realitate, el era în acelaşi timp spectator şi actor într-un film plin de bune sentimente şi adresat nici mai mult, nici mai puţin decât lui Dumnezeu însuşi, drept care terasa şi grădina casei lui dobândiră dimensiuni cereşti, iar musafirii care luau parte la marele bal dat de tatăl său în cinstea Nataliei de Larrea şi a lui se numeau cu toţii Victor şi Miguel şi nenumăraţii valeţi se numeau întotdeauna Dante Salieri, deşi cei mai mulţi erau peruani şi senatori iluştri sau medici prestigioşi, şi numai rareori se auzea câte un *neică,* întotdeauna cam dezacordat, ce-i drept. Din cer se pogorau luminile acelea minunate, iar Orchestra Siboney interpreta la nesfârşit cântecul cu acelaşi nume pe care Ludwig van Beethoven îl compusese special pentru acea ocazie.

Fericirea domnea la acel mare bal unde toţi bărbaţii purtau smoking, iar femeile, rochii lungi. Singura excepţie era perechea omagiată, de vreme ce el avea aceeaşi cămaşă albastră şi aceiaşi pantaloni kaki pe care-i purta în realitate, iar Natalia, aceeaşi rochie de culoarea somonului şi cu un imprimeu înflorat foarte l vesel, al cărei material fin nu numai că scotea în evidenţă fiecare curbă a trupului ei minu|nat, ci pe deasupra îl mai şi proslăvea până într-

acolo încât îl transforma într-o icoană.

— Îţi mulţumesc din suflet, Doamne, îi spuse Carlitos Atotputernicului Părinte al unei asemenea minuni şi, cu acea capacitate de a se mişca înainte şi înapoi pe care o au visele, adăugă: | Nu am strâns mătăniile din şiragul care mi-a căzut pe jos în faţa Ta şi a Maicii Tale, Sfânta f Fecioară, aşa cum bine ştii, pentru că alergam după o iubire ce mă chema din tot sufletul; acum o ador pe Natalia, care e din carne şi oase şi, pe deasupra, are nişte oase care par de carne; şi cel târziu mâine voi dormi, tot din carne şi oase, alături de ea şi în grădina ei din: Surco. Dar, în sfârşit, cum să-ţi explic, cum aveam să-ţi spun că ea e divorţată şi că mie mi s-au aprins călcâiele după ea; da, Doamne, eu, care eram numai rugăciune... Păcătuiesc oare? Mă vei pedepsi? Voi arde în focul gheenei, Doamne Dumnezeule şi Stăpân Atotputernic? Mă vei alunga din rai? Te rog, Doamne, nu pune SPÂRŞIT acestui film atât de minunat pe care, se vede cât de colo, numai Tu puteai să-l regizezi.

— Nu te teme, Carlos Alegre. Dumnezeu nu-i pedepseşte niciodată pe îndrăgostiţi. Şi cu atât mai puţin în cazul tău, deşi, la drept vorbind, diferenţa de şaisprezece ani dintre Natalia şi tine nu Mi se pare deloc

potrivită. Dar, în sfârşit, Natalia a suferit mult, iar tu Mi-ai fost mereu credincios, încât, cel puţin pentru o vreme, Mă voi face că închid ochii. Şi vei vedea curând până unde. Filmul se va sfârşi, dar numai pentru ca să te trezeşti în alt film din carne şi oase. Fiindcă Natalia a profitat de faptul că tu dormeai ca să facă un duş, să-şi pună un halat de mătase cu adevărat divin, pentru a folosi un adjectiv cam pământean, şi în clipa asta iese din baie şi, cu părul încă ud, e gata...

— Nu-mi vine să cred, spuse Carlitos, făcând ochii mari şi uitându-se la Natalia îmbrăcată cu halatul pe care i-l dăruise Dumnezeu...

— Carlitos... Te simţi bine?

— Mă simt bine şi sunt fericit, îi spuse el, reacţionând şi ridicându-se în capul oaselor cu oarecare dificultate, pentru a se sprijini de tăblia acelui frumos pat. Am autorizaţie divină pentru tot.

— Cum aşa?

— Un vis din acelea care te fac să te cutremuri şi să înţelegi totul într-o clipă. Vino, vino, apropie-te. Şi scoate-ţi halatul.

— Nu ţi se pare că-i puţin cam repede?

— Vreau să văd, Natalia... Cum să-ţi spun... Domnul mi-a

poruncit să văd şi să pipăi.

— Poftim?

— Am avut un vis. Şi am înţeles o mulţime de lucruri. Dar tu trebuie să fii complet goală ca să-ţi pot explica asta.

Natalia îşi scoase halatul cu mişcări domoale, până ce rămase complet goală. Avea un trup de zână. Un păr lung, castaniu-închis, acum ud, ondulat, ba chiar cârlionţat, o piele foarte albă, şi ce umeri, ce sâni, ce picioare perfect sculptate, ce şolduri, ce fund divin, ca să folosim un cuvânt pe care şi Dumnezeu îl folosise puţin mai înainte, şi ochii imenşi, aţâţători şi duioşi totodată, buzele cărnoase şi umede, întruchiparea dorinţei, ca să nu mai vorbim de privire... O femeie şi jumătate, nu mai încape vorbă, şi Carlitos în capul oaselor, neştiind ce să spună sau ce vorbe dulci să aleagă, din înălţimea gravităţii şi aparentei lui fragilităţi.

— Mi se întâmplă ce mi s-a întâmplat cu grădina şi cu casă, scumpa mea. Nu ştiu dacă voi izbuti să mă obişnuiesc vreodată cu toate astea, spuse Carlitos, uluit şi excitat, pe când Natalia se tolănea alături de el cu mişcări lente, ca într-o filmare cu încetinitorul, plină de suavitate şi tandreţe, dar în acelaşi timp de senzualitatea trupului care a aşteptat prea mult şi totuşi ştie că nimic n-ar fi mai

îngrozitor decât să provoace durere, orice fel de durere. Fiindcă ştia prea bine că pentru băieţandrul acela de şaptesprezece ani, îndrăgostit lulea, totul era dureros şi ar fi putut lua proporţii înfiorătoare.

— O să fiu mereu aici lângă tine, aşteptând, îi spuse privindu-l cu coada ochiului şi sărutându-l dulce pe frunte.

— Mâine e duminică, zi de înfrânare.

— Te voi duce la liturghie, dragul meu.

— Tocmai despre asta e vorba, Natalia. Fiindcă cu cred că tocmai mâine Dumnezeu ne-a dezlegat...

— Ce spui?

— Rămâne să-ţi povestesc visul pe care l-am avut pe când făceai duş. În vis Domnul mi-a spus câteva lucruri vrednice de toată atenţia...

— Carlitos! Ce faci, Carlitos, au, au!

— Trebuie să mă întorc în vis, ca să pot...

— Dar, Carlitos, au, scumpul meu...

— Dumnezeu mi-a vorbit de un film din carne şi oase, Natalia...

— Te iubesc, Carlitos, şi mi se pare că visez, da, da...

— E minunat, Doamne...!

A fost ceva cu totul nou pentru Carlitos să se trezească în acea primă duminică a iubirii lui. Deschise şi închise de

mai multe ori ochiul sănătos, adică cel stâng, înainte de a se convinge că dormitorul acela de viceregе în vacanţă făcea parte din lumea asta, chiar dacă, din precauţie, începu să aştearnă, puţin câte puţin şi cu o intensitate crescândă, o mulţime de sărutări cam umflate şi dureroase şi mângâieri fără număr pe diferite zone adormite ale trupului iubitei sale. Ghemuită şi goală alături de el, sau mai curând goală puşcă şi încovrigată, Natalia îl lăsa pe Carlitos să se bucure de ea, fericită şi din ce în ce mai dăruită acelei ploi de mângâieri pe cât de stângace pe atât de delicioase, ca de începător ce era, dar câteodată, bineînţeles dintr-o pură întâmplare, mângâieri nemaipomenite ca tehnică şi intensitate, fiindcă nimereau din plin într-o zonă foarte sensibilă. Dar, sărmanul de tine, scumpul meu, o să-ţi facă rău atâta efort. Oare cât o fi ceasul?

— E prima dimineaţă pe care o petrecem împreună şi prima noastră duminică, spuse Natalia, întinzându-se cu drăgălăşenie ca să-şi dezmorţească oasele, deschizând în sfârşit ochii şi zâmbind cu recunoştinţă şi iubire. Dar faţa foarte umflată a lui Carlitos o făcu să se întoarcă repede, căutând cu privirea un ceas. Era aproape două după-amiază, îngrozitor, şi sărmanul nu-şi luase calmantele, nici

sulfamidele, nimic. Natalia se sculă şi dădu fuga la baie să aducă un pahar cu apă. Era tot goală, şi Carlitos o urmări cu privirea; era foarte bine făcută, văzută din spate, şi din nou Carlitos deschise şi închise de mai multe ori ochiul stâng. Aşa, pentru orice eventualitate.

— Îmi închipui ce tare te doare, îi spuse ea când se întoarse de la baie.

Carlitos îi răspunse prin semne cu ochiul sănătos.

— Să nu-mi spui acum că şi ochiul ăsta te doare, scumpul meu.

— Nu, nu... E din pricină că veneai cu faţa de data asta şi... Nimic. Nu-ţi face griji... Dar...

— Dar ce?

— E duminică, nu-i aşa, Natalia?

— Ce altă zi poate fi, scumpul meu?

— Sigur... Sigur... Voiam să am doar confirmarea ta.

— Bine... Dar acum spune-mi cum te simţi, că e mai important decât orice altceva.

— Pe dinafară, precum vezi. Sunt pesemne la fel de umflat ca ieri, când am ieşit din spital, dar e normal şi e doar o chestiune de răbdare şi trebuie să aştept să-mi scoată copcile. De altfel, nu-mi fac niciun fel de griji, crede-mă, scumpa mea. Şi crede-mă că singurul lucru într-

adevăr important e că ne-am trezit împreună şi că ăsta e adevărul gol-goluţ. Că tu exişti cu adevărat şi că această casă şi această grădină sunt reale, înţelegi acum de ce te-am întrebat dacă azi e duminică?

— Înţeleg, Carlitos, înţeleg...

— A fost vineri cu adevărat şi am fost lovit, şi a fost sâmbătă şi m-am trezit la spital, bandajat şi cu tine alături. Şi a fost adevărat. Şi în măsura în care astăzi e duminică...

— Îţi jur pe iubirea mea că e duminică mie-n sută, Carlitos.

— Drept să-ţi spun, visul ăla cu Dumnezeu, şi apoi tu în faţa mea complet goală, totul mă face să mă simt încă năucit, Natalia. Poate că peste câteva zile, ba chiar săptămâni, o să mă dezmeticesc.

— Zile, săptămâni, luni, ani... Tocmai despre asta trebuie să vorbim, scumpul meu. Ce dovadă mai bună vrei că toate astea sunt adevărate? Trebuie să vorbim despre viitor.

— Deocamdată nu ştiu decât că mi-e foame, Natalia.

— Luigi şi Marietta probabil că au pregătit ceva la bucătărie. E de-ajuns să-i chem.

— Pesemne cred că am murit.

— La fel şi Julia şi Cristobal.

— Ăştia cine mai sunt?

— Slujnica şi valetul de la casa din Chorrillos. Nu-ţi aduci aminte că am trimis să-i cheme?

— Vag. Foarte vag.

— Mâncăm aici sau punem ceva pe noi şi mergem în sufragerie?

Carlitos deschise şi închise de câteva ori ochiul stâng şi opta pentru sufragerie. Era cam riscant să iasă din acest formidabil dormitor, un amestec de casă de ţară şi palat de marchiz de pe vremea Conchistei, dar la fel de adevărat era că, în măsura în care existau un salon şi o sufragerie, bunăoară, şi Natalia stând la masă şi mâncând, bunăoară, şi el potolindu-şi foamea, bunăoară, teoria potrivit căreia era duminică şi era adevărat... în sfârşit, Carlitos opta pentru sufragerie, pentru orice eventualitate. Şi adevărul e că a avut multă, foarte multă dreptate, fiindcă înainte de asta Natalia l-a chemat să facă un duş împreună cu ea, ca să se săpunească reciproc şi să se zbenguiască aşa cum numai ea ştia s-o facă, şi el se simţea foarte tulburat, în cel mai bun sens al cuvântului, fiindcă era o duminică fără liturghie, adică, precum Atotputernicul îi explicase de minune, exact în clipa în care Carlitos se întoarse din nou din visul lui ceresc pentru a se

putea bucura de daruri din carne şi oase, căci de data asta era vorba despre un duş după model bacanal şi despre un săpun care mirosea a Paris, la care se adăuga o desfătare nemaicunoscută de linii curbe pe care trebuia să le dea cu săpun, în timp ce pe el Natalia îl clătea, frecându-l cu un burete neînchipuit de sexual, cu apă călduţă, cu atâta grijă, pricepere şi râvnă cum numai un războinic rănit era vrednic să fie răsfăţat. Carlitos mărturisi că, pentru el, totul era şi avea să fie întotdeauna pentru prima dată, cu tine, frumoasa mea irezistibilă, iar Natalia îi răspunse că şi pentru ea era prima oară, fiindcă acum o făcea cu iubire şi că, în orice caz, în viaţa ei nu mai văzuse pe nimeni făcând progrese cu paşi atât de uriaşi ca tine...

În sufragerie ajunseră după această nesfârşită baie, aproape la ora cinci după-amiază, înveşmântaţi în două minunate halate de mătase, amândouă de damă, şi într-adevăr morţi de foame, acum da, chiar dacă feţele lor aveau o expresie ce continua să răspândească o asemenea ardoare a verii, încât îi făcu să roşească din cap până-n picioare pe Luigi, Marietta, Julia şi Cristâbal, care îi aşteptau de câteva ore bune.

— Vin roşu, scumpul meu? îl întrebă Natalia pe Carlitos cu un glas catifelat şi senzual, pentru ca astfel cei patru

ruşinaţi să înţeleagă în sfârşit, o dată pentru totdeauna, situaţia cu toate implicaţiile ei.

Carlitos clipi des din ochiul stâng în timp ce răspundea că da, vin roşu ca de obicei, scumpa mea Natalia, chiar dacă în faţa tuturor celor de-aici pot să jur că asta e prima dată în viaţa mea când beau vin. Dar, în sfârşit, cum azi e duminică şi, nu-i aşa?, pe mine mă cheamă Carlos Alegre di Lucea, sunt cu adevărat încântat de cunoştinţă, ca să fiu sincer.

— Plăcerea e de partea noastră, domnule...

— A, da? Păi atunci scrieţi-mi, vă rog, fiecare separat pe o bucată de hârtie ce zi e astăzi.

Natalia fu nevoită să intervină:

— Şi acum să punem o melodie pentru ziua de duminică, Luigi. Şi să aducem pastele de duminică, Marietta. Iar dumneata, Cristobal, adu vinul vechi pe care-l bem duminica, iar Julia să deretice în dormitor şi la baie, unde e un dezastru, fiindcă în *această* duminică, pentru prima dată...

Cei patru servitori reacţionară în sfârşit, şi după câteva minute soseau pastele, vinul şi, de Dumnezeu ştie unde, sosea *Siboney,* în versiunea lui Stanley Black. Probabil din salonul pe care tocmai îl străbătuseră Natalia şi Carlitos,

de parcă ar fi traversat întreaga Andaluzie, dar alegând un traseu cu saloane şi curţi interioare, cu havuzuri cu şipote fermecate şi câteva muzee senzaţionale cu mobilier spaniol.

— Aveai discul? întrebă Carlitos.

— Nu, am trimis să-l cumpere ieri, când tu dormeai. În schimb, am uitat ce era mai important. Am uitat să cumpăr un halat, scumpul meu, iartă-mă.

— Vrei să spui că astăzi nu e *această* duminică?

— Bineînţeles că e această duminică, iubitul meu. Nu te speria, te rog.

— Păi atunci...

— Nu-ţi dai seama că eşti îmbrăcat cu un halat de damă?

— Ce-mi tot vorbeşti de halat de damă şi de alte bazaconii, Natalia? Ştiam eu ca visez, fâr-ar să fie! Dacă ar fi un halat de femeie, mi-ar veni la fel cum îţi vine ţie.

— Scumpul meu Carlitos. Deschide ochii, te rog. Şi gândeşte-te puţin. Puţin de tot. Două halate pot fi exact la fel, dar două persoane niciodată. Şi cu atât mai puţin dacă sunt de sexe diferite.

— Drace! Ştii că ai dreptate? Se vede treaba că m-au lovit zdravăn la cap vineri. Şi de altfel bunica Isabel mereu

spune: „Când o să bage de seamă Carlitos lucrurile cele mai elementare?” Iartă-mă, te rog, Natalia.

— Noroc.

— Află că spaghetele astea sunt într-adevăr delicioase.

— Scuză-mă, dar hai să toastăm cu vinul ăsta, Carlitos.

— Ai dreptate. Noroc pentru prima dată în viaţa mea. Noroc pentru tine, pentru mine şi pentru noi, întotdeauna.

— Şi eu sunt o zăpăcită, zău aşa. Am uitat complet că ţi-au făcut ferfeniţă cămaşa şi că pantalonii sunt mânjiţi de sânge.

— Am spus noroc pentru prima dată în viaţa mea.

— Noroc, scumpul meu. Dar nu pot să nu mă gândesc la hainele tale. Să ai cu ce te îmbrăca mâine, orice. Nu crezi c-am putea suna la tine acasă fără să afle părinţii tăi?

— E o idee grozavă. Fiindcă la mine, Natalia, întotdeauna răspunde la telefon un valet. Trimi-te-l tu pe Luigi sau pe Cristobal, iar eu vorbesc să le dea un rând de haine curate. Şi în felul ăsta pot să le mulţumesc lui Victor şi lui Miguel că m-au ajutat să-i înfrunt pe cei patru tâlhari. Şi le pot spune că sunt viu şi nevătămat, că trăiesc ca un prinţ mâncând paste şi închinând un pahar pentru norocul nostru. Şi toate astea pentru prima dată în viaţă.

— Iar mâine, când te duci să înveţi, o să-ţi cumpăr eu

alte haine. De acord?

— Bine, dar îi trimiţi tatii nota de plată.

— Cum? Ce-ai spus, Carlitos?

— Ce prost sunt! Iartă-mă. După cum vezi, nu mă pricep la lucrurile cele mai simple, iartă-mă, te rog. N-o să se mai repete...

— Noroc, iubitul meu Carlitos Alegre di Lucea.

— Noroc, Natalia de Larrea... Şi mai cum? Mi se pare că încă nu mi-ai spus numele de familie al mamei tale.

— Olavegoya.

— Drace, parcă ai prilejul să vorbeşti despre toată istoria ţării.

— Să uităm istoria ţării şi să ne ocupăm de a noastră, Carlitos. Tu ce ai de gând să faci?

— E foarte simplu. Să te iubesc toată viaţa şi să ajung un mare dermatolog, ca tata şi ca bunicii mei... Şi bineînţeles, nu mai încape vorbă, să fiu în continuare un bun creştin.

— Atât de simplu ţi se pare totul?

— Sigur. De altfel, avem încuviinţarea lui Dumnezeu, nu uita.

— Ba tu uiţi că *a* fost doar un vis. Un vis frumos, Carlitos, atâta tot.

— Nu înţelegi nimic, Natalia.

— Nu, ce-i drept, nu înţeleg nimic.

— O să-ţi explic cu alte cuvinte. Când este vorba de o mare iubire, Dumnezeu e cum nu se poate mai înţelegător.

— Iartă-mi lipsa de respect, dar cred că e momentul să ne amintim o zicală foarte potrivită pentru realitatea Limei noastre şi a mediului în care ne învârtim: „Dau năvală hoardele şi ne moaie oasele; pe rău Domnul nu-l opreşte, când pe bun îl covârşeşte”.

— Nu ştiam că eşti atât de pesimistă, Natalia.

— Eu, pesimistă? Să nu-mi spui că ai uitat scandalul care s-a stârnit vineri. Ai uitat aşa de repede că erau gata să te omoare?

— Erau patru contra unu, dar şi aşa...

— Află că acum întreaga Lima va fi împotriva noastră, care suntem doar doi. Un băieţan-dru de şaptesprezece ani şi o femeie divorţată de treizeci şi trei... Tot ţi se mai pare că şi aşa...?

— Sigur că da. Ori nu mă iubeşti?

— Te iubesc mult mai mult decât crezi. Te iubesc, Carlitos.

— Şi cu toate astea ţi-e frică?

— Vino aici, nebun încântător ce eşti. Bea din paharul

meu şi sărută-mă.

— Dar mai înainte jură-mi că asta e ultima oară când te îndoieşti că azi e duminică.

— Faci cinste numelui tău de familie, Carlos Alegre. Dar bea din paharul meu şi sărută-mă.

— Asta şi fac, Natalia, dar tu spune-i lui Luigi să ne aducă desertul şi încă o sticlă de vin. Foamea nu mi-a trecut şi mai sunt o mulţime de lucruri pentru care vreau să închin câte un pahar.

Aproape că n-au dormit în noaptea acelei prime duminici de dragoste, iar pentru Carlitos a fost într-adevăr îngrozitor să se smulgă din braţele acelei femei frumoase şi înflăcărate care încă din zorii zilei îl făcuse să simtă că fiecare clipă trăită alături de ea constituia realitatea cea mai neîndoielnică şi că acum navigau spre un alt ţărm numit luni, complicat, înfricoşător, abrupt.

— Pesimistă, îi spunea el.

— Crede-mă că înţeleg şi eu ceva din toate astea, scumpul meu.

— Iar tu crede ce spune bunica Isabel, că aşa se trăieşte mult mai bine.

— Oraşul ăsta, Carlitos.

— S-ar spune că te-ai născut pe strada Amargura, unde

locuiesc fraţii Cespedes...

— Ştii că am hotărât să stau de vorbă cu mama ta? Şi cu tatăl tău, dacă e nevoie?

— Mi se pare că faci foarte bine, Natalia. Află că şi eu m-am gândit să le povestesc gemenilor tot adevărul. Or să mă vadă cu faţa asta umflată şi de bună seamă or să dorească să afle ce s-a întâmplat.

— Astăzi e luni, Carlitos. Se crapă de ziuă. Hai să dormim măcar puţin, ca să nu ajungi obosit la prietenii tăi. Aseară i-am spus lui Cristobal să cheme şoferul ca să te ducă la ei cu celălalt automobil. Te poate duce în fiecare zi, dacă vrei.

— O să stau aici, scumpa mea?

— Sigur că da, numai să vrei.

— Şi tu?

— Păi unde, dacă nu aici? Asta e fortăreaţa noastră. A ta şi a mea. Şi pentru totdeauna, dacă vrei tu.

— Da, grădina asta minunată şi conacul ăsta ca-n filme vor fi fortăreaţa noastră. Desăvârşita noastră fortăreaţă arabă: zid de piatră afară şi grădină înăuntru.

— Te iubesc, te admir şi îmi placi foarte mult...

— Eu cred că se crapă de ziuă şi e duminică din nou, scumpa mea Natalia...

— Ia să vedem, încearcă să clipeşti cu ochiul stâng, Carlitos...

— Nu cred că-mi iese prea bine, deocamdată. Perdelele sunt trase şi încă nu reuşesc să văd prea bine... Oricât aş clipi...

— Nu? Nu vezi nimic?

— Absolut nimic, în schimb, e de-ajuns să te ating pe tine puţin aici, şi aici, şi aici, ca să vezi cât de bine vorbesc, şi tu eşti duminica mea minunată, comoara mea...

— Faci progrese uriaşe, scum...

Acea primă zi de luni a iubirii lor avea să fie însă în realitate o zi nemaipomenită pentru amândoi. Şi nici nu s-ar fi putut altfel! Mai întâi pentru Natalia, fiindcă niciodată n-ar fi crezut că mama lui Carlitos, buna ei prietenă Antonella, avea să facă front comun cu soţul ei şi cu întreaga Lima. Incredibil cum putea să se schimbe o fiinţă omenească în oraşul ăsta. Natalia o cunoscuse când venise din Italia, pe vremea când abia se măritase cu Roberto Alegre, şi de atunci cele două femei se înţeleseseră de minune, în afară de asta, Antonella îi fusese confidentă atât în timpul căsătoriei sale nefericite, cât şi mai târziu, până în ziua scandalului, şi fusese de fapt

singura persoană dispusă mereu să asculte, şi întotdeauna o înţelesese, şi din prima clipă fusese cu totul de partea ei. La acea Antonella se dusese luni Natalia, punându-şi nădejdea în capacitatea ei de înţelegere, în inteligenţa şi generozitatea ei fără margini, dar dintr-odată se izbi de o femeie încuiată şi ostilă, plină de prejudecăţi şi care nu ţinea seama decât de ce putea să spună sau să gândească lumea. Din prietena ei italiancă, deschisă şi inteligentă, sensibilă, cosmopolită şi cultă nu mai rămăsese absolut nimic în acea dimineaţă de luni. Pe lângă asta, Antonella nici măcar n-a îndrăznit să vorbească despre sine la singular, şi nicio clipă nu i-a spus că ea gândea sau credea sau simţea ceva. I-a vorbit mereu de soţul ei şi de ea, numai la plural, şi cu acest plural îngrozitor a dat-o pur şi simplu afară din casă.

— Roberto şi cu mine am hotărât că prietenia noastră s-a încheiat. S-a *încheiat,* Natalia. Să fie limpede.

Iar lui Miguel, cel de-al doilea valet, îi făcu semn s-o însoţească pe doamna până la ieşire. Până la uşa din stradă, te rog, Miguel.

Natalia de Larrea ieşi din casa familiei Alegre cu lacrimi în ochi, nespus de tristă, decepţionată, rănită şi pe deplin convinsă că buna ei prietenă Antonella, fosta ei prietenă

şi, începând de atunci, marea ei duşmancă, se schimbase cu totul într-o clipă decisivă de sâmbătă sau duminică. Fără îndoială că soţul şi prietenii ei o supuseseră unei presiuni teribile şi îi ceruseră să-şi schimbe complet atitudinea. Iar ea cedase în faţa acelei furii turbate şi a acelei rigidităţi şi, ceea ce era cu mult mai rău, împărtăşea acum acea atitudine, nu numai că trebuise să cedeze în faţa ei. Nu, Antonella trecuse până la urmă de partea lor şi din acea clipă devenise o exponentă tipică a Limei, la fel ca toate celelalte, un membru mulţumit şi convins al acelei lumi mărunte şi cenuşii care se credea veşnică şi se simţea stăpânul adevărului şi jandarmul absolut.

La fel păţi şi bietul Carlitos, care a plecat foarte opărit după conversaţia cu gemenii Cespedes. Nici Raul, nici Arturo n-au avut un singur cuvânt de afecţiune sau înţelegere pentru el, după ce le făcuse cronica amănunţită a evenimentelor, povestită printre suspinele de uşurare provocate de o fericire ce izbucnea din când în când din pieptul lui şi hohotele de râs pe care nu şi le putea stăpâni când îşi amintea de doctorul Salieri zburând prin aer sau de ilustrul senator Fortunato Quiroga ţipând la cei patru sălbatici care-l jupuiau de viu că el era primul cetăţean al republicii, corcituri nenorocite, lua-v-ar dracu, în timp ce

Victor, la rândul lui, îi răspundea că el era primul valet al lui don Ruberto Aligre şi al doamnei di Locca, mama conaşului Carlitos, prietinul nostru, pe care-l ştim de când era mic.

Bietul Carlitos, povestea lui s-a sfârşit cu două arsuri zdravene pe braţe, şi abia când s-a întors seara în grădină şi-a dat seama, la sfârşitul interminabilului interogatoriu la care l-a supus descurajata Natalia, că într-adevăr cineva îl arsese cu ţigara pe braţe cu câteva ore în urmă. Şi că îl usturau, îl usturau foarte tare, zău aşa, asta mai lipsea, e cumplit, scumpul meu, drept care Natalia a trebuit să-l ducă din nou la spitalul anglo-american, spre marea satisfacţie a medicului, fiindcă era acelaşi tânăr doctor care fusese de gardă vineri noaptea şi fiindcă scandalul ajunsese la urechile întregii Lime, iar el era unul dintre cei dintâi care-i văzuse şi le dăduse primele îngrijiri păcătoşilor, şi, aşa cum vă spun, eu sunt primul care i-a văzut cum se pipăiau fără jenă, că de sărutat nu prea puteau din pricina buzei lui Carlitos, care era zdrelită, şi pe ea am văzut-o dezbrăcată, aproape goală, ce mai, vă asigur, fiindcă Natalia asta e o poamă bună, care se trage din viţa nobilă de Larrea şi de Olavegoya, viţă de viceregi şi de preşedinţi, nimic de zis, şi de tot ce mai vreţi

dumneavoastră, sunt de acord, dar trebuie s-o auzi când te roagă cu glasul ei inconfundabil, nemaipomenit, cum nu se poate mai seducător, mai intim şi irezistibil, vă rog din suflet, domnule doctor, pentru Carlitos al ei, trebuie s-o vezi unduindu-se şi chiar zvârcolindu-se de iubire, ce mai, fiindcă tot stând de vorbă parcă şi-ar scoate rând pe rând totul de pe ea, şi nu lipseşte nici muzica de fond, şi tânărul medic a rămas paf, asuda şi tremura din toate încheieturile la farmecele ei, cum să nu, dona Natalia, sigur că da, dona Natalia, bineînţeles, cu cea mai mare plăcere, şi pe deasupra e obligaţia mea, dona Natalia, fiindcă jurământul lui Hipocrate, dona Natalia, simt că-mi pierd cumpătul, mor, înnebunesc... Vă jur, domnilor, pe ce am mai sfânt că ţi se întăreşte mădularul numai când o vezi şi-i asculţi glasul, credeţi-mă, vă jur pe ce am eu mai sfânt.

Şi ar fi meritat la fel de mult să-i vezi şi să-i asculţi în acea seară de luni pe gemenii Cospedes Salinas, deşi în cazul ăsta ei sunt cei ce se tăvălesc şi se zvârcolesc şi asudă, ba chiar îi trec toate năduşelile, ţi se face silă, şi se dezbracă, ori mai bine zis rămân în pielea goală, dar pe plan social şi în mod calculat, cum bine ştim, deoarece nici nu putea fi altfel când era vorba despre ei. Şi bineînţeles

că nu există nicio muzică de fond în cazul ăsta, ci un soi de zgomot şi furie, şi totul din pricină că shakespearianul Carlitos Alegre le-a demonstrat chiar atunci, prin fapte şi vorbe, că viaţa nu este altceva decât o poveste spusă de un idiot. Dacă nu cumva chiar ei, Arturo şi Raul, sunt adevăraţii idioţi.

Şi acum părea că s-a ridicat cortina la catul de sus al celei mai jalnice şi dărăpănate hardughii de pe strada Amargura, stradă afurisită, dacă e să spunem adevărul, şi viaţa era, în pofida întâmplărilor povestite de cretinul de Carlitos, o mare porcărie, în sfârşit, despre toate aceste lucruri, deşi situate în contextul bine precizat al Limei, stăteau de vorbă fraţii Raul şi Arturo Cespedes Salinas, care, cum bine se ştie, pe lângă faptul că sunt gemeni şi seamănă leit unul cu celălalt, sunt şi suflete gemene, oricât ar încerca unul să se ridice la înălţimea poreclei lui, care este Ducele, şi ar crede că posedă prin naştere purtări alese la ospeţe, şi maniere elegante prin saloane, şi oricât ar crede celălalt, care n-are nici măcar poreclă, că pe lume cu cât mai burduhănos, cu-atât omu-i mai frumos, şi s-ar împăuna cu asta în faţa oglinzii şi cu toate prilejurile în care prezenţa unei doamne ori a unei fete îl stârneşte să facă pe cocoşul. Ducele are pretenţia să fie geamănul bine

crescut, iar celălalt să fie geamănul bogat, dar până şi mama lor spune că băieţii ei seamănă ca două picături de apă şi că sunt pe deasupra suflete gemene. Aşa încât, atunci când vorbeşte unul, la fel de bine ar putea fi celălalt, şi invers, şi n-are nicio importanţă care dintre ei spune ceva şi care altceva, dat fiind că întotdeauna ce afirmă ori tăgăduieşte Raul este ecoul lucrurilor pe care le afirmă ori le tăgăduieşte Arturo. Aşa se face că acum, bunăoară, poţi să-i auzi spunând despre Carlitos Alegre că e un adevărat cretin, deşi trebuie să recunoaştem că are boase, nimic de zis, dar nu putem uita că e nebun de legat, aşa cred eu, cel puţin, dar tu nu crezi că ne-ar putea fi încă de folos?, ei bine, se prea poate, sigur, fiindcă Natalia o fi ea târfă sau zănatecă, dar asta n-o împiedică să rămână un vlăstar al familiilor De Larrea şi Olavegoya, şi pe deasupra fiică unică, şi pe deasupra i-a şi moştenit pe taică-său şi pe maică-sa, sigur, neîndoielnic, şi ce i-ar mai putea lipsi în viaţă, când are şi obârşie aleasă şi avere-aşa frumoasă?, ce?, cum?, eu cred că n-ar trebui să spunem obârşie aleasă şi avere-aşa frumoasă, ţi se pare că sună prost?, eu cred că da, păi atunci rămâne să vedem dacă e sau nu aşa, să ne lămurim cum stau lucrurile, e o idee bună, sigur că da, deşi trebuie s-o facem cu mare băgare

de seamă, fiindcă zilele trecute i-am spus cretinului de Carlitos că jucătorul de tenis Alejandro Olmedo a atins culmile gloriei când a câştigat Cupa Davis, şi prăpăditul ăsta care face pe cocoşul a repetat: Olmedo a atins culmile gloriei, şi a izbucnit într-un hohot de râs, îmi venea să-l omor, nu alta, în schimb n-am făcut altceva decât să-l întreb de ce râdea, iar el în loc de orice răspuns mi-a spus: Râd de expresia asta: pe culmile gloriei, a atins culmile gloriei, fiindcă parcă o văd pe bunica Isabel râzând de toţi cei care au atins orice fel de culmi sau, mai bine zis, de toţi cei care afirmă că cineva ar fi urcat pe culmile gloriei...

— Şi mai ce, Carlitos?

— Păi sigur că bunica Isabel râde numai fiindcă bunica ei, care se numea tot Isabel, a râs în hohote cu câteva veacuri în urmă fiindcă nu ştiu cine a spus că cineva urcase pe o culme sublimă, pricepi? Fiindcă atâtea culmi şi atâtea glorii sună cam bombastic şi de prost-gust, prea sublim, am putea spune, şi prin urmare oarecum ridicol totodată, pricepi, Raul?

— De câte ori trebuie să-ţi spun că eu sunt Arturo, ce naiba!

— Iartă-mă, dar ţi-am spus că mie-mi scapă întotdeauna lucrurile cele mai simple, după cum spune bunica Isabel,

cea cu Alejandro Olmedo şi culmile gloriei...

Cortina s-a ridicat şi mai mult la catul de sus al hardughiei jalnice din strada Amargura, în seara aceea, nu mult după ce idiotul de Carlitos le spusese povestea vieţii lui şi plecase cu amândouă braţele arse cu ţigara, şi parcă nu se întâmplase nimic, făcând să li se năruie cele mai profunde convingeri şi demolându-le până şi ultima certitudine, dar nu şi casă, naiba s-o ia, imbecilul ar fi putut profita de prilej, măcar de data asta, gemenii Arturo şi Raul auziră aceiaşi paşi obosiţi dintotdeauna urcând pe aceeaşi scară scârţâitoare şi jalnică dintotdeauna şi se gândiră la pâinea noastră cea de toate zilele şi facă-se voia Ta, Doamne, şi multe lucruri neînchipuit de dure şi de triste, fiindcă mama lor continua să urce, tăcută, resemnată, la fel ca în ajun şi ca atunci când ei erau copii, şi continuă să urce, de când ne ştim, una după alta, în toate serile, în acelaşi fel în care, în fiecare dimineaţă, coboară şi coboară şi iarăşi coboară şi urcă şi ajunge tot acolo, fiindcă e o veşnicie de când a murit tata, arză-o-ar focul de viaţă, şi...

Actul următor

— Bună seara, copiii mei.

O încăpere mică, un salonaş, mobile vechi şi cărţi de

medicină. Impresie generală tristă. Dona Maria Salinas, văduva lui Cespedes, îi priveşte din pragul uşii. Are o rochie neagră şi părul alb. Se vede că e ostenită, dar ea e o femeie resemnată şi întotdeauna zâmbeşte şi se închină de cum deschide uşa casei şi vede scara cu trepte nenumărate. Raul şi Arturo nu dau semne că ar vrea să se ridice, dar în cele din urmă sar amândoi în picioare, o sărută şi o îmbrăţişează pe dona Maria. Şi o strâng cu putere, ca o demonstraţie clară a unei iubiri foarte mari. Atât Raul, cât şi Arturo ridică braţele, de parcă ar vrea să spună în sfârşit un mare adevăr, o adevărată revelaţie, dar au sărit puţin peste cal şi acum se uită unul la altul şi fiecare îl aşteaptă pe celălalt să-şi aducă aminte ce trebuie să spună. Până la urmă nu spun nimic, deşi o sărută din nou, o îmbrăţişează, o strâng la piept pe mama lor. Descumpănită, văduva lui Cespedes se hotărăşte să zâmbească şi se gândeşte că a sosit ora mesei.

— Bine, acum trebuie să pun masa şi să încălzesc mâncarea, le spune copiilor ei şi iese, îndreptându-se spre bucătărie.

Un coridor şi un bec de patruzeci de waţi care luminează drumul de la micul salon până la sufragerie şi bucătărie. Podeaua de pe coridor trosneşte de când a murit soţul ei,

iar becul atârnă de un cablu care pe atunci era alb ca tavanul. Văduva lui Cespedes intră în bucătărie. Aprinde alt bec, dar nu se mai gândeşte la waţi, nici nu mai trosneşte podeaua de scându-ri. În schimb, aude glasurile copiilor ei, fără să le dea însă prea multă atenţie, de parcă ar fi foarte departe, şi rămâne cu privirile aţintite la mobilă, căutând parcă ceva.

— Vei fi regină, dragă mamă. Vei fi regina oraşului Lima. O să avem noi grijă de asta.

Ecoul acestor glasuri se aude de mai multe ori pe strada Amargura şi în tot oraşul Lima, în timp ce cortina se lasă foarte încet, şi din mijlocul publicului se aud aplauzele veşnicului zăpăcit şi scandalagiu Carlitos Alegre. Carlitos se îndreaptă spre o femeie foarte frumoasă. Şi continuă să aplaude, deşi dă din cap în semn că nu şi spune că opera în sine i-a plăcut, dar că ideea de a o transforma pe văduva Cespedes în jucătoare de tenis câştigătoare a Cupei Davis i se pare prea de tot. Şi că o văduvă prăpădită nu poate fi cocoţată pe culmea martiriului şi altele asemenea. Natalia de Larrea şovăie, stă la îndoială, dar pe urmă râde şi se *emoţionează de îndată ce înţelege ce a vrut să-i spună Carlitos de fapt, numai şi numai dând din cap în semn că nu. Natalia de Larrea îl sărută pe Carlitos,*

exact când cortina se lasă cu totul, pentru că din când în când bagă şi el de seamă unele lucruri elementare, şi prin urmare bunica Isabel se *înşală.*

Într-un stil foarte avangardist, totuşi, cortina se ridică din nou, şi gemenii încep să arunce cu pietre în Carlitos, dintr-un salonaş cu trei becuri de şaizeci de waţi şi o lampă model Carlos Gardel. Fără să-şi dea seama de nimic, văduva lui Cespedes înaintează în tăcere, sărmana, pe coridorul cu un singur bec.

— Culmea! exclamă de la parter Carlitos Alegre. Un coridor cu un singur bec! Culmea! Halal culme!

Ridică una câte una pietrele cu care au aruncat în el de pe scenă şi se grăbeşte să le arunce la rându-i, dar nu ştie dacă mai întâi în Raul şi pe urmă în Arturo, nici, şi ăsta e un lucru fundamental, nu ştie care-i unul şi care-i altul, aşa încât tot asupra lui se revarsă o ploaie de pietre. Furios, Carlitos Alegre azvârle toate pietrele deodată.

— La urma urmei, e totuna! Şi, de altminteri, niciunul nu-i mai breaz decât celălalt! Iar doamna Cespedes nu urcă pe nicio culme, ci îşi târâie paşii spre o fundătură sărăcăcioasă. Căci totul e un moft şi nimic altceva!

— Unde ţi-ai mai găsit asemenea prieteni, scumpul meu?

— Mai bine zis, ei m-au găsit pe mine, scumpa mea Na... Nu, nu-ţi spun şi n-o să-ţi mai spun nimic, scumpa mea Natalia, fiindcă, iartă-mă, ar însemna să le facem jocul acestor gemeni sublimi.

Cortina cade cu un zgomot asurzitor şi s-ar zice că pentru totdeauna, după starea în care a rămas.

Dar niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la o operă cum este *Actul următor,* fiindcă acum, de pildă, s-a deschis din nou uşa din stradă a casei unde stă cu chirie şi e foarte bună platnică dona Maria Salinas, văduva lui Cespedes, care are mâncarea pregătită şi aşteaptă doar să vină fiica ei Consuelo pentru a-i chema pe toţi la masă. Şi iată că vine Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă. Consuelo e în anul patru la colegiul Trandafirul Americii, cu rezultate destul de modeste, deşi an de an câştigă Premiul pentru Străduinţă şi/sau Premiul pentru Stăruinţă, care-i fac să intre-n pământ de ruşine pe fraţii ei Arturo şi Raul. Ăsta-i adevărul, recunoaşte dona Marfa, fiica ei e o fată foarte aşezată şi silitoare, care învaţă toată ziulica pentru a lua note bune la şcoală şi pe deasupra mai are timp să urmeze nişte cursuri de presecretariat bilingv engleză-spaniolă, în fiecare după-amiază când iese de la colegiul Trandafirul Americii.

Sărăcuţa de ea ajunge acasă la ora mesei, mănâncă, mă ajută să spăl vasele, apoi se apucă de învăţat în acelaşi salonaş cu fraţii ei, mai ales acum când ei învaţă şi dimineaţa şi seara cu prietenul ăsta al lor pe care Dumnezeu ştie unde l-au găsit, distratul, aşa-i zic, care-i băiat bun după cât se pare, dar azi îmi spune dona Maria, mâine-mi zice doamna Amargura, ba o dată mi-a spus chiar doamna Văduvă. Ce-i drept, însă, e bine crescut şi, dacă e să-i cred pe băieţii mei, aparţine unei familii foarte distinse de medici dermatologi şi are un bunic italian foarte cunoscut care se numeşte Nobel.

— Dar la ce oră se-apucă de învăţat biata Consuelo, Maria?

— A, da, era să uit. Învaţă după cină, după ce mă ajută să spăl vasele, învaţă furându-şi din orele de somn, sărăcuţa de ea.

— Atunci merită din plin premiile astea pe care le-a câştigat. Mi-ai vorbit despre ele...

— Da. Pentru Stăruinţă şi Strădanie, dona Estela. Uitaţi aici banii de chirie, ca în fiecare lună.

— Văd că ai grijă să plăteşti la timp, ca întotdeauna, Maria. Sper că şi casa o să mi-o întreţii cu aceeaşi grijă.

— Am chemat un băietan să mă ajute la curăţenie, dona

Estela. Fiindcă băieţii mei, cum v-am mai spus, la vârsta lor au alte preocupări, şi treburile casei nu-i pasionează. Şi pe urmă, acum se pregătesc să intre la facultate şi au mult de învăţat...

— Dar îţi rămâne Consuelo...

— Are şi ea destule de făcut, dona Estela. Dar acum, cu voia dumneavoastră, trebuie să mă retrag.

Gemenii Cespedes ar fi vrut să intre în pământ de ruşine din pricina premiilor pe care le câştiga sora lor Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, şi uite-aşa, o pacoste, o adevărată pacoste sora noastră Consuelo. Şi ar fi vrut să intre în pământ de ruşine tocmai pentru că erau nişte premii de consolare, create pentru fete ca ea, extrem de umile, simpluţe, tăcute, singuratice şi cum nu se poate mai ascultătoare, dar care nu se remarcau prin nimic ori se remarcau prin aceea că făceau să se vadă limpede că viaţa e o porcărie, şi singurul lucru care le rămâne săracilor este să se străduiască necontenit şi cu stăruinţă, la naiba. Bineînţeles că niciodată Carlitos nu se va uita la Consuelo, decât dacă se va împiedica de ea, cum se şi întâmplase, şi nu o singură dată, când rămâneau să înveţe mai mult decât era prevăzut şi, de pildă, ea venea şi el pleca, iar ea urca pe scări în acelaşi

timp în care el cobora, şi era atât de distant, încât îi zicea scuzaţi-mă, am greşit scara, şi se întorcea să urce din nou. De necrezut, dar se întâmplase de două-trei ori cel puţin. Iar alteori s-a întâmplat ca ea să-i spună bună seara, Carlitos – deoarece Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, o pacoste, o adevărată pacoste, naiba s-o ia, continua să se ducă seară de seară la cursurile de secretariat bilingv, chiar şi vara, când toţi elevii plecau în vacanţă –, iar el îi răspundea bună seara, Martirio, altă dată Remedios, altă dată Soledad, Concepcion şi aşa mai departe, îţi vine să-l omori pe Carlitos ăsta, îşi spuneau gemenii, dar îndată după aceea Consuelo urca scările şi stătea puţin cu ei, şi atunci simţeau că sunt în stare s-o omoare pe ea.

Actul următor (continuare)

Biroul prezidenţial din Palatul Republicii. Eleganţă supremă. Mobile franţuzeşti. Mult aur şi argint peste tot. Lămpi minunate, cu cele mai puternice becuri din lume. Don Fortunato Quiroga de los Heros este noul preşedinte al statului Peru şi se aşază pentru prima dată la biroul său. Cine e bărbatul ciudat care-l însoţeşte?

— Chiar de-ar fi să piară toţi peruanii, Lucas, eu unul nu-mi voi exercita puterea până nu-mi omori cuplul ăsta.

— Treburile murdare lăsaţi-le întotdeauna în seama mea, domnule preşedinte.

— Cât timp crezi că-ţi va lua eliminarea lor fără să laşi nicio urmă?

— Douăzeci şi patru de ore i se par un termen bun excelenţei voastre?

— Fie. O mie de dolari acum şi încă o mie când amândoi vor fi lichidaţi. Mai ales pe el, bagă de seamă. Ciuruieşte-l cu toate gloanţele pe care le ai, în numele meu. Pe ea omoar-o cu un singur glonţ, în inimă. Ai înţeles?

— Da, excelenţă.

— Dacă o desfigurezi cumva, pun să te spânzure de boaşe, Lucas. Ai auzit ce-am spus?

— Da, excelenţă.

— Atunci ai mare grijă ce faci. Fiindcă vreau să merg la înmormântarea ei şi să-i privesc pentru ultima oară chipul minunat. Şi s-o sărut pentru prima şi ultima oară în viaţa mea nenorocită. Sărutarea pe care ea nu mi-a îngăduit niciodată să i-o dau.

— Da, excelenţă.

— Şi acum, valea.

Lucas iese ca din puşcă, iar preşedintele plânge cu lacrimi amare.

— Adio, Natalia!

Cu câteva luni în urmă. Salonaşul cu cele trei becuri de şaizeci de waţi şi o lampă model Carlos Gardel. Arturo şi Raul Cespedes se privesc, privesc tavanul, se privesc din nou, privesc din nou tavanul... Sunt îngrijoraţi, şovăitori.

— Cred că ar fi bine s-o mai slăbim puţin cu Carlitos. E un prieten bun şi trebuie să recunoaştem că ne-a ajutat în toate privinţele, de când ne pregătim împreună cu el pentru admitere...

— Da, dar...

— Fiindcă dacă don Fortunato Quiroga e ales...

— La naiba, tocmai acum, când aveam de gând să ieşim în lume cu surorile lui Carlitos...

— Crezi că-i adevărat? Că don Fortunato e cu adevărat îndrăgostit nebuneşte de Natalia asta?

— Carlitos zice că dă tot timpul târcoale grădinii şi sună din cinci în cinci minute, zi şi noapte.

— Dar dacă vrea să se căsătorească doar ca să existe o primă doamnă, de ce dracu nu caută altă femeie?

— Fiindcă la Lima nu s-a născut încă femeia care să se poată compara cu Natalia de Larrea y Olavegoya...

— În privinţa asta ai perfectă dreptate. Iar Carlitos îi stă în cale. Drept să-ţi spun, eu unul nu pot să-l cred, zău aşa.

Să mor dacă-l cred.

Se zăreşte anevoie o înscripţie pe care scrie: „Grădina iubitei mele”. Lucas stă la pândă după tufişuri. Poate fi apoi văzut pe când aprinde o lanternă discretă şi introduce o sârmă subţire într-o broască. Apoi stinge lanterna şi se pierde în interiorul hardughiei. Linişte mormântală. Deodată se aude o rafală de gloanţe. Din nou linişte şi apoi altă rafală. Lătrat de clini, lumini ce se aprind, strigăte de spaimă.

Pe străzile Limei, vânzătorii de ziare anunţă ştirile senzaţionale şi strigă ridicând braţul şi agitându-l: „Totul despre crima cea mai complicată din lume l „Există o singură explicaţie pentru crima cea mai neobişnuită şi mai complicată din lume, cum o numesc unele ziare de scandal. Asasinul voia să omoare două persoane şi a dat peste trei, una dintre ele prevenită, iar celelalte două, nu. Dar două din cele trei au încercat fără îndoială să împiedice ca don Carlitos Alegre di Lucea să fie ciuruit de gloanţe, în timp ce acesta, la rândul lui, încerca să le ferească de gloanţe pe celelalte două persoane, şi au făcut-o cu atâta disperare, încât cum se întâmplă uneori în chestiunile de viaţă şi de moarte, prima care a căzut ciuruită din cap până-n picioare a fost dona Natalia de

Larrea y Olavegoya, a doua a fost acea a treia persoană prevenită, care Dumnezeu ştie ce căuta acolo fără ştirea nimănui şi care a fost grav rănită, în timp ce tânărul Alegre a scăpat teafăr ca prin minune. Luigi şi Marietta Valserra plâng cu hohote această nedreptate strigătoare la cer.

— Porca mizeria!

— Santa Madonna mia l

Curtea Supremă de Justiţie. Înculpatul Carlos Roberto Alegre di Lucea, peruan, născut la Lima, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, student la medicină la Scoală San Fernando, s-a împotmolit în declaraţii atât de contradictorii, încât a fost nevoit să angajeze al treilea avocat, şi soarta lui pare pecetluită.

— Vă asigur din nou, domnilor magistraţi, că asasinul folosea nişte mănuşi pe care îmi aduc aminte că le-a folosit numai în ziua primei comuniuni şi de aceea pistolul e plin de amprentele mele până în ziua de astăzi. Fiindcă asasinului i-a căzut din mână, eu l-am ridicat şi, pentru a-l împiedica să fugă, am tras orbeşte până ce Luigi, italianul, a aprins o lampă şi numitul Lucas a zis destul, nebun nenorocit, m-ai nimerit, şi şi-a dat duhul.

La spitalul Loayza, Consuelo Cespedes Salinas îşi vine în fire dintr-odată, după ce aproape un an a zăcut fără

cunoştinţă. Cu autorizaţia medicului-sef, un judecător vine să o interogheze. Şi versiunea ei coincide cu cea a lui Carlitos Alegre di Lucea, care e absolvit de vină şi U cere mâna lui Martirito, scuzaţi-mă, a lui Consuelito, ca dovadă a veşnicei sale recunoştinţe, căci ea s-a strecurat în grădină numai pentru a le salva viaţa Nataliei şi lui. Gemenii Raul şi Arturo Cespedes se îmbrăţişează fericiţi. – Consuelo! exclamă. Premiul pentru Strădanie şi Premiul pentru Stăruinţă! Loteria, fir-ar să fie! Loteria!

Dar ceva a dat greş în chip lamentabil în salonaşul trist din strada Amargura, unde gemenii Cespedes se uită unul la altul de veacuri, apoi se uită în tavan, se uită iar unul la altul şi apoi iarăşi în tavan. Ceva a dat greş, desigur. Uşa de la intrare se deschide pentru a treia oară în seara aceea. A intrat unchiul Gumersindo Salinas, poreclit, Dumnezeu ştie de ce, Colofon. Asupra lui se păstrează o tăcere strictă, deşi o oarece ruşine înconjoară prezenţa lui aproape inexistentă în această casă şi în această viaţă. Colofon este a treia persoană care coboară scările în fiecare dimineaţă şi le urcă seara. Zilnic, nenorocitul dracului. Gemenii aud scârţâitul treptelor de lemn şi, îndată după aceea, sting cele patru lumini din salonaş. Unchiul Gumersindo tuşeşte în întuneric.

Colofon – Ştiu că sunteţi acolo, nepoţeii mei.

— Bună seara, nepoţeii mei.

— Ştiu că sunt foarte sărac şi că sunt bolnav, nepoţeii mei. Dar pentru casa asta plăteşte chirie sora mea, şi ea m-a invitat să stau aici...

Un adevărat atac de tuse.

— Fie-vă milă de mine, pentru numele lui Dumnezeu...

Unchiul Gumersindo Salinas se îndepărtează tuşind, străbate toată casa şi deschide o uşă undeva în fund. O scăriţă aproape clandestină ce suie în pod. Acolo e odăiţa unchiului şi tot acolo îi duce în fiecare seară blidul cu mâncare gătită sora lui, sau mai bine zis soră doar pe jumătate...

— Viaţa e o poveste spusă anapoda de un imbecil blestemat, afirmă unul din gemeni.

Poate fi oricare din ei, fiindcă salonaşul rămâne mai departe în întuneric şi acum cu adevărat se lasă cu totul o cortină cârpită, în timp ce Carlitos Alegre îi spune Nataliei că melodrama asta sfisietoare ar fi trebuit să se intituleze în realitate S-a spart petrecerea, gemeni dobitoci ce sunteţi. *Ea râde şi da să-l sărute, dar chiar în clipa aceea gemenii îşi fac apariţia dintr-o parte a scenei şi încep să arunce cu pietre în cuplu.*

II

Hotărât lucru, Carlitos Alegre nu se născuse pentru a băga de seamă lucrurile din jur, şi cu atât mai puţin dacă acestea erau negative sau neplăcute. Şi, pe lângă asta, la lipsa lui totală de răutate se adăuga un ton de veselă dezinvoltură care era cea mai clară manifestare a unui optimism nestrămutat şi a unei bucurii de a trăi comparabile numai cu neaşteptata lui capacitate de a iubi şi cu surprinzătorul curaj cu care putea înfrunta cele mai grele situaţii, spre uimirea întregii lumi. „Trebuie să ai încredere în nesfârşita bunătate a lui Dumnezeu”, spunea el de obicei, în chip de explicaţie. Şi, neîndoielnic, de aceea era instalat acum cu deplină naturaleţe în superba sufragerie din grădină, şi, de la simpla prezenţă *a* Nataliei, a lui Luigi şi a Mariettei, a Juliei şi a lui Cristobal, până la ultimul obiect al decorului, toate erau pentru el de o uimitoare familiaritate, cu condiţia să fi băgat de seamă existenţa lor, bineînţeles. Am putea spune aşadar că, pentru Carlitos, lumea era totodată o vale a plângerii, desigur, cum este pentru oricine, dar că, în cazul său excepţional, în mijlocul acestei văi atât de urâte şi obtuze,

Dumnezeu aşezase o oază specială pe care el nu înceta s-o viziteze, iar Dumnezeu s-o împodobească şi s-o înfrumuseţeze, pentru a pune astfel în lumină trăsătura cea mai pozitivă, mai veselă şi mai frumoasă a catolicismului lui Carlitos Alegre – atât de firesc, de altminteri, încât cineva se referise la el ca la ceva cu adevărat supranatural şi, în orice caz, anterior existenţei înseşi a Bisericii catolice – şi absoluta familiaritate cu care acum îşi asumase faptul că sufrageria şi întreaga grădină a Nataliei, cu slujitorii ei cu tot, erau fericite şi desăvârşite adaosuri pe care Domnul tocmai atunci le introdusese în această oază particulară, care, pe de altă parte, părea că explică însăşi potrivirea atât de mare a numelui de familie din partea tatălui şi luminoasa lui semnificaţie.

— N-o să te plictiseşti, Carlitos? N-o să-ţi fie dor de casa şi de familia ta? îndrăzni să-l întrebe Natalia, când în realitate ceea ce vedea pe faţa lui Carlitos parcă era ceva ca o fericire la purtător.

— Cum de ţi-a venit să mă opreşti din drumul meu?

Bineînţeles că nimeni dintre cei care se aflau în sufragerie, începând cu Natalia însăşi, n-a izbutit să cuprindă nici pe departe întregul înţeles al răspunsului dat de Carlitos. Cum ar fi putut cineva dintre cei de faţă să-şi

închipuie că individul acela se închisese cu ei, da, chiar cu ei, nu cu altcineva, în oaza lor dumnezeiască, în sfârşit, viaţa ne oferă asemenea neînţelegeri în ceea ce se cheamă comunicare între fiinţe omeneşti şi chiar *infernul sunt ceilalţi,* deşi nicidecum nu este cazul nostru, bineînţeles. Desigur, însă, întrebarea bietei Natalia, atât de plină de dragoste şi de cele. Mai bune intenţii, se făcuse ţăndări izbindu-se de fericirea fortificată cu ziduri groase a iubitului ei, şi tocmai în clipa când el o includea mai mult ca oricând în meniul fericirii lui, cu italienii, servitorii şi toate celelalte, şi oaza tocmai îşi închisese pentru el uşile care dădeau spre lume, după ce la intrare fusese pusă o înscripţie cu anunţul: „Nu mai sunt locuri” şi erau lăsate în stradă persoane ca, bunăoară, membrii consternatei lui familii, cel puţin pentru moment, în timp ce pe inefabilii gemeni Cespedes Salinas îi lăsase complet năuciţi, făcându-i să caute bilete de intrare la preţ de speculă, ceea ce pentru ei nu era un lucru neobişnuit, de altminteri. Ce-i venise, prin urmare, Nataliei să-l oprească din drum cu nişte preocupări care pur şi simplu erau nelalocul lor în această sufragerie, în întreaga grădină şi, cu un cuvânt ce se potrivea de minune, chiar în inima oazei-fortăreaţă în care se afla: grădină în interior şi zid de piatră în exterior,

şi gemenii rămaşi afară încercând să escaladeze zidurile şi alunecând mereu cu bucăţi rupte din zid, încă o alunecare şi încă una, căţărându-se iar şi iar, ca nişte Sisifi ai ascensiunii sociale, fiindcă viaţa lor era atât de complicată, ori atât de frivolă şi de puţin complicată; în sfârşit, fiecare poate să tragă propriile sale concluzii despre ei, deşi cred că în acest moment al poveştii, şi după ce a citit *Actul următor,* mai ales, text atât de melodramatic şi cuprinzând o interpretare a viselor, atât de lamentabil şi de puţin subtil, cititorul poate...

— Poţi spune orice, numai că am vrut să te opresc din drum nu, Carlitos, îi spuse Natalia, îngrozită la gândul că ar fi putut să-l rănească şi gândindu-se în acelaşi timp, printr-o simplă asociaţie de idei, că a doua zi avea să-şi facă timp să meargă la spitalul anglo-american, unde o să-i scoată copcile astea de la sprânceană, şi că acum deschide mai bine ochiul şi poate că n-o să dea iarăşi peste medicul ăla prăpădit care parcă joacă după cum îi cântă glasul meu şi neliniştea mea. În sfârşit, *orice,* numai să te opresc din drum nu, scumpul meu...

— Abia am auzit ce-ai spus, drept să-ţi spun, şi cu atât mai puţin am dat importanţă cuvintelor tale, Natalia. Fiindcă noi mergem împreună şi e atât de minunat să ai pe

deasupra la dispoziţie grădina de unde se vede marea, cu italienii şi cu servitorii de la Chorrillos care... Asta e: abia am auzit ce-ai spus şi cu atât mai puţin am dat importanţă cuvintelor tale, şi de fapt *drumul ţi-l faci mergând,* mireasa mea adorată.

Din fericire, Carlitos spuse *adorată* la sfârşitul frazei, fiindcă Nataliei începuseră să i se umple ochii de lacrimi, şi numai un cuvânt magic, adorată, a izbutit să contenească această revărsare a iubirii înfiorate de teamă şi să acţioneze cu eficienţa tuturor măsurilor preventive cu putinţă. Nu mai puţin adevărat este însă că biata de ea tot nu înţelegea nimic, şi era extrem de neliniştită, ceea ce o făcea să arate minunat, aşezată la celălalt capăt al mesei, tocmai în clipa în care Cristobal intra cu un platou uriaş de argint, şi Dumnezeu ştie ce bunătăţi pregătiseră Luigi şi Marietta ca să le facă o surpriză.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, spuse Carlitos. – Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, îl imită cu evlavie Natalia, deşi adevărul e că pentru prima dată în viaţă îi aducea mulţumiri lui Dumnezeu pentru bucate, aşa, la masă şi înainte de a începe să mănânce, şi de aceea i-au ieşit cam silit cuvintele, draga de ea.

— Ar trebui să le gustaţi mai întâi, îşi îngădui să

glumească Luigi, care era agnostic. Pe urmă puteţi să-i mulţumiţi lui Dumnezeu şi, în treacăt, Mariettei mele şi mie, care am fost adevăraţii factotum... Ori factotumi, dacă vreţi, că nu ştiu cum se spune...

— N-am nici cea mai vagă idee, Luigi. Dar, o dată în plus, cred că aici nimeni nu mă înţelege, şi nici nu mă ascultă, izbucni Carlitos, sub privirile pline de neînţelegere ale tuturor celor de faţă. Şi apoi râse ostentativ, de parcă ar fi vrut să comenteze cu multă ironie situaţia în general.

— Poţi să fii mai explicit, te rog? îl întrebă Natalia, din nou cât pe-aci să nu-şi mai poată stăpâni plânsul.

Pe chipul ei era atâta nelinişte, încât Carlitos nu mai avu încotro şi fu nevoit să facă un efort suprem şi să-şi dea seama, în sfârşit, de ceva în viaţa asta. Şi abia atunci realiză că se aflau cu toţii în aceeaşi oază, înfiptă chiar în mijlocul societăţii din Lima, nici mai mult, nici mai puţin, pentru completa lor desfătare şi veselie, pentru ca fericirea să le fie mereu la îndemână, chiar în clipele cele mai grele, şi că – iar asta era foarte omenesc – în loc s-o apuce cu toţii pe acelaşi drum, fiecare o luase pe drumul său, ca într-o grădină ale cărei poteci se desfac la o răspântie, şi Natalia o ia pe aici, Luigi şi Marietta pe dincolo, iar ceva mai încolo se despart Julia şi Cristobal.

— Staţi şi ascultaţi ce vă spun, zise Carlitos. Şi acum, dintr-odată, glasul îi era neliniştit, iar privirea rugătoare. Vă rog să mă iertaţi dacă nu m-am făcut bine înţeles de la început, dar nu încape nicio îndoială că încă o dată în viaţa mea mi-au scăpat lucrurile cele mai elementare. Mereu mi-a spus-o Isabel, bunica mea dinspre tată. Dar să revenim la subiect.

— Se răceşte mâncarea, îndrăzni să spună Marietta.

— Mâncarea poate să se răcească de data asta, dragă Marietta, îi spuse Natalia, dar, cu îngăduinţa ta, nu putem lăsa să se răcească pentru nimic în lume ce are să ne spună Carlitos.

— Mai bine să spunem pentru nimic în această oază, scumpa mea...

Rămaseră din nou cu gura căscată, dar, după o clipă, când toţi deodată au început să înţeleagă că a fost odată un oraş pe nume Lima şi un an calendaristic 1957 şi o mare iubire şi nişte părinţi contrariaţi şi nişte prieteni fals scandalizaţi şi o societate cu două tăişuri, nenumărate calapoade şi o ipocrizie generalizată, iar la marginea acestei societăţi nişte gemeni pe numele lor Cespedes Salinas, care sunt mereu cât pe-aci să atingă culmile gloriei, precum Sisif, dar pe urmă se prăvălesc de fiecare

dată, aşa cum vă spun, dragi prieteni, dar care, mulţumită Domnului milostiv, care iubeşte şi înţelege iubirea celor buni, care e cum nu se poate mai mărinimos faţă de ei şi care, pentru a ne pune la încercare, creează, în mijlocul acestei Lime despre care vă vorbeam, o oază cum este grădina asta, cu flori şi pomi roditori şi verdeaţă şi izvoare şi pâraie curgând cu sipot, pe dinăuntru, şi cu zăbrele şi ziduri de netrecut, pe dinafară, atunci...

Acum da, în sfârşit, toţi cei din sufrageria oazei înţelegeau şi râdeau şi plângeau şi aplaudau, şi atunci da, Carlitos putu să continue cu mai puţine poticneli şi să le explice, de pildă, că mâna lui Dumnezeu, ori mâna ta dumnezeiască, Natalia, pentru că în cazul ăsta e totuna, a avut grijă până şi de amănuntele cele mai puţin cunoscute ale acestei povesti, cum ar fi bunăoară faptul că la mine acasă mi-a căzut pe jos, în dormitor, un şirag de mătănii negru, negru şi trist ca o taină dureroasă, acum când stau să mă gândesc mai bine. Şi că, în fuga mea nebunească împreună cu doamna Natalia, cu tine, scumpa mea şi, desigur, iubirea vieţii mele, Natalia, de ce nu, şi n-au decât să se prăbuşească în hău gemenii ăia nenorociţi şi să se caţere din nou...

Şi toţi cei din sufragerie se prăpădeau de râs, cuprinşi

de o fericire la îndemâna tuturor, fiindcă acum reuşeau să surprindă până şi ultimul amănunt al explicaţiei lui Carlitos, care continua să le spună că în fuga lor nebunească nu s-a mai gândit să-şi ia cartea de rugăciuni, neagră şi groaznică şi parcă mereu în doliu, patetică, dacă mă gândesc bine, dar în sfârşit, de altfel, cum aş fi putut să mă mai gândesc la aşa ceva într-un moment ca acela, cu patru beţivi dezlănţuiţi care ne urmăreau cu înverşunare, cum naiba aş fi putut să mă gândesc la aşa ceva, dacă n-am putut eu să mă gândesc nici măcar la scăunelul de rugăciune, să mă fi dus să-l iau...

— E un magazin de antichităţi în Lince, îndrăzni să spună Luigi.

Şi atunci Carlitos o acoperi pe Natalia cu sărutări şi le povesti îndată tuturor celor de faţă că ea, principala locatară a oazei noastre, înainte de a-mi cumpăra haine din cele mai fine şi nimerindu-mi până şi măsura la chiloţi, dragii mei prieteni, a găsit pentru mine o carte de rugăciuni în culori foarte vesele, cu scoarţe de sidef şi hârtie biblie veritabilă, cu chenar de aur, şi un şirag de mătănii care e o relicvă vrednică de muzeul Vaticanului...

— Care nu e prea vrednic, în treacăt fie spus, îndrăzni să comenteze extrem de agnosticul Luigi.

— Asta putem s-o discutăm mai pe urmă, prietene.

Şi adorata mea Natalia, divină, s-a îngrijit de toate atât de bine, că până şi mătăniile sunt de aceeaşi mărime ca acelea din şiragul celălalt, negru şi patetic precum cartea mea de rugăciuni, lucru deloc lipsit de importanţă, fiindcă să freci mătăniile o viaţă întreagă, până şi în fundul buzunarului, devine o obişnuinţă, dragii mei prieteni. Şi, oricât ar părea de necrezut, este prin urmare foarte important pentru orice om evlavios ca mătăniile din şiragul lui să fie de aceeaşi mărime. Dacă nu credeţi, întrebaţi-l pe unul care s-a lăsat de băutură dacă pe lângă alcool nu duce şi dorul paharului, la fel cum fostul fumător duce dorul ţigaretului, de pildă. Ei bine, iată alt amănunt care nu i-a scăpat iubitei mele. Abia ne cunoşteam în acel moment, dar ea mă iubea atât de mult, încât până şi deprinderile mele le-a surprins fără greş.

— Eu una am auzit spunându-se că nu haina îl face pe om, don Carlitos, îndrăzni să comenteze Julia.

Iar Carlitos îi răspunse că nu, sigur că nu, Julia, şi că tocmai avea de gând să încheie, cum îl puseseră pe el să îmbrace pe rând mai multe haine, dar eu am rămas acelaşi, chiar dacă acum sunt mult mai fericit, ăsta e adevărul gol-goluţ. Doamna Natalia, în bunătatea ei

nesfârşită, s-a gândit şi la un scăunel de rugăciune, despre care, vă jur, eu nu-mi aduc aminte să-i fi vorbit vreodată, fără îndoială din pricină că al meu era îngrozitor de incomod şi mă ridicam întotdeauna foarte obosit când terminam rugăciunea, în sfârşit, acum n-o să mai îngenunchez, aşa cred. Dar, căutând prin lucrurile rămase de la înaintaşi, pe care le păstrează într-un loc tainic, doamna Natalia a găsit minunea aceea de scăunel de rugăciune pe care mi l-a adus şi care, după cum mă asigură ea, a aparţinut nu ştiu cărui viceregе care îl adusese de la Sevilla, atât de comod, vă asigur, acum după ce l-am încercat, încât poţi sta în genunchi o zi întreagă fără să te simţi deloc obosit, în sfârşit, pe scurt, vreau să vă spun acum că pentru toate aceste motive şi pentru multe altele, am început s-o ador pe doamna Natalia dinainte de a o cunoaşte. Şi nu există nimeni pe lume – şi cu atât mai puţin în acest oraş blestemat, ce s-a purtat atât de urât cu doamna, cu marea mea iubire – care să-mi poată scoate din cap că însuşi Dumnezeu a aşezat-o pe această mare doamnă în oaza mea, cu toţi ai ei, utilizând în acest scop, pe deasupra, delicioasele cadenţe ’ale şlagărului *Siboney.*

— Carlitos, scumpul meu! exclamă Natalia, lipindu-se

toată de el. Şi eu care credeam că te-ai supărat pe mine! Iar tu mă iubeşti atât de mult! Şi eu care te-am întrerupt, pe când tu te gândeai numai la oaza noastră! Mi-e atât de frică să nu te pierd! Numai din prostie aş putea să te pierd, scumpul meu! Iar tu până şi când iubeşti eşti grozav de inteligent, şi mi-e greu să-ţi urmăresc gândul!

— Iar acum, dragi prieteni, tovarăşi ai mei în această oază, cum printre lucrurile minunate ale familiei sale pe care mi le-a adus doamna se află cartea de aur a poeziei universale, îngăduiţi-mi să-i recit din Petrarca aceste două versuri care, de la bun început, mi-au atras atenţia şi la care nu pot adăuga decât un jurământ, aşa, în genunchi şi fără scăunel, fiindcă acesta, şi ia aminte bine la asta, Julia, e un caz în care haina nu-l face pe om în sensul cel mai deplin al zicalei:

Nu veţi vedea, voi, ochi frumoşi, schimbat Nicicând pe cel ce dorul l-a-nvăţat.

Natalia era o femeie înflăcărată, şi chiar potlogarul de Luigi, care se autodefinea şi drept voltairian, pe lângă faptul că era agnostic şi afirma că văzuse totul în viaţă, împărtăşea profunda emoţie care pusese stăpânire pe soţia sa Marietta, pe Julia, atât de lămurită acum cu privire la haina care nu-l face pe om, şi pe veteranul valet

Cristobal, care se afla de veacuri în slujba familiei Larrea, care se mândrea că nu are accent rustic şi nu provine din zona andină, fiindcă atunci n-ar mai fi fost valet, ci un servitor oarecare, şi care o luase în braţe pe Natalia când era micuţă, şi nu o dată, când cutremurele care scutură adesea Lima stârneau panică în staţiunea balneară Chorrillos şi ameninţau să dărâme impunătoarea casă a familiei Larrea y Olavegoya şi să pună capăt vieţii lui don Luciano şi a donei Piedad, părinţii acelei copile atât de drăguţe care avea să fie atât de nefericită mai târziu, deşi uitaţi-vă acum la domnişoara care e stăpâna mea, cine-ar fi spus că într-o bună zi, după tot ce s-a petrecut când au silit-o să se mărite cu pezevenghiul ăla complexat şi atâţia pretendenţi frustraţi au acuzat-o arătând-o cu degetul, cu degetul lor ipocrit, cu gurile lor spurcate, dar ea a avut mult curaj, fiindcă într-adevăr a trebuit să dea dovadă de mult curaj, întreaga Lima era împotriva domnişoarei, şi ea singură-singurică împotriva lumii, împotriva propriului său tată şi a fraţilor ei, drace, fiindcă numai dona Piedad şi-a cinstit numele cu compasiunea ei atunci când s-a produs divorţul acela îngrozitor al fiicei sale, a fost de necrezut, şi uitaţi-vă acum la ea, cine-ar fi spus... Dar Cristobal întotdeauna păstrase pentru sine opiniile despre o familie

atât de ilustră, şi acum nu era momentul potrivit să încalce acea regulă de aur a vrednicului valet, drept care se mărgini să aprecieze în chip de comentariu că dreptatea întârzie uneori, dar până la urmă soseşte, şi întrebă dacă fusese încălzită mânca-rea conaşilor. Luigi, care se definea şi ca un anarhosindicalist bătrân, era gata să-l întrebe ce ştia el, la urma urmei, despre mâncare şi despre dreptate, şi în ordinea asta, ia să vedem, tocmai când Carlitos se ridică şi, cum era de aşteptat, ceru să le încălzească şi puţin vin şi puţin *Siboney.*

Natalia îl idolatriza şi, dintr-odată, Luigi nu mai putu să suporte, refuză să mai vadă şi brusc îşi acoperi ochii cu mina şi spuse *andiamo* şi cosa *aspettano?* în bucătărie, câteva clipe după aceea, Julia fu de părere că e uimitor cât de repede se face iubit conaşul Carlitos, ca un om mare se face iubit conaşul Carlitos, ca un domn, ca... în sfârşit, nu ştia să spună prea bine cum, dar am putea spune că se face iubit ca... nu ştiu cum să spun, ca...

— Mai bine închide ochii, încrucişează-ţi degetele şi pune-ţi o dorinţă, Julia, o întrerupse Luigi, cu oarecare nerăbdare, închide bine ochii şi nu te mai gândi cum dracu se face iubit don Carlitos.

— Dar de faptul că se face iubit nimeni nu se îndoieşte

aici, don Luigi, spuse Cristâbal. Şi pe urmă, doamna Natalia...

— *Madonna!* Când o să vă intre în cap că doamna Natalia a închis ochii mai demult, şi-a încrucişat degetele şi-şi pune aceeaşi dorinţă zi şi noapte? *Avete capito?*

— *Mi-o marito* întreabă dacă aţi înţeles.

Se uitară unii la alţii, şi într-o clipă în sufrageria aceea minunată şi parcă fermecată ajunseră cuvintele răsunătoare ale lui Luigi şi ceva de genul *porca mizeria e porca era,* şi acum, Cristobal, poţi să le duci îndrăgostiţilor din Verona vinul şi *Siboney* fierbinţi, calmari fierbinţi *e la maledetta giustizia* fierbinte, *pacco di merda...!*

Lui Carlitos i se păru foarte nostim că, după atâţia ani petrecuţi în Peru, Luigi continua să amestece italiana cu spaniola ori de câte ori îşi ieşea din fire din pricină că vreun fel de mâncare nu-i ieşea perfect. Iar Natalia îi mulţumi lui Dumnezeu. Natalia îi mulţumi lui Dumnezeu şi atât.

Câteva ore mai târziu, era rândul lui Carlitos să-i mulţumească lui Dumnezeu. Totul începu când Natalia îi spuse că era târziu şi că a doua zi avea de învăţat, aminteşte-ţi că ţie-ţi place să ajungi întotdeauna la timp la gemeni, scumpul meu, nu ţi se pare că am putea trece în

iatacul meu?, şi pe Carlitos l-a fascinat pur şi simplu faptul că aveau să treacă într-un iatac.

— Drept să-ţi spun, scumpa mea, eu până acum am trecut într-un dormitor.

— La drept vorbind, şi eu la fel. Dar mi-a făcut plăcere să folosesc cuvântul „iatac”, îl folosea bunicul, dacă-mi aduc bine aminte, şi nu ştiu cum mi-a venit acum în minte, şi zău dacă nu mi-a sunat mult mai intim, mai cald, mai...

— Bine, bine, mie tot ce spui tu îmi sună mult mai cald, altfel spus nu cred că de aici vine impresia mea ciudată când ai spus să trecem în iatacul tău. „Iatac” e un cuvânt care şi singur sună foarte intim şi, spus de tine, super-intim şi hiper-fierbinte, dar e mai mult decât atât, aşa cred. Ia să vedem. Hai să trecem în iatacul meu, spus de tine, nu numai că sună a intimitate şi desfătare, dar sună şi foarte sexy, chiar dacă mie nu mi-ar plăcea să mă depărtez de plăcerea etimologică sau istorică, sau ceva în genul ăsta, pe care mi-a produs-o acest cuvin-ţel. Nimeni nu spune dormitorul regelui, ci iatacul regal, de pildă, şi, desigur, cum familia ta e foarte mândră de rangul ei, bunicul tău, fără îndoială – şi nu vreau câtuşi de puţin să te jignesc, dragă Natalia, bineînţeles – se referea la iatacul lui gândindu-se în fond la maiestatea sa Bunicul. Urmăreşti

ce-ţi spun?

— Ba chiar pot spune că sunt încântată, indiferent dacă te urmăresc sau nu, deşi poate ar trebui să-ţi spun că, după moartea mamei, familia mea atât de mândră de rangul ei, după cum spui tu, se reduce practic la umila mea persoană şi la doi fraţi cu care nici măcar nu vorbesc.

— Dar umila ta persoană, văzută de sărmanii gemeni, de pildă, se *reduce* la tone de obârşie nobilă. Ai putea să spui că nu-i aşa?

— De ce nu trecem mai bine odată în iatac, Carlitos? Lasă-i pe gemenii tăi pentru orele de studiu, te rog.

— Ai perfectă dreptate. Iar acum uite ce vreau să-ţi zic. Trec din nou în iatacul tău, deşi, trebuie s-o spunem, de data asta în practică. Şi ce încântător e, Doamne!

— Nu pot să te contrazic.

— Dar de ce e mai încântător decât dacă-i spunem dormitor, *that is the question.*

— Eu una nu găsesc explicaţia.

— N-o fi oare din pricină că, fiind un cuvânt din alte veacuri, sună a iubire veşnică, şi de aici savoarea asta cu iz istoric şi etimologic?

— Ai dreptate, Carlitos. După părerea mea, ai nimerit drept la ţintă. Şi nu am nevoie de alte explicaţii. Aşa că nu

mai şovăi în prag şi hai să trecem odată în iatacul meu, te rog.

— O clipă. Doar o clipă, nu mai mult.

— Iar te-ai oprit în prag, scumpul meu, ce naiba! Nu ţi-am spus că mi-e de-ajuns şi chiar prea de-ajuns să...?

— O clipă doar şi închei, Natalia. Fiindcă, uite, m-am gândit la un lucru. Hai să ducem mătăniile, scăunelul şi cartea de rugăciuni în iatacul tău, şi-o să vezi cum o să ni se pare că e şi mai iatac, iatacul perfect, regal sau cum vrei să-i spui, dar istoric, etimologic şi perfect. S-au dus să aducă cele trei lucruri, l-au pus pe fiecare la locul lui, şi acum într-adevăr acel vechi dormitor al unei splendide case de ţară a fost transformat cu totul într-un cald, intim, delicios şi îmbietor iatac, vrednic de altfel de o iubire imensă şi înzestrat cu cel puţin trei elemente indispensabile pentru rugăciune, mulţumiri şi pomenirea lui Dumnezeu, a sfinţilor şi a mărturisitorilor creştini, în sfârşit, era ca şi cum iubirea de Dumnezeu şi iubirea trupească s-ar fi atins cu bucurie, şi-ar fi spus bună ziua şi noapte bună, iar îndrăgostiţii din carne şi oase ar fi primit din acel contact cotidian şi totuşi miraculos îngăduinţă veşnică şi indulgenţă absolută şi atotputernică, pentru a nu plăti niciuna dintre infracţiunile de circulaţie prin oraş şi

prin lumea bună din Lima, pe mare, în cer şi în întreaga lume. Şi tocmai ăsta era domeniul iubirii în care, fără să-şi dea seama măcar, în timp ce se jucau cu vorbele şi cu închipuirea şi cu dorinţele, pătrunseseră Natalia şi Carlitos. Nu şi-au dat seama nici de momentul în care începură să se dezbrace unul pe altul, nici de momentul în care unul din ei s-a dus să aducă două frumoase sfeşnice cu gaz de pe coridor, fiindcă poate ea îl rugase pe el, sau poate el pe ea, şi sigur că amândoi au aprins acele lumânări în acelaşi timp şi au stins lumina puternică ce venea de la impresionantul candelabru de mare dormitor, dar nu de iatac. Şi pesemne că astea li se întâmplau fiindcă fiecare recunoştea trupul celuilalt dintotdeauna şi era totuna dacă arderea aceea veşnică era a ei sau a lui Carlitos, fiindcă la urma urmei niciodată n-ar fi putut să creadă că e cu putinţă aşa ceva şi preferau să lase lucrurile cum erau, minunate şi pline de interminabile senzaţii inexplicabile, care, fără nicio îndoială, ce-i drept, erau clipe ale lor, cu totul şi cu totul ale tale, ale mele, ale noastre, Carlitos, Natalia, iubire, scumpa mea... Dar el insista să fie lăsat să vadă, să vadă ce vedea de fapt şi acum?, da... Sigur că da. Deoarece chipul Nataliei era cel din fotografia pe care i-o arătase ea, chipul unei regine a carnavalului de

şaptesprezece ani, dar fotografia aia profetică se termina la gâtul şi la umerii ei, şi la tivul umflat parcă de dorinţe arzătoare, o regină încântătoare, dar totodată cu multă teamă de copilă, încă, iar el voia să vadă dincolo de părul cârlionţat de cineva mai presus de o fiinţă omenească, zău aşa, şi obrajii ăştia care într-o fotografie alb-negru se vedeau îmbujoraţi, proaspeţi, iar ochii, acum şi în fotografie, vorbeau cu aceeaşi înflăcărare cu care priveau cărnoasele buze umede vopsite în roşu, aici în iatacul ăsta, nu dormitor, scumpa mea, un motiv în plus, uite, tu ce spui, scumpa mea...?

— Nu, nu-mi spune nimic, Carlitos, şi mai curând ţine-o aşa, aşa, aşa, te rog, e atât de... aşa, aşa...

— Sunt fascinat să mă întorc la trupul tău şi să citesc peste tot cuvinte atât de limpezi. Uite: dulceaţă... Uite: desfătare... Uite: tinereţe... Uite: dăruire... Uite: asemănarea asta desăvârşită cu fotografia de când aveai şaptesprezece ani... Dinainte de năpasta şi suferinţa ta... Uite: prelungirea asta veşnică a totalei lipse de ură şi ranchiună, căldura asta, dăruirea asta zâmbitoare, încrederea asta minunată a adolescenţei. Tu ai, Natalia, uite aici, şi aici, şi aici, şi aici ai, uite, aidoma, proaspătă, fizionomia din fotografie... Uite, se vede în coapsele din

fotografie, care sunt la fel ca acum... Nu te-ai schimbat deloc, înfăţişarea a rămas aceeaşi, scumpa mea, uite...

Bineînţeles că acolo unde Carlitos zicea *uite* rămâneau urmele unui sărut. Şi uneori insista de mai multe ori în acelaşi loc şi, cum se dovedea delicios, se instala în faţa miracolului şi zăbovea o bună bucată de vreme. Fiindcă ce făcea el – drace, cum să-i spună oare – era o adevărată auscultare cu buzele, şi Natalia îl lăsa, pe măsură ce se lăsa şi ea, se lăsa în voia simţurilor şi-i răspundea la fel, la fel...

— Uită-te la sărutul ăsta, scumpa mea, uite, uite, uite şi...

— E delicios, iubitul meu, cu adevărat delicios, şi niciodată n-o să te opresc şi n-o să mă împotrivesc, dar îţi amintesc totuşi că în nicio fotografie de carnaval nu mi se văd coapsele...

— Nu fi urâcioasă şi prostuţă. Nu uita că stai de vorbă cu un pasionat de dermatologie şi un viitor mare specialist.

— Prefer să rămân cu iubitul de astăzi în iatacul ăsta...

— Atunci crede-mă că tinereţea unei femei frumoase se veşteje şte începând cu fizionomia. Iar la tine totul s-a păstrat pretutindeni, sărutare după sărutare, deşi la cei şaptesprezece ani ai mei, ştiu asta, nu trebuie să-mi

aminteşti, eşti complet incapabil să te pronunţi corect asupra unor asemenea lucruri. Dar te sărut, şi uite, te sărut, şi uite... N-aş putea spune exact, dar aici pe... pe... pe...

— Pe ce, scumpul meu?

— Aş putea spune *ţâţe,* te rog?

— Îţi plac?

— Cum să-ţi spun, zău aşa? Cum să te fac să înţelegi că ţâţele astea perfecte sunt fizionomie şi nimic altceva, şaptesprezece ani şi carnaval? Cum aş putea izbuti să te fac să înţelegi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Privindu-mă tot mai mult...

— Nu sunt în stare să exprim, dar te sărut, şi uite, te sărut şi... locul ăsta e vrednic de sărutări prelungite...

— Rămân cu iubitul de azi în iatacul ăsta pentru totdeauna.

— Îmi făgăduieşti?

— Carlitos, nu cred că există pe lume o femeie atât de proastă, încât să prefere un bărbat care vorbeşte corect unui bărbat care, ca tine, vorbeşte încântător.

— Atunci, îmi făgăduieşti?

— Îţi făgăduiesc noaptea asta în iatac.

— Îmi dai voie să ţin minte fâgăduiala asta?

— Ţine-o, e a ta.

Natalia era goală în fotografie, şi amândoi aveau şaptesprezece ani, şi atât de fericită era noaptea aceea în iatac când Carlitos a pornit în cercetare şi, deşi s-a găsit timp să-i scoată copcile şi să constate că acum, cu ochiul vindecat, putea să continue cercetările la nesfârşit, cu randament deplin, de altfel, n-a ajuns la gemenii Cespedes, nici nu i-a sunat decât două zile mai târziu. Bieţii de ei au stat ca pe jăratic, şi pe bună dreptate, dar cum puteau îndrăzni să sune acasă la familia Larrea y Olavegoya, la Chorrillos, iar cât priveşte grădina Nataliei, cel mai probabil e ca nişte oameni care locuiesc pe strada Amargura să nu ştie că o grădină poate avea telefon, numai dacă nu cumva lucrează chiar în acea grădină, ţinând socotelile casei, ori au avut la ţară vreo rudă precum Colofon, care a contractat bacilul Koch arând melodramatic, adică o viaţă întreagă, de dimineaţă până seara, tocmai la Surco, hăt departe, dincolo de şoseaua sudului şi mlaştinile din Villa, cu ţânţari, paludism şi tot tacâmul.

Altfel spus, noaptea iatacului continua, dar acum lui Carlitos îi venise cheful să facă dese drumuri de du-te-vino, dându-se jos din pat şi depărtându-se extrem de

concentrat la fiecare din observaţiile lui, pe care le supunea unor reflecţii şi analize profunde, de parcă le-ar fi examinat la microscop, pentru a se întoarce apoi iute ca fulgerul la îmbrăţişările frenetice dinainte. Atunci se desfătau şi se zbenguiau, Natalia şi el, şi se înlănţuiau şi se tăvăleau ceasuri întregi, dar el deodată se desprindea din nou, foarte blând şi tandru, bineînţeles, deşi totodată nu lipsit de umor şi de acea tărie a tinereţii care-l purta spre izbânzile penetraţiei depline. Şi încerca să descrie concomitent acel du-te-vino năucitor, extrem de concentrat şi susţinând că urmărea s-o poarte cu el oriunde şi mereu, s-o înveţe toată pe de rost, şi s-o cuprindă cu mintea, s-o surprindă cu tot înţelesul etimologic al cuvântului, într-un chip de neuitat, ca să poată rămâne întotdeauna împreună pe străzi, în pieţe, oraşe şi ţări, în cariera lui de medic, în viaţa lui de om credincios şi fericit, şi aşa pentru totdeauna, iubirea mea. Şi se desprindea iarăşi, extrem de concentrat, deşi uneori, când Natalia nu mai putea, şi nici el, trebuia să alerge ca un nebun pentru a se transforma cu ea în cuvinte care uneori sunau întru câtva a psalmi biblici şi a *Cântarea Cântărilor,* ca bunăoară O, eu, cel copleşit de daruri, Vai, eu, covârşita... în sfârşit, era o adevărată antologie a

grădinii şi a iatacului, a bărbatului şi a femeii, a celor dumnezeieşti şi a celor lumeşti. Existau şi clipe de odihnă în lumina slabă a sfeşnicelor, cărora acum suna mult mai frumos să le spună candele. Şi clipe de necrezut, plăcute şi intime, şi dure şi extrem de blânde sau nostime, ca atunci când, la lumina unei candele, ea a devenit geloasă şi l-a întrebat cu cine fusese la serbarea de absolvire, cu câteva săptămâni în urmă.

— De la serbarea aia trebuie să ai poze ca fotografia mea de la carnaval, scumpul meu, şi bătrâna de mine moare de gelozie. Spune-mi, te rog, cu ce fată ai fost la petrecerea asta? Să nu mă minţi...

— Cu Cristi, sora mea, care s-a înfuriat şi ea din pricina stângăciei mele la dans...

Îndată elegantul şi răvăşitul pat dublu din iatac se împărţi în două zone de relativă penumbră, într-una se trânti Natalia, ca să plângă cu lacrimi amare şi să moară de milă în tăcere, ce-i drept, pentru ca el să nu-şi dea seama... Carlitos s-a dus la petrecerea de absolvire cu sora lui, Cristi... îmi vine să mor, să-i plâng de milă, nu alta, sărmanul meu Carlitos... Fiindcă nimeni nu voia să meargă cu el la petrecerea asta şi la niciuna, niciodată... Fiindcă fetele pot fi atât de crude la vârsta asta... Fiindcă el e atât

de evlavios şi atât de distrat şi zăpăcit şi deosebit, încât până la urmă fetele şi-or fi zis: nu merită... Fiindcă oricât le-a rugat, desigur că prăpădindu-se de râs în sinea lui, fără îndoială – Natalia îl cercetase şi ea peste tot pe Carlitos, îl respirase *şi* sărutase cu nesaţ –, nicio fată n-a fost dispusă să-i accepte invitaţia... Şi Natalia izbucnea din nou în plânsul acela tăcut, se vedea asta dacă te uitai la umerii ei albi, incredibil de frumoşi în penumbra iatacului, cuprinşi de spasmele iubirii şi durerii... în acelaşi timp, în cealaltă zonă de penumbră a acelui elegant pat dublu cu cearşafurile şi cuverturile răvăşite de atâtea cercetări şi căutări, de acel permanent du-te-vino şi de îmbrăţişări nebuneşti, în acea dezordine de stângăcii încununate de formidabile izbânzi şi în acel cuib al iubirii, Carlitos se prăpădea de râs aducându-şi aminte de mânia ce o cuprinsese pe Cristi când el încercase să-i ceară iertare şi să-i dea o explicaţie care s-o liniştească şi, dacă e să spunem adevărul, nu i-a slujit la nimic şi, s-ar putea să fie adevărat, ce i-o fi venit să-i spună că era mai uşor pentru el s-o calce pe ea pe pantofi decât pe o fată pe care n-o cunosc prea bine, şi pe urmă, Cristi, tu şi Marisol sunteţi pentru mine fiinţele la care ţin cel mai mult pe lume, puteţi suporta câteva călcaturi pe picior de la mine, cel puţin aşa

cred... Dar, în sfârşit, n-a fost aşa, şi Carlitos râdea de se prăpădea în zona lui de penumbră, pe când umerii Nataliei continuau să tresalte de spasmele acelea tăcute, dar nasul care-i curgea o sili să-şi caute batista brodată lângă veioză – nu lampă de noptieră, să n-audă de aşa ceva – şi să şi-l sufle zgomotos. Bineînţeles, Carlitos se gândi că era gripă, în sfârşit, o răceală, şi sigur, uite cearşafurile împrăştiate peste tot şi cuverturile atârnând pe marginea patului şi noi dezbrăcaţi, şi atunci din nou, sub pretextul de a o încălzi puţin, începu acel du-te-vino prin iatac şi o năpădi cu stângăcia lui demolatoare şi constată încă o dată că Natalia şi cu el izbuteau să facă amor şi umor în acelaşi timp şi că, scumpa mea, tu eşti fizionomie curată şi carnaval peste tot unde caut şi cercetez, şi atunci o auzi pe Natalia spunând limpede, printre strigăte şi şoapte şi ţipete şi frânturi de cuvinte, scumpul meu, scumpul meu, mă simt toată o fotografie la şaptesprezece ani...

Au şi dormit, ce-i drept, aşa cum la fel de drept şi adevărat e să spunem că au luat micul dejun la ora prânzului şi pe urmă au trecut pe la spitalul anglo-american şi că, în drum spre centrul Limei, iar nu spre strada Amargura – şi se prăpădeau de râs, ca doi copii ştrengari, fiindcă nici măcar nu anunţaseră pe careva de

escapada lor –, fiecare îşi ducea bagajul lui. Bagajul Nataliei consta dintr-o geantă foarte încăpătoare, cu o mulţime de sticluţe frumoase şi obiecte de toaletă, şi o valiză plină cu tot felul de haine. Mai modest, Carlitos luase doar o valijoară, un brici şi spumă de ras, periuţă de dinţi, apă de colonie Varon Dandy – ca să facă dovada împletirii de amor şi umor –, un pieptene şi patru tratate groase de dermatologie, ca să citească dacă Natalia ar fi adormit într-unul din paturile itinerarului lor.

— Foarte nostim, îi spunea ea, la volanul automobilului Mini Minor pentru escapade, cel roşu.

Iar el fluiera fericit, cu buza de jos aproape vindecată, trebuie s-o spunem, după tot ce se petrecuse noaptea trecută.

Şi, deşi nu aveau carte de rugăciuni, scăunel şi mătănii, au transformat în iatac o cameră de la hotelul Country Club, alta la Maury, alta la Gran Hotel Bolivar şi alta la hotelul Crillon, când se înnoptase bine, la cel din urmă, şi după ce Natalia l-a pus să probeze mai multe costume pe care le luase în geamăntanul ei şi au hoinărit după pofta inimii pe străzile Limei, oprindu-se în locuri pe care întotdeauna le va recunoaşte, la care se va întoarce, dacă dintr-un motiv sau altul trebuia să plece undeva pentru

mai mult timp, de la toaletă unei cafenele sau magazinul de după colţ până la Londra, Roma, Paris sau Fraga, în sfârşit, toate acele oraşe de legendă pentru Carlitos, unde adesea o purtau afacerile ei cu antichităţi. Astfel, de pildă, deşi era toiul verii, Natalia a trebuit să-şi pună paltonul cel gros de hermină pentru a fi elegantă în Parisul aflat în toiul iernii. Iar el mai-mai să moară când a văzut-o plecând, dar şi ea isteaţă, mai-mai să-l omoare, culmea, fiindcă sub paltonul ăla gros era cum venise pe lume, şi voiajul a fost complet ratat când Natalia a pierdut avionul într-un iatac de la hotelul Maury.

Totuşi, cea mai bună scenă de rămas-bun a avut loc la galeriile Boza, chiar în centrul Limei. Carlitos stătea la o masă din cafeneaua Domina având în faţă un pahar de Coca-Cola, şi Natalia a trecut în chip de femeie fatală, prea de tot pentru mine, provocatoare şi turbată, cu părul ondulat în bătaia vântului, despletită şi pusă pe fapte mari. Era îmbrăcată simplu, cu o bluză neagră de bumbac, dar transparentă de te băga în boală, pantofi cu care umbli nestingherit doar prin casă, fără toc, ca nişte pantofi de balet, şi o fustă în carouri alb-negru strâns lipită de trup, sau mai bine zis cu tot trupul strâns lipit de fustă, care avea curbura cea mai pronunţată din câte se pot închipui.

Ea se mişca uşor, şi careurile alb-negru de pe fustă se stârneau într-o mişcare aţâţătoare, creşteau, se zvârcoleau, te înnebuneau. De altfel, nu avea nimic pe dedesubt, fiindcă sărise ca arsă din pat şi din braţele iubitului ei, fără să aibă timp să-şi pună măcar chiloţii, în dorinţa disperată de a ajunge să scoată bani de la bancă înainte de ora închiderii, scumpul meu, să nu murim de foame, fiindcă n-am un sfanţ, acum mi-am dat seama. Asta era toată tărăşenia.

Dar uite că s-a făcut târziu tot plănuind şi localizând scena, aşa încât aceasta a dobândit înfăţişarea realităţii dureroase când ea şi-a dat seama că, fir-ar să fie, cu adevărat am rămas fără un sfanţ, şi i-a spus-o ţipând şi alergând aproape goală printre bărbaţii care se uitau şi fluierau în urma ei, dar ea rămânea mereu străină, inabordabilă, păcătoasă şi fugară, iar el a vărsat paharul de Coca-Cola şi s-a pătat din cap până-n picioare, pe când ea o luase la goană, alerga mâncând pământul, trecea de galerii şi, luând-o la dreapta, dispărea minată de dorinţa de a ajunge la prima bancă deschisă care-i ieşea în cale.

Când în sfârşit s-au regăsit, după o bună bucată de vreme, Carlitos îi mărturisi că din centrul Limei, în afară de catedrală şi de toate bisericile şi mănăstirile, bineînţeles,

el nu cunoştea nimic, adică tot restul... Desigur, cunoştea strada Amargura, dar asta...

— Recunoaşte că te-ai speriat, scumpul meu.

— Şi să mai spună acum bunica Isabel că nu bag de seamă lucrurile elementare. Să nu-mi mai faci niciodată una ca asta, Natalia.

Într-un iatac de la Gran Hotel Bolívar, Natalia îi dovedi că niciodată n-avea să-i mai facă una ca asta, oricât ar fi fost de amuzant s-o pună la cale împreună. Câteva ore mai târziu, când se făcuse noapte de-a binelea, i-a dovedit-o iarăşi într-un iatac de la hotelul Crillon, deşi muzica unui pian minunat, mai întâi, şi o orgă de neuitat, după aceea, au contribuit mult la desăvârşirea acestei dovezi. Natalia era acum o femeie foarte elegantă, iar lui Carlitos îi venea destul de bine costumul, era puţin cam largă cămaşa şi îi stătea bine o cravată pe care o cumpăraseră în mare grabă aproape orbeşte, într-un magazin din La Colmena. Cel puţin, erau haine de bun-gust. Mai întâi mâncară la *Sky Room* şi pe urmă coborâră la primul etaj ca să asculte puţină muzică, iar ea să mai bea o cupă de şampanie. Carlitos a făcut atunci ceva cu totul nemaiauzit, şi chelnerul grav şi foarte ţanţoş mai-mai să-l omoare cu o privire tăioasă, dar n-a avut încotro şi a

trebuit să satisfacă până la urmă capriciile fiului acelei multimilionare, dobitocul dracului, şi să-i aducă o cupă de şampanie exact la fel cu a doamnei, dar goală, şi să-mi pui în ea trei părţi de Coca-Cola şi o parte de vin roşu, ca să beau cu doamna şi să pară că beau într-adevăr ceva, deşi dacă stau să mă gândesc nu atâta Coca-Cola, fiindcă trei sferturi cu unul de vin fac patru şi dacă se varsă paharul, uite ce e, eu chiar în dimineaţa asta m-am pătat tot, ha, ha, ha, şi n-aş vrea... Adevărul e că numai Natalia era în stare să nu-l omoare pe un asemenea ipochimen, dar în iubire e ca la război, cum spunea Napoleon. Erau fericiţi aşa cum stăteau amândoi, ca doi porumbei, lângă pianul lui Erik von Tait, căruia, după ce a aruncat o privire la acea pereche inefabilă, i-a fost de-ajuns un singur acord al primei melodii ce i-a venit în minte pentru a-şi da seama că ospătarul era un dobitoc şi că avea de-a face cu doi îndrăgostiţi care se adoră... Şi din acea clipă n-a mai cântat decât pentru ei şi i s-a părut foarte nostim ca, de mai multe ori la rând, Carlitos să-i ceară să cânte *Siboney.* I-a făcut pe plac întru totul acelui domn, şi Natalia l-a invitat să bea un pahar cu ei. Cântăreţul acela negru şi elegant era panamez şi putea să-i aducă pe îndrăgostiţi în orice stare sufletească ar fi vrut. În melodiile lui era ceva

magic, iar în cuvintele lui o nesfârşită bunătate şi eleganţă. Unele melodii le compunea chiar el, şi îi trimisese câteva lui Nat King Cole, cu speranţa că acesta avea să interpreteze vreuna. Până atunci nu avusese noroc.

Erik von Tait se întoarse la orgă, de data asta, şi cântă mult timp un soi de interminabil *Siboney,* cu tot felul de variaţiuni pe o temă pe care o lungea special pentru această pereche fericită. Şi a ţinut-o tot aşa până ce i-a trimis destul de repede într-un pat de alcov, plin de mare şi de nisip, de cocotieri şi de *maracas* şi de nopţi tropicale pe o plajă caraibiană pe care el o cunoscuse foarte bine, fără îndoială.

S-au văzut apoi de mai multe ori, fie la Crillân, fie în grădină, fie în căsuţa în care Erik stătea cu chirie pe bulevardul Paz, în Miraflores. Erik von Tait a fost cântăreţul acelei imense iubiri. Într-o bună zi a sunat-o fericit pe Natalia ca să-i spună că acel cântec pe care-l compusese pentru ei şi despre ei, cu acele frumoase cuvinte şi melodia de neuitat, fusese acceptat de Nat King Cole.

Dar şstrengăriile, despărţirile inventate şi regăsirile fericite ale îndrăgostiţilor din automobilul Mini Minor roşu nu s-au încheiat în acea primă noapte de la hotelul Crillon.

În ziua următoare, luând-o pe şoseaua centrală, au mai transformat în iatac un dormitor din La Hosteria, în bătrâna şi decăzuta Chosica Baja, şi undeva prin Chaclacayo alt dormitor de la Residencial Huampanf, culme a bunăstării, cu soare, râu, grădini şi piscină, pentru mezocraţia din Lima acelor ani, deşi nu era deloc un model de eleganţă şi cu atât mai puţin de artă hotelieră. Numai trupul de zeiţă al Nataliei şi demolatoarea, insaţiabila şi penetranta curiozitate a copilotului ei au reuşit să transforme câteva dormitoare destul de anoste în iatacuri îmbietoare, pentru prima şi ultima dată de când existau ele.

Reapariţia lui Carlitos pe strada Amargura a fost un eveniment remarcabil, căci a sosit într-o elegantă maşină neagră şi cu şofer în uniformă, în timp ce sus, la primejdioasa fereastră de la etajul doi, gemenii mai-mai să rămână cu gâtul înţepenit tot aplecându-se să vadă mai bine. Niciodată nu văzuseră un asemenea vehicul la Lima, nici chiar la cinematograf, şi, în sfârşit, pentru ei ceva mai grozav nici nu putea să existe. Era un Daimler pe care-l folosea dona Piedad şi, după moartea ei, rămăsese practic uitat în căsoaia de la Chorrillos, cu şofer cu tot. Iar Natalia s-a bucurat că nu se descotorosise nici de unul, nici de

celălalt, deoarece cum altfel ar fi putut ajunge Carlitos zi de zi de la Surco până în strada Amargura? Sigur că putea să se deplaseze foarte devreme de la grădină până la Chorrillos, iar de acolo putea să ia tramvaiul care făcea legătura între cartierele şi staţiunile balneare din sud şi centrul oraşului, dar asta însemna un drum foarte lung şi, pe deasupra, Carlitos dorea să meargă din nou în fiecare zi la liturghie şi descoperise o bisericuţă rustică, pierdută între nişte grajduri şi acoperită aproape complet de iasomie şi flori de buganvilea. Şi era fericit de descoperirea lui.

— Nu ştiu, Natalia, dar e ca şi cum m-aş întoarce la creştinismul primitiv. Mă încântă ideea.

— Şi cum o să faci, scumpul meu? Iartă-mi curiozitatea, dar *cum o* să faci?

— Cum o să fac ce, Natalia? Nu te înţeleg.

— În sfârşit, să spunem... Cum te vei spovedi şi împărtăşi?

— O soluţie ar fi să-i spun preotului tot, în afară de legătura noastră, pentru a-l scuti de orice fel de îndoieli şi probleme de credinţă, căci îmi închipui că e vorba despre un biet preot de ţară, care n-ar înţelege nimic din ce i-aş spune. Atunci de ce să-i creez probleme de conştiinţă

bietului om, care, mai mult, cu siguranţă că e surd ca o ciubotă, foarte bătrân şi spaniol pe deasupra? Nu. Cel mai bun lucru, cred eu, e să te duci cu toate problemele rezolvate dinainte, şi atunci nu mai ai nici măcar de ce să te spovedeşti.

— Dar se poate aşa?

— Când ai rezolvat totul personal cu Dumnezeu, sigur că se poate, Natalia.

— Scumpul meu, iartă-mă că mă amestec din nou unde nu-mi fierbe oala, dar mi-ar plăcea să ştiu când, cum şi unde ai rezolvat problema *noastră* personal cu Dumnezeu...

— În patul tău, zilele trecute, Natalia. Unde altundeva? Cred că ţi-am explicat că Dumnezeu e nesfârşit de bun şi înţelegător în tot ce priveşte iubirea. Ce i-ar putea face mai mare plăcere lui Dumnezeu decât o pereche de îndrăgostiţi ca noi? Ce dacă tu eşti mai mare ca mine, iar eu sunt mai mic, ba chiar minor? Crezi că Dumnezeu se amestecă în asemenea lucruri? Crezi că l-ar interesa cu adevărat dacă ar lua cunoştinţă de ele, fie şi numai pentru o clipă? Pentru asta există registrul de stare civilă, de care lui Dumnezeu nu-i pasă nici cât negru sub unghie. El are treabă cu sufletul, adevărul şi fericirea. Că doar n-am

omorât pe nimeni, scumpa mea.

— Părinţii tăi ar putea să moară de supărare din pricina asta.

— Asta se întâmplă pentru că n-au puterea de pătrundere a lui Dumnezeu, crede-mă. Dar, pe lângă asta, nu-ţi face griji, vorbesc serios. Eu l-am consultat pe Dumnezeu în legătură cu toate aceste chestiuni în patul tău, zi şi noapte, şi în fiecare din iatacurile prin care am trecut.

— Dar în ce moment, Carlitos? Spune-mi.

— În toate, scumpa mea. Altfel cum crezi că ne-ar fi ieşit atât de bine treburile în pat? Sau credeai cumva că eu sunt un expert din naştere? Adu-ţi aminte că nici măcar nu ştiu să dansez, Natalia. Şi uite, dacă vrei, încă un exemplu pentru ceea ce îţi explic. Ascultă-mă cu atenţie. Dacă tu ai fi fost balerină şi iubirea un dans sublim, crede-mă că, în loc de iatacuri, am fi avut la dispoziţie scene imense, cele mai mari din lume, bineînţeles. Iar eu, de atâta iubire, m-aş fi prefăcut până la urmă într-un Nijinski, lăsând modestia deoparte, *dar* cu ştiinţa şi încuviinţarea prealabilă a Domnului. Căci fii sigură că, fără să-l consult pe Dumnezeu mai întâi şi fără ajutorul şi sfatul Lui de fiecare clipă, lucrurile nu ne-ar fi ieşit niciodată atât de

bine, nu ţi se pare? Ori tu crezi că am exagerat amândoi atunci când am folosit la tot pasul expresia „dumnezeiesc de bine”?

— Eu cred în tine, Carlitos. Şi niciodată n-am crezut atât de mult în tine ca în clipa asta, poţi fi încredinţat.

Natalia rămăsese cu gura căscată de uimire, e adevărat, foarte, foarte adevărat, dar la fel de adevărat e că rămăsese profund convinsă. Convinsă de ce? Păi de asta. De *asta* ce? Păi, de-a fir-a-păr, de toate şi de fiecare dintre răspunsurile şi explicaţiile pe care iubitul ei minunat i le dăduse acolo în sufragerie, în timp ce luau micul dejun şi aşteptau ca Molina, şoferul automobilului Daimler, să vină de la Chorrillos, să-l ia pe conaşul Carlitos şi să-l ducă la învăţat. Şi trebuia să-l vezi pe el acum, ca scos din cutie, mereu surâzător, fericit cu farfurioara de fructe uscate pe care Cristobal i-o adusese şi scoţând sâmburii fiecărei curmale pe care o lua, fiecărei vişine, fiecărei smochine. Era o operaţie lentă şi minuţioasă, mai ales fiindcă niciunul dintre aceste fructe nu mai avea sâmbure. Natalia îl contempla, la fel de fericită şi perfect convinsă, bineînţeles, deşi nu înceta să creadă că singurul mod în care Carlitos şi cu ea ar fi ajuns să convingă pe toată lumea că legătura lor era firească, spontană, curată,

veselă şi normală era... Ei bine, era cu neputinţă. Fiindcă ar fi trebuit mai întâi să-l facă pe Carlitos să se culce cu întreaga Lima şi pe urmă să-l facă să se aşeze la masă pentru micul dejun şi să-i pună întrebările pe care ea i le pusese puţin mai înainte, pe când el se lupta până şi cu sâmburele inexistent al unei smochine, şi tot ea ar fi trebuit să asculte fiecare dintre cuvintele lui şi felul în care putea să le pună în legătură, fără nicio dificultate, în chipul cel mai firesc din lume, cu clipele de adevărată iubire şi armonie, de graţie şi perfecţiune pe care izbutiseră să le ţeasă împreună ceas de ceas şi noapte de noapte, ba chiar şi atunci când dormeau. Fiindcă aşa era. Bineînţeles că aşa era. Oricine putea să se pună în locul ei şi să verifice. Şi totuşi nu era aşa. Nu, bineînţeles că nu. Fiindcă oricine putea să se pună în locul ei şi să verifice, desigur, dar nimeni n-avea să îndrăznească vreodată s-o facă, din simplul motiv că era mult mai uşor să arunce mai întâi piatra ancestrală, după obiceiul atât de specific Limei şi atât de prostesc.

De altminteri, Carlitos tocmai botezase cafeaua ceai şi-i mulţumise Mariettei, în loc să-i mulţumească Juliei, şi se ducea să înveţe, dar uitându-şi cărţile, îi rămânea prin urmare ei teribila sarcină de a-l ocroti pe băiatul ăsta. Ce-

or fi crezând, ce-or fi hotărând, ce-or fi făcând părinţii lui? Dar toţi ceilalţi? Natalia se lăsă sărutată de un băiat care pleca fără griji să înveţe şi care, neîndoielnic, era convins că grădina şi ea erau veşnice. Asta era, prin urmare, sarcina care-i revenea Nataliei. Teribilă.

Se auzi automobilul plecând, şi ea rămase nemişcată pe scaun, privind sufrageria, masa, scaunele, consola, bufetul, farfuriile şi platourile, faţa de masă, garafele, tacâmurile... Era o încăpere imensă, plină şi goală în acelaşi timp, şi întreaga casă căpătă deodată o nouă dimensiune, se umplu de o deznădejde profundă, chiar dacă, uitându-te pe fereastră, puteai să vezi, ca întotdeauna, grădinile acelea şi copacii şi dacă dimineaţa era însorită sau nu. Natalia se ridică. Nu voia să se lase copleşită de absenţa lui Carlitos, judecând după felul în care, dintr-odată, lumea din jurul ei se golea complet de conţinut. „A plecat el, şi uite, Natalia, cât de gol a rămas totul. Gol şi fără sens. De-aş putea să-mi amintesc, unul câte unul, cuvintele conversaţiei noastre de acum câte va clipe... Ah., Conversaţia noastră împotriva întregii lumi, desigur...”

Nu exista alt chip de a se împotrivi acelei situaţii decât să se întoarcă în iatac, să se închidă înăuntru şi să se bage

în patul dublu, să se cuibărească în el, înainte ca Julia să intre şi să-i dea prin cap să facă ordine în acea minunată neorânduială. Da, era acolo, mirosind încă a sfeşnic, a candelă, a măsuţă de noapte, un miros dumnezeiesc, uite, totul era cufundat în penumbră din clipa când el s-a dus să facă un duş. Iar ea cerea micul dejun şi sosea Molina... Molina... Amintirea acelui şofer ciudat, ursuz, prost dispus, tăios şi chiar obraznic, dar care-i adora pe părinţii ei, o făcu să zâmbească. Nimeni nu i-a ştiut vreodată numele de botez, sau, în orice caz, ea era probabil foarte mică atunci când se ştersese din memoria tuturor. Fiindcă Molina era Molina şi-atât, fără un nume de botez, o poreclă, un al doilea nume de familie. Natalia se cuibări în pat, dispăru sub un cearşaf şi încercă să-şi închipuie care putea fi legătura dintre Carlitos şi Molina, cu veşnica lui proastă dispoziţie, fiindcă drumul de la Surco până în strada Amargura era destul de lung. Şi pe urmă trebuia să facă patru drumuri pe zi, dus şi întors, dimineaţa şi seara. Probabil că legătura era cel puţin destul de complicată şi chiar extravagantă. Dar, fără nicio îndoială, cel mai amuzant lucru, şi ar fi dat orice ca să vadă scena, aveau să fie legăturile dintre gemenii Cespedes, Molina, automobilul Daimler şi Carlitos, ar fi dat cu adevărat orice

ca să vadă scena...

Natalia râdea acum, ascunsă sub cearşaf, râdea amintindu-şi cum îi sunase cu o seară în urmă Carlitos pe gemeni, ca să-i anunţe că fusese uşor lovit, deşi nespus de fericit, deşi, în sfârşit, nu, nu *e* asta... Dar mâine vin ca de obicei foarte punctual, deşi acum vin cu un automobil Daimler, mi se pare... Natalia râdea când reuşea să prindă frânturi de cuvinte din acea absurdă conversaţie telefonică...

— Un ce?

— Şoferul se numeşte Molina. Da. Cu siguranţă.

— Un ce?

— Unul cu scară.

— E foarte vechi, atunci...

— Eu aş spune mai curând că e foarte scump şi, desigur, prea elegant pentru mine, dar Natalia spune că nici Daimler-ul, nici Molina nu sunt buni de nimic şi că, în schimb, tramvaiul...

— Vii cu automobilul sau cu tramvaiul?

— V-am mai spus că mă aduce Molina, care e şofer, şi nu vatman... Dar, staţi să vedem, s-o mai întreb o dată pe Natalia. Nu închideţi, vă rog.

Treaba proastă a fost că nu gemenii, ci Carlitos a pus în

furcă receptorul, ca să meargă s-o întrebe pe...

— Fir-ar să fie, ce neghiob sunt. Cred că am închis, scumpa mea...

— Te-am auzit zicând că voiai să mă întrebi ceva despre cum o să te duci mâine, cred.

— Da, asta ştiu, dar...

— Nu-ţi face griji acum din pricina asta, Carlitos. Şi apoi, fii convins că gemenii au înţeles totul.

Şi desigur, la fel cum vorbeau la telefon, când aproape că se vârau în aparatul fixat în perete, atârnaţi de disperarea lor socială, acum fraţii Arturo şi Raul Cespedes atârnau de pervazul ferestrei primejdioase, susţinută de un zid de chirpici gata oricând să se năruie, cu melodramaticul lor etaj doi cu tot, când Daimler-ul îşi făcu salutara intrare pe strada Amargura. Şi câteva clipe mai târziu mai-mai să-şi rupă gâtul aplecându-se să vadă Daimler-ul, care într-adevăr, drace, era nou-nouţ şi costa o avere, şi avea scară, dar scară ca pentru Greta Garbo sau Harry Truman şi mulţimile ce aclamă, pe ecranul alb-negru de la cinematograful Ritz, care nu era un cinematograf de premiere, ci mai curând de cartier şi pentru buzunare modeste, deşi e pe bulevardul Alfonso Ugarte, şi nu tăgăduim, noi mergem la Ritz, care e groaznic, cum zice

lumea şi cum zicem şi noi, desigur, dar mergem fiindcă e aproape de casă, înţelegi?, şi pe urmă e pe bulevardul Alfonso Ugarte, Carlitos, înţelegi?, adică nu e chiar un cinematograf de cartier, şi Carlitos trebuind să-i asigure că da, i-a înţeles perfect, şi că cinematograful Ritz nu e un cinematograf de premiere, dar nici de provincie nu e, Carlitos, de cartier şi nu tocmai, ai înţeles ce vrem să spunem?, da, da, de carton, înţeleg, ca şandramaua asta, nu? ha, ha. Uşa casei se deschise cât ai clipi din ochi, iar gemenii erau acum în stradă.

— Nu i-ai văzut *la* fereastra de sus, domnule Molina? Explică-mi, te rog, cum au făcut să ajungă aşa de repede aici, jos?

— Treaba mea, conaşule, e să mă uit înainte, ca să nu ne ciocnim.

— Ai dreptate, domnule Molina. Pot să cobor?

— Da, dar pe partea dreaptă, conaşule, ca să nu vă lovească vreo maşină. Şi aşteptaţi să vă deschid eu portiera, vă rog, ce-ar spune, dacă v-ar vedea, don Luciano şi dona Piedad, *ei,* care ştiau să coboare cum se cuvine dintr-un automobil, cu sau fără scară?

— Îţi promit să ţin seama de toate astea, domnule Molina.

— Numele meu *e* Molina şi mi se spune simplu Molina, domnule Carlos.

— Îţi promit să ţin seama de asta, domnule.

— Molina, domnule.

— Da, domnule.

— Nu pare şofer, îi luă gura pe dinainte pe gemeni, nerăbdători să vadă şi să afle mai multe şi, dacă se putea, să şi înţeleagă puţin.

— Uniforma mea e de şofer al familiei Larrea y Olavegoya.

Să moară, nu altceva, când au primit un asemenea răspuns de la bărbatul în uniformă, dar mai ales era să moară în faţa problemei rasiale pe care, din clipa aceea şi pentru totdeauna, o reprezenta Molina în zbuciumata viaţă etno-socio-culturală a gemenilor Cespedes Salinas – mai degrabă de rasă albă, deşi pe lângă asta... sau, invers, cam corciţi, deşi în acelaşi timp... –, cu înfăţişarea lui curat ariană şi prusacă şi chiar superioară nouă, lua-l-ar dracu'. Fiindcă Molina avea un metru optzeci şi şapte, era albinos, ca blondul Albion, purta nişte mustăţi de nobil şi de rus şi de rus alb mână-spartă cheltuind averi la Maxim s, ca în filmul tehnicolor *Văduva veselă,* văzut la un cinematograf de provincie, în sfârşit, mai bine zis de cartier, ce naiba,

drept cine ne iei, Carlitos?, cu nişte ochi verzi şi o sumedenie de avantaje şi superiorităţi de mărime şi culoare, cel puţin, în comparaţie cu noi, şofer nenorocit... S-au despărţit urându-se unii pe alţii, pe trotuarul de pe partea dreaptă a străzii Amargura, toţi, în afară de Carlitos, care n-a înţeles nimic din cele întâmplate, nici de o parte, nici de alta, şi când gemenii l-au asigurat că acel fecior de lele trebuie să fie copilul din flori al cuiva important, le-a răspuns:

— Eu unul cred că nu poate fi copilul din flori al cuiva important, fiindcă n-are nimic, nici măcar poreclă.

— Dar un al doilea nume de familie...

— Nici al doilea, nici al treilea, vă asigur, fiindcă Natalia îl cunoaşte de când era mică şi spune că n-are decât o proastă dispoziţie permanentă şi o iubire veşnică pentru părinţii ei. Aflaţi că şi acum spală Daimler-ul în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră şi apoi se aşază şi aşteaptă poruncile stăpânilor până la ora când bagă automobilul în garaj. Ah, era să uit să vă explic chestia cu scara şi cu lungimea neobişnuită a Daimler-ului. E o limuzină sau *une limousine,* cum preferaţi, potrivit domnului Molina.

— Nu ne mai zăpăci, Carlitos. Limuzinele sunt numai pentru înmormântări.

— N-aveţi decât să-l întrebaţi pe domnul Molina şi-o să vedeţi. Sunt numai pentru înmormântări şi pentru multimilionari.

Gemenii Cespedes n-aveau să-l întrebe nici în ruptul capului, niciodată în viaţa lor nenorocită, pe şoferul în uniformă Molina, care, înainte de a pleca, adresându-se exclusiv domnului Carlos Alegre, de altfel, i-a amintit că la orele treisprezece avea să-l aştepte, aşa cum stabiliseră, în acelaşi loc, şi îndată după aceea s-a mărginit strict să fie puţin mai înalt şi mai blond ca niciodată, fiindcă pe când se urca în Daimler şi pornea motorul, se uita de sus la ei cu nişte ochi mai verzi ca niciodată şi cu o uniformă cu mai multe cizme ca niciodată şi mai Mihail Strogoff ca niciodată, prin urmare, deşi chestia cu cizmele era în tehnicolor şi la cinematograful de cartier Ollanta şi cu un actoraş pe nume Curd Molina, scuzaţi, Curd Jurgens, naiba să-l ia, e o eroare scuzabilă, dar feciorul ăla de...

Molina şi Daimler-ul făcuseră colţul la dreapta de câteva ceasuri bune, pentru a se îndrepta din nou spre Chorrillos, dar gemenii încremeniseră pe trotuar, înveninaţi de ură definitiv, socotind că era pur şi simplu inexplicabil tot ce se petrecea, tot definitiv, şi încercând să vadă cum era automobilul în interior.

— Mi se pare că o să fie destul de greu să vedeţi automobilul în interior sau în exterior, ha, ha, îi trezi la realitate Carlitos, sau mai bine zis îi scoase din extaz, ha, ha, şi continuă să le explice că Daimler-ul e o minune şi are nenumărate canapele. Eu, de pildă, stăteam în mijlocul salonului la început, dar a fost de-ajuns o singură privire a lui Molina ca să mă dau înapoi, fiindcă acolo e locul meu, pentru totdeauna, şi se pare că el ştie totul în domeniul ăsta pentru că are tot felul de cărţi, până şi despre şoferii de la curtea regelui Artur şi altele asemenea, vă jur. Chiar Natalia mi-a povestit aseară, pe cuvânt de onoare.

— Şoferul familiei Larrea y Olavegoya, nici mai mult, nici mai puţin, naiba să-l ia...

— Dar, în sfârşit, nu vi se pare că ar trebui să urcăm şi să învăţăm puţintel, înainte ca Molina să se întoarcă şi să ne găsească tot aici, încremeniţi? Drept să vă spun...

— Să urcăm, Carlitos, ai dreptate. Dar nu numai ca să învăţăm. Avem planuri mari, o să vezi. De mai mult timp ne tot frământă gândul ăsta, dar din pricina încurcăturii în care te-ai băgat, nu ştiu, ne era teamă să-ţi spunem, în sfârşit, însă, uite că Daimler-ul ăsta parcă lămureşte totul şi înclină balanţa în favoarea noastră. E de-ajuns să vezi o asemenea maşină super, prietene, pentru ca îndoielile

noastre să se spulbere şi planurile noastre să strălucească mai puternic ca oricând, ca să vorbim deschis. Totul e limpede ca lumina zilei, frăţioare.

Carlitos, desigur, n-a priceput o iotă din ce-i spuneau gemenii, despre ce naiba vorbeau nebunii ăştia doi, dracu să-i înţeleagă.

— Ei bine, adevărul e... ha, ha, ha.

— Hai să urcăm, Carlitos. Azi o să-ţi spunem totul, ca să te lămureşti, iar după-amiază o să învăţăm pe rupte. De acord?

— Ia te uită ce vă trece prin cap! îndrăzni totuşi să spună Carlitos, când Arturo şi Raul Cespedes îşi încheiară expunerea lungului şir de idei şi planuri de acţiune care, de altfel, acum, cu un Daimler la dispoziţie, li se păreau perfect realizabile şi cu un succes deplin, ca să nu spunem mai mult.

Ipochimenii ăştia erau cu totul şi cu totul incredibili, şi numai ascultându-i bietul Carlitos se zbătuse între hohotul de râs cel mai răsunător şi cea mai înspăimântătoare ruşine. Şi asta îl făcea să-şi dea seama acum că, neîndoielnic, Lima întreagă e scandalizată că Natalia şi cu mine ne iubim atât de mult, şi totuşi perechea asta prăpădită e în stare de orice, numai şi numai să ajungă

Dumnezeu ştie unde, şi gemenii mai-mai să-l omoare de mult ce l-au bătut cu palma pe umăr în semn de complicitate şi i-au tot vorbit în acelaşi timp de legăturile de prietenie care ne unesc, Carlitos, din ziua în care, în sfârşit...

Bineînţeles că n-au îndrăznit să menţioneze ziua aceea, şi cu atât mai puţin să spună că era vorba despre o zi îndepărtată sau ceva de felul ăsta, deoarece Carlitos nu era deloc prost, nici nu-şi pierduse memoria, ci, dimpotrivă, avea faima că e genial, cel puţin în domeniul lui. Dar în acelaşi timp Carlitos era cu capul în nori, slavă Domnului, şi pe asta *se* bizuiau gemenii pentru ca, încă o dată în viaţă, sărmanului de el să-i scape aspectul esenţial al chestiunii şi să nu-şi dea seama că ei vorbiseră foarte limpede, în sfârşit, şi că ăsta era momentul, acum ori niciodată, să afle adevăratul motiv pentru care apăruseră într-o bună zi în viaţa lui, numai din interes, desigur, fiindcă erau nişte arivişti patentaţi şi fiindcă, în inefabila lor scară de valori, el, nimeni altul decât el, măiculiţă, se dovedise a fi puntea şi scara, şi ascensorul şi tot ce trebuia, chiar şi şperaclul, desigur, dacă vreţi, în stare să-i facă să ajungă în sferele cele mai înalte, chiar până în *high,* Arturo, în *highzota,* şi să facă să se deschidă una

după alta uşile înaltei societăţi din Lima şi pe lângă asta uşa lui, Răulito, uşa de la clinica lui taică-său, în Miraflores, Arturazo, şi uşa bunicului cu Premiul Nobel, *în USA,* drace, îţi dai seama?, şi, de ce nu?, uşile de aur ale inimilor atât de bogate ale surorilor Cristinita şi Marisolcito, care pesemne că însemnau nici mai mult, nici mai puţin decât culmea gloriei pentru cretinii ăştia doi, câte nu ţi-e dat să vezi şi să auzi în viaţă, şi câte nu ţi-e dat să înduri, pe deasupra.

Deşi, desigur, deocamdată nu trebuie să scoată o vorbă despre aşa ceva, problema asta nenorocită cu Natalia, deşi poate că şi Natalia asta, bineînţeles, mai mult ca oricine, poate, din dragoste pentru Carlitos al ei şi pentru prietenii săi Cespedes Salinas, şi pentru una şi pentru alta, şi atunci, şi închipuie-ţi unde, şi închipuie-ţi ce, şi mai presus de orice, şi cine ştie, poate că... în sfârşit, acestea erau doar o parte din ideile şi planurile de acţiune ale gemenilor, care nu erau încă prea clare, fiindcă, între alte lucruri, proiectul lor era imens şi drumul plin de piedici, deocamdată, dar care, într-un fel sau altul, urmau să se vadă pe parcurs, ar putea să fie foarte important, la momentul potrivit. Şi de altfel lui Carlitos nu i se putea spune tot, cel puţin în această primă etapă, sigur că nu,

Raul, încetul cu încetul, Arturo, şi cu multă băgare de seamă, Raul, oricât de formidabile ar fi Daimler-ul şi femeia asta fără pereche, putred de bogată şi de viţă veche, atenţie, Arturo, că expresia asta încă n-o stăpânim prea bine, ce-i drept, ştiu, îmi dau seama, nu trebuie să abuzăm de ea, dar aici între noi, cum se zice, între noi fie zis, spune-mi...

— Ia te uită ce vă trece prin cap! exclamă Carlitos Alegre, care nu băga de seamă niciodată nimic şi care a trecut şi de data asta prea uşor peste lucrurile cele mai elementare. Nu îndrăzni să le spună mai mult.

Cum şi de ce începuse relaţia cu gemenii? Şi ce naiba caut eu aici de câteva săptămâni, zilnic împreună cu nişte ipochimeni care, dacă stau să mă gândesc bine, mai-mai că mi-au ars braţele cu ţigara, atunci când... Dar Carlitos era mereu la câte o răspântie, unde drumurile se bifurcau, ba chiar se trifurcau sau, mai bine zis, Carlitos era luat în furci, fiindcă pentru el lucrurile erau mereu mai încurcate şi se întâmpla ca dintr-odată, tocmai când părea cufundat în reflecţii grave, să izbucnească într-un hohot de râs nestăpânit, ca acum când gemenii îi spuneau tot ce însemna în viaţa lor o limuzină Daimler cu scară, da, Carlitos, fiindcă vino, hai să coborâm o clipă în stradă ca

să vezi automobilul pe care l-am cumpărat nu de mult pentru vara asta, îţi aduci aminte de Ford-ul Sedan din ’42 cu care am venit prima dată la tine acasă, când tu ai crezut că e un taxi?

— Eu n-am crezut nimic, la drept vorbind, dar trebuie să recunosc că şi acum îmi vine să râd când îmi amintesc de taxiul ăla, scuzaţi-mă, automobilul ăla negru v-a strivit pe amândoi, fără şofer şi fără să se mişte din loc. Vă amintiţi? A fost ceva de necrezut. Ca într-un film de desene animate sau *Cei trei zănateci.* Surorile mele se prăpădesc şi ele de râs când îşi aduc aminte de... ha, ha, ha... O nebunie, a fost o adevărată nebunie, ha, ha, ha, şi pe deasupra era un taxi pe care nimeni nu-l comandase, ha, ha, ha... Ar trebui să le spun amănuntul acesta surorilor mele, deşi, desigur, deocamdată nu pot s-o fac, de îndată ce...

— Uită povestea asta, Carlitos, te rugăm. Uită şi ascultă ce vrem să-ţi spunem, frate. Fără glumă, automobilul ăla era al tatii şi l-am vândut pentru că era vechi, doar pentru că era vechi, Carlitos. Era automobilul bătrânului, ce naiba, nu înţelegi?

— Şi ăsta al cui e, atunci? Fiindcă şi ăsta, drept să vă spun, pare destul de vechi, deşi miroase a vopsea proaspătă, ha, ha, ha...

Fără să-şi dea măcar seama, Carlitos îi rănea acum lovind fără să vrea în mama lor, iar asta după ce puţin mai înainte lovise în tatăl lor, dar adevărul e că bietul de el nu-şi putea da seama de ce naiba veneau mereu gemenii cu automobile vechi.

— Asta, Carlitos, ca să fim foarte sinceri, l-am cumpărat cu ajutorul mamei. Dar tu ştii, desigur, că ei o să-i plătim într-o bună zi, şi chiar cu dobândă, nu-i aşa, prietene? Ştii, nu-i aşa?

— Cu dobândă mare, desigur.

— Ăsta e un coupé din ’46. Vopsit recent, şi tot tacâmul. Ford coupé, din ’46. Un bolid formidabil, nu?

— Bolid, ăsta? nu se putu abţine Carlitos, care îşi ceru imediat scuze pentru gafa lui, dar îndată după aceea pur şi simplu nu-şi putu stăpâni hohotul de râs gândindu-se ce părere ar fi avut Molina despre limuzina *asta.* Îl văzu pe Molina furibund, mai blond şi mai în uniformă ca oricând, urând micul bolid prăpădit şi pe proprietarii lui, şi singurul lucru care i-a venit pe buze, în chip de explicaţie, şi fără să-şi poată stăpâni râsul, a fost că el era nebun şi îi ruga să-l ierte, dar că lui îi veneau brusc în minte asociaţii de idei ca asta, cu veşnic prost dispusul şi veşnic îmbrăcatul în uniformă Molina, cu acel coupé proaspăt vopsit din ’46

şi urând omenirea întreagă, întreagă, da, fiindcă îi distrăgea atenţia de la sarcinile serioase legate de Daimler. Carlitos Alegre continua să se prăpădească de râs, iar gemenii, încremeniţi şi batjocoriţi, se întrebau, într-un duct de patetice monologuri interioare, amestecat cu o mulţime de reflecţii despre viaţa nenorocită, dacă acest Carlitos era o persoană pe care te puteai bizui sau nu. Fiindcă de încredere era, şi băiat de treabă, pâinea lui Dumnezeu, şi un zăpăcit fără pereche, pe deasupra, dacă vreţi, dar închipuie-ţi, Raul, nici nu vreau să mă gândesc, Arturo, că ne aflăm la surorile Velez Sarsfield, atât de fine, atât de roşcate, atât de multimilionare, atât de anglo-saxone, şi cu ele de faţă ne mânjeşte cu noroi ca acum şi ne umileşte cu hohotele lui de râs, şi nu-l poţi opri, nenorocitul naibii, ssstt, Arturo, ţine-ţi gura, gândeşte-te că sunt în joc Daimler-ul şi legătura cu fetele astea, fiindcă el le cunoaşte, ba chiar e văr cu ele, nu ştiu în ce fel, dar aşa se pare, şi pe deasupra părinţii lor sunt buni prieteni, şi Carlitos le cunoaşte de când s-au întors din Anglia, oricât ar spune el că nu le-a văzut de-un veac şi s-ar putea nici să nu le recunoască. Carlitos e pur şi simplu indispensabil, Arturo, chiar dacă va trebui să-l antrenăm puţin mai bine înainte, aşa cred, şi sunt lucruri pe care va trebui să i le

explicăm pe îndelete şi cu răbdare, chiar dacă ne beşteleşte şi va trebui să trecem printr-un moment dificil, dar adevărul e că nu-i mai putem îngădui să ne facă albie de porci când are el chef, cum a făcut adineaori cu Sedan-ul şi coupe-ul nostru, ba chiar cu tata şi cu mama, nu, asta nu i-o vom îngădui în ruptul capului, ce naiba!

Aşa se face că au avut loc într-adevăr antrenamente intensive şi mărturisiri sincere şi, cum să nu, momente în care Carlitos le spunea deschis că nu pricepea o iotă. Şi au fost alte momente în care izbucnea iar în hohote de râs, asociative, zicea el, şi pe urmă îşi cerea mii de scuze, dar continua să râdă ceasuri în şir, până când trecea la alte momente în care îi ruga să repete un lucru, să văd dacă îmi intră în cap, zău aşa. Şi au existat, de asemenea, alte momente în care dădea din cap, tăgăduind totul, de parcă ar fi spus că viaţa nu poate fi aşa şi gata, refuz să cred. Şi au existat, în sfârşit, momente în care Carlitos se ridica, le spunea ajunge pentru azi, destul, eu cred că ar trebui să ne punem pe învăţat, să vedem dacă după câteva capitole de dermatologie mi se limpezesc puţin gândurile.

Dar surorile Velez Sarsfield erau trei şi, te rugăm, Carlitos, sunt trei şi avem nevoie de tine, şi chiar tu ne-ai spus că Natalia trebuie să plece pentru vreo două

săptămâni în Europa, noi nu-ţi cerem altceva decât să ne însoţeşti, frate, ce-ar putea s-o deranjeze pe Natalia că mucoasele astea trei ne primesc la ele în casă. Nataliei, ce-i drept, nu-i păsa nici cât negru sub unghie de povestea cu cele trei mucoase urâte ca dracu, tocmai pentru că erau îngrozitoare, mai urâte chiar decât mama şi tatăl lor, dar, bineînţeles, Carlitos nu era atât de crud încât să le spună prietenilor lui din acea vară ce părere avea Natalia despre bietele fete, şi cu atât mai puţin ce părere avea despre sărmanii de ei, referindu-se bineînţeles la voi...

— O plagă socială, scumpul meu. Portre-tul-robot a doua scârnăvii.

— Dar mi se face milă de tatăl lor, care a murit atât de tânăr, şi se pare că promitea mult, Natalia, sau cel puţin aşa spun ei.

— Cine poate şti care-i adevărul?

— Dovada e mama lor, biata femeie, de-ai vedea-o cum urcă scările şi... în sfârşit, indiferent dacă urcă sau coboară scările, tot timpul are pe faţă o expresie de resemnare, sărmana de ea... De femeia asta mi se face milă, Natalia, şi mi se pare foarte bună şi cuviincioasă. E o victimă.

— Şi uite cu ce s-a ales, cu două stârpituri.

— Dacă ne gândim cu ce s-a ales, adu-ţi aminte că mai

are o fată, care e şi mai resemnată decât ea... N-o cheamă Martirio, dar oricum, ceva în genul ăsta. Adevărul e că mereu uit numele sărmanei fete. Dar o cheamă Soledad, Consuelo, Encarnacion, Martirio. În sfârşit, biata de ea, până şi numele pe care-l poartă are ceva trist şi dramatic.

— Află că fata asta ţi-e sortită ţie, scumpul meu, potrivit planurilor pe care şi le fac prietenii tăi. Crede-mă. Sunt sigură, Carlitos. Asta e rivala mea. O să vezi într-o bună zi că am avut dreptate.

— Nu te înţeleg, Natalia...

— Atunci deschide bine ochii, scumpul meu, fiindcă altfel ajungi în faţa altarului cu fata asta când te-aştepţi mai puţin.

— Iar ca martor, Colofon, desigur, îşi imagină Carlitos dintr-odată, şi imediat făcu o mulţime de asociaţii de idei şi izbucni în râs.

— Ai grijă, scumpul meu, şi fereşte-te de ipochimenii ăştia. Ce-i drept, în momentul de faţă ne prinde bine să fii văzut cu fete, cât timp eu sunt în Europa. Ţi-am spus că tatăl tău vrea să mă dea în judecată şi, chiar dacă se teme de un scandal şi trage de timp, are legea de partea lui. Am vorbit cu un bun prieten care e avocat şi mi-a spus că suntem complet nebuni şi că am putea foarte bine să

întreţinem relaţia asta pe ascuns, tu stând acasă cu părinţii tăi şi eu în casa mea de la Chorrillos. Grădina ar fi ascunzătoarea noastră şi...

— Asta e grădina iubitei mele, Natalia...

— Bine, dar deocamdată, cel puţin, iubita ta pleacă în Europa să rezolve câteva treburi. E îngrozitor să ne despărţim, ştiu, şi tu ştii la fel de bine. Numai la gândul că ne despărţim mi se face rău.

— O să învăţ pe rupte.

— Iar eu o să-ţi las grădina, şi ţi-l las şi pe Luigi, ca să te apere de lipitorile astea de prieteni cu care te-ai pricopsit.

— Dar mi-ai explicat chiar tu, Natalia. Ei au nevoie de mine mult mai mult decât am nevoie eu de ei. Săracii, adevărul e că fără mine n-ar putea să întrezărească altceva decât lumea lor înspăimântătoare. Mi-ai spus-o chiar tu.

— Ce treabă scârboasă, scumpul meu, zău aşa. Mi se rupe inima că trebuie să te las aici, fie şi numai pentru două săptămâni, dar crede-mă că mai tare mă îngrijorează faptul că te las cu indivizii ăştia atât de greţoşi.

— O să-mi port eu de grijă.

— Prefer să aibă grijă Molina de tine, scumpul meu. Am vorbit cu el şi crede-mă că îi urăşte aşa de tare pe gemeni,

încât s-a oferit singur să te ducă dintr-un loc în altul când eşti cu ei, numai ca să poată avea grijă de tine. Şi crede-mă că atunci când lui Molina îi intră ceva în cap...

— O să învăţ pe rupte, Natalia. Şi o să mă rog...

— O să înveţi şi-o să te rogi foarte mult, Carlitos, dar aproape întotdeauna în interiorul unui Daimler sau în casa acelor fete. Şi singurul lucru care-mi aduce mângâiere este că, la întoarcerea mea, vei şti foarte mult despre oraşul în care trăieşti.

Adevărul e că primele rugăciuni ale lui Carlitos în săptămâna aceea au fost ca bietele surori Velez Sarsfield să nu fie atât de urâte cum spunea toată lumea, începând chiar cu gemenii Cespedes, desigur. Le cunoştea, ce-i drept, dar nu le văzuse de mult şi, de altminteri, putea jura în faţa altarului că niciodată nu băgase de seamă dacă erau foarte urâte ori foarte drăguţe. Ori poate că, o dată în plus, lucrul cel mai elementar îi scăpase.

— Recunosc că sunt un zăpăcit. Dar toate trei sunt aşa de urâte? îi întrebase el în mijlocul uneia dintre acele mărturisiri pe care Arturo şi Raul le făcuseră pe când îl supuneau acelui adevărat curs de capacitate şi adaptare la împrejurările lor sociale, la temerile lor, la visurile lor, la năzuinţele lor cele mai aprinse, dar totodată la spaima pe

care le-o producea faptul că cineva i-ar fi putut privi de sus în jos.

Carlitos, bineînţeles, n-a auzit prea bine răspunsul, fiindcă un hohot de râs îl întrerupse în plină concentrare şi pe când îşi bătea capul să pătrundă tainele din sufletul gemenilor, extrem de atent la fiecare complex cu ramificaţiile, originile, totemurile şi tabuurile lui, la proporţiile mitice pe care le putea lua un automobil, la încrederea în ei înşişi pe care o simţeau acum, ştiind că puteau să ajungă la întâlnirea cu o fată într-un Daimler, nu doar într-un coupé verzui din ’46, cu ajutorul căruia depăşiseră întrucâtva ruşinea acelui Ford-taxi-negru din ’42, în plină vară a anului 1957, Carlitos, închipuie-ţi ce ne-am face dacă surorile Velez Sarsfield s-ar uita de sus la debutul nostru şi de faţă cu tine, care însemni atât de mult pentru noi şi care pe deasupra ne-ai îngăduit – şi nu ştii cât de mult îi mulţumim Nataliei, te rugăm să-i spui acestei mari doamne atât de fără pereche, putred de bogată şi de viţă veche, iertare, te rugăm să uiţi ce-am spus adineaori, te rugăm să-i spui Nataliei că-i mulţumim din suflet pentru automobilul Daimler cu şofer în uniformă – şi ne-ai îngăduit, cum spuneam, să ne urcăm într-o limuzină cu scară, nou-nouţă, reducând practic la zero

riscul de a fi văzuţi...

„Dar sunt într-adevăr aşa de urâte toate trei?”, era gata să întrebe din nou Carlitos, când făcu legătura dintre Daimler-ul cu Molina şi Molina care-i privea de sus şi care le pricinuia atâta teamă gemenilor, drace, nebunii ăştia îngroziţi că la debutul lor nişte fete au să se uite strâmb la ei şi care nici nu-şi dau seama că în casa aceea sunt dinainte văzuţi foarte prost pe tot traseul lor din strada Amargura până pe bulevardul San Felipe, ce groaznic, fiindcă Molina mai mult ca sigur o să se uite la ei în oglinda retrovizoare de undeva din înaltul cerului până în iadul unde au fost azvârliţi... Şi atunci l-a apucat râsul şi n-a reuşit să afle cât de urâte erau bietele surori Velez Sarsfâeld. De îndată ce izbuti să se stăpânească puţin, Carlitos îşi puse în gând cu fermitate să se uite bine la fiecare dintre surori, de cum aveau să ajungă în casa lor ca un palat de pe bulevardul San Felipe. Fiindcă îl scotea din sărite, de altminteri, faptul că nu ştia cum erau fetele astea cu care vorbise atâta la telefon în ultimele zile, potrivit planului stabilit de gemeni. Blestemat fie planul făcut de fraţii ăştia, fiindcă pe Carlitos îl silea să stea de vorbă în fiecare zi cu câte una dintre cele trei surori, dându-se mai întâi drept Arturo, apoi drept Raul şi în

sfârşit drept el însuşi, lucru care s-a dovedit a fi cel mai dificil. Şi, bineînţeles, gemenii le aleseseră pe surorile mai mari, chiar dacă trebuie să recunoaştem că şi ei aveau câţiva ani bunişori mai mult decât Carlitos, ani plini de dramatism, desigur, fiindcă, te rugăm să nu spui nimănui niciodată, frate, dar au fost doi ani, deşi noi o să-i fim recunoscători întotdeauna, de prisos s-o mai spunem, în care biata mama n-a izbutit să ne plătească taxa la liceu şi de aceea am terminat atât de târziu.

Dar, întorcându-ne la surorile anglo-peruane şi atât de *cosmopolitan,* cum spuneau gemenii, lui Carlitos i-a revenit sarcina de a începe să telefoneze luni ca să întrebe de Susy, care era destinată, sau mai degrabă predestinată, să fie perechea lui Arturo, şi trebuie să spunem că improvizaţia i-a ieşit de minune, ori fata asta era o încântare de fineţe, firesc şi *cosmopolitan,* fiindcă n-a avut nimic împotrivă să stea de vorbă cu un necunoscut şi să accepte o întâlnire cu el vineri la ora ceaiului, care la Lima se numeşte *lonche* şi e mai degrabă şase seara, însă pisălogul de Arturo o ţinea una şi bună că ceaiul de la ora cinci după-amiază e mai britanic, dar ele făcuseră clasa întâi primară în Anglia, când tatăl lor era ambasador, şi iarăşi niciun *lonche,* dobitocule, şi pisălogul a rămas

atârnat de telefonul de perete, ţinând-o întruna cu visele lui, cu năzuinţele lui, cu temerile lui, cu ascensiunile şi prăbuşirile lui...

— Dar cine vorbeşte, Arturo, tu sau eu? izbucni Carlitos, ajuns la capătul răbdării, cu receptorul foarte aproape de buze.

— Tu, frate, bineînţeles.

— Ce se întâmplă, Arturo? se auzi glasul descumpănit al lui Susy.

— Sunt Carlitos... A, nu, sunt Arturo, cred...

— Dobitocule! în clipa asta eşti Arturo şi nimeni altcineva.

— Ce se petrece, Arturo?

— Un dog danez care mă supără mereu când vorbesc la telefon, ha, ha, ha. Şi pe urmă mi s-a spus că a fost o atingere...

— Dobitocule! Ba nu, nu, Carlitos. Iartă-mă. Bravo. Povestea cu dogul danez ţi-a ieşit grozav. Bravo, ai dreptate, frate...

— Marş de-aici, vorbeam cu câinele... Uite că pleacă, în sfârşit.

Conversaţia, care începuse atât de bine, era gata-gata să se ducă de râpă din vina geamănului Arturo, care până

la urmă şi-a dat seama că trebuia să-i lase rolul de protagonist în întregime lui Carlitos, mai ales după momentul de fericită inspiraţie când îi atribuise posesia unui dog danez, nici mai mult, nici mai puţin. Atunci, în sfârşit, s-a reînnodat acea plăcută conversaţie, şi Susy Velez Sarsfield era o bomboană, mereu pusă pe glume şi în stare să prindă din zbor toate acele asociaţii de idei cu ajutorul cărora Carlitos izbuti să recreeze un Arturo desăvârşit, un soi de *gentleman* distrat şi iscusit în acelaşi timp, spre marea fericire a unui Arturo Cespedes Salinas care niciodată nu mai rămăsese atât de satisfăcut de el însuşi după o conversaţie la telefonul de perete, în toată viaţa lui nenorocită.

A doua zi, marţi, i-a venit rândul lui Mary Velez Sarsfâeld, care s-a dovedit a fi şi ea încântătoare şi foarte firească şi probabil *cosmopolitan,* de asemenea, şi l-a dat gata pe Raul Cespedes Salinas, care i-a cerut şi el o întâlnire pentru ceaiul de la ora cinci, vineri, nu pentru *lonche* de la ora şase, bineînţeles, şi care la sfârşitul dialogului stătea atârnat de telefonul de perete, cu ochi strălucitori în care se oglindea caroseria Daimler-ului şi visându-se cu un picior pe scară.

Lucrurile s-au complicat miercuri, fiindcă lui Carlitos îi

venea rândul să fie Carlitos Alegre şi *s-o* invite pe Melanie, cea de-a treia dintre surorile Velez Sarsfâeld, aproape o copilă, dar versată în ale lumii, după cât se părea, chiar dacă adevărul e că ar fi dat orice să poată vorbi cu surorile ei, Mary şi Susy Velez Sarsfield, fiindcă acum ele nu numai că se amestecau în mintea lui cu multe alte prietene ale lui Cristi şi Marisol, ci dintr-odată parcă se ştergeau complet sau reapăreau, dar cu chipuri atât de frumoase încât, dacă se gândea bine, puteau fi oricare altele, numai ele nu. Carlitos aproape că era să rămână fără întâlnire pentru vineri, mai întâi tot imitându-se pe sine cum era când îi imitase pe gemeni, apoi din pricină că insista că era mai bine să se vadă la un *lonche* la ora şase, decât la un ceai la ora cinci, fiindcă, între alte motive, aveau mai mult timp de învăţat, şi, în sfârşit, fiindcă cea care a răspuns la telefon şi i-a vorbit despre nişte fraţi foarte simpatici, dar care au insistat să vină la cinci, la un ceai, nu la un *lonche,* nu fi nesuferit, Carlitos, era nimeni alta decât Susy.

— Păi cu tine am stabilit întâlnirea.

— Mereu zăpăcit şi cu capul în nori, nu-i aşa, Carlitos? Păi eu n-am mai vorbit cu ţine de când eram mică, şi cred că tu de fapt vrei să vorbeşti cu Mary.

— Şi cu ea am stabilit, ţi-o jur.

— Atunci ţi-o dau pe Melanie. Şi m-aş bucura să accepte, ca să nu rămână singură.

— Ce rea eşti, Susy...

— Mie mi s-a spus că răul eşti tu. Şi, drept să-ţi spun, mor de curiozitate să te cunosc. Din pricina poveştii cu Natalia de Larrea, ca să fiu sinceră. *Mor* de curiozitate să-l cunosc pe marele potlogar, deşi nu sunt sigură că mama te va lăsa să intri în casă. Ştii ceva, de ce nu-ţi schimbi numele? Născoceşte unul, te rog, fiindcă mor de curiozitate. Şi-ţi jur că n-o să spun nimănui, niciodată. Rămâne între noi, Carlitos. Te rog să mă crezi.

— Şi cum să mă cheme?

— Păi, Carlitos Sylvester nu e rău. Când eram mică am avut un bun prieten la Londra pe care-l chema Carlitos Sylvester. Era un drăguţ, un băiat încântător.

— Carlitos Sylvester?

— Exact. Ce zici, o chem pe Melanie şi-i spun că o caută Carlitos Sylvester?

— De acord. Mai ales fiindcă trăiesc nişte zile minunate de când nu sunt eu.

Carlitos îi blestemă pe gemeni că n-au fost acolo, singura dată când a avut nevoie de ajutorul lor pentru a da un telefon. Era singur, tolănit în patul dublu din iatacul din

grădină. Iar Natalia era un vis prea mare şi prea apăsător. Să-şi ia rămas-bun de la ea de nenumărate ori pe străzile, în pieţele şi pe şoselele Limei fusese destul de greu. Să se despartă un timp de ea în realitate presupunea toate astea, în pofida faptului că rămânea cu Luigi şi Marietta, cu Cristebal, cu Julia, care urmau să aibă grijă de el cu devotament şi solicitudine. Să se despartă de ea presupunea toate astea, în pofida faptului că, de câteva clipe, el era Carlitos Sylvester pentru nişte fete pe care le chema Susy, Mary şi Melanie.

Să se despartă de Natalia şi să rămână prins cu totul în vârtejul delirului stârnit de gemenii Cespedes era un lucru care se agrava la anumite ore ale zilei şi putea fi dureros când, în penumbra salonului, pendula bătea întruna tic-tacul în acele ore ale nopţii când rămânem cu ochii deschişi şi absolut totul ne doare.

Ca acum, de pildă, când întunericul acoperea totul în grădină, dar chiar printre negurile serii Carlitos izbutea să vadă foarte clar conturate chipurile nesuferite ale fraţilor Cespedes, care-i vorbeau despre acele fete urâte cu care trebuia să înceapă ascensiunea lor în sferele înalte ale societăţii din Lima. Fiindcă ei aveau o lungă listă de femei, pentru anii următori, pentru a se forma şi, în acelaşi timp,

pentru a se face cunoscuţi. Fiindcă lumea, Carlitos, trebuie să se obişnuiască puţin câte puţin cu noi, cu numele nostru, cu originea noastră, cu moartea tatălui nostru, care a lăsat-o pe mama în mizerie şi amărăciune, ăsta e cuvântul potrivit, fiindcă am ajuns să locuim pe strada Amargura, şi mama, şi noi, şi sora noastră Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, şi cu premiile pentru străduinţă, şi cu umilinţa asta pentru tot şi faţă de tot ce se întâmplă, care pe noi ne face să suferim atât de tare, la naiba, frate...

— Dar Colofon? le-o tăie Carlitos, sătul de atâta melodramă, făcută doar de ochii lui, bineînţeles. Şi deoarece Carlitos nu suporta ca ei să arate atâta dispreţ faţă de Consuelo şi faţă de oricine altcineva, insistă: Dar Colofon? şi văzu prin negura grădinii că ipochimenii ăia se privesc şi mă privesc de parcă aş fi căzut din cer.

— Colofon nu există, ce dracu’.

Dar tic-tacul pendulei în penumbra salonului şi lungile nopţi petrecute fără Natalia îi dovedeau în ce măsură Colofon exista, şi de asemenea Consuelo, sau Martirio, sau cum o fi chemând-o. Şi acel tic-tac, tic-tac necontenit îl făcea să înţeleagă în ce măsură viţa veche şi bogăţia fără pereche, minunată expresie născocită de gemeni, erau, ca

să amintim o altă expresie de-a lor, cele mai înalte culmi ale gloriei, pentru amândoi. Şi Carlitos simţea, da, simţea mai degrabă decât îşi amintea sau trecea în revistă, tot ce vorbise cu ei şi teama lor că cineva ar fi putut să-i privească de sus. De aceea aleseseră nişte fete urâte, pentru început. Cum după ei femeile nu puteau fi decât bogate sau sărace şi drăguţe sau urâte, dacă se apropiau de nişte fete foarte bogate şi foarte drăguţe riscul era prea mare. Şi cum bogate, chiar foarte bogate, trebuiau să fie neapărat, atunci se impunea să fie urâte. Numai aşa aveau să accepte invitaţia a doi tineri necunoscuţi care urmau să vină cu un automobil vechi. Deşi uite că acum, când nu se aşteptau deloc la asta, automobilul era o limuzină, un Daimler ce-ţi lua piuitul, zău aşa, şi pe deasupra numai pentru ei doi şi cu şoferul ăsta în uniformă, care, chiar dacă ne detestă, naiba să-l ia, lui Carlitos o să-i împlinească toate dorinţele, fiindcă dona Natalia, şefa ta, ţi-a poruncit, Molina, nenorocitule. Dar lucrul nemaipomenit era că nu ei, ci Carlitos avea să vină cu Ford-ul coupé din ’46, fiindcă nu-l acceptaseră în realitate cu numele de Carlitos Alegre, ci doar ca Sylvester, şi nici vorbă nu putea fi să-l vadă sosind împreună cu ei şi coborând dintr-un Daimler, domnul şi doamna Velez

Sarsfield ar fi putut bănui că e vorba despre amantul Nataliei de Larrea, şi aşa ceva n-ar fi admis pentru nimic în lume. Prin urmare, a fost nevoie să găsească o soluţie de urgenţă, ce a constat în aceea că nu ei, ci Carlitos, care abia acum învăţa să şofeze, avea să vină cu vechitura condusă de dobitocul de Molina, iar noi doi, ce baftă, au să rămână cu gura căscată Susy şi Mary când ne-or vedea sosind, noi, aşadar, o să ne facem intrarea triumfală în micul palat de pe bulevardul San Felipe, cu grădini formidabile şi piste de intrare pentru automobile, singuri-singurei şi cu Daimler-ul. Unicul lucru la care nu se gândiseră gemenii Cespedes Salinas a fost că surorile Velez Sarsfield aveau şi ele un Daimler negru cu şofer în uniformă, scară, o mulţime de locuri, ca o limuzină ce era, şi că, fiind obişnuite cu luxul, aveau să găsească foarte şic şi boemă şi *cosmopolitan* sosirea lui Carlitos Sylvester într-un automobil de pe vremea lui Pazvante şi că toate trei, atât de obişnuite cu atmosfera Angliei cum erau, aveau să-l socotească un soi de amant al doamnei Chatterley, cu un parc vast şi chiar cu o mică grădină, şi pe deasupra conducea chiar el, amantul, fiindcă Molina îl adusese până la intrare, desigur, însă acolo simţise că-i vine să intre în pământ de ruşine la gândul că un şofer al familiei Larrea y

Olavegoya conduce maşina aia atât de scorojită şi rablagită, vă rog, conaşule, aş putea să mă dau jos şi să vă aştept aici?, ceea ce explică intrarea lui Carlitos la volanul maşinii boeme, aventuriere şi verzui, o intrare destul de şovăitoare şi şerpuitoare, ce-i drept, dar pe care surorile Velez Sarsfield o găsiră vrednică de un om care ştia să ţintească foarte sus, până şi în dragoste, încât trebuia să folosească uneori nume false, şi uitară de ceaiul de la ora cinci, fiindcă niciodată nu se urcaseră într-un automobil atât de încântător ca acela al lui Carlitos, şi, în afară de asta, un Daimler, desigur, e condus de un şofer în uniformă, pe când coupe-ul ăsta e pentru piloţi aventurieri şi *old timers.*

Şi aşa se face că gemenii, care nicio clipă n-au fost dispreţuiţi, Doamne fereşte, şi cărora mai degrabă nu li se acordase nicio atenţie, au fost siliţi să se resemneze în faţa acestui triumf absolut al lui Carlitos Sylvester şi să suporte aprecieri de tipul: Ascultaţi ce vă spun, Arturo şi Raul, eu cred că o primă lecţie sau concluzie din seara asta ar putea fi că pe o multimilionară o impresionezi cu o rablă, tot aşa cum pe o fată săracă o faci fericită cu un Daimler, de pildă, şi toate astea pe când ceaiul de la ora cinci continua să se răcească până la şapte, şi începea să

se întunece, şi cele trei perechi se înghesuiau în coupe-ul acela seducător condus cu mai mari riscuri şi mai mult spirit de aventură ca niciodată de un Carlitos Sylvester pe care toate trei îl găseau cu adevărat încântător şi ingenios, cu asociaţiile astea de idei atât de nebuneşti şi amuzante.

Simţindu-se nişte scârnăvii, gemenilor li se părea că toată lumea se uita la ei mai mult ca niciodată şi că o făcea din înaltul cerului coborându-şi privirile până în iad, chiar dacă în realitate nimeni nu se uita la ei, ori poate lucrul cel mai dureros era tocmai că lumea se uita la ei prea puţin sau poate chiar deloc şi că de altfel n-au reuşit niciodată să intre în casa aceea în cel mai curat stil Tudor şi imensă, cea mai mare din Lima, un vis de neatins pentru ei, fiindcă, aşa cum am văzut, de îndată ce a sosit Carlitos în coupé şi cu faima lui grozavă de iatac umblător, ascunsă pe deasupra sub numele fermecător de Carlitos Sylvester, cele trei surori n-au mai avut ochi şi urechi decât pentru el şi automobilul lui boem şi romantic, şi nu şi-au mai dorit altceva decât să urce în acel coupé şi să pornească pe drumul aventurii, şi tot aşa stăteau lucrurile şi la nouă fix seara, când bieţii gemeni erau pur şi simplu reduşi la un neant existenţial, deşi Molina continua să urmărească permanent coupe-ul la volanul Daimler-ului,

pesemne numai pentru că trebuia să îndeplinească poruncile doamnei Natalia, dar cu siguranţă că, pe lângă asta, de ce nu, pentru a avea satisfacţia de a fi singurul în acea după-amiază-seară care a putut să păstreze o atitudine superioară, de la automobil la automobil şi numai pe cale telepatică, bineînţeles, şi de asemenea, cum să nu, cu referire doar la gemenii din strada Amargura şi la porcăria aia verde pe care ei o numesc bolid, unde s-a mai văzut aşa ceva, numai unor dobitoci ca fraţii Cespedes Salinas le putea trece prin cap să numească bolid o rablă ca aia, ha, ha, ha, ha...

Dar lucrurile nu s-au terminat aici, au urmat un bal mascat şi un concurs de echitaţie cu cele trei surori Velez Sarsfield, Daimler-ul şi Molina, gemenii Cespedes Salinas, nesăbuitele lor ambiţii şi aterizările cumplite, şi Carlitos Sylvester la volanul coupe-ului din ’46 şi cu nesfârşitele lui şanse de acţiune şi contemplare a lumii în care trăim sau, mai bine zis, a lumii în care trăiesc de când Arturo şi Raul n-au alt gând decât să parvină şi luptă din răsputeri să-şi deschidă drum în adevărata vale a plângerii ce s-a dovedit a fi pentru ei viţa veche şi bogăţia fără pereche şi acea culme a gloriei pe care voiau să se caţere în acelaşi timp în patru labe şi ca în jocul de-a baba oarba, deşi

întotdeauna bieţii gemeni erau cei legaţi la ochi, bineînţeles, umflându-se în pene la început, mie mi se spune Ducele, se fălea unul, iar celălalt spunea: cu cât mai burduhănos, cu-atât omu-i mai frumos, iar prăpăditul de Carlitos o să fie mereu legat la ochi şi Molina, un sclav nenorocit şi împuţit, ce-şi închipuia, dobitocul de el?!

În sfârşit, în fiecare noapte care se scurgea, apărat de întunericul grădinii şi de absenţa Nataliei, reprodusă cu o crudă perfecţiune de tic-tacul pendulei, Carlitos o ţinea la curent pas cu pas cu modul atât de incredibil în care gemenii îşi concepeau viaţa ca pe o adevărată bătălie şi socoteau oraşul Lima un front de război unde se trezeau în fiecare dimineaţă cu forţe noi, da, scumpa mea, crede-mă că aşa e, Natalia mea iubită, în fiecare zi parcă s-ar întoarce la bătălia lor smintită ăştia doi, mereu mai pregătiţi şi mai hotărâţi ca în ajun, înarmaţi până-n dinţi, deţinând toate informaţiile de care au nevoie şi dispunând de tot arsenalul de trebuinţă, aş putea spune, scumpa mea, fiindcă Daimler-ul l-au acaparat practic pentru totdeauna, o să vezi când te întorci, dar până la urmă Waterloo-ul lor zilnic e din *ce* în ce mai Waterloo, aş putea spune, fiindcă într-adevăr ipochimenii ăştia nu contenesc să pornească la luptă cu nasul pe sus şi să se întoarcă

mereu cu coada-ntre picioare, de l-ai vedea pe Molina, i s-a dezlegat limba şi zâmbeşte cu gura până la urechi de fericire că a ajuns corespondent de război sau trimis special sau ce ştiu eu, scumpa mea. Ce-i drept, aveai perfectă dreptate, surorile Velez Sarsfield nu sunt deloc drăguţe, dar adevărata problemă nu e asta, ci faptul că sunt nişte fete dintr-o bucată şi s-ar zice că nici nu-şi dau seama că sunt atât de bogate şi de *very British* şi, desigur, nu reacţionează niciodată ca atare, iar asta îi face pe bieţii gemeni să creadă că lumea s-a întors cu fundul în sus, fiindcă ei vor să fie aşa, şi ele se dovedesc a fi altfel, şi vor să reacţioneze aşa, dar ele din nou reacţionează altfel, împotriva tuturor aşteptărilor, şi mai ştii ceva, scumpa mea, află că indivizii ăştia îţi stârnesc uneori mila, iar alteori te fac să te prăpădeşti de râs, dar, chiar dacă ăsta ţi se pare că nu e un sentiment creştinesc, câteodată, dacă priveşti lucrurile în ansamblu, te cuprinde un fel de scârbă... Slavă Domnului, ce-i drept, dermatologia le trezeşte un interes puternic, bineînţeles din pricina dimensiunii ei sociale, şi fără îndoială ăsta e motivul pentru care nu uităm să stăm în fiecare zi cu burta pe carte.

Dar balul mascat de la acel carnaval din 1957, care a

avut loc la Maricuchita Ibânez Santibânez, a fost prea Waterloo pentru gemeni, deşi, asemenea unor Napoleoni creoli, au avut parte de un nou prilej de a-şi încerca norocul în arta înfrângerii cumplite şi definitive. Fapt e că bieţii Arturo şi Raul erau mai fascinaţi de ideea pe care şi-o făceau despre surorile Velez Sarsfield decât de cele trei urâţele, dar extrem de simpatice surori din carne şi oase. Bineînţeles că tot Carlitos a trebuit să se dea peste cap ca să obţină invitaţii pentru ei, ceea ce le-a silit pe Susy, Mary şi Melanie, la rândul lor, să se dea peste cap ca să obţină o invitaţie pentru Charles Sylvester, bunul lor prieten din copilărie, pe care-l cunoscuseră la Londra şi care tocmai sosise la Lima, stătea la nişte veri pe numele lor Cespedes Salinas, de care n-am mai auzit nici noi până acum, dar, în sfârşit, ne-ar face mare plăcere să-i inviţi împreună cu Charles Sylvester, mai ales pentru că stă la ei, te rugăm...

— Vrei să ştii cum sunt? Păi, cum să fie? Cam corciţi şi orfani, şi parcă ar trăi într-un Daimler şi şi-ar petrece viaţa ştergându-l de praf, Maricuchita, şi pe urmă unul din ei ţine morţiş să i se spună Ducele, iar celălalt Ursul, nume care i se potriveşte de minune, ţi-o jur, ţi se face frică să te certi cu el, dar uite ce e, pe Charles Sylvester vreau să-l primim cum putem mai bine, şi la urma urmei petrecerea

pe care o dai e un bal mascat, aşa că gemenii ăştia pică foarte bine pentru că ei înşişi sunt nişte măşti grozave.

— Trei invitaţii, atunci?

— N-avem încotro, Maricuchita, te rugăm. Da, trei invitaţii, şi, dacă vrei, le spun fraţilor Cespedes să vină cu măşti...

Dar marele bal mascat dat de Maricuchita Ibânez Santibânez a fost o cumplită dezamăgire pentru gemenii Cespedes Salinas, şi asta tocmai din vina surorilor Velez Sarsfield, care au sosit la fel de pistruiate ca întotdeauna, la fel de roşcate, cu veşnicele lor cozi de cal, şi fără nimic care să strălucească în toată Lima şi să rupă gura târgului, sau măcar a districtului Miraflores, fără nimic care să scânteieze precum aurul ori diamantele. Casa în care s-a dat balul era, ce-i drept, la înălţime, şi până şi Molina, atât de comunicativ de la un timp încoace, însărcinat să-i atragă atenţia lui Carlitos, în chip de comentariu, să-i observe pe tovarăşii lui de studii şi de Amargura, uitaţi-vă la ei, conaşule, cum s-au proţăpit în faţa impunătoarei faţade şi a curţii de la intrare, cine s-a mai împopoţonat ca ei, pe căldura asta, punându-şi unul o mască de urs şi o îngrozitoare blană neagră, unde s-a mai văzut aşa ceva, iar celălalt deghizându-se în Marele Duce al Cruciadelor, în

închipuirea lui, că l-am întrebat şi mi-a zis că atunci s-au născut marile ordine cavalereşti şi titlurile ca acela purtat de el, prietenul vostru, conaşule, o să le ude cu sudoarea lui pe toate fetele cu care-o să danseze, şi măcar dacă ar folosi deodo-rant, mai treacă-meargă...

— Le rog, Molina, ha, ha, ha...

— Iar dumneavoastră să nu uitaţi că abia aţi venit de la Londra şi că vă mai cheamă şi Charles, pe deasupra. Şi, vă rog, e foarte important să nu vă scoateţi masca nicio clipă. Sunteţi pierdut dacă v-o scoateţi şi lumea îşi dă seama că sunteţi amantul acelei *lady* nu mai ştiu cum o cheamă, cum îi spun domnişoarele Velez... Căci domnişoarele Velez Sarsfield în carne şi oase soseau chiar în clipa aceea, tot într-un Daimler negru, şi tot cu un şofer în uniformă, bineînţeles de vară, din lână foarte fină gri-deschis şi cu un chipiu nostim ce a intrat repede în competiţie cu chipiul lui Molina, care, deşi nu era deghizat în urs sau mai ştiu eu ce duce nenorocit, ci era îmbrăcat cu un costum foarte uşor de vară, cum se cuvine în această perioadă a anului, oricum nu se putea abţine să nu-l străpungă cu privirea lui roşcată de Albion pe şoferul celuilalt Daimler, şi adevărul e că avea un chipiu mai şic decât al lui, şi chiar în seara asta îi cer doamnei Natalia un chipiu parizian pentru ca

servitorul ei credincios să fie elegant, numărul şaizeci şi patru, vă rog să aveţi grijă de asta, conaşule Charles Sylvester, dar, la naiba, ce se petrece cu gemenii, care par decepţionaţi de sosirea prietenelor dumneavoastră, uitaţi-vă la ei, conaşule Charles.

Era adevărat. Toate iluziile, imensa speranţă a gemenilor Marele Duce al Cruciadelor şi Ursul se spulberaseră cât ai clipi din ochi, de parcă faţada imensă şi puternic luminată a palatului dinaintea lor se prăbuşise peste ei şi îi strivise. Gemenii visaseră trei prinţese ca-n basme, cu măşti de aur şi vorbe meşteşugite ca nişte nestemate, fără doar şi poate, dar surorile, în schimb, purtau un costum de bal foarte simplu, deghizate în parizience existenţialiste, cu berete obişnuite, fuste măturând pământul, cămăşi bărbăteşti şi pantofi de toreador, toate negre. Erau îmbrăcate tustrele cu o simplitate aproape nepotrivită pentru acea ocazie şi pe care, dacă n-ar fi fost la mijloc faptul că oricum, cu sau fără acele măşti, ele erau mereu aceleaşi, cu lungile şi roşcatele lor cozi de cal, ceilalţi invitaţi la bal ar fi putut să le considere chiar ridicole, deşi, Slavă Domnului, aici toată lumea ştie că sunt multimilionare, aşa gândeau cu mâhnire sărmanii Marele Duce şi Ursul, încotoşmănaţi în

costume invernale. Şi asta pentru că, o dată în plus, pentru puerila lor frivolitate, un bal era totodată un câmp de luptă. Gemenii visaseră că surorile Velez Sarsfield vor dori să-i lase pe toţi cu gura căscată cu giuvaieruri şi veşminte de prinţese ca-n basme, pentru ca ei să poată debuta în chip de prinţi consorţi, fără nicio îndoială datorită atingerii înfiorate de iubire a unor baghete magice de optsprezece carate, iar acum această neobişnuită mostră de simplitate şi independenţă se dovedea extrem de dureroasă pentru nişte manihei arivişti, cărora, aşa de profund întristaţi cum erau, le venea greu să urmeze exemplul lui Charles Sylvester şi să le ia de braţ pe fetele care erau perechile lor pentru a-şi face intrarea în saloanele strălucite ale acelui palat inaccesibil pentru ei, chiar dacă într-o bună zi aveau să-i plătească mamei lor cu vârf şi îndesat, ce naiba, şi chiar dacă în grădinile acelea luminate şi împodobite pentru carnaval nimeni nu putea să-i recunoască, aşa cum erau costumaţi, în chip de Mare Duce al Cruciadelor unul din ei, şi Urs irezistibil celălalt, însoţiţi de hohotele de râs ale Melaniei şi ale lui Carlitos Alegre, fiindcă, pe deasupra, iatacul umblător, ascuns sub un pseudonim, tocmai făcea una dintre zănatecele lui asociaţii de idei, de data asta nici mai mult, nici mai puţin

decât între căldura din seara aceea de carnaval şi costumele gemenilor...

— Uită-te la ei, Melanie, uită-te bine la ei, ce eforturi disperate fac, şi cum şi-ar da chiar viaţa ca să fie aleşi regii acestei petreceri, ei, care tratează toate astea cu atâta seriozitate, uită-te cum până la urmă nimeni n-o să-i recunoască după sudoarea de pe faţă, ci după aceea de pe mâini, fiindcă singurul lucru care le lipseşte smintiţilor ăstora doi e câte o pereche de mănuşi pentru fiecare, şi vai de surorile tale, le plâng de milă, vai, cu mâinile asudate de urs...

— Ce scârbos, Carlitos! Destul, te rog...

Şi aşa s-a scurs seara aceea cumplită pentru gemeni, care ar fi dat orice să le vină în ajutor un vultur cu câteva picături de apă în cioc, chiar murdară de-ar fi fost, ca la un carnaval de mahala, fiindcă aici ni s-a uscat gâtlejul, şi zvăpăiatele astea de Susy şi Mary nici nu stau de vorbă cu noi şi parcă sunt de pe altă lume. Şi nu se înşelau deloc gemenii, care pe lângă asta tocmai îşi dăduseră seama că un bal mascat nu era prilejul potrivit ca să-ţi faci intrarea în lume, fiindcă nimeni nu-ţi vede faţa, şi când te gândeşti că ei visaseră să cunoască lumea şi să se facă cunoscuţi, fiindcă spune-mi, Arturo, cine-o fi Cleopatra asta, dar

madama asta de Pompadour, *madame,* Raul, ce naiba, pe mine m-a călcat pe picior nenorocitul ăla de Nero, iar zvăpăiatele astea sunt tot cu capul în nori şi abia dacă ne răspund când le întrebăm câte ceva.

Nu, bineînţeles că gemenii nu se înşelau şi, aşa cum Carlitos îi povestise de mai multe ori Nataliei, în întunericul grădinii şi exasperat de tic-tacul necontenit al pendulei, ipochimenii cred că ele trebuie să fie aşa, dar se dovedeşte că sunt altfel, şi nici Susy, nici surorile ei nu erau deloc frivole, dimpotrivă, erau nişte fete dintr-o bucată şi făceau impresia unor fiinţe lipsite de griji şi cu o fire foarte veselă. Plăcerea lor cea mai mare era să viseze, mergând până într-acolo încât păreau că nu acordă nicio atenţie lumii înconjurătoare şi lucrurilor care se perindau prin faţa lor în acel iureş în compania unor inşi destul de greu de definit, ce-i drept, şi care neîndoielnic credeau că ele veniseră pe lume ca să stea de vorbă cu ei şi chiar ca să discute totul cu mare seriozitate. Dar, chiar dacă surorile Vălez Sarsfield stăteau de vorbă cu toată lumea suficient pentru a întreţine orice conversaţie cu o bună doză de cuvinte, nimic nu se dovedea pentru ele mai anevoios şi mai plicticos ca faptul de a trebui să discearnă stând de vorbă cu un Urs arătos şi cu un Mare Duce,

amândoi asudaţi, pe deasupra, ce era bine şi ce nu era bine, şi asta la un bal mascat. Iar când Marele Duce al Cruciadelor s-a impacientat, i-a vorbit pe un ton ridicat şi a întrebat-o de ce tocmai cu mine nu, hai să vedem, explică-mi de ce, atunci Susy a izbucnit şi i-a spus răspicat:

— Pentru că tu, în seara asta, ar fi trebuit să te limitezi să fii balsamul care mă vindecă de plictiseala îngrozitoare ce mă cuprinde la baluri ca ăsta. E limpede?

— Nu, nu e limpede.

— Atunci înseamnă că n-ai înţeles cât de cumplită poate fi plictiseala unui bal de categoria a doua.

Marele Duce Cespedes era gata să moară, nu altceva, şi asta tocmai în clipa în care sora ei Mary era cât pe-aci să-l omoare pe Ursul Cespedes, care dintr-odată a început să facă pe cuceritorul irezistibil şi, asudând îngrozitor după ce băuse două pahare de whisky, i-a vorbit despre un *viitor împreună,* nici mai mult, nici mai puţin, şi... În sfârşit, ceva groaznic pentru vesela şi exuberanta independenţă a feţei.

— Tu eşti un viitor, dragul meu Urs, care devine din ce în ce mai trecut, dar care nu va ajunge niciodată prezent.

Pe urmă bietelor fete li s-a rupt inima de milă ea spuseseră lucrurile astea atât de dure, sărmanii băieţi, atât de încotoşmănaţi în toiul verii, şi le-au trecut prin

minte amintiri sentimentale din şcoală, de la ora de religie, de genul: „Daţi de mâncare celor flămânzi” şi „Daţi-le să bea celor însetaţi”, sau nu-i aşa, Melanie, nu se spune aşa?, iar Melanie, care, deşi fusese călcată îngrozitor pe picioare, era fericită să stea de vorbă cu Charles Sylvester, alias Charlie, după nenumărate dansuri şi câteva pahare de whisky de contrabandă, ha, ha, ha, a fost ideea ta, nu, a ta, ha, ha, ha, mai că nu i-a omorât pe toţi când a răspuns că ea nu-şi amintea decât de *daddy,* la Hurlingham Club, la periferia Londrei, dând de mâncare unor raţe de toate culorile...

— Şi eu îmi amintesc, Melanie, însă acum e vorba despre *Dad,* nu despre *daddy,* iar sora ta şi cu mine ne cam căim, nu ne-ntreba de ce, şi am vrea să ştim dacă ne putem bizui pe voi doi şi pe cei doi fraţi, aici, ca să călărim puţin şi să mergem la un concurs de echitaţie săptămâna viitoare.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunseră înaintea tuturor fraţii Cespedes Salinas, ca nişte Napoleoni înfrânţi care pur şi simplu refuză să ia drumul spre insula Sfânta Elena.

Aşa că nici Carlitos n-avu încotro şi trebui să le facă pe plac şi să observe, o dată în plus, cu o curiozitate microscopică şi dermatologică, cum smintiţii ăştia doi sar

din Waterloo în Waterloo, cu mare dezinvoltură, naiba să-i ia. Sau ca Lazăr, ha, ha, ha, care se ridică şi umblă, de îndată ce i-o cere Iisus Hristos, ce tărie au să îndure atâtea, nimic de zis.

— Dar la câte au de îndurat de pe urma lor bietele domnişoare nu v-aţi gândit? îl întrebă Molina, la o oră târzie a nopţii, când în sfârşit se întorceau la Surco şi în grădină de pe acele câmpuri de luptă unde gemenii Marele Duce şi Ursul...

— Te rog, Molina: gemenii Cespedes Salinas...

— Da, conaşule.

...acele câmpuri de luptă unde bieţii gemeni se ciocniseră din nou, de data asta de un simplu bal mascat, în care nişte fete vesele şi dintr-o bucată nu fuseseră la înălţimea aşteptărilor şi dorinţelor din visele lor, ci chiar în iadul celor mai îngrozitoare temeri. Fiindcă atât Susy, cât şi Mary, ba chiar şi Melanie, dacă vreţi, refuzaseră de fiecare dată să joace rolul care i-ar fi făcut fericiţi, oferindu-le acea doză de stângace cochetărie pe care nişte indivizi ca ei o socoteau inerentă firii oricărei femei.

Celelalte bătălii s-au purtat pe terenul de polo dintre arterele Contraamiral Montero şi General La Mar, la hotarul dintre cartierele San Isidro şi Magdalena, unde se aflau şi

şcolile de echitaţie ale unor bărbaţi tot atât de diferiţi între ei ca ziua şi noaptea: germanicul şi tăcutul bătrân Steiger şi atât de argentinianul şi extro-vertitul conte Lentini, căruia e mai bine să nu-i atribuim decât o naţionalitate aproximativă, din precauţie şi pentru a mi-l jigni, deoarece era fals până în măduva oaselor de când se născuse, ba chiar şi titlul de nobleţe cu care se împăuna fusese cumpărat nu demult – nu se ştie dacă dăduse sau nu bani pe el – într-o călătorie făcută în foarte mare grabă în Italia, cu toate că un ziarist de la rubrica mondenă a dat asigurări, în articolul său zilnic, că domnul acesta n-a trecut niciodată dincolo de bulevardul Italia. Contele Lentini, care era tot numai briantină şi ar fi vrut să se îmbrace ca un adevărat gentleman, nu izbutea altceva cu galopul lui decât să stârnească lătrăturile câinilor din cartier, cu adevărat scoşi din minţi şi nemaipomenit de critici, mai ales acei câini din curţile unor case discrete, dar elegante, de culoare albă şi cu ferestre coloniale, ce străjuiau clubul de polo ascunse printre copaci, chiparoşi şi tufe de buganvilea, şi care fără îndoială comparau costumul călăreţului cu glasul stăpânului şi cu hainele şi cu toate celelalte, mai puţin briantină, care, în cazul ăsta, era incomparabilă, atât prin calitatea, cât şi prin cantitatea ei

şi chiar, s-ar putea spune, prin intensitatea ei. Trecerea sa pe bulevardul Contraamiral Montero, traversarea pe strada General La Mar şi sosirea la aleea pentru călăreţi de pe bulevardul Salaverry, în fruntea unui numeros grup de elevi, era pur şi simplu traseul cel mai lătrat din câte au existat vreodată, şi lătrat de două ori pe zi, pe deasupra, o dată la dus şi încă o dată la întors, în rahitica, dar distinsa şi parfumata – da, parfumata – lui şcoală, contele Lentini părea să răspundă la acest arsenal de lătrături cu o sumedenie de plăcuţe de lemn cu înscripţii scrijelite cu mâna lui, în care îşi dădea cu părerea, sub formă de proverbe sau cugetări, despre o mulţime de subiecte şi lătrături, ba chiar şi despre muşcăturile şi înţepăturile acestei vieţi, probabil, printre care se afla o plăcuţă de dimensiuni mai mari şi cu litere de-o şchioapă, în care afirma că mai vrednic de iubire este calul decât omul, fără să-şi dea seama, de neghiob ce era, desigur, că, lăsând la o parte mărimea, un câine seamănă destul de bine cu un cal, căci are patru picioare, are coadă, adeseori are urechi de *poney,* acel căluţ bonsai, şi că până şi nevoile şi le face cam în acelaşi loc, deşi cu o eleganţă puţin obişnuită, ridicând lăbuţa fără să se ude sau să se mân ească. Însă, în sfârşit, contele Lentini, fără nicio îndoială, nu era

pregătit pentru mari profunzimi când a făcut înscripţia, şi pe deasupra nu era un om *briliant,* ci numai dat cu briantină. Despre cavalerul germanic Steiger nu se poate spune aproape nimic, pentru că nici el n-a spus niciodată nimănui decât nimicuri, nici măcar elevilor săi, cărora li se adresa cu gesturi şi cuvinte monosilabice. Circulau zvonuri, desigur, despre un trecut nazist, despre legătura cu o prinţesă poloneză, despre o avere ascunsă în Transilvania, însă aceste zvonuri erau în primul rând termometrul cu care se măsurau imaginaţia, cultura şi provincialismul cras al unei burghezii ce voia să doarmă liniştită şi recurgea la cele mai răsuflate locuri comune ca să spună lucrurilor pe nume şi în felul acesta să simtă că ţinea totul sub control pentru totdeauna.

De prisos să mai spunem că Lentini îl detesta pe cavalerul Steiger, în pofida faptului că acesta, mai ales cu trecerea anilor, ajunsese să semene uimitor de mult cu un cal. Ba chiar gurile rele afirmau că această ură paradoxală se datora mai ales marii asemănări a maestrului de echitaţie germanic cu calul preferat al contelui, ia te uită, seamănă ca două picături de apă, e de-ajuns să te uiţi la bărbia bătrânului, şi zău dacă nu se poate spune că aprecierea răuvoitoare a contelui nu se nutrea numai din

ură, ci şi dintr-o josnică invidie. Totuşi, cavalerul Steiger nu a aflat niciodată că alături de neglijata lui şcoală de echitaţie mai era o şcoală, după cum nu a aflat nici de existenţa plăcuţelor şi nici de aceea a autorului lor, în sfârşit, din pricina acestei ignorante, domnul Steiger nu părea să ştie nici măcar în ce ţară se afla şcoala lui, nici ce limbă vorbeau cei câţiva elevi prăpădiţi ai lui, nici dacă potăile de pe străzile pe care trecea cu învăţăceii lătrau sau nu, fiindcă la drept vorbind el n-auzise niciodată vreun lătrat al acestor câini de cartier, care mai degrabă i se păreau fantome, dar fapt e că numitul cavaler germanic nu ştia nici că jigodiile îşi dădeau duhul lătrându-l pe cavalerul argentinian, care trecea zilnic, cu câteva minute înaintea lui, strălucind din cap până-n picioare, şi că mai degrabă trecerea lui pe-acolo, în drum spre bulevardul Salaverry, li se părea atât de fantomatică, încât, descumpăniţi şi înspăimântaţi, preferau să păstreze o tăcere deplină. Şi de fapt niciodată nu s-a auzit nici cel mai slab mârâit la trecerea domnului Steiger în fruntea micului grup de elevi credincioşi, format mai ales din domnişoare şi câte-un călăreţ rătăcit, iar între aceste domnişoare se remarcau printr-o eleganţă care-l făcuse să se-nverzească de invidie pe contele Lentini, îndemnându-l să-şi

idolatrizeze caii şi să urască oamenii – numitul conte nu uita să repete cuvintele înscripţiei despre cal şi om –, amazoanele Susy, Mary şi Melanie Velez Sarsfâeld.

Aşadar, toată această lume atât de închisă şi de specială, şi mai cu seamă atât de îndepărtată de ei, atât de necunoscută şi de inexplicabilă a fost invitată de cele trei surori, în semn de căinţă pentru cuvintele necruţătoare rostite la balul mascat şi, desigur, săracii, fac şi ei ce pot, dar nu le iese nimic şi nu le va ieşi niciodată, şi i-au chemat şi pe gemenii Raul şi Arturo Cespedes Salinas. Şi, fireşte, pe Carlitos Charles Sylvester Alegre, cum le plăcea lor să-i spună. Disperaţi, gemenii aproape că l-au omorât, tăbărând asupră-i cu întrebări despre felul de a fi şi a te purta în acea zonă a realităţii privită de ei de jos în sus şi care-i luase într-adevăr prin surprindere, pentru că jocul de polo şi echitaţia sigur că făceau parte din programul lor de viaţă, sau ar fi trebuit să facă parte într-o zi, mai bine zis, însă acum, şi brusc, tu ce-ai de gând să faci, Carlitos, şi cum le vei spune că nu ştii să călăreşti, şi cu ce haine o să te îmbraci şi ce atitudine trebuie să ai într-un loc ca ăsta.

— Dacă vreţi să ştiţi, vă spun foarte sincer, singurul lucru care mă interesează pe lumea asta, în clipa de faţă,

este să se facă sâmbătă şi avionul cu care se-ntoarce Natalia de la Paris şi de la Londra să aterizeze foarte punctual. M-aţi auzit? Ce se-ntâmplă mâine cu fetele astea şi cu caii lor nu mă interesează nici cât negru sub unghie.

— Da, Carlitos, însă...

— Nu Carlitos, niciun Carlitos. Şi, vă rog, altă chestiune care mă preocupă şi care cred că ar trebui să ne intereseze pe toţi trei este că peste două săptămâni încep examenele de admitere. Sau aţi şi uitat?

— Îţi jurăm că începând de mâine n-o să mai pierdem niciun minut şi credem că va fi nevoie să învăţăm toată noaptea, îţi jurăm, frăţioare. Însă acum spune-ne, te rugăm, cu ce să ne-mbră-căm.

— Vreţi un sfat bun? Nu vă mai gândiţi la asta şi veţi vedea că vă iese totul mai bine.

— Dar tu...

— Eu, fir-ar să fie, o să fiu Carlitos Sylvester pentru ultima oară în viaţa mea. M-aţi auzit? Iar acum urmaţi-mi sfatul şi încetaţi odată.

Dar Dumnezeu ştie ce s-a petrecut cu gemenii, sau pe cine au consultat în legătură cu terenurile din Anglia ori ceva în genul ăsta, şi, tot ce se poate, chiar despre Wimbledon, în loc să se informeze despre vreun club de

echitaţie ori chiar despre vânătoarea de vulpi, ori poate le-a căzut în mână vreo gravură îngălbenită de vreme, fapt sigur e că atunci când Carlitos a trecut să-i ia cu Molina şi Daimler-ul, şi în treacăt să ia, de asemenea, dar pentru ultima oară, coupe-ul lui romantic şi aventurier, pur şi simplu a amuţit văzându-i pe trotuar, îmbrăcaţi într-un amestec de costume elegante de golf, de tenis, de badmington şi chiar de bridge ori pentru bătălia Angliei, dacă vreţi, dar în niciun caz pentru călărie.

— Şi pe urmă or să moară de căldură, îl luă gura pe dinainte, uitând că-l avea alături pe Molina, care, mai mult ca niciodată, juca rolul de trimis special şi corespondent de război.

— Carnavalul continuă, spuse şoferul cu aerul cel mai încântat din lume.

— Molina, te rog.

— O să vă fredonez un tangou al nemuritorului Gardel, conaşule. Sau, cel puţin, el îl cânta. Cum era? A, da: „Carnavalul lumii se bucura şi râdea...”

— Uite ce-i, Molina...

— Păi chiar asta fac, conaşule Sylvester, mă uit...

— La naiba. Urcaţi-vă, că eu vin în urma voastră în coupé.

Privirea gemenilor Caspedes întrebându-l dacă, te rugăm să ne spui, iar am dat-o-n bară? a rămas şi acum întipărită în sufletul lui Carlitos, e ceva pentru care n-a izbutit încă să găsească un răspuns. Iar dacă l-ar fi găsit, de mult l-ar fi adăugat la piesele dintr-un fel de *Antologie universală a infamiei.* Dar, în sfârşit, să cuvine să spunem, ca să înţelegem amploarea consecinţelor, că privirea aceea a ajuns în acea dimineaţă până în incinta şcolilor de echitaţie, pătrunzând într-un mediu lipsit de echitate în dimineaţa aceea, fiindcă avea loc la un concurs hipic pe frumosul teren de polo, şi fiecare locuitor al Limei din 1957 purta în veşminte şi în suflet acea părticică eroică din Anglia care pe atunci încă supravieţuia în aceste Indii americane şi pe care surorile Velez Sarsfield o întruchipau cu cea mai mare naturaleţe şi discreţie. Ceilalţi exagerau, aproape toţi, dar ce să-i faci, aşa e nostalgia, amplifică lucrurile şi le conferă forţă şi culoare, făcându-le să devină aproape agresive, cu încărcătura lor latentă de viaţă, de pierdere ireparabilă, de destin niciodată împlinit. Domnul Steiger ignora totul şi toţi îl ignorau pe el, în afară de elevii lui, care îl preţuiau cu adevărat, deşi trebuie să recunoaştem că pe terenul de golf asemănarea cu caii se accentua atât de mult, încât în unele momente părea şi el

un cal printre ceilalţi cai, dar foarte prost hrănit şi fără stăpân. Don Bernardo Connors Santander, cu nelipsitul lui *fond de teint,* pieptănătura anglo-argentiniană, nasul acvilin, graţia şi costumul de echitaţie de o eleganţă uşor exagerată, dar şi uşor neglijentă, totul pregătit cu o grijă care îi luase câteva ceasuri, bineînţeles, şi accentuând mult roşul şi albul de la chipiu şi vizieră, care păreau făcute anume pentru profilul său de Dick Tracy, şi cu Chrysler-ul său auriu, cu capota albă şi două portiere, cum să nu, asigura, numai el, singur-singurel, întregului spectacol cu fundal verde un autentic conţinut *British* şi *very* totodată, de ce nu, însă nu într-o autentică scenă de câmpie englezească, ci într-o perfectă reclamă la ţigările Lucky Strike, ce l-ar fi putut face să se prăbuşească în iadul invidiei pe unul care, în afară de asta, se trezea dimineaţa zicându-şi conte, desigur, şi Lentini pe deasupra. Şi atenţie, că marca asta de ţigări nu era singurul mijloc *sport* la care recurgea don Bernardo Connors Santander. În alte ocazii, elegantul cavaler al bronzului etern era în stare să se transforme, el şi împrejurările lui, într-un perfect anunţ publicitar pentru ţigările Camei.

Ca să înfrunte toate acestea sosi mai întâi contele

Lentini, şi îndată după aceea veniră gemenii Cespedes Salinas, împopoţonaţi unul mai îngrozitor ca altul, zău aşa, şi surorile Velez Sarsfâeld au auzit desluşit un glas din public care a întrebat de ce nu aduceau un container pentru ăştia trei, să-i arunce odată la gunoi, ce naiba aşteaptă. Şi parcă s-a stârnit atunci o zăpăceală nemaipomenită, fiindcă cineva i-a spus profesor contelui, şi gemenii nu ştiau că erau doi profesori, şi cum pe conte l-au văzut atât de împopoţonat cu fel de fel de batistuţe care-i ieşeau din buzunare, atât de mândru de costumul lui de călăreţ şi atât de strălucitor din cap până-n picioare, de parcă ar fi folosit aceleaşi produse de toaletă pentru cizme şi pentru păr, îndată şi-au spus în sinea lor: Drace, profesorul lui Mary şi Susy, germanicul domn Steiger în persoană, ceea ce, desigur, ne ajută să ne facem o părere despre deruta uriaşă în care se aflau bieţii gemeni, deşi nu ne ajută deloc să ne facem o părere şi despre efuziunea care i-a cuprins în faţa atâtor manifestări de echitaţie umanizată, am dat lovitura, bătrâne, ele trebuie să creadă că pe proful lor îl cunoşteam dinainte, şi-au să socotească şi-au să-şi închipuie că...

Partea proastă e că, pe când ele trebuiau să creadă, să socotească şi să-şi închipuie atâtea şi atâtea lucruri

formidabile, ei au depăşit măsura cu efuziunea, şi lui Lentini i-a căzut un nasture de la sacou, tocmai nasturele menit să ascundă burta cam umflată a contelui, care în viaţa lui nu-i urâse ca acum pe oameni şi nu-şi iubise atât de tare caii, cu toate că asta nu l-a împiedicat să-i trateze pe înspăimântaţii gemeni ca pe nişte animale împuţite, dar pe voi cine v-a invitat, dacă se poate şti, din ce circ v-au scos, şi tot aşa ceasuri în şir, cu lua-v-ar dracu şi feciori de lele ce sunteţi şi fel de fel de ocări. Până şi Carlitos, care venea în urma lor, a preferat să pară că nu e cu ei, deşi n-a putut evita ca Molina să bage de seamă, în calitatea lui de trimis special, momentul în care contele îşi încheia tirada de sudălmi, zicându-le voi, da, voi doi, stârpituri nenorocite ce sunteţi, nişte caraghioşi şi nişte paiaţe, şi Wimbledon pentru corcituri, da, voi m-aţi făcut să urăsc din rărunchi spiţa omenească şi să-mi idolatrizez calul, pe care chiar din clipa asta îl numesc consul imperial roman, fiindcă aici, domnilor, vă aflaţi în faţa lui Caligula al II-lea, descendent direct al acelui împărat care şi-a iubit şi el calul aşa cum îl iubesc eu pe al meu, mişei ce sunteţi, şi acum îngenuncheaţi, derbedeilor, îngenuncheaţi în faţa împăratului vostru ori, dacă nu, chem poliţia.

Însă contele Lentini nu chemă pe nimeni şi mai degrabă

era gata să moară, când surorile Velez Sarsfield, chiar ele în persoană, ah, de-aş putea să le fac să vină la cursurile mele, ar crăpa de ciudă boşorogul blestemat care ţine şcoala de alături, chiar ele săriră cu multă amabilitate în ajutorul acelor bieţi Napoleoni ai lor şi, printre alte adevăruri ale acestei lumi pline de cruzime, le explicară că profesorul lor este domnul Steiger şi că ei se grăbiseră, desigur, fiindcă ăsta e domnul Lentini, de la şcoala cealaltă.

— Sărut mâinile, domnişoarelor.

— Sărută mai bine copitele cailor tăi, Lentini, îi astupară gura tustrele, aproape în cor, şi îi întoarseră îndată spatele şi îl lăsară înţepenit locului, visând la o nouă călătorie în Italia, însă de data asta ca să-şi cumpere un titlu mult mai scump şi de viţă mult mai nobilă, se pare că am strâns destui bani, ce dracu, şi întreaga Lima o să afle cine sunt eu.

Molina nu înceta să trimită comunicate de război despre acest nou bal mascat, iar gemenii se depărtaseră înspăimântaţi şi aşteptau la umbra unui copac, palizi, muţi, cu ochii ieşiţi din orbite, de parcă ar fi urmat să li se citească sentinţa de condamnare la moarte. Dar surorile Velez Sarsfâeld, care în dimineaţa aceea însorită păreau

chiar drăguţe, îmbrăcate în uniforme, cu beretele lor de echitaţie şi lungile cozi roşcate în bătaia vântului, hotărâseră că nimeni n-are dreptul să se poarte atât de urât cu cineva pe lumea asta, că mai degrabă „Daţi de mâncare” şi „Daţi de băut” şi toate celelalte, şi bieţii Arturo şi Raul, deşi lucrul cel mai rău dintre toate e că din nou or să se îmbibe cu sudoarea lor, lua-i-ar naiba pe gemenii ăştia, am fi putut pune pariu că iar au să se îmbrace aiurea, numai ei sunt în stare să găsească nişte chipiuri ca astea şi nişte eşarfe atât de groaznice, tu ce crezi că putem face cu ei, Melanie?

— În partea aia sunt nişte rigole şi poate găsim nişte raţe, ca să le dăm de mâncare cel puţin, ca *daddy* la Hurlingham Club. Şi hai să uităm de cai, e mai bine pentru astăzi, iar pe ei îi *deviem* în direcţia asta, până ce n-o să-i mai poată vedea lumea. Ce părere aveţi? Iar, dacă vreţi, îl anunţ eu pe profesorul Steiger că a intervenit ceva... că a intervenit ceva neprevăzut.

— Şi cu Charles ce facem?

— Cred că s-a ascuns sub maşină, isteţul de el.

— E aşa de drăguţ, cu coupe-ul lui... Asta ar fi putut fi o soluţie bună, dar din păcate gemenii optaseră pentru alta, foarte proastă, bineînţeles, şi mai ales cu o doză exagerată

de melodramatism, ba chiar cu o tentă tragică, deşi ei credeau exact contrariul şi aveau încredere în efectul absolut pozitiv al mărturisirii pe care se pregăteau să o facă, fără a-l consulta măcar pe Carlitos, care ar fi putut să fie grav prejudiciat şi să piardă până la urmă cel puţin o bună parte din nimbul ce îl făcea atât de simpatic în ochii surorilor, în pofida zăpăcelii şi a gafelor lui. Dar, în sfârşit, de asta nu le păsa gemenilor nici cât negru sub unghie: pentru ei, acum, cel mai important lucru era să recupereze imaginea terfelită în faţa acestor fete, şi de altminteri Natalia de Larrea trebuia să se întoarcă foarte curând din Europa, iar Carlitos avea să se închidă în grădină cu marea lui iubire şi nu avea să iasă decât pentru orele de tocealã. Altfel spus, faptul că îl denunţau puţintel, ce naiba, fiindcă situaţia lor, acuma pe bune cu adevărat, era o chestiune de viaţă şi de moarte, în sfârşit, stângaci cum îi ştim şi de altfel deloc credincioşi planurilor de ascensiune socială, gemenii Cespedes Salinas erau hotărâţi să-şi încerce norocul. Fiindcă acum se ridicaseră şi făcuseră câţiva paşi pentru a se proţăpi în faţa celor trei surori, gata să joace totul pe o singură carte cu mărturisirea lor patetică.

— Ştiţi voi oare că adevăraţii aventurieri şi romantici suntem noi, ba chiar suntem puţin excentrici? Nu ştiţi?

— Ce să ştim? îi întrebă Susy, extrem de surprinsă.

— Nu înţeleg, interveni Mary.

— Nici eu nu înţeleg nimic, completă Melanie, apoi adăugă: Se poate şti la ce vă referiţi?

— La automobilul nostru.

— Care? Coupe-ul verde?

— Chiar el.

— Păi, e al vostru.

— Dar voi credeaţi că e al lui Carlitos.

— Noi să credem aşa ceva? Nici pomeneală, niciodată n-am crezut una ca asta. Poate în prima zi, când voi aţi născocit una dintre şmecheriile voastre, care vă ies aşa de prost întotdeauna... Vai, să-mi fie cu iertare... Dar tot din prima zi Carlitos, care-i atât de zăpăcit, ne-a vorbit întotdeauna despre automobilul ăsta numindu-l coupe-ul gemenilor. Sau nici de asta nu v-aţi dat seama?

— Şi atunci de ce romanticul şi aventurierul este Carlitos?

— Ei bine, fiindcă îmi închipui că numai unui bătrân plicticos îi trece prin cap să meargă toată ziua bună ziua cu carul ăsta funebru, şi cu şofer pe deasupra. Unui băiat fermecător, niciodată...

Molina trimise un comunicat de război pentru a-i aduce

la cunoştinţă conaşului că obiectivul fusese atins şi distrus şi că duşmanul fugea îngrozit, în timp ce Carlitos ieşea de sub maşină, nu cumva să mă beştelească prăpădiţii ăştia de gemeni, acum când lucrurile s-au lămurit, din păcate, mult prea bine, şi am putvţt fi martori cu toţii – unii mult mai zâmbitori decât alţii, desigur – la scena în care un grăjdar, fără îndoială impresionat de cei o sută optzeci şi şapte de centimetri ai lui Molina, de uniforma lui strălucitoare, care ar fi putut fi o nouă modă pentru domnii călăreţi, şi de roşcatul Albion din întreaga lui fiinţă, se apropie să-l informeze că prima probă avea să înceapă curând şi că domnii membri ai clubului sunt rugaţi să treacă la tribună, vă rog, domnule.

— Ia te uită, acum până şi eu am ajuns membru, spuse Molina, socotind că, după această nouă confuzie, celor doi gemeni nu le mai rămânea altceva de făcut decât să-şi ia catrafusele şi să se îndrepte spre insula Sfânta Elena. Şi pe urmă, dând dovadă de o ironie subtilă şi profundă, pe care Carlitos nu o cunoştea, dar care l-a încântat, adăugă următorul comentariu: Se vede că în oraşul ăsta începe să se simtă lipsa blonzilor: băgaţi de seamă că până şi pe mine vor să mă transforme în domn şi membru al clubului.

Într-adevăr, gemenilor nu le rămânea altă soluţie decât

să născocească o întâlnire importantă de care uitaseră complet, ţi-am spus să-ţi notezi întotdeauna totul în agendă, Raul, să-şi ceară scuze de la surori, dar tu de ce nu-ţi notezi, Arturo, să nu îndrăznească măcar să se uite la Molina, să-i amintească lui Carlitos de ora de studiu, la trei fix la noi acasă, *te rugăm,* nu cumva să nu vii, să se urce în maşina prăpădită, cum era toată viaţa lor, să-şi dea seama că nu aveau cheile, să aştepte până când Carlitos avea să le găsească până la urmă şi să fugă îngroziţi după ce înţeleseseră semnificaţia deplină a ultimelor lui cuvinte, pronunţate în timp ce surorile Velez Sarsfield răsuflau extrem de uşurate, se îndreptau spre caii lor şi probele lor ecvestre, fericite, roşcate, în sfârşit am scăpat de ei, Dumnezeule...

— Carlitos, ne poţi împrumuta cheile de la coupe-ul tău, te rugăm?

— Bineînţeles, răspunse Carlitos, care niciodată nu băga de seamă nimic şi care, prin acest nou moment de zăpăceală, nu a făcut decât să prelungească *ad infinitum* senzaţia de dispreţ în stare pură pe care o trăiau bieţii gemeni şi de asemenea, cum să nu, clipa în care vor putea să pornească motorul şi să plece ca din puşcă, fiindcă, parcă pentru a pune capac la toate, aiuritul de Carlitos nu

găsea cheile în niciun buzunar şi le spunea să aştepte un moment, vă rog, acum le găsesc, şi nu ştii cumva, Molina, ce-aş fi putut face eu cu cheile coupe-ului?, fără să-şi dea seama câtuşi de puţin că, făcând să culmineze nenorocirile ce se ţinuseră lanţ, dispreţul e un lucru care se poate înghiţi, dar nu se poate mesteca, după cum se spune.

III

Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. În ziua următoare, sâmbătă seara, sosea Natalia, sau mai bine zis duminică dimineaţa la ora unu şi jumătate, şi Carlitos Alegre şi-ar fi dat viaţa ca să vină azi, ca să ajungă chiar în clipa asta sau, şi mai bine, cu mult mai bine, ca să fi sosit aseară şi acum să fie la micul dejun, dar nu în sufragerie, ci pe terasa ce dă spre imensa grădină din spatele casei, plină de flori, de copaci şi plante agăţătoare, şi cu frumoasa piscină pe care Luigi o scălda în lumină în fiecare seară, de câteva zile, de parcă ar fi vrut să semnalizeze avionului cu care se întorcea stăpâna o pistă de aterizare ca să nu mai treacă pe deasupra lor spre aeroport, mai ales pentru *ilpovero* Carlitos, care pesemne că nu doarme deloc, Marietta şi cu mine l-am auzit plângând în întuneric, şi nu o singură dată, iar noaptea trecută, *poveretto,* îmi închipui că n-a mai putut suporta tristeţea măsurată de tic-tacul pendulei, cum îi spune chiar el, din ce în ce mai nervos şi mânios, până când dintr-odată am auzit cu toţii loviturile alea puternice şi înspăimântătoare, iar eu am luat puşca şi-am chemat câinii, dar până la urmă mi-am dat seama că

era el şi că, pe întuneric, îi căşunase pe *l'orologio, poveretto, anche lui,* şi pe *poveretto* buzunar *della signora,* fiindcă am impresia că bijuteria aia de ceasornic *sviz-zero* a rămas fără tic-tac şi fără bătăile care marcau orele pentru totdeauna, căci bietul Carlitos a lovit cu atâta furie încât a încasat *anche lui la sua parte,* desigur, şi acum dona Natalia o să-l găsească nu numai prea slab şi tras la faţă, ci şi puţintel şchiop... Oricum, însă, pentru Carlitos orele de aşteptare erau nesfârşite, chiar dacă timpul pe care în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază îl consacra învăţatului împreună cu gemenii era tot mai lung, căci se apropiau examenele de admitere, şi în întunericul iatacului, care, de altminteri, în absenţa Nataliei coborâse la categoria de dormitor şi nu mai avea mult până să se transforme în cabină, mai ştii, orice era cu putinţă dacă Natalia nu se afla în patul ăsta dublu, întrebaţi-mă pe mine dacă nu credeţi, şi atunci Carlitos a început s-o ia puţintel razna şi să simtă nevoia din ce în ce mai nestăpânită de a se scula şi de a ieşi glonţ din acea îngheţată cabină de vară, s-a simţit din ce în ce mai descumpănit, a început să nu mai poată face deosebirea dintre Arctic şi Ecuator, şi-a adus aminte de cântecul acela în care cineva visează că noaptea ardea şi focul îngheţa şi

a luat hotărârea ca, dacă lucrurile continuau tot aşa, să le pună el la locul lor dându-le câteva lovituri de picior, fiindcă, neîndoielnic, tic-tacul ăsta, care, când Natalia era aici, nu îndrăznea nici să crâcnească, acum nu face altceva zi şi noapte decât să mă împiedice să-mi fac vise irealizabile, ca în cântecul ăla unde totul se petrece anapoda, şi să stea în clipa aceea la micul dejun cu ea, la nouă fix, într-o dimineaţă minunată, intrat deja la universitate, desigur, şi fără urmă de geamăn pe o distanţă de o poştă de jur-împrejur, pe această terasă minunată şi cu piscina în fundul grădinii printre copaci şi volbură, şi Natalia cu un prosop alb de sultană înfăşurat în jurul capului şi halatul ei alb şi mlădierea aceea unică, maiestuoasă, aproape arogantă, talia subţire atât de potrivită cu tot restul, oricum ai privi-o, e dată naibii, e fără pereche, dacă mă gândesc bine, fiindcă zilele trecute gemenii mi-au arătat o revistă cu artişti de la Hollywood, din care amândoi învaţă nici mai mult, nici mai puţin decât să-şi confecţioneze costume de călărie, pentru domni şi doamne, nu-şi pierd nădejdea catârii ăştia, sau, mai bine zis, n-o să înveţe niciodată, şi cu aceiaşi ochi au văzut o întreagă galerie de stele ale firmamentului şi Meca cinematografului şi Beverly Hills – cuvinte care, toate,

exercită o adevărată fascinaţie asupra gemenilor, dar pe care eu i-am sfătuit să le controleze cu stricteţe înainte de a se apuca să le vânture unde vrei şi unde nu vrei – şi în sfârşit, aşadar, niciuna dintre stelele astea, niciuna, nici măcar Ava Gardner nu se poate asemui cu Natalia luând micul dejun cu mine pe firmamentul grădinii, când abia s-a dat jos din pat şi, aşa cum îi place ei, goală puşcă pe dedesubt şi gata în orice clipă să-şi scoată prosopul şi halatul, se aruncă precum Eva, nu Peron, desigur, ce bădărănie, în piscină, şi-şi pune din nou halatul, mai înainte ca până şi câinii să-şi poată da seama ce s-a petrecut, ci doar eu să-mi dau seama, ha, ha, ha, şi încă o dată să-şi înfăşoare în prosopul de sultană îmbăiată părul cel mai frumos buclat din naştere – „ondulaţie permanentă”, mă asigură gemenii că se spune, ce groaznic – din cât există pe lume. Da, *aşa* îi place ei să se dea jos din pat, şi asta e clipa în care devine cea mai neasemuită, ce femeie ar putea să rivalizeze cu această maiestuoasă desprindere din aşternut, cu umbletul ei când se îndreaptă spre terasă sau spre piscină, ce femeie s-ar încumeta să se apropie măcar de ea, în aceste ceasuri ale dimineţii, cine s-ar lua la întrecere cu pielea asta şi cu această, cum să-i spun, ei da, în termeni oarecum

medicali, ce să-i faci, cu această risipă de sănătate de fier, care e o adevărată sărbătoare pentru oricine, dar nu şi pentru tic-tacul pendulei ăsteia blestemate, bineînţeles, care te năuceşte complet şi până la urmă te înnebuneşte, şi atunci Carlitos începu să strige că nici revărsatul zorilor nu cuteza să se compare cu Natalia, numai când, desigur, tu, tic-tac blestemat... Şi Luigi luă puşca şi chemă câinii, şi îşi dădură seama cu toţii că păreau mai degrabă lovituri de picior şi că, ia să vedem, parcă ar veni din salonul cel mare sau din salonul cu pian sau poate de la bar, da, de acolo de undeva, aprinde toate luminile, Cristobal, că eu pe întunericul ăsta *non vedo niente, pacco di merda...*

Da. Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. Carlitos stabilise să meargă să înveţe în ziua aceea de sâmbătă şi, hotărât lucru, acum şchiopăta şi nu se mai putea duce, şi nici nu putea să meargă la slujba de dimineaţă, nici să o sune pe Melanie Velez Sarsfield, care-i telefonase ca să-l roage să stea de vorbă o clipă cu el, şi acum îşi aducea aminte că trebuia să-l sune pe Erik von Tait, aşa stabilise cu Natalia, că el avea să-l invite pe Erik să ia masa în grădină ca să-i ţină de urât până în momentul când trebuia să plece cu Molina s-o ia de la aeroport. Carlitos se întoarse de la slujbă, luă micul dejun, formă numărul lui

Erik mai întâi, pe urmă formă numărul Melaniei, şi de fiecare dată fu poftit să se uite mai întâi la ceas înainte de a suna la numărul ăsta, domnule, fiindcă o domnişoară în vacanţa de vară nu e niciodată trează la ora asta, domnule, şi pentru că un cântăreţ care lucrează în fiecare seară până foarte târziu, pentru a câştiga şi el o pâine, nu se scoală niciodată înainte de amiază, ar trebui să ştiţi asta.

Păi sigur că da. Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. Şi acum Carlitos tocmai sunase la uşa apartamentului în care locuiau gemenii Cespedes şi auzise cum s-a pus în mişcare primitivul mecanism de deschidere a uneia din tăbliile de lemn ale uşii duble de la etajul doi. Era vorba despre un cordon lung legat cu un simplu nod la maneta laterală a încuietorii, care pe urmă se strecura, fără a fi îngropat, pe sub balustrada scării şi pe care cineva îl trăgea de sus, ca să nu fie nevoit să coboare ori de câte ori se suna la uşă. Atunci de ce oare cineva cobora acum aşa de repede? De ce făcea atâta zgomot şi parcă era într-o mare fierbere? De ce, dacă cineva parcă apăsase pe clanţă, iar uşa era întredeschisă? Carlitos o împinse şi tocmai o deschidea, când un sac plin cu cartofi, sau aşa ceva, se izbi de canat şi i-l trânti cu o izbitură puternică drept în nas, care acum

sângera din belşug, pe când înăuntru, de cealaltă parte a locului accidentului, cineva gemea foarte uşor pe podea, de parcă n-ar fi vrut să deranjeze pe nimeni cu moartea lui. Ce să facă? Să sune din nou sau nu? Molina plecase fără să ia cunoştinţă de nimic, iar el, din fericire, avea o batistă în buzunarul de la spate al pantalonilor. Carlitos încercă să oprească sângele ţinând apăsat batista, îşi dădu seama că geamătul era de femeie, îl găsi foarte dulce şi într-adevăr încântător, dar mai ales speriat, şi se uită la ceas ca să vadă ce oră e, fiindcă se pare că în dimineaţa asta nu fac altceva decât să deranjez lumea când sun sau bat pe la uşi. Dar era ora nouă dimineaţa, iar el de la o vreme venise mereu la ora asta şi fusese foarte punctual.

— Sunt eu, care sosesc la nouă fix, spuse Carlitos, dar bineînţeles că batista emise foarte prost acel mesaj emoţionat şi urgent.

Dar şi gemetele care ajungeau până la el din partea cealaltă a uşii erau de o lipsă de claritate totală, chiar dacă dulceaţa şi frumuseţea lor erau în crescendo şi începeau să-l neliniştească profund, dar totodată să-l impresioneze foarte tare. Neîndoielnic, oricine ar fi fost fiinţa care gemea acolo în spatele uşii, era cu adevărat incomparabilă în felul său, până într-acolo încât Carlitos asociase

cantitatea tot mai mare de sânge care-i curgea din nas, în ciuda batistei colorate atât de tare în roşu, încât părea drapelul patriei, alb şi roşu, o asociere, zic, cu o capacitate magică a acelui geamăt de a face să-i curgă sângele necontenit, în şuvoaie, de parcă ar fi izvorât spre a fi vărsat pentru o cauză nobilă. Carlitos se uită din nou la ceas şi văzu că trecuseră nu mai puţin de şapte minute de când aruncase prima privire spre cadran. Şi cum în al optulea minut geamătul se subţie, agonic şi extrem de trist, aproape ftizie sau, în orice caz, având un aer de romantism pe jumătate alarmant, pentru că era real, pentru că se produsese cu siguranţă o ciocnire, să nu-mi spuneţi că nu-i adevărat, pe jumătate sublim, pentru că nimeni nu se loveşte atât de tare şi apoi se văietă atât de dulce, ca în acest al optulea minut, care mergea acum pe al nouălea, când firul glasului se subţia până la extincţie, el nu mai putu răbda să nu întrebe nimic, orice-ar fi fost, fiindcă iubire nu avea cum să fie, de vreme ce n-avea nici cea mai mică idee despre cine-ar fi putut fi sacul acela cu cartofi, şi emise atunci încă un mesaj prin batista îmbibată de sânge. Dumneata erai, dona Maria? Se pare că de data asta s-a înţeles ce spusese, fiindcă nu se poate descrie modul în care geamătul acela firav i-a răspuns că nu,

parcă solicitând drepturi de autor, şi apoi se auzi din nou, mai înduioşător şi mai romantic ca înainte, de parcă ar fi cerut pe deasupra mai multă atenţie şi fineţe de auz şi percepţie şi, cum să nu, mai mult bun-gust totodată. Cu coada-ntre picioare, el îndrăzni să întrebe, de data asta: Tu eşti, Martirio?, şi atunci de partea cealaltă a uşii unde se produsese accidentul se stârni un uşor vacarm de gemete înăbuşite. Tu eşti, Soledad...? De data asta nu primi niciun răspuns. Concepcion...? Acum geamătul acela uşor parcă se evaporase, împrăştiat, mort, în timp ce el îşi pierdea răbdarea, fiindcă în curând se făcea nouă şi un sfert şi atâta tăcere începea să fie insuportabilă. La nouă şi douăzeci, cu lacrimi în ochi, Carlitos emise un ultim mesaj: Am ştiut dintotdeauna că aşa o să mi se întâmple, pentru că nu-mi amintesc exact numele tău, oricine-ai fi, deşi nu eşti dona Maria şi nici fata care vine la curăţenie nu poţi fi, căci ea vine mai târziu. Am ştiut dintotdeauna că aşa o să mi se întâmple, dar dacă eşti sora gemenilor, atunci ştii şi tu de bună seamă că eu sunt omul cel mai distrat din lume şi că mereu îţi încurc numele, spre disperarea mea, mai ales acum. Lui Carlitos i se păru că aude un uşor geamăt de plăcere şi repetă: Mai ales acum, da, mai ales acum... Şi auzi desluşit geamătul acela uşor care parcă s-ar fi

trezit dintr-un somn lin şi extrem de plăcut, şi asta îi dădu curajul să adauge: Dar, cum să spun, fiindcă n-am terminat încă, ştii? Bine, da, uite: Dar şi eu sângerez, de fapt îmi curge sânge din nas de douăzeci de minute şi mi s-a umplut de sânge batista... Geamătul acela uşor parcă o luă înapoi pe propriul firicel de glas şi deodată se transformă desluşit într-un mic geamăt renăscut şi deveni din nou melodios cum numai el ştia să fie. Iar Carlitos se bucură nespus şi anunţă că avea să sune din nou la uşă. Şi sună... Cineva îi deschise de sus, după câteva clipe lungi de tăcere completă, a cărei durată el, nerăbdător cum era, n-a putut s-o măsoare, fiindcă uitase să se uite la ceas. Pe urmă a împins uşa, cu mare grijă, dar acolo nu era absolut nimeni, iar sus era Arturo, deşi ceva sau cineva, sigur, asta a reuşit să vadă foarte clar, dar cu un efect întârziat, pentru că fusese luat prin surprindere, ceva sau cineva înainta de-a buşilea pe lângă piciorul lui Arturo, acolo sus, exact când Carlitos îşi ridică privirea şi începu să urce, o mogâldeaţă, ceva nedesluşit, o fustă mergând pe brânci cu spatele ori un sac alb se târî şi se făcu nevăzut între perete şi piciorul lui Arturo, care, bineînţeles, nu văzuse absolut nimic şi atribui totul zăpăcelii lui Carlitos, ai dat cu capul de uşă, sigur că da, ţi s-a întâmplat de atâtea ori,

adu-ţi aminte, pentru că suni cu gândul aiurea şi parcă ai orbul găinilor şi dai să intri mai înainte de a ţi se deschide, numai ţie ţi se întâmplă asemenea lucruri, frăţioare, şi Carlitos, bineînţeles, n-o mai ţinu morţiş că nici omul cel mai zăpăcit din lume, cel mai afumat de băutură, când se ciocneşte pe neaşteptate de uşă nu descătuşează neapărat un întreg univers de tandreţe, de duioşie, de tăcere, de aşteptare şi de...

Păi sigur că da. Lucrurile se petrec întotdeauna aşa. La ora prânzului, Carlitos îi sună din nou pe Erik von Tait şi pe Melanie. Pe Erik îl invită la masă, în seara aceea, iar cu Melanie se înţelese să treacă s-o vadă pe la şase, ori chiar la şapte, fiindcă am stabilit cu gemenii să mai învăţăm câteva ore după-amiază, chiar dacă azi e sâmbătă. Carlitos mâncă foarte grăbit şi-i spuse lui Molina să-l ducă repede-repede la Lima, la fraţii Cespedes, şi să se întoarcă să-l ia pe la, şase.

— Ziua asta începe să se complice pentru mine, deschise el vorba după-amiază, pe când se întorceau pe strada Amargura.

— Bine, dar cel puţin se pare că gemenii ne-au înapoiat Daimler-ul, îi răspunse Molina şi, văzându-l pe conaşul Carlitos cufundat într-o muţenie completă, adăugă: Cel

puţin, până la următoarea deplasare. Atunci o să vedem ce idee năstruşnică le mai trece prin cap.

— Nici nu vreau să mă gândesc, îi răspunse într-un târziu Carlitos, deşi pe un ton care îl poftea neîndoielnic să schimbe subiectul.

— Vă mai dor piciorul şi nasul? Abia acum văd că v-aţi lovit rău şi la cap de pendulă...

— Nu te supăra, Molina, dar te rog să nu-mi mai vorbeşti despre gemeni şi despre pendulă. Nu vreau să mai aud de gemeni şi de nimic, te rog. Iar cât priveşte ceasurile, nici de cele de mână nu mai vreau să ştiu nimic. Fiindcă şi de la ele primeşti lovituri, crede-mă, când nici nu te aştepţi. Altfel de lovituri, dar tot lovituri se cheamă, în sfârşit, nu ştiu dacă m-am făcut înţeles.

Ultimele cuvinte ale lui Carlitos l-au îngrijorat pe Molina, fiindcă le-a găsit atât de nechibzuite încât a crezut că, fără îndoială, excesul de studiu şi nesomnul nopţilor de singurătate măsurată de tic-tacul pendulei, cum spunea el singur, l-au scos din minţi pe bietul băiat, ca pe Don Quijote. Prea multe cărţi şi prea multe gânduri. Reţeta i se părea funestă lui Molina, care încetul cu încetul ajunsese să-l îndrăgească pe tânărul *prieten* al donei Natalia şi acum se bucură că ea se întorcea chiar în seara aceea, ca

să facă un pic de ordine în toată această poveste ciudată. Ca întotdeauna în cazurile complicate, şi acesta era, neîndoielnic, chiar foarte complicat pentru înaltul şi blondul Molina, aflat de atâta amar de ani în slujba acestei familii, gândurile şi nostalgiile lui ajungeau curând pe făgaşul amintirii sacre a lui don Luciano şi a donei Piedad. Câte nu păţiseră acest mare cavaler şi această mare doamnă din pricina neplăcerilor pe care le-a pricinuit frumuseţea răpitoare a fiicei lor! Şi dacă ar vedea-o acum, ah, de-ar coborî din cer şi-ar vedea-o acum, frumoasă ca întotdeauna, şi cu un băieţandru de şaptesprezece ani. Frumoasă ca întotdeauna, ba chiar mai frumoasă poate... Fiindcă pentru don Luciano, mai ales, clipele îngrozitoare pe care le trăise această fiică adorată şi care îi provocaseră atâta amărăciune se datorau toate frumuseţii ei fără seamăn. Molina nu putea să uite o conversaţie ce avusese loc pe canapeaua din spate a altui automobil al stăpânilor, cu mult înainte de a cumpăra Daimler-ul. Domnişoara Natalia să fi avut cincisprezece ani pe atunci, şi era aşezată pe bancheta din spate, lângă părinţii ei, când părintele Nicolâs Villalba, un iezuit spaniol care venea adesea în vizită în casa de la Chorrillos, spuse:

— Câtă frumuseţe ţi-a dat Dumnezeu, copila mea!

— Roagă-te la Dumnezeu, părinte Villalba, să nu-i dea şi mai multă frumuseţe, îi curmă don Luciano şirul cuvintelor măgulitoare, în chip aproape profetic.

Iar acum Molina era vârât în această nouă încurcătură a donei Natalia, ori a copilei Natalia, pentru că o ştia de când era copilă, ori a domnişoarei Natalia, fiindcă tot el a condus automobilul cu care a mers, îmbrăcată în alb, dar plângând în hohote, spre altar. O încurcătură mult mai modernă, cea de acum, fără nicio îndoială, ori poate îmbătrânise el, dar în orice caz de data asta nimeni nu întruchipa răul în povestea care se desfăşura sub ochii lui, bineînţeles în afară de gemenii ăştia Cespedes, dar în sfârşit, rolul lor e în cazul ăsta cu totul secundar şi, de altfel, la cât sunt de proşti nu cred să fie în stare de prea multe răutăţi... Dar uite că se aflau acum în strada Amargura, am ajuns, conasule, la şase fix vin să vă duc la prietena dumneavoastră, domnişoara Melanie.

Era şase şi un sfert când gemenii spuseră destul pentru astăzi şi închiseră cărţile, deoarece încă de dimineaţă Carlitos nu izbutise să se concentreze, iar acum, după-amiază, mai ales, nu încetase să se ridice mereu ca să meargă la baie doar pentru o clipă, de parcă pierduse ceva acolo. Iar gemenii se uitau unul la altul, nu fără o anumită

complicitate şi nelinişte, crezând fără îndoială că el ştie foarte bine cine se rostogolise pe scară când i-a deschis uşa dimineaţă. Dar ăsta era lucrul cel mai ciudat dintre toate, tocmai fiindcă Natalia sosea în seara aceea şi fiindcă de câteva luni, de când venea să înveţe la ei acasă, Carlitos abia dacă o băgase în seamă pe Consuelo, aproape niciodată nu ştia să-i spună pe numele ei adevărat, ba chiar de câteva ori a crezut că nimerise iarăşi din greşeală la vecinul de jos şi şi-a cerut scuze faţă de Consuelo pentru că sunase la o uşă străină ori pentru că intrase în altă casă, s-a întors pe călcâie, s-a zăpăcit şi mai tare şi până la urmă a luat-o pe coridorul luminat de becul ăla anemic care ducea în sufragerie, bucătărie şi dormitoare, de unde chiar ei au fost nevoiţi să-l recupereze rapid, fiindcă, dacă-l mai lăsau puţin, zănatecul ăsta e în stare să ajungă în pod şi să vadă toată murdăria şi să descopere până şi chichineaţa lui Colofon, asta ne mai lipseşte acum. Fir-ar ea să fie, uite, chiar acum, lovită şi rănită cum era, întinsă în faţa uşii din stradă, Arturo tot izbutise să-şi exercite obişnuita lui teroare asupra soră-sii, silind-o să se târască de-a buşilea pe scări în sus înainte de a-i deschide uşa lui Carlitos, azi de dimineaţă, ca să nu vadă ruşinosul spectacol pe care-l oferea Consuelo

rostogolindu-se pe o scară a iubirii, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, ce pacoste cumplită, fâr-ar a naibii de treabă, dar tipul se pare că a izbutit să vadă totuşi ceva. În sfârşit, era de-ajuns să tăgăduiască orice ar fi presupus el, şi Carlitos să mai termine odată cu dovezile lui de milă şi atenţie, deşi pe de altă parte nu era rău să înceapă s-o bage în seamă, oricât de puţin, pe Consuelo, când ei până atunci nu-şi făcuseră mari iluzii în privinţa asta, ba chiar şi le pierduseră cu totul, oricât de bun şi de naiv era Carlitos, sau, în orice caz, Consuelo i-ar fi fost hărăzită pentru un viitor încă îndepărtat, pentru sfârşitul carierei medicale şi momentul acela al vieţii când tinerii încep să se gândească la căsătorie şi să se aşeze la casa lor, fiindcă gemenii Câspedes concepuseră viaţa ca pe un şir nesfârşit de partide de poker, iar Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, la naiba, aceeaşi pacoste dintotdeauna şi pentru totdeauna, naiba s-o ia, era şi ea o carte însemnată pe care o păstrau pentru o partidă de anvergură mai mare, deşi prezenta în acelaşi timp un risc mai mare, bineînţeles, tot aşa cum Cristi şi Marisol făceau parte dintr-un pariu de calibru mult mai mare, extrem de riscant şi cu ultimele cărţi pe masă, pentru care le lipseau încă mulţi ani de experienţă socială,

de pregătire şi ucenicie permanentă, în sfârşit, un drum lung şi uneori spinos, lua-le-ar naiba pe surorile Velez Sarsfield, şi pe nenorocitul de conte Lentini, şi pe corcitura asta blestemată de Molina, uită acum lucrurile astea, Raul, încerc, Arturo, dar mă doare, hai să vedem ce se-ntâmplă cu Carlitos ăsta, care de când a venit e cu capul în nori şi de două ori a pierdut şirul lecţiei şi a început să întrebe nu ştiu ce despre un geamăt uşor, la ce geamăt blestemat s-o fi gândind nebunul ăsta de legat, că doar am închis-o cu mâna mea pe Consuelo în dormitorul ei şi am încuiat uşa de două ori, cu piciorul ei luxat şi cu cotul zdrelit cu tot...?

— Pesemne că ţi-ai pişat şi sufletul din tine, prietene, aşa cred, îi spuse Raul Cespedes lui Carlitos când acesta se întoarse a nu ştiu cita oară de la toaletă.

— Să nu spui acuma că suferi de prostată la şaptesprezece ani...

În loc de rămas-bun, Carlitos o luă spre scară, trase de şnurul pe care biata... Biata... Şi juca la risc cu numele, când spuse: O să mă rog din suflet pentru tine, Consuelo... Apoi coborî printre acele gemete în surdină, dar foarte frumoase şi tandre, chiar aşa jalnice cum erau. Şi sigur că erau ale lui Consuelo şi că surdina era uşa dormitorului încuiată de două ori, fiindcă acea carte de joc însemnată

purta straie foarte urâte în dimineaţa aceea, şi până la partida ei de poker mai erau câţiva ani buni.

— O să mă rog din suflet pentru tine, Consuelo, repetă Carlitos şi începu să coboare cu grijă scările, deşi în ascunzătoarea dureroasă unde fusese închisă Consuelo avu impresia că acel glas era şi nu era, şi sigur că nici ea şi nici el nu şi-au dat seama în acea clipă că mesajele lui Carlitos fuseseră emise fără batista pe care o avea dimineaţă, şi se puteau naşte mari îndoieli.

Trebuie să înţelegi cum se face că lucrurile iau mereu această întorsătură. Fiindcă acum Carlitos era aşezat cu Melanie într-un soi de uriaşă curte a regelui Artur ori într-un perfect decor dintr-un film cu Robin Hood, în clipele bune ale acestui personaj, adică atunci când, cu insolenţă şi pentru că fiica regelui medieval din acel schimb, ori chiar soţia lui, îndrăgostite de el, curajos ca un haiduc ce era, dar Errol Flynn, la urma urmei, îl poftiseră la cină în castelul de la Metro Goldwin Mayer, dotat cu toate mijloacele perfecţionate ale tehnicii moderne şi ale filmelor cu buget gras. Melanie, mai copilă ca niciodată, părea un bibelou de porţelan de Sèvres sau de cristal de Boemia, mai mult sau mai puţin în ton cu decorul în mod obligatoriu Tudor, cu spade şi lămpi uriaşe, vase şi garafe

de metal, cupe mari de vin, ba chiar şi câteva arcuri cu săgeţi şi câteva capete de mistreţi, cu adevărat într-un contrast viu cu atâta urâciune, cu atâtea pietroaie, cărămizi şi fier forjat. Melanie (aşa cugeta Carlitos, aşezat lângă prietena lui) e prea fragilă în încăperile vaste ale acestui palat, lângă şemineul ăsta, bunăoară. Melanie se poate sparge în orice clipă, chiar dacă, la drept vorbind, mai curând ea a fost gata-gata să-i sfâşie sufletul cu primele cuvinte ale unei conversaţii foarte triste.

— Acum doi ani am avut prima menstruaţie şi nimeni n-a băgat de seamă. Nici mama, nici surorile, nici mătuşile mele, nimeni, Carlitos.

— Dar tu le-ai spus?

— Am încercat, ba chiar am atârnat chiloţii pătaţi de sânge prin toată casă, dar nimeni n-a reacţionat în vreun fel. Şi tu ştii, Carlitos, ce greu e să trăieşti într-o familie în care nimeni nu reacţionează în niciun fel.

— Şi te doare?

— Menstruaţia? Deloc, însă lipsa de reacţie...

— Înţeleg...

— Tu unde stai, Carlitos?

— Cum să-ţi spun... în ultimul timp, într-o casă la fel de uriaşă ca asta, dar, am putea spune, în formă de grădină.

— Trebuie să înţeleg din asta că n-ai vrea să vii să locuieşti aici, cu mine?

— Cum să-ţi spun...

— Cum să-mi spui ce? Eu nu-ţi cer să vii în chip de Carlitos Alegre, ci de Charlie Sylves-ter. Deşi acum ştiu că Charlie Sylvester nu există, sau în orice caz nu eşti tu, dar, cum să-ţi spun, eu pe Charlie Sylvester îl iubesc din tot sufletul. Vai, dac-ai şti cât de mult îmi place să repet numele Charlie Sylvester! E fermecător, într-adevăr, numele Charlie Sylvester...

— Păi, dacă nu există...

— Dar cel care venea cu gemenii?

— A fost o născocire a voastră, a celor trei surori. Ori poate Susy a avut ideea asta, nu-mi amintesc prea bine...

— Ştii că mi-e dor până şi de gemeni?

— Cum se poate!

— În sfârşit, să spunem că epoca...

— Cum *epoca,* dacă totul s-a petrecut doar cu câteva zile în urmă?

— Pentru că pe urmă nu mi s-a mai întâmplat altceva decât să stau aici...

— Şi surorile tale?

— Cu caii lor şi doi băieţi cu care abia au făcut

cunoştinţă.

— Şi de ce nu ieşi şi tu cu ele, de pildă?

— Pentru că eu m-am obişnuit cu tine şi-mi eşti foarte drag.

— Dar să vezi... Uite ce e, Melanie, în seara asta soseşte Natalia, şi înainte de a veni Natalia trebuie să vină Erik von Tait...

— Erik şi mai cum?

— Von Tait. Vine să ia masa cu mine şi să cânte la pian, până se face ora să mergem la aeroport.

— Mă răneşti foarte tare, Carlitos Alegre. Pe mine Charlie Sylvester nu m-a rănit niciodată. De aceea îmi place atât de mult.

— Melanie...

— Ce-i? Vrei să mă întrebi despre mama?

— Despre mama?

— Mama nu ştiu unde este. Iar tata e mereu în odăile de sus, beat mort, dar *daddy* dădea de mâncare la raţe în Hurlingham Club, asta-mi aduc aminte bine. Iar noi nu ştiu de ce acum trăim în Peru, şi nu ştiu nici până când... Vrei să bei un pahar cu vin? Trebuie să fie vreun valet pe undeva pe-aici.

— Păi eu...

— Vrei să spui că trebuie să pleci?

— Păi...

— Hai să mergem, Carlitos Alegre. Te petrec până la uşă, ca să văd cum te urci ca un bărbat îmbătrânit prematur în Daimler-ul tău.

— Nu e al meu.

— E al iubitei tale, *Lady Chatterley,* ta-ra-ra-ra... Un bărbat şi mai prematur îmbătrânit, dar te iubesc foarte mult, Charlie Sylvester... Şi îţi repet, zilele astea petrecute cu gemenii au fost zile frumoase, crede-mă.

— O să te sun...

— Nu. Mai bine nu. Fiindcă acum tu trebuie să te afunzi în canapeaua confortabilă de piele de porc a unui car funebru. Foarte confortabilă, Carlitos. Te afunzi încetul cu încetul în nisipuri mişcătoare, o să vezi. E chiar plăcut.

— O să mă rog pentru tine, Melanie.

— Vai, nu, te rog. Orice, numai nu fi atât de plicticos, Charlie Sylvester.

O luară pe bulevardul Salaverry, până la Javier Prado şi, oricât se silea să stea drept, să se aşeze mai bine şi cât mai la marginea canapelei, Carlitos se afunda din ce în ce mai mult. Ori poate mai degrabă simţea că se afundă, oricât de ţeapăn încerca să stea. Şi ajunseseră undeva în

apropiere sau chiar pe Javier Prado, Molina şi cu el, când deodată se pomeniră în faţa casei părinţilor lui, o zări în treacăt prin geamul lateral, extrem de mare, al Daimler-ului, casa fugară, neaşteptată, neobişnuită, îngrozitoare, casa dintotdeauna, casa în care locuiau Cristi şi Marisol şi bunica Isabel şi care acum totuşi nu era aceeaşi casă dintotdeauna, ci asta care a trecut prin dreptul geamului şi el n-a îndrăznit să se întoarcă şi să se uite pe geamul enorm din spate, din acel mic salon pe roţi în care se afla, căutând zadarnic un mod de a nu se afunda tot mai mult. Şi, dintr-odată, se auzi spunând: Fiecare se spovedeşte cum poate, deşi, ce-i drept, unii o fac mai jalnic decât alţii. Consuelo se spovedeşte cu gemete, gemete uşoare şi gemete înfundate, iar Melanie... Melanie... Chiar dacă tu nu vrei, Melanie, eu o să mă rog pentru tine şi într-o bună zi, o să vezi, n-o să te mai spovedeşti atât de sfâşietor.

— Cu mine vorbeaţi, conaşule? îl întrebă Molina, de care Carlitos uitase cu desăvârşire.

— Nu. Comentam doar faptul că adineaori am trecut prin faţa casei unde stau părinţii şi surorile mele, şi bunica Isabel...

— Aha...

Carlitos îi mulţumi în gând lui Molina pentru discreţia lui.

Fiindcă i-ar fi fost cu neputinţă să-i răspundă la orice întrebare sau ar fi răspuns la toate că nimeni nu ştia şi nu va şti niciodată cum se făcea că tocmai descoperise că are şaptesprezece ani, exact acum când urma să împlinească foarte curând optsprezece, însă chiar de ar fi împlinit douăzeci, ori treizeci, ori patruzeci, treaba cu cei şaptesprezece ani n-avea cum să şi-o scoată din cap, cu toată tristeţea ei, cu senzaţia de părăsire, cu amărăciunea ei, cu toată acea durere cumplită, a cărei intensitate creştea prin însuşi faptul că era prima oară... Prima oară când totul, şi prima oară în care totul... Deşi întotdeauna lucrurile se petrec aşa.

Carlitos Alegre nu avea date obiective, hotărât lucru. Nu avea nicio dovadă că lucrurile se petrec întotdeauna aşa, bineînţeles. De ce, atunci, presimţea atâtea lucruri? De ce se apropiase, într-un anumit fel, de dormitorul unde se afla Consuelo, încuiată de Arturo? De unde veneau gemetele acelea înăbuşite? De ce, prin pereţii aceia scorojiţi, de chirpici, ghicise că acolo se aflau un pat, mai bine zis o somieră cu arcuri care scârţâiau de parcă ar fi plâns de mila cuiva, şi o fată prăbuşită, lovită, resemnată sau cum o fi fiind, dar în orice caz tristă şi neluată în seamă? Şi de ce simţea acum că, în aiureala lui, în erorile lui pe care toată

lumea le punea pe seama zăpăcelii, a firii lui senine, grozav de vesele, a lipsei lui de simţ practic şi de realism, se vădea, dintr-odată, că existau intuiţii sigure, observaţii patetice de o mare exactitate, cum erau, de pildă, numele Martirio şi Soledad cu care o botezase pe Consuelo? Sau inspirata idee de a prelungi, pe cărări pe care nici cel mai atent observator nu le-ar fi dibuit vreodată, vizita la sufletul în suferinţă al Melaniei Velez Sarsfield, în seara unei zile de martie, în acel palat absurd...

— Aşa mare cum e, casa asta e plină pesemne de cotloane, Melanie. Spune-mi, ce faci tu cu atâtea cotloane?

— Mă apropii să le văd mai bine, Charlie Sylvester.

— Şi după ce te apropii?

— Mă întorc în fugă aici şi mă gândesc la *daddy,* care undeva sus, culcat, mai mult ca sigur...

— Bine. Şi pe urmă ce faci?

— Le sun, mă aşez pe sofa şi aştept.

— Dar surorile tale?

— IVec pe aici, chiar prin faţa mea, călcând pe covorul ăsta uriaş, şi pleacă. Dar sunt foarte bune cu mine, să nu crezi că te mint. Extrem de bune, auzi tu...

— De auzit, te aud, Melanie. Dar ia spune-mi...

— Vrei un pahar cu vin?

— Nu, mulţumesc. Dar dacă aş vrea un pahar, să presupunem, cui i-ai cere tu să-l aducă?

— Ah, nu ştiu. Îl ceri şi gata.

— Aha.

— Ce-ai mai vrea să ştii?

— Ia să vedem. Cine face curăţenie în saloanele şi încăperile astea nesfârşite, în sălile de biliard şi sufragerii, şi în barul ăsta, bunăoară? Hai, spune-mi. Te-ai gândit că numai în barul ăsta trebuie să fie un milion de pahare şi păhărele şi scrumiere şi vaze de flori?

— Ce prost eşti, Charlie!

— Prost? De ce?

— Păi, când lucrurile sunt foarte scumpe, din naştere, cum s-ar spune... Dar tu mă înţelegi, nu-i aşa?

— Să vedem, termină ce ai de spus, ca să văd dacă te înţeleg sau nu.

— Păi, când lucrurile sunt foarte scumpe, din naştere, rămân mereu curate. Şi nu e nevoie să le cureţi, nu ştiu dacă am reuşit să mă fac înţeleasă. Dacă tu cumperi lucrurile curate şi foarte scumpe, ele rămân aşa toată viaţa. E un fapt garantat, ţi-o jur.

Cum lucrurile sunt aşa întotdeauna, Carlitos era gata s-o întrebe pe Melanie, care era aproape o copilă şi stătea mai

departe pe sofaua din acel salon uriaş înalt cât două caturi, dar care puteau fi chiar trei, fiindcă era foarte înalt, era gata s-o întrebe dacă şi ea rămânea mereu curată, dat fiind că se pare că şi tu ai fost cumpărată la un preţ la fel de mare, şi totuşi... când, din fericire, Molina claxona ca un nebun în faţa grilajului de fier de la „Grădina iubitei mele”, totul era scris pe o tăbliţă de care Carlitos parcă voia să arate că ascultă cu sfinţenie şi ridică disperat braţele în salonaşul din spate al Daimler-ului, ori salonaşul pe roţi, cum spunea chiar el, dând dovadă de un simţ al umorului şi de un realism pe care aproape nimeni nu i le recunoştea, fiindcă era aproape nouă seara şi de câteva clipe domnul muzician Erik von Tait probabil că aşteaptă, cu siguranţă zâmbitor şi aşezat la pian, intonând sau fredonând melodii frumoase, dornic să stea de vorbă şi având în faţă nelipsitul său pahar de Hennessy, ca să nu mai pomenim de câte ştia omul ăsta, care vânturase întreaga lume şi ajunsese un expert plin de bunătate, ca să-l ajute pe băie-ţandrul ăsta să alunge nervii şi neliniştea, fiindcă, hotărât lucru, de mică s-a gândit la toate şi la toţi dona Natalia, iar lui don Erik cine altcineva ar fi putut să-i ceară vino, te rog, să-i ţii de urât lui Carlitos, n-o să-şi găsească locul de nerăbdare, Erik,

aşteptarea îl poate face să-şi iasă din minţi, fă-mi serviciul ăsta: ia masa cu el şi staţi de vorbă, şi spune-i, spune-i cu muzica ta că şi eu îl iubesc tare mult, că îl ador, Erik. O să găseşti totul pregătit, dragă prietene, totul scăldat în lumina lumânărilor, da, numai lumânări, iar Marietta şi Luigi şi Cristobal şi Julia or *să re* întru totul la dispoziţia ta, iar dacă avionul întârzie, nu, Dumnezeule, avionul nu poate să întârzie... *„Your eyes are the eyes of a woman în love...”,* fredona pentru ea, cu multă înţelegere, Erik von Tait, la telefonul internaţional. Iar acum Carlitos parcă trecea dintr-o afundare într-alta, de pe canapeaua Daimler-ului pe sofaua din salonul cu pian, în conacul din grădină. Fusese întrebat dacă mai vrea un pahar de vin, dar el răspunsese că mai bine îi aduceau o cupă de şampanie cu Coca-Cola şi un strop de vin, hi, hi, hi, că altfel o să fiu beat turtă la aeroport, nu cumva, hi, hi, hi... Dar ştii, Erik, că-mi place cântecul ăsta cu avionul *de* argint care traversează oceanul, mai cântă-l o dată, te rog, şi Erik o luă de la capăt cu *„Cross the ocean on a silver plane, see the pyramids and all... But remember, darling, till you re home, y ou belong io me... a,* şi Luigi, turbat de furie şi gelos fiindcă nici *Erico* ăsta, nici şchiopul *di merda* de Carlitos nu-i spuseseră cât de bună era mămăliga

făcută de el, şi nici măcar nu băgaseră de seamă că niciodată nu fusese atât de frumos luminată piscina din grădină, avionul sosea dinspre ţărmul mării şi avea să treacă pe deasupra lor, iar dona Natalia o să-şi dea seama cu câtă nerăbdare o aşteptăm cu toţii să vină aici, *e mai, mai, quell aereo* n-o să treacă mai departe spre Chile, oh, nu, *signora Natalia, la prego...* Până şi Molina avea să rămână să doarmă în grădină în noaptea aceea, ca nu cumva pe urmă dona Natalia să nu înţeleagă bine că lucrurile se petrec întotdeauna aşa, când o să-l vadă pe Carlitos atât de surescitat, şi ar vrea să-mi ceară vreo lămurire, ca de pildă... Dar cum lucrurile se petrec mereu aşa, până la urmă, şi Carlitos era şi el atât de ciudat, îi lăsă cu gura căscată pe toţi, acolo în grădină, cu un soi de mărturisire, ori declaraţie de principii, ori cu încă o dovadă a capacităţii pe care o avea de a surprinde imediat totul mai bine decât un detectiv plin de intuiţie şi deprins să facă asociaţii de idei şi deducţii, precum şi să tragă concluzii, şi le spune vă rog, nu vă speriaţi, bucuraţi-vă mai departe de muzică şi de salonul cu pian, şi astfel, cât timp tu, Erik, mai cânţi o dată şlagărul cu avionul de argint, eu cu cei şaptesprezece ani ai mei ne ducem să plângem în hohote în fundul grădinii, fiindcă la aeroport

vreau să ajung după ce mă uşurez, ca să zic aşa, ca să nu mai tremur tot şi să mă înfrânez când va veni clipa s-o îmbrăţişez pe Natalia şi să par mai degrabă un copil de ţâţă decât iubitul înflăcărat, cum îmi spune ea că sunt, vai, să-mi fie cu iertare... Carlitos o zbughi ca din puşcă.

Mai mult decât să-l cheme pe înflăcăratul ibovnic, a fost nevoie să-l culeagă de pe jos ca pe nişte cioburi împrăştiate, fiindcă avionul doamnei Natalia trebuia să sosească şi, dacă nu plecau imediat, biata stăpână ar fi putut să se trezească singură-singurică la aeroport, în zorii zilei, şi să-şi închipuie din pricina asta că cei din grădină uitaseră cu totul de ea... Nu, nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Molina fu de părere că într-un Daimler cu şapte locuri puteau să încapă cu toţii, dar Luigi nu fu de acord şi, pe deasupra, îi aduse aminte că din aceste călătorii de afaceri doamna se întorcea de obicei extrem de încărcată cu geamăntane, chiar dacă cele mai multe bagaje le trimitea sub formă de colet cu avionul sau cu vaporul. Drept care Luigi spuse că după părerea lui era nevoie să ia şi camioneta, dar Marietta îi aminti, şoptindu-i la ureche, cât de dornici de intimitate erau cei doi îndrăgostiţi, care fără îndoială or să vrea să se întoarcă singuri de la aeroport cu automobilul Mini Minor pentru escapadele

stăpânei. Aşa se face că până la urmă de la grădină plecă în noaptea aceea un întreg convoi: Daimler-ul, camioneta şi automobilul Mini Minor.

Şi, ca întotdeauna când se întorcea din călătoriile astea, Natalia a trebuit să ţină piept unui adevărat val de neînţelegere din partea funcţionarilor de la serviciul de vamă şi imigraţie al aeroportului din Lima, în ale căror minţi de slujbaşi ai statului pur şi simplu nu încăpeau nici sexul ei feminin, căci prea se vântura singură prin lume, nici frumuseţea ei, căci prea umbla creanga şi se întorcea abia în zorii zilei, pe deasupra, nici excesul de bagaj, care părea mai curând un exces de încredere şi de aroganţă decât o călătorie de afaceri, şi cu atât mai puţin uimitoarea ei seninătate, întemeiată pe obişnuinţa resemnată de a fi văzută drept o persoană. Care uzurpa roluri hărăzite în viaţa aceasta exclusiv bărbaţilor. Natalia suporta cu răbdare şi seninătate acest gen de mici umilinţe, inerente condiţiei sale de femeie care munceşte şi care nu ar trebui, ori nu s-ar părea că trebuie să muncească, şi totuşi munceşte şi, când vedea că lucrurile erau gata să-şi iasă din matcă, cerea să stea de vorbă cu şeful vămii sau cu şeful biroului de imigraţii şi, până venea unul din ei, se afunda într-un fotoliu cu aplombul pe care i-l

dădeau cei zece ani în care bătuse principalele oraşe ale Europei cheltuind milioane.

Totul se aranja întotdeauna până la urmă, când vreun înalt funcţionar al aeroportului o recunoştea ori se mulţumea să-şi arunce doar privirea pe un paşaport care, cu aceste nume ilustre, cărora li se adăuga purtătoarea lor, valora cât greutatea lui în aur, iar Natalia părăsea biroul de imigraţie şi vamă petrecută de salutări respectuoase, scuze, temenele, urări de bine şi tot soiul de linguşeli penibile, încercând să uite că, doar cu câteva minute în urmă, oricare dintre acei mărunţi slujbaşi ai statului ar fi încercat cu mare satisfacţie şi lipsă de omenie s-o bage în sperieţi, să-i facă vreo măgărie ori să formuleze exigenţe care nu aveau nimic de-a face cu legile şi regulamentele în vigoare. Şi tocmai aşa s-au petrecut lucrurile şi de data asta, când domnul Buonanova, eficientul şi extrem de amabilul director al vămilor, nu ştia ce să mai facă pentru a-i fi pe plac doamnei Natalia cu mii de scuze, explicaţii şi oferindu-se chiar să-i ducă valijoarele şi rugând-o să transmită salutări prietenilor comuni, în clipa când a văzut impresionantul grup care o aştepta pe Natalia şi, după ce şi-a dres glasul de câteva ori, a preferat să se retragă rapid pentru a ieşi din

încurcătură, ce tip scârbos, lua-l-ar naiba, când a văzut că pe Natalia de Larrea, pe Natalia de Larrea y Olavegoya în persoană, o aştepta un grup extrem de ciudat, ca să nu spună altfel, Dumnezeule, nu cumva o doamnă distinsă ca ea *8-a* apucat de contrabandă, uită-te şi dumneata la ăştia, cum să le zic, la ăştia, care arată ca nişte... e mai bine s-o şterg...

„Ăştia" erau un elegant flautist de rasă neagră, fiindcă acum Erik scosese din buzunar frumoasa lui muzicuţă germană, pentru a sărbători cu o melodie veselă aterizarea avionului de argint, nu ştiu de ce, dar am impresia că tuciuriul ăsta pune ceva la cale, apoi un lungan blond cu ochi albaştri în uniformă de şofer mergând la plajă, adică ceva ce, în Peru cel puţin, nu vezi prea des, pe urmă doi italieni bătrâni, bărbat şi femeie, cu înfăţişare de ţărani sicilieni şi aer de mafioţi, să nu-i vină cu braşoave regelui vămilor, că i-a mirosit de cum i-a văzut, apoi doi autohtoni de vârstă mijlocie, tot bărbat şi femeie, ăştia sunt cei mai îngrozitori, şi în sfârşit un băieţandru care se vede de la o poştă că e de familie bună, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nici Natalia, nici el n-ar trebui să se sărute aşa în văzul lumii, şi mai ales în zorii zilei la aeroport... Sfânte Dumnezeule, mie asta-mi

miroase a contrabandă, mai bine spăl puţina... Şi fără să mai stea o clipă în cumpănă, după ce a chemat un subordonat şi i-a spus: Ia ascultă, rămâi aici în biroul meu şi rezolvă treburile până mă întorc, fiindcă am fost chemat urgent acasă, amabilul domn Buonanova a spălat puţina într-adevăr, şi-o să vedem noi mâine, că şi mâine-i o zi, care e adevărul, când o să se controleze strict bagajul de bord al fiicei lui don Luciano de Larrea, şi cine ştie... Nu, nici nu poate fi vorba, eu am plecat de la aeroport devreme, aseară, iar dimineaţă m-am trezit cu o răceală care m-a ţintuit la pat...

În toată grădina nu era nici ţipenie de om în duminica aceea, când Natalia şi Carlitos se deşteptară ca să ia micul dejun la ora prânzului. Fiindcă trebuie să fi fost ora două după-amiază, când, aşezaţi amândoi pe terasa acelei grădini nesfârşite, ea cu halatul alb şi prosopul de sultană, ud fiindcă intrase cu el în piscină în costumul Evei, iar el cu o pijama de mătase căreia încă nu-i scosese eticheta cu preţul şi nişte papuci ad-hoc, şi ei cu eticheta pe care scria preţul nedezlipită. Carlitos hotărî să-i spună Nataliei motivul acestui uşor şchiopătat şi cum, când erai tu aici, scumpa mea, pendula asta n-a supărat niciodată pe nimeni, dar atunci eu, în noaptea aceea, sau mai degrabă

spre ziuă, fiindcă parşivul şi sadicul tic-tac...

— Vino, îi spuse ea, deschizându-şi braţele cu un gest adorabil. Vino, Carlitos, stai aici pe genunchii mei.

Şi el se duse şi se instala foarte incomod şi şovăitor, încercând să îmbrăţişeze atâtea lucruri în acelaşi timp.

— Ai suferit mult în lipsa mea?

— Cum să-ţi spun? La început, nu... De fapt, şi la început am suferit, desigur... Dar, nu ştiu cum să-ţi spun, am suferit mai ales ieri, când, fără măcar să-mi dau seama, am trecut cu Molina prin faţa casei mele şi, uite, ce ciudat, aproape că n-am văzut-o, în schimb, pentru prima dată de când ne cunoaştem, mi-am dat seama cu adevărat că am şaptesprezece ani, e cumplit, şi asta tocmai acum, când nu mai e mult până o să împlinesc optsprezece, ca să vezi. Ştiam că o să fie o zi foarte lungă, cu insomnia şi pendula şi toate celelalte, pentru început, ştii?, dar pe lângă asta s-au mai petrecut o mulţime de lucruri foarte stranii şi triste, pe care trebuie să ţi le povestesc, fiindcă de ele depinde foarte mult, sau cel puţin aşa cred eu, teribila tulburare care m-a cuprins când am trecut prin faţa casei unde au rămas părinţii mei şi dintr-odată am simţit ca pe ceva foarte dureros faptul că am şaptesprezece ani. N-am izbutit niciodată să-mi explic bine asta, sunt sigur, fiindcă

îţi jur că de-aş fi avut cincisprezece, ori şaisprezece, ar fi fost cu totul altceva. Ca să nu mai vorbim despre optsprezece. La optsprezece nu se mai poate întâmpla nimic, mai mult ca sigur. Dar blestemaţii ăştia de şaptesprezece ani, Natalia, înţelege-mă, te rog, blestemaţii şi groaznicii ăştia de şaptesprezece ani, şi, chiar dacă tu crezi că sunt nebun de legat, tic-tacul pendulei tale e vinovat pentru toate astea, pendula ta s-a vârât între noi nepoftită, pendula ta îşi bătea joc de povestea noastră de iubire, pendula ta, mai ales noaptea...

— Nu era pendula mea, Carlitos, te rog să nu mai spui asta. Tte rog să nu mai pomeneşti de ea ca şi cum ar fi pendula mea, fiindcă mă faci să-mi pară rău că m-am întors la Lima. Şi pentru că probabil se afla în acelaşi loc în ziua când m-am născut eu. Promite-mi că o să-i spui pendula şi atât, începând chiar din clipa asta.

— Sigur că da. Pendula. Pendula asta. Pendula asta a ta... Iartă-mă, Natalia, dar cel puţin ar fi trebuit să mi se spună că pendula asta blestemată...

— Şi de ce n-ai cerut s-o scoată de acolo, *s-o* ducă în magazie, bunăoară?

— Cred că din pricina celor şaptesprezece ani ai mei, scumpa mea, mă strivea cu tic-tacul ei. Mă apăsa în

creştetul capului, nu altceva. Cred că pendula şi cu mine parcă ne-am fi luat la trântă şi că eu nu eram pregătit pentru lupta aceea pe viaţă şi pe moarte.

— Păi tocmai despre asta e vorba, Carlitos. Ori ai uitat că şi eu aveam tot şaptesprezece ani când am fost la carnaval?

— Aşa e. Ai perfectă dreptate, scumpa mea.

— Atunci, hai, povesteşte-mi tot. Cu toate amănuntele. Şi o să vezi că, oricât ar părea de nebunească povestea ta, de smintită şi neverosimilă, oricât ar fi de dureroasă şi intimă, eu o să te însoţesc cu multă grijă pas cu pas şi-o să fiu alături de tine.

— Totul a început ieri dimineaţă la ora nouă fix, pe strada Amargura, desigur. Sun la uşă şi...

În toată grădina nu era ţipenie de om în duminica aceea, dar masa pentru micul dejun au găsit-o aşternută cu o cuvertură de olandă fină, cu tacâmurile puse şi farfurioare splendide din porţelan englezesc, cu fiecare lucru la locul lui, cu fiecare băutură la temperatura potrivită, cu untul aşa cum trebuie să fie, şi nicio muscă nu zbura deasupra chiselelor de cele mai variate culori cu dulceţuri franţuzeşti şi englezeşti, când s-au deşteptat ca să ia micul dejun, deşi era ora prânzului. Iar acum, pe când Natalia îl

săruta de nenumărate ori pe Carlitos, iar el îi spunea o poveste anume făcută pentru anumite cazuri acute de şaptesprezece ani, ea avu deodată chef să bea o cupă de şampanie, care sosi numai potrivit de rece, în zbor, tăcută şi invizibilă, pe când el, nu, eu prefer să închin în continuare o cupă de şampanie cu Coca-Cola şi o picătură de vin roşu, vă rog. Cupa aceasta veni tot cu covorul fermecat, şi ce desfătare era să aibă la dispoziţie toată acea minunată şi însorită grădină numai şi numai pentru ei, şi ştii ce, Carlitos?, mi-ar plăcea să-mi depeni mai departe povestea ta lângă piscină, simt o poftă nebună să mai fac o baie, dar mai lungă acum, în timp ce tu îmi explici cum stau lucrurile cu gemetele lui Consuelo, nu, Martirio, Natalia, dar unde am rămas, Carlitos?, aşa-i, scumpa mea, Consuelo, nu Martirio, nici Concepcion, nici Soledad, mereu încurc numele, chiar în momentele cruciale, Natalia, exact la asta mă gândeam şi eu, Carlitos, în sfârşit, pe urmă, seara, ai trecut pe la Melanie Velez Sarsfâeld...

— Nu te simţi stânjenită să faci baie goală, scumpa mea? Ar putea trece un elicopter militar, nu ştiu... N-a rămas West Point sau aşa ceva pe aici pe undeva, pe lângă Chorrillos?

— Dar tu nu te simţi stânjenit să transpiri în halul ăsta în frumoasa pijama de mătase pe care ţi-am adus-o?

— Ah, da, ia te uită: văd aici o etichetă.

— Vino şi lasă-mă să scot toate astea de pe tine...

— Termin repede povestea, îţi promit...

— De acord, dar fără pijama, şi aici, în braţele mele...

Sigur că aşa, îmbrăţişaţi, era cu neputinţă ca el să nu vadă şiroaiele de lacrimi pe care Natalia le vărsa în piscină, mai întâi la episodul cu Consuelo şi pe urmă acasă la Melanie, cu atâtea încăperi şi unghere şi cu sărmana fată, de-ai vedea-o, Natalia, parcă-i din porţelan de Sèvres sau din cristal de Boemia între zidurile ca de castel şi cu arcuri şi săgeţi ca la război şi cu tavanul ăla, scumpa mea, mai ales, foarte înalt, şi se făcuse noapte, şi biata de ea era atât de singură, mereu în încăperea aceea imensă, şi surorile ei Susy şi Mary, care, păşind pe covorul ăla gros, trec chiar pe acolo, prin faţa ei, dar merg mai departe şi o lasă pe sofa şi atât de, atât de...

— Nişte mucoase fandosite şi nimic mai mult, nu mai putu răbda în cele din urmă Natalia.

Şi era gata să-şi ceară scuze din toată inima, să-i explice că-şi ieşise din fire, că era geloasă, foarte geloasă fără niciun motiv, scumpul meu, când îl auzi pe Carlitos că-i

ţine isonul, plin de convingere:

— Într-adevăr, sunt nişte mucoase fandosite şi nimic mai mult.

Desigur că era atât de preocupat de itinerarul lui de şaptesprezece ani, că nici nu-şi dăduse seama de înţelesul cuvintelor pe care le spusese Natalia, aşa că ea n-avea absolut niciun motiv să-şi ceară scuze pentru că îl întrerupsese, pentru gelozia ei, pentru aprecierile ei, pentru nimic, şi mai degrabă se putea bucura constatând încrederea deplină pe care Carlitos o avea în ea, în pofida riscului pe care şi-l asuma de a o face să sufere, desigur, neajutoratul de el. Dar certitudinea că povestea cu cei şaptesprezece ani foarte deosebiţi, ce-i erau atât de dragi Nataliei, avea s-o găsească pregătită, în pofida geloziei şi a neliniştii, şi totodată plină de iubire, de dorinţa de a-l înţelege, de a-i sări în ajutor şi pe deasupra cu acea capacitate extraordinară pe care o avea de a se bucura ca nimeni alta de tot ce făcea Carlitos şi de felul în care numai Carlitos ştia să povestească...

— Fiindcă a fost îngrozitor, ţi-o jur, scumpa mea, momentul cu salonaşul pe roţi din spatele Daimler-ului. Într-un chip cum nu se poate mai nepotrivit, salonaşul tocmai trecuse prin faţa casei unde se aflau ai mei, şi eu

îmi dădeam seama foarte bine de tot ce se întâmpla şi hotărâsem să nu mă uit pe geamul din spate, când m-am trezit din nou acasă la Melanie, deşi mergeam acum pe Barranco şi tu ştii că ea stă dincolo de pădurea Matamula, la mii de kilometri depărtare şi în direcţia opusă, dar m-am trezit din nou pe canapea, în salonul acela pe roţi, purtând o conversaţie extrem de dureroasă cu o fată care, care, care...

— Care nici nu-ţi place?

— Care nici nu-mi place, da, nu, da...

— Hotărăşte-te odată, scumpul meu.

Se aflau în piscină, în partea rezervată copiilor şi, bineînţeles, Natalia, în picioare, se profila în toată splendoarea ei, statuară şi udă, de la şolduri în sus, ba chiar şi puţin mai jos, iar ce se afla sub apă ba se desluşea, ba nu se mai desluşea, iar Carlitos, stăpânit de dorinţa de a fixa acele contururi mişcătoare într-un singur trup, începu să se simtă ameţit de atâta iubire şi dorinţă şi, ce mai, rămase o bună bucată de vreme descumpănit, de parcă ar fi vrut să-şi schimbe înfăţişarea ori, o dată pentru totdeauna, personalitatea, ba chiar şi numele şi prenumele, sau în orice caz să lepede şi să azvârle cât colo îngrozitoarea piele a celor şaptesprezece ani şi să se

instaleze pentru totdeauna într-o lume mai bună. Natalia îl lăsa să se aventureze, să se piardă, să se întoarcă fericit din căutările lui mereu înnoite şi din repetatele cufundări pentru ca liniile acelui trup desăvârşit care se unduiau sub apă să se suprapună exact cu liniile aflate în lumea mai bună la care jinduia şi, în felul acesta, să dobândească ceea ce el însuşi numea cea mai bună dintre lumile posibile, pe când ea se mulţumea să stea în picioare, iubindu-l, pedepsindu-l, arătându-i-se în toată splendoarea ei, întorcându-se cu spatele, şi iarăşi întorcându-se cu spatele, şi iarăşi întorcându-se cu spatele, şi asta s-a petrecut atunci când bietul Carlitos, care nici nu mai vedea dacă ea se întorcea cu spatele sau cu faţa la el, încerca să-i facă un compliment şi-i vorbea despre pletele ei răsfirate în lumina lunii, veşnic ondulate, care trebuiau să rămână pentru totdeauna sub razele lunii...

— Păi nu vezi că e soare, scumpul meu? Carlitos izbucni în râs şi-i spuse că încercase să-i imite pe gemenii Cespedes care făceau complimente folosind expresii pe care nu le stăpâneau prea bine, şi că acum smintiţii ăia doi pesemne că cercetează de zor, răsfoind tot felul de reviste, ca să afle cum se îmbracă pentru o partidă de echitaţie stelele firmamentului şi vedetele

cinematografiei...

— Sper că n-o să-mi vorbeşti tot de gemenii ăştia, Carlitos, te rog, îi spuse Natalia, fericită de fapt de schimbarea bruscă a subiectului de conversaţie. Pentru prima dată în viaţă se bucura să audă vorbindu-se despre gemeni, şi asta pentru că nu mai suporta nicio clipă în plus nenumăratele nume ale acelei Consuelito sau vreunul dintre numele surorilor Velez Sarsfield. Spune, spune, Carlitos, cum fac gemenii complimente. Hai, povesteşte-mi, fiindcă, zău, sună foarte nostim...

— Pletele tale răsfirate trebuie să rămână mereu sub razele lunii într-o zi însorită...

— Şi cum era cu firmamentul şi cu cinematograful?

— O să-ţi povestesc altă dată, iubita mea, îi spuse Carlitos, pe când Natalia se uita, cu adevărat încântată, la cupa de şampanie din nou plină şi la ciudatul amestec de băuturi din cupa lui Carlitos. Erau puse amândouă pe marginea piscinei, cu câte un cub de gheaţă, şi sosiseră cu un covor fermecat. Carlitos, bineînţeles, nu mai era în stare să-şi dea seama de nimic. Era băieţandrul fericit şi fără vârstă care n-avea să se mai teamă niciodată de tic-tacul unei pendule.

Sărbătoreau intrarea lui Carlitos la Facultatea de

Medicină, cu note excelente la examenul de admitere – gemenii intraseră şi ei, dar, cum se spune, la grămadă, şi se pare că Arturo copiase, de altfel, deşi maică-sa a sărbătorit evenimentul şi a fost fericită, cu leşinul de rigoare şi cu tot tacâmul, şi i s-a ridicat tensiunea ca niciodată, şi s-a împrumutat cu dobândă mare, şi a făcut chifteluţe de pui, şi de avocado, a servit Coca-Cola şi rachiu făcut în casă, au fost şi nişte rude din Chiclayo, doi vecini petrecăreţi şi puşi pe şotii care cereau rachiu de Pisco, un păhărel, nu mai mult, ceva care să aducă a chiolhan, nu doar o simplă petrecere prilejuită de intrarea la facultate, hai, dona Maria, hai să închinăm paharele, o dată e sărbătoare, şi Consuelo, nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă – când un telefon anonim, la care a răspuns Cristobal, rugă să fie anunţat Carlitos că bunica lui, Isabel, murise pe neaşteptate de congestie cerebrală. Natalia tresări îngrozită.

— Din păcate, trebuie să merg singur, îi spuse el, îmbrăţişând-o, sărutând-o, întinzând uşor şi blând mâna şi trecându-şi degetele prin părul răsfirat şi buclat cu ondulaţie permanentă sub razele lunii, adorând-o.

— Mi-e teamă că n-o să te mai întorci, scumpul meu. De ce să-ţi ascund asta? Mi-e tare teamă.

— Şi mie mi-e tare teamă să plec. Nici eu nu-ţi ascund asta.

— Mă suni, dacă poţi?

— Te sun, desigur. Negreşit.

— Să te ducă Molina?

— Da, sigur. Dar să nu mă aştepte. O să văd eu pe urmă cum mă descurc.

Cât de ciudat i se părea să se întoarcă acasă! Să străbată grădina din faţa casei. Să se apropie de faţadă, să privească balconul bunicii Isabel, acolo sus. Balconul în care ea îl aştepta să vină, distrat ca de obicei, împiedicându-se, când o să fii şi tu mai atent, zăpăcit adorat ce eşti. Să sune la intrare i s-a părut ceva cu totul neobişnuit. Şi să intre aşa, printre glasurile acelea îndoliate, care, bineînţeles, erau aşa din pricina morţii bunicii Isabel, dar care foarte bine puteau fi din pricina lui. Victor şi Miguel, valeţii, şi-au stăpânit cât au putut salutul, însă chiar şi aşa, în acele îmbrăţişări şi strângeri de mână, se simţea o mare afecţiune şi o bucurie pe care n-aveau voie să şi-o arate. Cristi şi Marisol au apărut deodată, prea repede pentru ca el să poată schiţa măcar un zâmbet, şi i-au spus că îl iubeau foarte mult, că le era tare dor de el, că nu erau supărate deloc, că îl înţelegeau pe deplin, noi nu

te judecăm, Carlitos, doar te iubim, iar bunica, nu-ţi face griji, te-a iubit întotdeauna ca şi noi şi a murit în somn, fără să sufere, aşa cum a vrut întotdeauna, dintr-odată şi fără să supere pe nimeni. – E sus. Priveghiul se face în camera ei. Vino, mama şi tata sunt acolo. Mergem şi noi cu tine, Carlitos. Vino.

Carlitos, ce-i drept, nu le auzise niciodată pe surorile lui spunând atâtea lucruri drăguţe. Nu aşa, în orice caz, toate deodată şi atât de legate, şi tandre, şi importante. Asta îl făcu să se simtă fericit şi, când a intrat în dormitorul unde se făcea priveghiul, faţa îi era luminată de un zâmbet larg, care, pe deasupra, păru să-i facă plăcere paşnicului şi catolicului trup nemişcat al bunicii, al cărei suflet desigur se urcase în împărăţia cerurilor. Fiindcă, deşi moarte şi închise, pleoapele bunicii întinse pe catafalc îi spuseră ceva, şi gura de asemenea, cu un uşor zâmbet stins, desigur, n-ar fi putut tăgădui, dar atât de mulţumită, de parcă s-ar fi molipsit de acea întruchipare a iubirii fraterne care erau Marisol şi Cristi însoţindu-l până sus ca s-o vadă, ai ajuns puţin cam târziu, ştrengarule, fiindcă uite, am murit, dar, în sfârşit, ajungi totuşi la timp pentru a-mi da o sărutare, vino, apropie-te, zăpăcit ce eşti, până când o să fii cu capul în nori şi n-o să bagi de seamă lucrurile cele

mai elementare ale vieţii, o să te omoare mămica şi tăticul din pricina fericirii care ţi se citeşte pe faţă văzându-mă moartă, dar ce altceva se putea aştepta de la tine, nepotul meu iubit, şi să nu crezi că eu, de aici, din poziţia asta care nu mai poate fi schimbată, o să te judec cumva, cel puţin trebuie să recunosc că o dată în viaţă ai băgat de seamă ceva, sau pe cineva, mai bine zis, fiindcă cu pe fata asta, pe doamna asta, mă rog, am găsit-o întotdeauna încântătoare, dar am uitat cum o cheamă, Natalia, bunico, n-ai adus-o ca s-o văd şi eu, tocmai azi, nu-i aşa, băiete? Cum de nu ţi-a dat prin cap o idee aşa de trăsnită...?

Era de-a dreptul impresionantă expresia de fericire de pe chipul lui Carlitos, încremenit lângă patul pe care stătea întinsă bunica şi necontenind s-o sărute, şi încă, la cererea ei, pe când părinţii lui nu ştiau ce atitudine să adopte, şi cu atât mai puţin rudele şi prietenii apropiaţi ce veniseră să-şi ia rămas-bun de la cucernica doamnă şi dădeau mai întâi cu ochii de Carlitos, care zâmbea cu gura până la urechi şi parcă stătea de vorbă cu ea, unii ar fi putut interpreta greşit acest lucru, Doamne fereşte, dar Dumnezeu nu i-a ferit de neplăceri, fiindcă iată, tocmai atunci treceau prin faţa răposatei nici mai mult, nici mai puţin decât don Fortunato Quiroga şi doctorii Alejandro Palacios şi Jacinto

Antunez, care socotiră de neconceput, desigur, numai cu privirea, prefăcuţi nenorociţi, laşi, ultragiaţi, ca licheaua asta să se dea şi acum în spectacol şi, cu cât stătea mai mult lângă patul unde era întinsă răposata, cu atât să pară, blestematul de el, mai fericit, uitaţi-vă la el, dacă nu credeţi, uitaţi-vă bine la el, lua-l-ar naiba... Şi pe deasupra încercând să-şi facă părtaşe surorile la neruşinarea lui, şi nici măcar n-au venit în haine de doliu, niciunul dintre ei, ce aşteaptă oare părinţii lui? Antonella şi Roberto nu văd nimic? De ce-i lasă pe mucoşii ăştia de copii să li se urce-n cap? El, mai ales, dă un exemplu prost, bineînţeles, că nu degeaba e cel mai mare, ascultaţi-mă pe mine, dar uitaţi-vă la el, asta-i culmea, la naiba, neisprăvitul ăsta parcă vine de la plajă, încălţat cu sandale albe, unde s-a mai văzut aşa ceva?, şi de unde-o fi venind cretinul ăsta care face pe sfântul...?

Don Fortunato Quiroga era cât pe-aci să-l ucidă cu privirea pe doctorul Alejandro Palacios, ce dobitoc, lua-l-ar naiba, ce tâmpit, oare chiar nu ştii, neisprăvit ce eşti, de unde vine cretinul ăsta fără pereche? Ori îţi baţi joc de mine, şi atunci îţi arăt eu ţie când ieşim în stradă, o să vezi tu pe dracu'... Dar Carlitos rămânea acolo netulburat, cu acelaşi zâmbet de fericire pe faţă, câtă pace se citeşte pe

chipul bunicii, care pe deasupra era atât de frumoasă şi liniştită, atât de paşnică, şi murise fără să sufere nici măcar o clipă, se urcase la ceruri complet străină de tot zbuciumul şi toate grijile noastre, şi ajunsese în lumea celor drepţi, şi uite razele astea de soare ce se strecoară chiar acum printre draperiile care n-au fost bine trase, destul cât să poată intra, uite, şi să sperie tristeţea studiată a priveghiului, macabra regizare a unei convenţii, şi pun pe fugă pentru câteva clipe lumina murdară a lumânărilor fumegânde şi se aşază pe faţa bunicii moarte, liniştită acum şi la adăpost de zbuciumul acestei lumi...

— Ar fi mai bine să mergi în dormitorul tău şi să te odihneşti puţin, îi spuseră părinţii lui de îndată ce ajunseră lângă el, la început sec şi rece, pe un ton grav şi tăios, părând foarte supăraţi, dar pe urmă, când îl sfătuiră ca pentru diseară şi mâine dimineaţă să te îmbraci cu ceva mai închis, găseşti tu în şifonier ceva mai potrivit, atât dona Antonella, cât şi doctorul Roberto primiră cu multă afecţiune sărutările lui şi chiar acceptară ca el să doarmă acasă, bineînţeles, şi-i spuseră că era oricând bine venit şi că bunica ta, fiule, şi-a dorit asta întotdeauna, mereu ne spunea că pe băiat trebuie să-l lăsăm să-şi trăiască tinereţea, erau prea multe mătănii în viaţa lui pentru un

tânăr normal, ascultaţi ce vă spune o bătrână evlavioasă ca mine... în sfârşit, că el, Carlitos Alegre, avea dreptul să rămână cel puţin o noapte în dormitorul în care dormise toată viaţa.

Drace! Cum se schimbă o încăpere, chiar dacă nimeni n-a mişcat o singură mobilă şi n-a luat de acolo decât şiragul de mătănii care rămăsese pe podea, desigur... Oricât de obişnuite ar fi, oricât de puţin cercetate şi cunoscute, lucrurile fac ce fac, iar Carlitos constata acest adevăr în tăcere, şi reuşesc întotdeauna să te impresioneze, chiar dacă le-ai părăsit cu câteva luni în urmă. Şi nu pentru că le-ar fi mutat din locul lor, ci, am putea spune, pentru că există un motiv mai profund, mai ales că murise în imediata apropiere o fiinţă deosebit de scumpă inimii lor. Pur şi simplu, lucrurile au felul lor foarte special de a pătrunde în sufletul nostru mai profund, mai trist şi mai duios decât înainte, decât atunci când trăiam în mijlocul lor. Lucrurile, cine-ar fi crezut?, parcă se topesc şi se contopesc cu moartea bunicii Isabel şi cu vizita lui, mai bine zis cu venirea lui ca s-o vadă pentru ultima oară, şi care e străbătută şi ea de fiorul morţii pe care o purtăm în suflet şi parcă ar creşte în noi cu fiecare zi ce trece, ca şi cum de fiecare dată ne-am apăra de ele cu o frică şi mai

mare decât în ajun. Aceste mobile din dormitorul meu, aceleaşi ca atunci când am plecat, sunt, dacă stau să mă gândesc, însăşi viaţa mea, viaţa mea şi mobilele mele la cei şaptesprezece ani ai mei, şi bunica e moartă, şi eu mă apăr cu mai puţin curaj decât înainte, ca şi cum de când am plecat cu Natalia, am început să fiu fericit şi sunt fericit cu ea, întreaga viaţă ar fi căpătat zbârcituri în ochii mei, chiar din vina lucrurilor care, atunci când le-am părăsit, erau obişnuite, dacă nu punem la socoteală mătăniile risipite pe jos, desigur, dar au devenit impresionante, ba chiar înfricoşătoare în anumite momente, ca acum, bunăoară. Ce îngrozitor, Natalia, iubita mea Natalia, frica pe care am simţit-o când am plecat cu tine, când am plecat de acasă şi de lângă Cristi şi Marisol, frica provocată de faptul că pierdusem toate acele lucruri, scumpa mea Natalia, nu ţi-am spus asta niciodată, de teamă să nu sune grosolan, şi-a pus pecetea pe tot ce se află în dormitorul meu, cu zbârciturile timpului care s-a scurs de atunci, pe când eu pornisem în galop pe drumul vieţii spre grădina noastră şi iubirea noastră... Şi în sfârşit, cum să nu, gemenii plini de aspiraţii se strecuraseră şi ei printre lucruri, ridicoli în agitaţia lor de fiinţe pieritoare sau ce ştiu eu...

Carlitos dădu fuga s-o sune pe Natalia, îi spuse cât de frumoasă era bunica, întinsă pe patul în care murise, îi spuse că avea să-şi petreacă noaptea la priveghi, că stătuse până atunci cu ea şi că nu se putuse desprinde mult timp de lângă patul ei de moarte, că se gândise la tot ce se întâmplase de la plecarea lui până azi şi că acum avea să profite de un mic răgaz ca *să* stea şi cu surorile lui, iar pe urmă o să coboare în cămară şi-o să caute ceva de băut în frigider, Coca-Cola de pildă, căci la ora aceea Victor şi Manuel şi ceilalţi servitori se adunau acolo şi, de când era el mic, se întindeau la vorbă. Iar mâine o să meargă la cimitir, da, la cimitirul Prezbitero Maestro, da, şi pe urmă, jur pe ce am mai sfânt, Natalia, mă întorc la „Grădina iubitei mele”. Ai auzit ce ţi-am spus? Nu-i aşa că mă crezi? Cum? Păi sigur. Cel puţin bunica Isabel e cu totul de partea noastră, ba chiar m-a întrebat acum câteva clipe dacă nu te-am adus şi pe tine... „E îngrozitor să ai şaptesprezece ani, dar ce bine ştie la vârsta asta să facă fericită o femeie de treizeci şi trei”, îşi spuse Natalia, încercând să-şi aducă aminte vorbele lui dulci despre pletele ei veşnic ondulate sub razele de lună... Nu, nu izbutea şi pace... Numai Carlitos ştia să vorbească aşa... Numai el... Numai... Atunci îşi încrucişa două degete şi se

duse să se ocupe de afaceri şi de formalităţi vamale.

La cimitir toată lumea îşi zugrăvise pe faţă o expresie de durere, de mare suferinţă, dar nimeni nu ştia ce să facă atunci când dădea peste cei care erau cu gândul la alte înmormântări, căci există tristeţi mai mari şi mai mici, fie-mi îngăduit s-o spun, nu vă fie cu supărare. O mulţime de cavouri şi lespezi de morminte, şi alei, care deveniseră strâmte pentru lumea îmbulzită acolo, doliul şi căldura umedă a verii alcătuiau atmosfera generală, foarte incomodă, neîndoielnic, şi bărbaţii îşi aranjau din când în când gulerul de la cămaşă, de parcă ar fi fost elastic, îşi vârau adânc degetul între guler şi gât, întorcând în acelaşi timp capul, în căutarea unei adieri, şi îndreptându-şi toată ura spre blestemata cravată neagră, oamenii ar trebui să moară numai iarna, zău aşa, câtă lipsă de consideraţie şi de bun-simţ, şi-ţi vine să te întrebi ce cauţi tu acolo şi de ce nu te afli la plajă, în faţa căsuţei de pe faleză.

Carlitos rămânea tot timpul alături de tatăl său, fiindcă astfel îi spuseseră mama şi surorile lui, şi se gândea la cât de mult detestase bunica Isabel ceremoniile solemne, cu formulele lor rigide, în pofida faptului că era o fiinţă atât de înrădăcinată în trecut, şi la felul în care credinţa ei foarte puternică fusese întotdeauna însoţită de o activitate

debordantă, de o necontenită serie de fapte bune şi de o energie îndreptată fără şovăire spre ajutorarea aproapelui. Bunica Isabel se ruga puţin, fiindcă latura ei forte era acţiunea, nu contemplaţia, şi nici milogeala şi milostenia, chiar dacă erau lăsate de la Dumnezeu, avea o tărie şi o hotărâre de nestrămutat, biata bunica, şi uneori spunea lucrurilor pe nume, fără să stea prea mult pe gânduri, atât de direct, încât acestea deveneau dure, sau în orice caz aşa păreau. De aceea, cu siguranţă, bunica Isabel şi-ar fi dorit orice altceva, numai înmormântarea asta nu, şi nu am nici cea mai mică îndoială, îşi spunea Carlitos, că s-ar fi înţeles mult mai bine cu zidarii care acum mânuiesc cu precizie mistriile, aştern cimentul fără să piardă niciun strop şi aşază lespedea cu o dibăcie măiastră, da, mult mai bine s-ar fi înţeles bunica Isabel cu oamenii ăştia decât cu preotul cu aere de episcop şi încotoşmănat de parcă n-ar fi vară, cu atâtea odăjdii încât seamănă cu un cardinal şi oficiază slujba înşirând cu nemiluita rugăciuni funebre, aş putea pune pariu că oricare dintre domnii ăştia care îşi tot vără degetul sub gulerul cămăşii şi urăsc cravatele, şi întreaga omenire împreună cu ele, i-ar da bucuros un şut în fund părintelui şi l-ar azvârli în groapă şi ar aşeza lespedea deasupra, sărmana bunica, dar în

sfârşit, totul s-a terminat, era şi timpul, bunico.

S-a terminat totul? Da de unde! Erau destui acolo pentru care de fapt spectacolul abia acum începea, cu îmbrăţişări şi bătăi pe umăr şi salutări cu pupături sau fără pupături, cu o formulă stereotipă ce abia putea fi auzită, dar care slujea la îndeplinirea unei datorii, şi acum puteau să bârfească şi să-şi scoată haina şi cravata, în sfârşit puteau trece la atac, ce ziceţi de popa ăsta nenorocit, ne-a băgat pe toţi într-o baie turcească, nu-i aşa?, uită-te la mine, om bătrân, sunt lac de sudoare, ori să adreseze familiei fraze meşteşugite şi condoleanţe din tot sufletul şi asigurări că împărtăşesc toată durerea, vreau să rămân cu voi ca să încerc să vă alin durerea, nici nu vă închipuiţi cât mă doare sufletul şi puteţi fi sigur de prietenia mea, ce femeie extraordinară, ce doamnă a fost mama dumitale, don Roberto, domnule doctor, respectele mele, rămân la dispoziţia dumitale pentru tot ce ai nevoie, Dumnezeu s-o odihnească pe mama dumitale, puţine femei au fost ca ea, domnule doctor Alegre... Carlitos trăgea cu urechea, adulmeca totul ca un ogar şi îşi rotea ochii iscoditori în toate părţile, ba chiar era gata să scoată şi el un lătrat, fiindcă oare s-a terminat totul?, cine-a spus o asemenea prostie?, vreau să-l văd şi eu.

Pentru că mai degrabă totul abia începea. Şi bineînţeles că erau şi ei, iar Carlitos Alegre era gata să-i muşte, dar acum cel mai urgent lucru era să-l scoată pe tatăl lui din gulerul care-l strângea îngrozitor, fiindcă destule pătimea bietul de el că-i murise mama şi era încorsetat în costumul negru şi cu cravata scrobită. Gemenii Cespedes, hotărât lucru, îşi prezentau condo-leanţele exact la fel cum vorbeau la telefon cu Steaua Firmamentului Velez Sarsfield, bunăoară. Se atârnau cu disperare socială de receptorul negru fixat în perete, care nu o dată se desprinsese, lăsând în loc o gaură de ghips şi chirpici pe coridorul luminat de un bec de patruzeci de waţi, iar acum, desigur, nimeni nu putea să-i dezlipească de tatăl lui până când nu-i prezenta el, căci pentru asta veniseră indivizii ăştia, Arturo şi Raul, îşi notaseră în agenda-cal-cul-program de viaţă, înmormântările sunt locul ideal pentru a stabili relaţii publice, pentru a te face cunoscut, şi ei în fiecare dimineaţă, acum, că în sfârşit intraseră la universitate şi aveau timp, de cum se deşteptau, înghiţeau întreaga rubrică de „Anunţuri mortuare” din ziarul *Comerţul,* ca să vadă cine nu ia micul dejun la Lima în acea dimineaţă şi pe urmă să dea fuga să se agaţe de un doctor numit Roberto Alegre, de pildă, şi să nu se mai

dezlipească pe urmă în calitate de prieteni ai fiului său, prieteni la cataramă, don Roberto, am intrat la universitate împreună, şi tot la dermatologie, şi după luni întregi în care ne-am închis în casă să învăţăm, şi cât ne-am chinuit numai noi ştim, şi patria... în sfârşit, vă închipuiţi ce le-a turuit gura, dar la fel de adevărat e că de la ipochimenii ăştia inefabili te poţi aştepta la orice: în acelaşi timp ţineau să atragă atenţia asupra distanţei critice şi morale care-i despărţea de Carlitos, dat fiind că se afla acolo şi don Luciano Quiroga, aşa încât până la urmă nu ştiau prea bine de ce parte a terenului aveau să joace, nici cu ce înaintaş, nici măcar în care echipă, dar, mă rog, trebuiau să alerge şi să păstreze mingea şi să atace şi, deşi jocul lor a fost murdar, gemenii se aflau, cel puţin deocamdată, pe terenul unde se cuvenea să fie, în dimineaţa aceea.

— Totul e adevărat, tată, interveni în favoarea lor Carlitos, prezentându-i cu numele mic şi cele două nume de familie, înainte ca gemenii să-l tragă în jos şi să-l doboare pe tatăl său, de care se agăţaseră ca de telefon.

— Aha, băieţii din strada Amargura...

— Da, domnule, în zona aia, da, în Lima istorică, a cuceritorului de inimi Pizarro...

Gemenii, sărmanii gemeni, poate că nu-şi dăduseră prea

mult în petic, dacă ţinem seama de socotelile pe care şi le făcuseră înainte de a debuta în activitatea lor de participanţi la înmormântări asistând nici mai mult, nici mai puţin decât la funeraliile bunicii ibovnicului Nataliei de Larrea, un mare risc, bineînţeles, dar un risc bine calculat, foarte bine studiat şi întors pe toate feţele în conversaţiile lor, şansa de a-şi face debutul în domeniul ăsta atât de important pentru ascensiunea lor socială pe care îl constituiau înmormântările, eu aşa cred, Arturo, sunt cu totul de acord, Raul, fiindcă, uite, da, te ascult, acolo durerea tuturor o să fie foarte mare, fiindcă nu uita că sunt oameni foarte credincioşi şi îşi cultivă morţii, parcă aşa se spune, Arturo, nu crezi?, ce mă-ntrebi pe mine, neghiobule, iar dona Isabel a fost o femeie evlavioasă în spiritul lui Pius al XII-lea, o femeie pioasă, dacă pot spune aşa. Dar, în sfârşit, dacă pe tine te doare sufletul, ori măseaua, ceea ce este totuna pentru ce vreau eu să-ţi spun, nimeni n-o să te socotească un impostor, şi o să vezi cum don Roberto Alegre o să primească îmbrăţişările noastre de condoleanţe mai mult pentru că suntem prietenii ibovnicului donei Natalia de Larrea şi mai puţin pentru că am avea cu adevărat de-a face sau nu cu înmormântarea asta, şi pe urmă, nu trebuie să uiţi, va

avea loc cu siguranţă o reuniune în cerc restrâns în casa îndoliată, la care vor rămâne oameni ca don Luciano Quiroga, îţi dai seama?, sigur că-mi dau seama, Raul, dar cum rămâne cu prietenia dintre noi şi Carlitos?, păi tocmai despre asta e vorba, Arturo, o să marcăm, chiar acolo, la el acasă, distanta care ne desparte de el, şi pentru asta trebuie să lucrăm cu mare fineţe, sigur că da, fiindcă la urma urmei ce vină avem noi pentru lipsa de moralitate a acestui destrăbălat, şi de altfel el este doar *fostul* nostru prieten cu care am învăţat împreună pentru admiterea la universitate, nimic mai mult decât *fostul* nostru prieten, ori nu înţelegi atâta lucru, ce naiba?

— Circulaţi, circulaţi, spuse cineva din coada aceea neagră, vrem şi noi să transmitem condoleanţe. Fiindcă gemenii puseseră stăpânire pe situaţie şi se pregăteau acum să scoată o carte de vizită.

— Durerea nu e la fel pentru toţi, şi nici căldura, spuse beţivanul Elias, care-şi ratase un mare viitor de medic, umblând din crâşmă-n crtşmă, bietul om, fiindcă de fapt avea un suflet bun, chiar foarte bun. Nu, domnilor, nu sunt la fel pentru toţi, durerea şi căldura, aşa că avansaţi, vă rog, că ne e sete...

Carlitos nu-şi putu stăpâni un hohot de râs când

gemenii, care purtau ochelari de soare pentru a-şi ascunde lacrimile, da, frăţioare, erau hotărâţi să ia foarte în serios durerea lui Carlitos şi să-i împărtăşească suferinţa şi să-l însoţească până la moarte, ei, mă rog, nici chiar aşa, desigur, nu până la moarte, dar măcar astăzi, şi am putea spune că... Fiindcă doamna Isabel Santolaya, văduva domnului Alegre, bunica ta din partea tatii, Carlitos, cu siguranţă că... cu siguranţă că... cu siguranţă că a suferit cumplit această doamnă a milosteniei şi a credinţei...

— Drept să vă spun, le-o trânti Carlitos, *şi* nu se va şti niciodată dacă asta a fost o simplă scăpare ori singurul mod pe care l-a găsit ca să le astupe gura acestor dobitoci şi să se descotorosească de ei, drept să vă spun, nu ştiţi ce bucuros sunt că bunica a fost înmormântată şi că astăzi nu se mai îmbulzeşte lumea s-o vadă în coşciug, fiindcă detesta înmormântările şi cimitirele...

Carlitos se întoarse împreună cu tatăl său acasă, pe bulevardul Javier Prado. Erau singuri şi au apucat să-şi spună câteva lucruri, cu o afecţiune şi un respect deosebite, dar drumul de întoarcere a fost marcat înainte de toate de o tăcere profundă, pe care don Roberto n-a întrerupt-o decât când au ajuns în faţa porţii pe unde intrau automobilele. El preferase ca nici mama lui Carlitos,

nici surorile lui să nu meargă la cimitir, între alte motive fiindcă la Lima e ceva cu totul excepţional ca femeile să asiste la funeralii, chiar dacă răposata era o femeie, cum se petrecuse atunci. Dar, în sfârşit, tatăl lui voia să-i spună în primul rând că, dacă dorea, putea să rămână acasă şi să petreacă astfel câteva ore cu mama şi surorile lui şi rudele şi câţiva prieteni buni. Şi o să vezi pe urmă singur ce faci, Carlitos, dar nu pot să-ţi ascund, tocmai pentru că eşti fiul meu, că am recurs la toţi avocaţii şi la toate legile care există în ţara asta ca să pun capăt unei legături pe care o socotesc nefastă pentru tine.

— Şi cu asta am încheiat discuţia, băiete.

— Sigur, tată...

Don Roberto condusese foarte încet, de parcă ar fi vrut să prelungească drumul de înapoiere numai şi numai pentru a-i spune lucrurile pe care Carlitos le ascultase până atunci. Iar acum bunica Isabel, mama lui, nu era acasă, şi el îşi dădea seama de asta pentru prima oară, îşi dădea seama de golul ăsta şi de faptul că se întorsese atât de încet pentru a se îndepărta cât mai încet cu putinţă de mama lui, rămasă pentru totdeauna în cimitir. Dar, în sfârşit, trebuia să intre în casă pentru prima dată fără bunica, căci totul se sfârşise şi acum avea să facă repede

un duş, să-şi pună haine uşoare şi curate şi să bea un păhărel, atâta lucru merita şi el... Dar nu se terminase totul şi nici nu avea să se termine vreodată, după cât se pare, fiindcă primul lucru pe care l-au văzut doctorul Roberto Alegre şi fiul său Carlitos când au intrat în casă au fost Cristi şi Marisol, stând de vorbă cu gemenii Cespedes, care, bineînţeles, erau prieteni la cataramă cu fratele lor, chiar dermatologic vorbind, Marisolcita, încât nici măcar în salonul acela nu-şi scoseseră ochelarii de soare, ca nu cumva să se vadă că nu au lacrimi în ochi, cum ar fi fost firesc...

Ipochimenii veniseră în coupă-ul lor, valeţii îi recunoscuseră, ipochimenii spuseră că intraseră la universitate împreună cu Carlitos, valeţii spuseră că nu aveau cum să ştie că domnişorul Carlitos intrase la universitate, se arătară foarte bucuroşi, ipochimenii profitară de acel moment prielnic pentru a intra şi a se prezenta tot mai amănunţit, şi pe urmă, printr-un soi de selecţie naturală a speciilor, ajunseră pe sofaua unde Marisolcita şi Cristinita nu ştiau cum să scape de perechea aceea atât de incredibilă şi linguşitoare, care, slavă Domnului, se ridică de pe sofa ca la comandă şi dădu fuga să-şi exprime condoleanţele de cum îşi făcu apariţia

Carlitos în salon, dar socotelile inefabililor gemeni se dovediră greşite, drept care fură nevoiţi să se aşeze iarăşi, fiindcă, văzându-i, îndureratul lor prieten ieşi ca din puşcă, nu doar în goană, ci într-adevăr că din puşcă, pentru a o suna pe Natalia şi a-i povesti noutăţile care se iviseră pe front...

Hotărât lucru, gemenii Cospedes Salinas intraseră în casa aceea fiindcă nimeni nu-i dăduse afară în şuturi, intraseră aplicând teoria lor despre durerile de măsele sau despre pierderea unei fiinţe dragi, cine se întreabă ce cauţi acolo când e atât de îndurerat, frate?, dar, pe lângă asta, succesul obţinut şi integrarea în acest grup select de rude şi prieteni covârşiţi de mâhnire, Arturo, un grup select, desigur, Raul, înainte de toate, ce bine le-a prins şi i-a făcut pe indivizii ăia să mai crească puţin în ochii lor cu ochelari negri, cu alte cuvinte era culmea, atinseseră şi ei o culme, în sfârşit. Carlitos se duse glonţ la telefon, nu doar în fugă, fiindcă ce-i văzuseră ochii era cu adevărat de necrezut, era ceva cu totul deosebit, dragă Natalia...

— Şi aş putea spune, scumpa mea, că se profilează un nou Waterloo la orizont...

— Nu înţeleg nimic din ce-mi spui, iubitul meu...

— Molina e acolo?

— Da, cred că da. Fiindcă nu ştiu ce-ai făcut tu cât am fost eu în Europa, dar văd că acum s-a mutat aici în grădină, cu Daimler cu tot.

— Povesteşte-i lui Molina ce ţi-am spus adineaori, şi cu siguranţă o să-l faci fericit şi el o să-ţi explice totul de-a fir-a-păr. Molina îi urăşte pe gemeni, Natalia. Şi viceversa. E foarte amuzant. Deoarece chiar în clipa asta gemenii s-au aşezat pe sofaua din salon cu surorile mele şi poartă nişte imitaţii de ochelari de soare Ray-Ban pentru plâns, pentru orice eventualitate...

— Şi tu?

— Rămân la masă cu mama şi surorile mele, dar pe urmă, pe la cinci, sunt acolo. OK?

— Bineînţeles, dragostea mea.

Între timp, în salon, Cristinita, care niciodată nu-şi pusese lacăt la gură, îi spuse Marisolcitei, care era la fel de slobodă la gură ca sora ei, că era sătulă până peste cap de ochelarii ăia negri, iar aceasta îi răspunse: Mie-mi spui? Mi s-a făcut greaţă de ei.

Aşa se face că, parcă împinşi de un resort, gemenii se ridicară deodată de pe sofa, pe picior de plecare, fiindcă desigur, şi cât optimism afişau ipochimenii ăştia! sosise momentul să se alăture, în calitate de membri ai acelui,

cum să-i spună, care era totul şi era nimic, pentru că aşa e viaţa, cel puţin deocamdată, ai acelui grup select de oameni decenţi şi multimilionari şi cu relaţii pentru care am venit aici, da, domnule, fiindcă n-am venit degeaba, nu-i aşa? în sfârşit, în grupul ăsta select nu serveau nici măcar cafea, şi nimeni nu începuse să vorbească despre politică sau despre noutăţile zilei, dar ei se alăturaseră totuşi grupului cu un pahar de whisky în mână, pe care încercau să-l ţină cu eleganţă, afectând un interes general pentru starea naţiunii, ba chiar un anumit patriotism în limitele bunei-cuviinţe, nu este aşa? Şi, bineînţeles, nimeni nu-i scotea afară în şuturi, iar ei rămâneau acolo, amestecaţi în grupul acela de elită, ceea ce-i făcea să moară de plăcere, nu altceva, până când, deodată, apăru Carlitos care le căuta pe surorile lui, şi, nespus de încântat, le spuse că tocmai vorbise cu Natalia şi că o să vin zilele astea cu Molina, şoferul unui Daimler cu salonaş pe roţi în partea din spate, ha, ha, ha, să vă duc la „Grădina iubitei mele”, aşa se numeşte locul unde stau acum cu Natalia, care s-ar bucura mult să vă cunoască...

— N-aş fi crezut niciodată că poţi fi atât de zăpăcit, Carlitos, îi spuse Marisol, văzând cum micul grup select se dezintegrează cât ai zice peşte la auzul acelor cuvinte şi

că don Fortu-nato Quiroga de los Heros se declara depăşit de evenimente şi părea că vrea să-şi ia tălpăşiţa, sau cam aşa ceva, pe când dona Antonella şi don Roberto, soţul ei, îi mulţumeau lui Dumnezeu că, în sfârşit, totul se terminase, sărmana bunică Isabel, ea, care ura atât de tare protocolul şi ceremoniile, în sfârşit au plecat cu toţii, şi tocmai atunci gemenii, care nici măcar nu erau socotiţi *toţi* ori băgaţi în seamă în această calitate, se cufundară cu tot sufletul într-o comunicare foarte strânsă cu mobilele şi tablourile, ba chiar cu întreaga casă, şi cum nimeni nu i-a dat afară şi nici nu dădea semne că ar avea de gând s-o facă, se hotărâră să traverseze holul îndreptându-se spre ieşire cu senzaţia că repurtaseră o mare izbândă şi că ideea cu ochelarii negri fusese cum nu se poate mai potrivită, ba chiar îşi luară bun-rămas de la pereţi cu convingerea deplină că fuseseră la înălţime, am spus exact ce se cuvenea sa spunem, cred că nimeni n-o să uite, ne-am prezentat bine, Arturo, în sfârşit, eu n-aş spune chiar aşa, mai curând aş spune că o să-şi aducă aminte de noi, măcar atât, asta fără îndoială, dar ai grijă că trece don Antonio Santolaya şi nu trebuie să vadă că ne urcăm în coupe-ul verde din ’46, cum?, vreau să spun că nu trebuie să-şi dea seama că Ford-ul ăsta rablagit e al

nostru, aşteaptă să plece, aşteaptă puţin, ce naiba...

Carlitos se întoarse la cinci fix şi Natalia îi ascunse, pur şi simplu, că Fortunato Quiroga fusese acolo cu puţin timp în urmă şi se prezentase în faţa ei drept glasul raţiunii şi făcând paradă de o generozitate fără margini. Fiindcă don Fortunato Quiroga de los Heros nu mai putea să-i ascundă iubirea lui, nu am nimic cu băiatul ăsta, Natalia, un cavaler ştie să uite, ba chiar mai mult, iartă, dar tu, draga mea, trebuie să-ţi vii în fire, tu trebuie să renunţi la giugiulelile astea copilăreşti, iar eu să renunţ la burlăcia mea şi să ne unim vieţile, frumoasa mea, ba chiar veniturile, ca să nu par deplasat vorbindu-ţi de averile noastre, deşi acestea sunt cu adevărat regeşti, şi să ne unim de asemenea regeştile noastre nume, mă înţelegi, *baby*? Fiindcă ia aminte ce-ţi spun, eu voi fi în curând preşedintele acestei ţări şi, chiar dacă eşti divorţată, ceea ce constituie un mic inconvenient, desigur, ăsta e un fleac pentru tine şi pentru mine, *baby,* pentru că numele meu, ambiţiile mele legitime şi destinul meu îndreptăţesc...

— Păi ai uitat, Fortunato, că Manuel Prado a fost ales abia de un an şi ceva...

— „Locotenentul seducător”? Filfizonul ăsta nu stă mai mult de un an de-aici încolo în palatul guvernamental,

baby... Mă serveşti cu un whisky, te rog?

— Fortunato, dragul meu, ascultă-mă cu atenţie. Eu pe tine nu te servesc cu whisky şi nici cu altceva.

— Poţi să-mi spui şi mie de ce?

— Fiindcă în oraşul ăsta o târfă fericită nu serveşte absolut la nimic. Şi să nu-mi spui că nu ştii!

— Eşti o târ...

— Chiar aşa, Fortunato. Hai. Cel puţin ai curajul s-o spui, măcar o dată în viaţa ta de două parale...

Pacco di merda, spunea Luigi, la cinci după-amiază fix, pe când Mercedes-ul lui don Fortunato Quiroga părăsea grădina mergând cu patru mii de kilometri pe oră, derapând în curbă, cum era de aşteptat, şi, pe sens contrar, un vechi taxi de piaţă fusese nevoit să se ascundă în tufişuri, nu altceva, pentru ca bolidul ăla turbat să nu mă lase fără pâine turtindu-mi rabla asta, domnişorule, ce bezmetic, să iasă de pe aleea conacului cu viteza asta...

— Grădină, domnule. E doar o grădină, îi explica taximetristului Carlitos, căutând zâmbitor şi încrezător monedele pe care niciodată nu le avusese în buzunare.

Natalia îl auzi venind pe Carlitos, se uită la ceas şi văzu că era ora cinci fix, apoi dădu fuga pentru a-l primi *ca* pe iubitul risipitor, fiindcă fiul ar fi însemnat un incest,

bineînţeles, deşi s-ar fi spus că şi în caz de incest l-ar fi aşteptat, atât de mare fusese teama că totul şi toţi cei de acasă l-ar fi putut opri, cu toate că, pe lângă faptul că fusese punctual ca întotdeauna, iubitul ei de şaptesprezece ani insuportabili se ţinuse de cuvânt şi o sunase chiar de două ori, ca să-i trimită ceea ce el numea *comunicate de campanie,* probabil din pricina înfruntării interne, intense şi chiar dureroase pe care o avusese cu ambianţa familială, unită de doliu, dar care îl primise cu atâta căldură, totuşi, în pofida tuturor calculelor şi aşteptărilor lui.

Dar Carlitos se întorsese, şi nu numai că m-am contopit ca într-o *cuminecare* până şi cu mobilele din dormitorul meu, Natalia, când m-am dus să mă îmbrac în haine de doliu, după ce trecusem mai întâi prin camera unde se făcea priveghiul, iar bunica era atât de mulţumită că murise, atât de zâmbitoare şi parcă ne privea pe toţi de acolo din cer, unde ajunsese, fără nicio îndoială, şi pe deasupra stătuse de vorbă cu ea pe îndelete, aşa cum stătuse de vorbă cu Dumnezeu, îţi aduci aminte?, când bărbaţii ăia înnebuniţi l-au lovit cu parul în cap, sau ceva de genul ăsta, şi, după ce am trecut mai întâi pe la spitalul anglo-american, mi-am făcut intrarea în iatacul tău cu pat

dublu, fie-mi cu iertare, şi am cunoscut acele clipe, cum să le spun, de transă erotică, împletite cu visări cereşti şi calmante care le înlesneau, îmi închipui, deopotrivă cu credinţa mea în Dumnezeu şi în dragostea noastră şi în bunătatea şi sprijinul Său, ori mai bine să-i spunem solidaritate, cel puţin...

— Dar, scumpul meu, cu cine ai stat de vorbă în taxi, de parcă stăteai de vorbă cu Dumnezeu? îmi aduc aminte perfect şi mi-a plăcut foarte mult. Cu cine, Carlitos?

— Cu bunica Isabel, care, dacă vrei să ştii, începuse să stea de vorbă cu mine încă de la priveghi şi a continuat s-o facă acum, în taxiul cu care am venit. Şi ia aminte că, deşi era foarte evlavioasă, împărtăşea părerile lui Dumnezeu despre legătura noastră şi despre sex şi despre tot. Despre tot, scumpa mea, fiindcă eu i-am pus o mulţime de întrebări şi răspunsurile ei erau la fel cu acelea ale lui Dumnezeu, atunci când mi-a apărut în vis. Şi erau atât de perfect aceleaşi, scumpa mea, încât parcă mi-ar fi muiat din nou oasele în bătaie bărbaţii aceia şi aş fi ieşit din spital îndopat cu calmante şi aş fi trecut împreună cu tine într-un iatac... Ceva foarte ciudat, desigur, fiindcă m-am întins la vorbă cu bunica ceasuri şi zile şi săptămâni, şi totuşi singurul lucru de care-mi era teamă, pentru că ar fi

putut să mă împiedice să fiu punctual şi să nu ajung la cinci fix sau cu o întârziere de câteva minute, era starea jalnică a automobilului cu care am venit, sau n-ai văzut rabla de taxi din care am coborât şi cât de rablagit era şi şoferul care m-a adus, atât de bătrâni amândoi, încât a crezut că un Mercedes care ieşea cu viteză normală din grădină avea o viteză supersonică...?

Şi pe când Carlitos îşi continua discursul fermecător, Natalia îşi spunea că ar trebui să fie nebună să prefere preşedinţia republicii, cu babalâcul Quiroga pe deasupra, unei singure clipe, numai una, cu un nebun atât de încântător şi drag precum Carlitos Alegre, care, în afară de asta, mi-a făgăduit că se întoarce la cinci, niciun minut mai târziu, şi la cinci fix a sosit cu automobilul cel mai vechi din Lima, neînchipuit de punctual şi fericit fiindcă tocmai luase ce-i mai bun dintr-o înmormântare: stătuse de vorbă cu iubita lui bunică răposată.

Gemenii Raul şi Arturo Cespedes Salinas, trebuie să recunoaştem, au acţionat cu mare curaj şi dibăcie, şi totodată cu deplină solidaritate, când, potrivit unor vechi practici studenţeşti, în prima zi de cursuri la Facultatea de Medicină San Fernando, îşi făcu apariţia un grup de studenţi din anii mai mari, cu cremă de ghete şi foarfece în

mână, pentru a-i mânji după pofta inimii şi a-i tunde la zero, pe ei doi şi pe Carlitos. Şi pentru a-i călca în picioare şi, tot ce se poate, pentru a se pişa pe ei, înainte de a-i purta o zi întreagă prin cârciumile din Lima, silindu-i să-i servească şi să le plătească lor chiolhanul. Urma să fie o zi de sclavie, de porunci absurde şi criminale, de îmbrânceli, scatoalce, scuipături şi cine ştie câte alte blestemăţii, pe măsură ce consumul de alcool creştea, iar dorinţa de răzbunare pentru umilinţele pe care le suferiseră pe propria lor piele când intraseră la universitate şi se treziseră boboci lipsiţi de apărare îi transforma în adevărate hiene, pornite cu furie josnică şi plăcere mitocănească să îndeplinească acel ritual iniţiatic universitar.

— Tu stai în spatele nostru şi să nu-ţi treacă prin cap să te arăţi, îi spuse Arturo lui Carlitos.

— Nici nasul măcar să nu-l scoţi, Carlitos, întări sfatul Raul.

— Dar ei sunt vreo zece...

— Sunt doisprezece în cap, Carlitos.

— Atunci aveţi nevoie de ajutorul meu.

— N-avem nevoie de altceva decât să faci întocmai ce ţi-am spus şi să nu te abaţi o singură clipă de la sfaturile

noastre.

— Şi să rămâi aici, în spate. Da stai oleacă, omule, nu te mai tot mişca, ce naiba!

— Nu ştiu... Cred că ar trebui să particip şi eu după puterile mele, chiar dacă...

Carlitos nu terminase ce avea de spus, nici nu apucase să se pitească în spatele gemenilor, când văzu cum doi dintre cei doisprezece adversari se târau pe brânci cu capul spart. Şi spart bine, după cât se pare, fiindcă cei zece rămaşi în picioare şi care cu atâta îngâmfare şi înverşunare se proţăpiseră în faţa gemenilor şi a lui, batjocoritori şi ameninţători, dintr-odată parcă nu mai ştiau ce să facă, nici la ce se puteau aştepta să se întâmple în acea curte interioară a şcolii unde se aflau, plină ochi de studenţii care se foiau pregătindu-se să se prăpădească de râs în calitate de martori ai ritualului.

— Mai vreţi un pietroi? îi întrebă Arturo.

— Mai vreţi o buşeală? vru să afle Raul. Şi cum ceilalţi nu răspunseră nici da, nici nu, ci mai degrabă stăteau mai departe pe loc, destul de puşi pe harţă, totuşi ceva neobişnuit se petrecu, deoarece ca prin farmec încă unul dintre mardeiaşi căzu la pământ, izbit zdravăn, şi chiar se rostogoli într-o parte, ducându-şi mâna la frunte.

Acum erau nouă cei rămaşi în picioare, dar cu rândurile strânse şi încă puşi pe harţă. Iar gemenii nici nu se clinteau, doar se uitau ţintă la ei, bine înfipţi pe picioare ca nişte zdrahoni ce erau şi hotărâţi să nu se dea bătuţi, când al patrulea membru al grupului primi o lovitură zdravănă la moacă şi, buf! se rostogoli şi el la pământ şi rămase lat.

— Eu unul n-am mai văzut aşa ceva. Parcă-i bowling, spuse Carlitos, îţindu-se de după gemeni, în ciuda sfaturilor primite.

Până când din grupul celor opt se trezi cu un pietroi care-l nimeri în coşul pieptului şi-l făcu să se ascundă din nou în spatele gemenilor, abia putând să respire, dar nu era nimic grav, din fericire, chiar dacă din pricina asta ratărăspunsul necruţător al neclintiţilor gemeni, destul de stăpâni pe situaţie, cu condiţia ca neisprăvitul de Carlitos să nu mai scoată naibii capul de după parapetul făcut de trupurile lor. Patru izbituri cumplite, care numai Dumnezeu ştie de unde veneau şi cum reuşeau să-şi nimerească atât de bine ţinta, în acea curte interioară a Universităţii, decimară pur şi simplu grupul înarmat cu foarfece şi cremă de ghete, din care rămăseseră numai trei acum, fiindcă se găsise printre ei şi un dezertor. Şi atunci veteranii şi bobocii au rămas câte trei de fiecare parte şi, în aceste

condiţii, ideea unei lungi hoinăreli bahice, cu ageamii văcsuiţi şi tunşi chilug, plimbaţi pe străzile şi prin cârciumile Limei, a fost complet înlăturată, de comun acord, şi acum nu mai putea să aibă loc decât o încăierare de la egal la egal, deşi nu tocmai aşa, ce-i drept, deoarece Carlitos nu-şi mai făcuse apariţia din pricina dificultăţilor respiratorii care-l siliseră să rămână încovrigat de durere în spatele gemenilor.

— Cerem un răgaz pentru a-l duce pe prietenul nostru până la banca de colo, ca să facă nişte exerciţii de inspiraţie-expiraţie, le spuse atunci Arturo celor trei adversari.

Dar aceştia se priviră unii pe alţii şi răspunseră că nu, dând din cap, de proşti ce erau, fără îndoială, fiindcă o nouă lovitură căzu ca trăsnetul dintr-un punct secret şi foarte bine ales de deasupra curţii interioare, şi grupul advers rămase definitiv cu un văcsuitor-frizer mai puţin, iar acesta se zvârcolea acum la pământ, ca un retevei de cauciuc, nu de lemn.

Şi era gata să se declanşeze primul asalt al meciului de box la opt pumni, care, bineînţeles, nu avea niciun arbitru şi nu urma să aibă niciun fel de reguli sau mănuşi, nici atacuri succesive şi nimic de genul ăsta, în afară de

infirmerie, desigur, fiind vorba de o facultate de medicină, când un pietroi pe cât de furibund, pe atât de neaşteptat izbi cu exactitate ştiinţifică întregul sistem respirator, s-ar spune, pesemne la fel cu acela care-l făcuse să se încovoaie pe recuperatul şi gata să scoată capul din ascunzătoare Carlitos, care acum îi ruga el pe gemeni, ca să vezi, să stea în spatele lui, fiindcă, ce-i drept, habar n-am dacă cel ce m-a doborât mai devreme a azvârlit din nou cu acelaşi pietroi, singurul care se folosise de fapt în curtea interioară a facultăţii în dimineaţa aia, dar ştiu că mi-a sărit muştarul şi simt o poftă nebună să mă bat cu el, deşi de data asta în trântă dreaptă, da, cu tine, cu cine altcineva, nemernicule, nu face pe niznaiul, bagă-ţi vacsul în fund şi nu te mai ascunde, ridică-te odată să te văd şi eu, haide. Partea proastă e că în celălalt grup, care, decimat şi complet descurajat, se retrăgea încet şi clătinându-se spre infirmerie, se pare că nimeni nu mai era în stare să facă nimic care ar fi semănat cu o trântă dreaptă între voinici, nici vorbă nu putea fi de aşa ceva, cu atât mai puţin cu cât eu văd trei indivizi în faţa mea şi, din doisprezece câţi am fost, am rămas singur, motiv pentru care, mai bine... Şi prăpăditul ăla care mai rămăsese teafăr ridică mai întâi mâinile, apoi le arătă că în mâini nu

mai avea nici vlagă, nici poftă de bătaie, ci numai spaimă, cât despre vacs şi foarfece nici nu-şi mai aducea aminte, ba chiar ridicase o batistă albă, desigur, dar ce batistă putea să aibă, că albă nici nu puteai să-i ceri, cu viaţa lui jegoasă, unui gunoi ca el.

Cuprinşi de milă, gemenii acceptară strângerea de mână în semn de pace pe care le-a propus-o fostul lor duşman, şi până la urmă însuşi Carlitos le spuse că era dispus şi el să-i seringă mâna, dar numai cu condiţia să juri pe ce ai mai sfânt că nu tu ai azvârlit mişeleşte pietroiul ăsta, ci ticălosul ăla care zace acolo.

— Sigur, el a fost.

— Bine. Pe mine mă cheamă Carlos Alegre, încântat de cunoştinţă. Şi acum ajută-ţi prietenul să inspire şi să expire încet şi profund, că am trecut şi eu prin asta sau prin ceva asemănător.

Gemenii, Carlitos şi vreo patru prăştiaşi din Cuzco care nu-şi greşeau niciodată ţinta şi care fuseseră plasaţi strategic în galeria dreptunghiulară de la primul etaj al curţii interioare, fiecare în câte un colţ şi sincronizaţi cum nu se poate mai bine, doar din priviri, printr-un fluierat sau doar făcându-şi cu ochiul, şi deosebit de folositori în asemenea ocazii, se duseră să-şi sărbătorească biruinţa cu

câteva halbe de bere la D’Onofrio, pe bulevardul Grau, un amestec (ciudat şi foarte caracteristic pentru Lima) de cofetărie fină, unde se servea mai ales îngheţată, de bar cu băuturi acceptabile sau foarte proaste, după cum se aproviziona cu produse de import sau naţionale, de patiserie plină de muşte care se aşezau mai ales pe turta dulce care-mi plăcea mie, de ţi se făcea greaţă, nu altceva, de bombonerie selectă dar cu vânzare slabă, de ceainărie unde-şi dădeau întâlnire câteva cucoane ofilite sau scăpătate şi, în sfârşit, de bodegă prăpădită, fiecare dintre ele în funcţie de ora la care ajungeai acolo. Spaţiosul local îşi deschidea larg uşile, curat, frumos, dimineaţa, pentru ca mai apoi, pe măsură ce trecea timpul, să abdice treptat de la calitatea de local pentru clienţi de toate felurile şi să se transforme într-un zgomotos loc de întâlnire pentru artişti netalentaţi şi boemi cu accese de tuse, pentru fripturişti cheflii şi chitareşti creoli şi cântăreţi de mâna a doua, iar pe urmă, când se făcea noapte şi pe jos se aşternea un strat de rumeguş, se preschimba în loc de aterizare pentru băieţii de bani gata puşi pe chef care se duceau ori veneau de la bordelurile din cartierul La Victoria, pentru câte un Colofon beat mort în floarea vârstei, pentru poliţişti şi hoţi

deopotrivă, prieteni la cataramă de altminteri, iar la aceştia se adăugau petrecăreţii care o făcuseră lată şi veneau să se dreagă. Era un local pentru toate gusturile acest D'Onofrio de pe bulevardul Grau, şi bineînţeles că avusese şi el o *belle epoque a* lui, săptămâna când fusese inaugurat, uf, câţi ani or fi de-atunci, cine să-şi mai amintească...

— Dar zdrahonii ăştia, pe lângă faptul că sunt prăştiaşi din Cuzco, cu ce altceva se mai ocupă? îi întrebă Carlitos pe gemeni, profitând de prilejul că cei patru se duseseră toţi odată la toaletă să se uşureze, dat fiind că niciun peruan nu merge singur la toaletă.

— Chefuiesc când ies biruitori, ca acum, ori dacă nu, se dau la fund când pierd, cel puţin aşa-mi închipui.

— Şi voi de unde i-aţi luat?

— Ne-au fost recomandaţi.

— Şi mie de ce nu mi-aţi spus nimic?

— Ai fi aprobat metodele noastre?

— Păi sigur, erau doisprezece contra trei...

— Şi ar fi putut fi la fel de bine douăzeci. Pe la nouă seara, Carlitos nu mai ştia nici dacă voia să meargă la toaletă sau nu. Cât despre prietenii din Cuzco, înhăţară banii, se duseră la toaletă şi se uşurară pentru un an

întreg, judecând după faptul că au stat acolo o veşnicie, îşi luară bun-rămas cu îmbrăţişări lungi, caracteristice pentru zona andină, şi se retraseră în junglă, mai mult ca sigur, fiindcă printre băştinaşi ritualul se săvârşeşte cu săgeţi şi suliţe otrăvite şi cu o precizie de ţintaşi fără egal, sălbaticii ăştia îţi nimeresc duşmanul de la distanţă şi pe urmă îi micşorează capul, reducându-l la dimensiunile unei tărtăcuţe, după ce i-au devorat trupul, totul în urma unei trădări, bineînţeles, lua-v-ar naiba cu blestemăţiile voastre de indigeni *chunchos,* le-au lăsat cărţi de vizită cu profesia lor ca să le dea prietenilor şi cunoştinţelor şi să le facă reclamă, cărţi de vizită în culorile patriei şi o hartă a ţării fără Amazonia, desigur, şi au dispărut încredinţându-se nopţii şi sfetnicilor ei, ca nişte autohtoni get-beget ce erau.

Complet diferit a fost destinul istoric pe care l-au urmat gemenii şi Carlitos, ori ce mai rămăsese din el. Mergeau în coupe-ul verzui al gemenilor, în drum spre strada Amargura, ca în fiecare zi, când se întorceau de la ore, deşi asta era prima dată când tânărul logodnic al donei Natalia întârzia atât de mult, să nu i se fi întâmplat ceva rău, Doamne fereşte, eu unul nu mă mişc de-aici. Molina şi Daimler-ul, amândoi evocând roşcatul Albion, pentru că erau deosebit de preţioşi şi amândoi aveau ştaif, şi aşa

ceva nu se mai văzuse, nici nu se visase măcar pe bulevardul Grau unde era Şcoala de Medicină San Fernando, foarte aproape de limita dintre bine şi rău, ori dintre roşu, desigur de bordel, şi negru, dar ăla al rasei de sclavi aduşi din Africa, la care se adăugau o clasă de mijloc lipsită de mijloace şi nişte lupanare ca vai de ele, un proletariat cu lumpenul de rigoare, în sfârşit, găseai de toate, ca într-o dugheană, desigur *really made în Peru,* Molina, Daimler-ul, amândoi fiind exemplarele cele mai scumpe din domeniile pe care le reprezentau, n-ar fi trebuit niciodată să se apropie măcar de jungla asta de asfalt şi cuţite, fiindcă *ipso facto* aveau să fie asaltaţi, loviţi, jefuiţi şi revânduţi, fiecare în felul său, bineînţeles, la fel cum gemenilor şi lui Carlitos le pregătiseră o comisie de bun-venit, care, ce-i drept, se înscria într-o veche practică studenţească, dar care nu era întru totul practică obişnuită, ci, trebuie s-o spunem, ceva croit special pe măsura lor, albi nenorociţi. Şi, de altminteri, dacă nobilul şi credinciosul Molina ar fi socotit că datoria lui era să-l ducă şi să-l aducă pe conaşul Carlitos de la facultate, cel mai probabil lucru e că ar fi rămas fără automobil, dintru bun început, fiindcă un adevărat domn Daimler n-ar fi acceptat niciodată asemenea curse de proastă calitate, ba chiar ar

fi preferat să se sinucidă, suntem convinşi de asta.

Dar, în sfârşit, halbele de bere şi primejdia pot să aibă uneori importante consecinţe istorice şi patriotice. Fiindcă, pe când Carlitos nu mai reuşea nici măcar să-şi deşerte băşica, expresie pe care, de altfel, n-o mai auzise în viaţa lui până atunci, după atâtea halbe gemenilor li se suise la cap marea biruinţă repurtată în dimineaţa aceea asupra celor doisprezece adversari care, la urma urmei, poate că nici nu erau studenţi, ori erau nişte sărăntoci otrăviţi de resentimente, studenţi întârziaţi de profesie, grevişti şi zurbagii, naiba să-i ia, o mare victorie obţinută chiar în cartierul La Victoria, ori la marginea lui, ceea ce e totuna, fiindcă totul se duce de râpă în Lima veche, iar acum, din nou pe bulevardul Grau, dar în sens contrar şi parcă întorcându-se la civilizaţie, se ciocniră nici mai mult, nici mai puţin decât cu Cavalerul Mărilor, Eroul cel mai mare, amiralul Miguel Grau, care aştepta în picioare, pe soclu, veghind mereu de acolo de sus la soarta patriei, gata s-o apere de duşmani, cavaler, demn, om, bărbat, şi ce bărbat! privind în zare în căutarea acelei corăbii duşmane şi, în sfârşit, în căutarea acelor corăbii peruane care i-au fost aduse din Europa, plătite dintr-o colectă naţională de bijuterii, pietre şi metale preţioase, cu alte cuvinte, de

oamenii cinstiţi, şi albi, şi vrednici de preţuire, nu de corciturile alea nenorocite de azi-dimineaţă, fiindcă ăia n-au nici după ce bea apă, darămite să-şi pună un dinte de aur, ăia pe care noi trei, ca să vezi, trei contra doisprezece, i-am înspăimântat şi i-am făcut să se împrăştie ca potârnichile azi-dimineaţă, precum Cavalerul

Mărilor, care până la urmă rămăsese însă fără giuvaieruri şi fără corăbii şi numai curajul l-a ajutat să scape cu viaţă, sărmanul erou...

În sfârşit, isprava gemenilor Cespedes era o adevărată proclamaţie în care se amestecau istoria şi cafteala, drept care străbătură piaţa amiralului Miguel Grau cuprinşi de înflăcărarea biruinţei, ce ispravă săvârşiseră, mamă, mamă, pe când Carlitos, înţepenit pe bancheta din spate a coupe-ului model ’46, abia reuşea să strecoare şi el din când în când câte o vorbă, beat şi prost dispus, încercând să-i tempereze pe lăudăroşii gemeni, şi cu cât nu conteneau să se îmbete cu bătăliile şi încăierările şi hărţuirile din care ieşiseră biruitori, cu atât le aducea el aminte că, deşi toţi am fost curajoşi, nimic de zis, cel puţin aşa cred, tot nu ne putem măsura cu amiralul Cavaler, şi pe urmă să nu uităm că ne-au sărit în ajutor cei patru prăştiaşi din

Cuzco.

— Amiralul a lăsat o familie numeroasă! exclamă Arturo deodată, de parcă atunci ar fi descoperit America şi tot ce-a urmat.

— A avut o liotă de copii faimosul Cavaler al Mărilor! strigă Raul.

— Sigur că are nepoate şi strănepoate! răcni din nou Arturo.

— Numai două dacă ar avea şi ar fi de-ajuns, mormăi Carlitos, care-şi simţea picioarele amorţite pe bancheta din spate, dar încă destul de treaz ca să adauge: Am atins momentul culminant pe ziua de azi. Climaxul, cum s-ar zice.

— Îţi dai seama, Carlitos?

— Am spus că ar fi de-ajuns dacă ar fi lăsat fie şi numai două urmaşe, nu mai mult, pentru numele lui Dumnezeu.

— Dar tu ai fi dispus să ne ajuţi? Ai vrea să le suni, de pildă? Adu-ţi aminte ce bine ţi-a ieşit totul când le-ai sunat pe surorile Velez Sarsfield.

— Pe amazoane, sigur că da... îmi amintesc adesea de Melanie... Şi, drept să vă spun, nu cred că voi puteţi uita lecţia de echitaţie, ha, ha, ha...

— Ne ajuţi, Carlitos?

— Nu. Chemaţi-i pe prăştiaşii din Cuzco.

— Nu ne strica cheful, frate.

— Gândiţi-vă bine... Polo şi echitaţia şi toate celelalte... Aduceţi-vă aminte... Fiindcă de data asta s-ar putea să ajungeţi să vă răzgândiţi în largul mării, şi asta cere mai multă dibăcie...

— Îmbrăcăm uniformele patriei, Carlitos. Ai grijă să nu cazi, de beat ce eşti.

— Cad în mare şi nu ştiu cum o să plutesc cu atâtea picioare câte mi-au crescut... Ce mă fac dacă maşina prăprăpă... model patruzeci şi şase, nu e pregătită să ducă un om cu atâtea picioare pe bancheta din spate...

— Am ajuns, Carlitos. Nu adormi. Iată-ne în faţa casei unde am învăţat până am ajuns tobă de carte...

— Şi Molina?

— Nu-l vezi? Uite-l acolo.

— Şi Martirio?

— Consuelo, Carlitos.

— Colofon.

— Colofon, la naiba...

— Vă rog să luaţi aminte că n-am întrebat: şi Colofon? Eu am spus doar Colofon.

— Coboară odată, Carlitos...

— Colofon. Bună seara, Molina.

— Bună, conaşule Carlitos... Sunteţi...

— Ăsta-i colofonul unei zile mari, Molina, deşi trebuie să-ţi spun că printre urmaşii lui don Miguel Caballero n-aş vrea să fie domnişoare care să navigheze, bunăoară... în sfârşit, cred că mă înţelegi...

— E vreo primejdie, conaşule?

— Şi patru prăştiaşi din Cuzco, ia aminte ce-ţi spun, Molina, aici, puţin câte puţin i-am lăsat pe bieţii oameni fără isprăvi de vitejie şi fără trecut imperial incaş... De furat, cred că le-am furat până şi praştiile.

— O să-mi povestiţi pe drum, conaşule. Haideţi să mergem, fiindcă doamna Natalia pesemne că e destul de îngrijorată...

— Îmi aduc aminte că am sunat-o de două ori ca să-i explic că mă duceam la toaletă ca să deşert băşica...

— Asta a fost mai demult, trebuie să vă spun.

— Dar stai să vezi. Ca să-ţi spun drept, am petrecut o zi frumoasă cu gemenii. Prima zi frumoasă împreună cu ei, cred, acum că nu pot să ne audă. Şi singurul lucru care mă preocupă cu adevărat e pricina pentru care prăştiaşii din Cuzco îi urăsc atât de tare pe suliţaşii din Amazonia. Şi toate astea în timp ce şi unii, şi alţii vorbesc despre marea

lor iubire pentru Peru.

— Nu-mi spuneţi nimic nou, conaşule.

— Păi dacă vrei să-ţi spun ceva foarte nou, Molina, lasă-mă să-ţi spun că mă mai preocupă foarte tare posibilă descendenţă feminină a amiralului Miguel Caballero.

— Miguel Grau, conaşule.

— Asta e numele pieţei, dar nu şi al statuii, Molina...

Când ajunseră la grădină, Carlitos dormea profund.

Se pare că existau multe descendente ale Cavalerului Mării, potrivit cercetărilor exhaustive pe care le-au realizat gemenii Cespedes de-a lungul câtorva săptămâni. Şi toate aparţineau unor renumite familii din Lima, chiar dacă nu toate, ce-i drept, posedau o avere care să le îngăduie să menţină strălucirea ce trebuie să însoţească un nume pe care toţi peruanii, mai mult sau mai puţin de vază, îl avem întipărit cu litere de aur şi salve de tun în adâncul inimilor noastre.

Ce era de făcut, aşadar? În sfârşit, deocamdată trebuia să afle cum erau aceste descendente, să le aştepte la uşa caselor, a şcolilor, a bisericilor unde mergeau să asculte slujba şi a cinematografelor unde se duceau duminica, şi pe urmă să scrie în lista de nume şi adrese pe care o aveau mai de mult argumentele pro şi contra, pentru ca

apoi să le cântărească pe îndelete *şi* să procedeze la urmă prin eliminare. Condiţia esenţială, cerinţa *sine qua non* pentru a nu fi ştearsă de pe această listă, era, bineînţeles, să fii descendentă directă a Cavalerului Mării Necuprinse şi al însângeratului Ocean Pacific. Şi merita să-i vezi pe gemeni absorbiţi de munca lor, staţionaţi strategic în cutare sau cutare colţ, pe diferite bănci şi scaune din cele mai diferite biserici şi cinematografe, în tot soiul de cartiere, ori alergând de la uşa unui colegiu la uşa altuia, cu creionul şi hârtia în mână, pregătind prima ciornă a descendentelor, ştergând, tăind, notând din nou, hotărând, desigur, că marele avantaj în cazul ăsta e că nu era nevoie ca descendentele să fie neapărat frumoase, cum îşi închipuia Carlitos, agăţându-se de speranţa că ei nu vor găsi iarăşi trei surori de vârstă potrivită, cum erau surorile Velez Sarsfield, deoarece în cazul ăsta toate trebuiau să fie verişoare, cel puţin, iar la selecţia finală puteau să intre, de ce nu, o descendentă foarte bogată şi alta care putea chiar să locuiască pe o stradă cum era strada Amargura, având în vedere că, deşi abia se cunoşteau sau se frecventau, profundul vas comunicant care era eroul le-ar fi mobilizat pe toate şi ar fi făcut-o pe cea bogată să se comporte cu respectul cuvenit pentru ruda săracă, iar pe

cea mai puţin norocoasă să se poarte cu o desăvârşită familiaritate şi dezinvoltură, deşi, desigur, ei puteau foarte bine să astupe orice vas comunicant care ar fi dus de la gemenii Cespedes Salinas din strada Amargura până la o descendentă eroică al cărei tată n-ar fi fost un contribuabil important al republicii, cel puţin.

Aceasta a fost o lungă etapă în care gemenii nici nu atingeau subiectul cu descendentele de faţă cu Carlitos, cu excepţia unor foarte mărunte consultări în legătură cu părinţii vreuneia dintre ele, când nu reuşeau să găsească datele necesare cu privire la o mai mare sau mai mică solvabilitate economică, bunăoară, ori când vreo informaţie de mâna a doua nu părea să se încadreze în acel adevărat model eroic pe care Arturo şi Raul îl îmbrăţişaseră cu rigoare ştiinţifică şi înaltă disperare socială. Carlitos, care niciodată nu băga de seamă cine ce hram poartă în oraşul în care trăia, recurgea de obicei la Natalia, care, spre deosebire de el, era perfect la curent cu toate acele lucruri, dar care, în schimb, şi-ar fi dat întreaga avere numai ca să reuşească să le ignore.

— Prietenii ăştia ai tăi, dragul meu, nu ştiu cum fac, dar reuşesc să mă surprindă întotdeauna.

— Şi pe mine, ce-i drept. Pentru că sunt într-adevăr

incredibili. Acum, de pildă, vin la ore fără să întârzie, iau notiţe şi învaţă, nimic de zis, dar eu cred că nici nu pot să doarmă tot frământându-se din pricina chestiunii cu descendentele amiralului. Deocamdată, ştiu, se ascund faţă de mine, şi nu au nevoie deloc de mine, ori foarte puţin, dar o să vezi cum se schimbă lucrurile când îşi vor găsi candidatele...

— Şi o să vezi atunci şi tu, când îşi vor găsi ei candidatele, dacă aleg şi pentru tine una... Te omor, Carlitos.

— Păi n-am stabilit că ar putea fi un lucru bun pentru noi ca eu să fiu văzut cu alte fete? Am putea uşura puţin tensiunea cu familia mea, şi asta...

— Nimic n-o să uşureze tensiunea asta, din păcate, Carlitos. Eu m-am bizuit pe faptul că acum ai împlinit optsprezece ani şi, să spunem, dat fiind că nu mai faci parte din categoria bebeluş răpit de o babă dezmăţată, ceva se putea schimba. Dar n-a fost aşa. Tu eşti în continuare un bebeluş, acum de optsprezece ani, răpit de o babă cum nu se poate mai dezmăţată, care pe deasupra îi bagă în mormânt pe părinţii lui, bolnavi de supărare, şi îşi continuă netulburată drumul ei nebunesc presărat cu delicte, de data asta alături de un minor.

— Şi ce-ar fi dacă Marisol şi Cristi ar veni să ne vadă? Ele erau destul de dispuse să vină, ţi-am mai spus, şi cred că n-ar trebui să fac altceva ca să le conving decât să repet invitaţia cu ceva mai multă căldură.

— Nici să nu te gândeşti, Carlitos. Nici să nu te gândeşti, te rog. Luigi mă asigură că suntem supravegheaţi zi şi noapte de poliţişti în civil şi de detectivi.

— Şi dacă am fugi şi ne-am ascunde în casa ta de la Chorrillos?

— Tu te duci şi te întorci în fiecare zi de la facultate, scumpul meu. Ascunzătoarea noastră ar fi descoperită în cel mult o săptămână.

— Atunci?

— Aş putea...

— Ai putea, ce?

— Am prieteni sus-puşi înăuntrul şi în afara ţării şi am putea pleca să trăim la Paris sau la Londra. Ai putea termina facultatea acolo.

— Păi abia mi-am luat carnetul de student...

— Chestiunea asta, Carlitos, o pot aranja eu foarte bine.

— Atunci spune-mi, Natalia, care e chestiunea pe care n-o poţi rezolva.

— Nu ştiu, scumpul meu, dacă ce-ţi voi spune o să te

doară sau nu...

— Spune, şi-o să vedem.

— De-ai şti, Carlitos, ce greu îmi vine să-ţi spun. Dar adevărul este că eu, eu, uneori, mă pun în pielea părinţilor tăi. Şi mă uit la tine şi văd că eşti un copil...

— Iar tu eşti o babă dezmăţată?

— Nu, scumpul meu. Îţi jur că n-am fost niciodată o dezmăţată.

— Şi eu sunt un copil care te crede.

— Atunci crede-mă şi când îţi spun că ibovnicul cel mai grozav din lume, Carlitos Alegre di Lucea, cel mai focos, original, nobil şi amuzant, e un copil.

Natalia se ridicase în picioare şi se pregătea să plece în fugă şi să se închidă în biroul ei, ca să se prăbuşească pe sofa şi să plângă ore în şir. În ce moment pierduse controlul acestei conversaţii? în ce moment discuţia deviase spre subiectul cu gemenii şi proiectul lor inefabil cu descendentele istorice? De ce, împotriva jurămintelor pe care le făcuse întotdeauna, îi trântise în faţă lui Carlitos nişte adevăruri şi o informaţie care nu puteau decât să-l descumpănească şi să-l rănească, lăsându-l mai descoperit ca niciodată sub aspect psihologic? Natalia se depărta acum în grabă de salon şi începuse să plângă cu

lacrimi amare, când deodată ibovnicul-copil crescu parcă prin farmec, şi crescu, şi crescu şi, mai mult decât atât, se făcu uriaş şi o opri cu o prezenţă de spirit pe care ar fi vrut şi ea s-o aibă în clipa aceea. Dar Natalia, care putea fi îngrozitoare uneori, era totodată o femeie îngrozitor de rănită, iar ibovnicul-copil era în stare câteodată să se joace cu o femeie atât de puternică şi importantă ca ea cum s-ar fi jucat o fiară cu puiul ei.

— Majoratul la optsprezece ani există în alte ţări, Natalia, şi pe urmă vreau să ştii că sunt dispus să-mi schimb carnetul de student pe un paşaport fals. Şi cu cât e mai fals, cu atât mai bine, ca să vezi că nu-mi pierd nici simţul umorului şi al amorului, în treacăt fie spus...

Natalia se prăbuşi pe sofaua care era chiar alături şi îl acoperi cu sărutări, însă el îi spuse: Ei bine, scumpa mea, aşa *cum spuneam deunăzi,* naiba ştie când ne-am depărtat de subiectul şi proiectul cu descendentele istorice, fiindcă sărmanele nepoate ori strănepoate, ori ce-or fi fiind, ale amiralului vor trebui să arate tot curajul şi toată nobleţea, toată eleganţa supremă, ba chiar respectul pentru duşman, întreaga măreţie, în sfârşit, care l-au caracterizat pe don Miguel Grau, ca să poată înghiţi, fără să se vadă cât de greu le vine şi fără să facă indigestie, şi

fără să-i umilească totodată, toate banalităţile răsuflate şi frazele sublime pe care smintiţii ăştia doi au să le debiteze, una după alta, de-a valma, despre gloriosul lor strămoş, ce îngrozitor, ce dulcegării şi cât prost-gust, şi câte culmi ale gloriei şi firmamentul înstelat, şi de câte ori avea să înroşească Pacificul cu sângele lui albastru Cavalerul Mărilor, ce ghinion, ceasul rău ne-a făcut să trecem prin piaţa Grau după ce băusem atâtea halbe de bere. Şi încă nu ţi-am spus totul, Natalia. Află că zevzecii ăştia doi, ca să se pătrundă şi mai mult de măreţia istoriei noastre şi de faptele vitejeşti ale amiralului, şi cum de altminteri strada Amargura nu e deloc departe, se instalează în mijlocul pieţei şi încep să-şi corecteze şi să-şi perfecţioneze proiectele sub privirea istorică a lui don Miguel, pentru ca acesta să-i lumineze cu exemplul lui, şi pe urmă, când se încheie treaba asta, tot eroul are grijă să-i sfătuiască şi să le arate care sunt descendentele pe care trebuie să le sun eu, fiindcă din nou, ca să vezi, eu trebuie să dau telefoanele, ceea ce, bineînţeles, este o dovadă de încredere în mine şi de neîncredere în ei înşişi. Şi, în sfârşit, trebuie să-ţi spun că eroul, pe cât se pare, a avut deunăzi o neînţelegere cu ei, pot să jur, Natalia, mi-au mărturisit chiar ei în scurta convorbire pe care am avut-

o pe tema asta, şi se pare că eroul i-a lăsat cu gura căscată când le-a spus că, atunci când aleg, nu trebuie să ţină seama de bani, că dezinteresul faţă de bunurile materiale ale acestei lumi e fundamental când vrei să săvârşeşti fapte mari, că o viaţă de privaţiuni întăreşte sufletul şi făureşte un caracter eroic, tot aşa cum bunurile spirituale şi ascetismul franciscan se dovedesc fundamentale pentru împlinirea celor mai înalte idealuri.

— Dar nu uita, domnule amiral, că noi trebuie să ne plătim datoriile pe care le avem faţă de mama noastră, care e o sfântă...

— V-a cerut oare ceva mama voastră în schimbul sacrificiilor pe care le-a făcut pentru voi?

— Păi să vedeţi, domnule erou, ce-i drept, nu ne-a cerut niciodată, dar... argumenta Arturo în faţa statuii.

— Am vrea totuşi, domnule erou... se trezea vorbind şi Raul, încercând să întărească argumentele disperate ale fratelui său.

— Gândiţi-vă bine, domnilor, şi-o să mai stăm de vorbă altă dată, le spunea statuia. Acum sunt obosit şi mai am de vegheat multe veacuri de aici înainte la bunul mers al istoriei patriei.

— Trăiască Miguel Grau! exclamă Raul.

— Să ne trăiască în veci! îl seconda Arturo. Pe urmă gemenii au pornit motorul cpupe-ului, dar n-au fost de acord cu austeritatea eroului, şi fiecare din ei şi-a deschis inima faţă de celălalt, ca într-un joc de oglinzi, cântând pe două voci, nu, aşa ceva era inacceptabil, păi cum, Arturo, ditamai eroul să se mulţumească doar cu un coupé model ’46 şi să n-o răsplătească din belşug pe mama, nu, nici nu poate fi vorba de aşa ceva, bineînţeles, dar, mă rog, ei nu trebuie să-i spunem nimic, la ce bun, în schimb se cuvine să-i spunem totul lui Carlitos, pentru ca, de îndată ce le desemnăm pe finalistele concursului Miss Patriotism, să ne împrumute Daimler-ul cu Molina cu tot şi să vină şi el cu noi uneori...

— Dar cu Natalia de Larrea ce facem, Arturo?

— Nimeni nu i-a cerut lui Carlitos Alegre să se încurce cu o femeie deocheată ca asta, Raul. O să ne slujim de el ca director tehnic şi nimic mai mult.

Natalia de Larrea ceruse o cupă de şampanie ca să bea în cinstea poveştii pe care o spusese Carlitos şi să uite de lacrimile pe care le vărsase puţin mai înainte. Apoi mai ceru una, ca să închine în cinstea faptului că în unele ţări se obţinea majoratul la optsprezece ani, iar a treia cupă de şampanie a cerut-o ca să toasteze pentru paşaportul fals

pe care îl foloseau ca să ajungă în iatacul iubirii lor şi ca să hoinărească pe străzile Limei, al cărei prinţ şi ibovnic desăvârşit era, fără îndoială, un copil, dar ce copil, Dumnezeule mare, îmi vine să-l mănânc, nu altceva...

În schimb, pentru gemenii Arturo şi Raul erau veşti proaste. Fiindcă, ce îngrozitor, cele mai sărace dintre toate descendentele sărace ale săracului erou aveau, după cum se dovedise, un al doilea nume de familie, din acelea care în Lima anilor cincizeci sunau cum nu se poate mai select. Mentorul lor era acolo, şi gemenii se postaseră în faţa statuii, în mijlocul pieţei Grau, pentru că, de altminteri, fraţii Henstridge, căci ăsta era numele pe care-l purtau, pur şi simplu nu foloseau banii, deoarece nu aveau bani, nu avuseseră şi nici nu aveau să aibă, dar trăiau în belşug, şi nu numai la Lima, ce credeaţi dumneavoastră, ci şi pe Coasta de Azur şi la Amalfi, invitaţi în repetate rânduri de vreo familie regală sau de multimilionari, şi o femeie din stirpea Henstridge, de fapt singura, era nici mai mult, nici mai puţin decât mama prosperă a doua descendente ale amiralului, care aveau tot ce le trebuie când erau invitate, şi nu aveau nimic, în afară de rafinamentul lor natural, când nu erau invitate, în sfârşit, aşa erau cei din neamul Henstridge: totul era întotdeauna bine pentru ei, şi când

nu-i invita nimeni se resemnau, iar când îi invita cineva se resemnau de asemenea, chiar dacă amfitrionul era baronul Rothschild, bunăoară, descendent direct al lui Meyer Amschel Rothschild, întemeietorul băncii care-i poartă numele şi administratorul averii prinţului elector de Hesse, Wilhelm I. Baronul a avut întotdeauna o afecţiune specială pentru ramura Henstridge din Lima, îndeosebi pentru Matthias şi Olga, iubitoarea, frumoasa şi delicata soţie a nepotului mai mare al Cavalerului Mărilor. Bătăile de ora cinci ale orologiului i-au prins pe gemenii Ce" spedes acolo, în piaţa Grau, copleşiţi de asemenea informaţii internaţionale şi fiindcă inspectaseră foarte modesta locuinţă din Magdalena Vieja în care trăiau acele două descendente ale statuii. Totuşi, acele două frumoase fete – ei le văzuseră la ieşirea de la liturghie şi într-un cinematograf – frecventau nici mai mult, nici mai puţin decât familia Rothschild, iar părinţii şi unchii lor erau primiţi de prinţi şi chiar de regi.

— Cum, atunci, pot fi atât de săraci?

— Tu nu crezi că, dându-şi coate cu atâţia regi şi baroni, le mai pică şi lor ceva din când în când? Niscai dolari? Niscaiva lire sterline?

— Eu unul ştiu un singur lucru: că nu mai înţeleg nimic,

Arturo.

— Păi şi mie mi s-au destrămat toate schemele, Raul. S-au spulberat pur şi simplu.

— Una după alta. Şi mie la fel. S-au spulberat.

— Astea au fost primele pe care le-am tăiat definitiv.

— Păi acum pune-le pe primul loc şi taie-le pe toate celelalte.

— Eroul o să fie fericit când o să afle că, până la urmă, am ajuns să-i dăm dreptate.

— Ba bine că nu, Raul.

— Dar eu insist asupra faptului că de la un baron, de la Rothschild bunăoară, trebuie să le fi picat ceva, Arturo.

— Cât e ceasul?

— Cinci şi jumătate, aproape.

— La opt fix îl sunăm pe Carlitos.

— O să se supere foc din pricină că surorile sunt doar două şi-o să ne lase baltă.

— Nu. Carlitos e băiat de treabă. O să ne ajute oricum. O să le sune şi-o să spună pe rând la telefon că e ba tu, ba eu. Şi pe urmă, când o să mergem pentru prima dată la întâlnire, trebuie să ne însoţească.

— Dar cu ce pretext?

— O să spunem că e un zăpăcit, dar băiat cumsecade,

că e prietenul nostru cel mai apropiat, că iubita lui l-a lăsat baltă şi că ne-a fost milă de el, aşa încât l-am lăsat să vină cu noi. Şi pe urmă Daimler-ul...

— Dar dacă nu ne iese pasienţa cu Daimler-ul şi păţim ruşinea pe care-am înghiţit-o cu surorile Velez Sarsfield? Adu-ţi aminte de sfatul pe care ni l-a dat Carlitos: pe fetele sărace le dai gata cu un Daimler, iar pe cele bogate cu un coup6 rablagit.

— Dar descendentele astea nu sunt nici bogate, nici sărace, ci cu totul altceva, în sfârşit, nici eu nu-mi dau seama ce sunt.

— Se zice că sunt foarte genuine.

— Dar asta ce naiba înseamnă, dracu să le pieptene?

— Întreabă-l pe amiral.

— Nu, mai bine să plecăm de-aici.

— Cu tot respectul, cu toată dragostea de patrie şi cu toată cinstea, dacă aţi şti, domnule Cavaler al Mărilor, în ce încurcătură ne-aţi băgat...

— Dar asta e. Arturo, trăiască amiralul Miguel Grau.

— În vecii vecilor, frate, pe cuvânt de onoare. Şi în pofida tuturor încurcăturilor.

— Deşi n-ar strica să ne pice ceva de la baronul de Rothschild, Arturo.

— Dacă ar fi vrut, le-ar fi picat ceva de la el, Raul.

— De unde ştii?

— Păi gândeşte-te în ce casă stau eroinele... Acolo s-a născut tatăl lor şi tot acolo s-au născut şi ele. Asta nu-ţi dă de gândit? Sunt prea mulţi ani de când nu s-au clintit din Magdalena Vieja.

— Va să zică, n-a picat nimic de la baron?

— Nimic, Arturo, nu-ţi vine să crezi, zău aşa. Cel puţin să le fi ajutat să se mute în Magdalena Nueva.

— Sunt oameni genuini, cum spuneam. Ce-o fi vrând să însemne totuşi *genuinitatea* asta?

— Habar n-am, Raul. Tu crezi că se poate spune *genuinitate*?

— Mă rog, cel puţin între noi. Totul e să nu ne audă nimeni.

— Oricum, o să aflăm cât de curând, Raul. Totul era un model de *genuinitate* în lumea

Silvinei şi a Taliei Grau Henstridge şi înându-ioşătoarea lor căsuţă din Magdalena Vieja. Ele erau foarte, foarte drăguţe, în chip genuin drăguţe, şi delicate, şi distinse şi parcă purtate pe aripile vântului, iar căsuţa în sine nu era atât de micuţă pe cât părea, pe jumătate pierdută în fundul grădinii, numai că familia în general avea un gust

genuin pentru plante şi flori, care crescuseră aşa de înalte şi erau atât de multe, încât izbuteau să facă să dispară locuinţa aceea ca prin farmec, năpădită cum era de nenumărate culori potrivite cu un genuin bun-gust şi o reală cunoaştere a artei grădinăritului, imitată probabil după o sumedenie de grădini de tip Finzi Contini sau Rothschild sau Ducele de Anjou, pe care cuplul Grau Henstridge le frecventa de obicei în vizitele sale în Europa, Africa şi Orient. Deloc înstăriţi, ba chiar săraci lipiţi, Olga Henstridge şi Jaime Grau posedau totuşi o genuină capacitate de a împrumuta toate lucrurile frumoase pe care le vedeau în lume, ori de câte ori îi invita cineva în Italia ori Etiopia, pentru a pomeni doar două dintre ultimele călătorii, şi chiar dacă niciodată nu se întorceau încărcaţi cu geamăntane, ba chiar dimpotrivă, fiindcă veneau cu mrinile goale, retinele lor parcă înmagazinau tone de frumuseţe pe care, pe urmă, atât ea cât şi el le revărsau asupra primului obiect sau colţ pe care le cădea privirea, ori pe acel loc din grădină, ori pe acest bufet din sufragerie, ori pe pianul moştenit de la bunica, ori pe dormitorul Silvinei şi Taliei, care şi ele parcă moşteniseră acest dar genuin de la părinţii lor, deşi despre asta, în sfârşit, numai timpul avea să ne aducă la cunoştinţă

verdictul său, dar este foarte probabil, ascultaţi-mă pe mine, aşa e, nu poate fi altfel, în ce consta magia, în ce consta înţelepciunea pe care o dovedeau Olga şi Jaime? Pur şi simplu, în a schimba locul unei plante ornamentale, ori în a pune acolo şi nu aici vasul acela de porţelan, ori în a duce ghiveciul acela de flori sus, în camera fetelor. Rezultatul, în orice caz, era întotdeauna genuin, şi cum călătoreau atât de mult şi-şi aruncau privirea asupra atâtor minuni ale omenirii, ajunseseră să reprezinte, printr-un simplu şi deloc calculat efect de acumulare, un adevărat model de *genuinitate,* ca să folosim încă o dată acest neologism inventat de gemenii C^spedes Salinas.

Şi tocmai aici au picat gemenii Arturo şi Raul, cu neologismul lor cu tot, deşi în chipul cel mai puţin genuin cu putinţă, ca să ne înţelegem dintru bun început. Bineînţeles că tot Carlitos a trebuit să le sune pe Silvina şi Talia, iar gemenii au stat atârnaţi de telefon, ba chiar au îndrăznit să calce în strâchini intrând pe fir, şi asta chiar sub numele de Carlitos Alegre, drept care sărmanele fete nu mai ştiau ce să creadă, dar ipochimenii nu se puteau abţine, ba chiar putem spune că ţineau morţiş să-şi exprime admiraţia fără margini pentru Cavalerul Mărilor şi ajungeau să spună enormităţi cum ar fi, de pildă, că ei doi

stătuseră foarte mult de vorbă în ultima vreme cu eroul, provocând o descumpănire şi mai mare, ba chiar o oarecare confuzie, deşi, la drept vorbind, fără să spună vreun neadevăr, dar asta se întâmpla pentru că sărmanilor Raul şi Arturo parcă li se cam tulburase mintea din pricina atâtor conversaţii eroice, şi pe deasupra se pare că după atâtea ore pe care le petrecuseră stând de vorbă numai ei doi cu statuia, până îi prindea dimineaţa acolo, în piaţa Grau, se zăpăciseră puţintel la cap, iar acum, cu toate velele întinse, voiau ca Silvina şi Talfa să afle că ei erau doi cavaleri vrednici de toată lauda, doi patrioţi adevăraţi, doi... doi...

— Sunt doi şi ceva mai mult, Talia, spuse Carlitos, sătul până-n gât şi cam năucit de cap, şi, întorcându-se către gemenii atârnaţi de telefon, adăugă: Dacă-mi mai suflaţi tot aşa, idioţilor, o să pierd complet şirul. Sunt... Sunt... Sunt doi cavaleri desăvârşiţi, Talia, mi-o spun chiar ei acum.

— Am ghicit tot, îi spuse ea.

— Cum aşa?

— Silvina bănuise mai de mult. Şi văd că avea dreptate.

— Cum?

— Iar acum m-am dumirit şi eu.

— Cum?

— Uite ce e, Carlitos Alegre. Noi suntem prietene bune cu Susy şi Mary Velez Sarsfield...

— Şi cu Melanie?

— Nu, ea e încă prea mică. Dar, mă rog, Susy şi Mary ne invită în fiecare an în Europa şi... Doamne! în ce cursă am căzut! Iartă-mă o clipă, te rog, Talia, dar uite că şi gemenii au căzut, numai că ei au căzut pe spate...

— Foarte bine. Aşa le trebuie. Asta vi s-a întâmplat pentru că toţi trei sunteţi nişte şarlatani.

— Atunci, la revedere. Şi jur că eu n-am făcut altceva decât să încerc să ajut nişte prieteni.

— Păi ajută-i şi acum să se ridice în picioare.

— La revedere, Talia... Şi, te rog, iartă-mă. Nu, nu încerca să mă înţelegi. Nu-ţi cer atât de mult. Doar să mă ierţi creştineşte şi să uiţi tot, dacă poţi.

— Carlitos, ascultă-mă o clipă.

— Probabil că mă socoteşti un om de nimic... Un codoş... Să-mi fie cu iertare...

— Te-am rugat să mă asculţi, Carlitos, te rog. Şi crede-mă că nu te socotesc deloc un codoş, şi că atât Silvina, cât şi eu vrem să vă cunoaştem pe toţi trei. Iar mămica şi tăticul, care s-au întors de curând din Italia, mă roagă să

vă invit pe toţi patru mâine după-amiază la un ceai.

— Pe toţi patru?

— Da, împreună cu doamna Natalia de Larrea.

— Sigur. Natalia şi cu noi trei suntem patru. Aşa-i.

— Întocmai. Iar mămica şi tăticul mă roagă să-ţi spun că ei o iubesc tare mult pe Natalia, că se întâlnesc des la Paris sau la Londra când ea călătoreşte în Europa şi că, *te roagă din suflet,* nu cumva să nu veniţi mâine. De altfel, Carlitos, trebuie să ştii că au fost respectate toate regulile de bună-cuviinţă şi nu e nevoie să-ţi spun mai mult, poţi fi absolut sigur că părinţii mei au invitat-o pe doamna De Larrea şi că dacă ea nu ţi-a spus nimic până acum este pentru că preferă să vă facă o surpriză ţie şi gemenilor, care sunt atât de puţin genuini, după câte văd şi aud...

De câtva timp Carlitos vorbea de la un telefon desprins din perete, care lăsase în loc un gol de trestie şi lut, avându-i în faţă pe gemeni, căzuţi pe spate cu nişte priviri năucite aţintite asupra lui, dar, în sfârşit, firele nu erau rupte şi convorbirea decurgea normal, iar mâine, desigur, toţi patru erau invitaţi acasă la familia Grau Henstridge, ce coincidenţă şi ce surpriză şi ce-o să se mai distreze...

— Rămâi cu bine, Talia. Trebuie să-ţi mărturisesc, cu umilinţă, că eu sunt Carlitos Alegre, desigur, dar cel puţin

nu mă târăsc pe jos precum aceste modele de virtute care mi-au cerut să iau legătura cu tine.

— O faci destul de bine, Carlitos. Trebuie să ştii însă că surorile Velez Sarsfield îi povestiseră Silvinei, iar ea mi-a povestit mie...

— Îmi vine să mă împuşc, Talfa! Şi, colac peste pupăză, se pare că am devenit faimoşi. Şi încă ce faimă am dobândit, ce să-ţi spun!

— O să vedem noi mâine, Carlitos...

— Cum?

— Păi, până una-alta, tu ai o faimă grozavă, campionule...

Până la urmă, Natalia a reuşit să facă ordine în expediţia bipartită care a pornit în ziua următoare spre Magdalena Vieja. Din capul locului, ea a optat pentru automobilul Mini Minor pentru escapade, cel roşu, cu care avea să meargă numai cu Carlitos, plecând de la Surco. Olga şi Jaime Grau erau ca nişte fraţi pentru Natalia, şi niciodată nu o judecaseră şi nu se amestecaseră în viaţa ei, o iubiseră întotdeauna, cu alte cuvinte între ei nu exista protocol şi nu puneau niciun preţ pe formalităţi. Ori optai pentru simplitate, ori, dacă nu, nici măcar nu te puteai apropia de oamenii ăştia atât de naturali. Drept care până şi gemenii

au fost nevoiţi să opteze, da, să opteze pentru plecarea din strada Amargura, ba chiar, cu numele ei complet, din strada Amargura-unde-locu-iau-familii-scăpătate, şi au fost nevoiţi să opteze, de asemenea, pentru coupe-ul model ’46, şi adevărul e că mâncau numai pâine cu marmeladă, iar pe bietul Molina cu Daimler-ul lui l-au lăsat fără altă opţiune în afară de aceea de a rămâne în grădină, în aşteptarea veştilor de la noul Waterloo al prietenilor conaşului Carlitos, dona Natalia, mi-ar fi plăcut să merg şi eu, drept să vă spun, coniţă...

— Eşti de nerecunoscut de când m-am întors din Europa, Molina, îi spuse Natalia, făcând mari eforturi să nu izbucnească în râs.

— Lui Molina îi vine să râdă de prietenii mei. Nu-i aşa, Molina?

— Numai lui? întrebă Natalia fără să vrea, fiindcă nu-i mai putea suporta.

Într-adevăr, nu numai lui, bineînţeles, deşi, ce-i drept, acasă la Grau Henstridge bieţii gemeni nu şi-au dat în petic în ziua debutului lor în lumea bună, deşi cei de faţă n-au ştiut cum să interpreteze un soi de declaraţie de principii, sau ceva asemănător, dar care, fără îndoială, trebuia să-i reprezinte în toată splendoarea lor şi, desigur,

să le dezvăluie frumuseţea sufletească, pe care bieţii de ei au recitat-o într-un glas pe când admirau un portret al amiralului, calificându-l drept anonim, fiindcă nu-l mai văzuseră niciodată până atunci şi fără îndoială, de asemenea, fiindcă se obişnuiseră prea mult cu portretul eroului din manualele de şcoală sau – ei mai mult ca oricine, se putea spune – aşa cum îl înfăţişa statuia din piaţa Grau... în sfârşit, fapt sigur e că nimeni nu vorbea despre erou, nici despre eroism, când gemenii se apropiară de portretul *anonim* al amiralului, îl priviră, se înflăcărară şi se întoarseră spre nişte descendenţi fără nicio îndoială deosebit de distinşi, dar cărora, ce-i drept, nu le picase nimic de la baronul Rothschild, de la care nici nu se puteau aştepta să le pice vreodată ceva. Dar, în sfârşit, înflăcărarea creştea, şi gemenii se umplură de lacrimi de virtuţi mai mult ca niciodată când comentară:

— Trebuie să ştiţi, don Jaime şi dona Olga, că noi stăm de vorbă adesea cu don Miguel...

— Eu cred că se referă la statuia din piaţă a lui don Miguel, vru să dreagă lucrurile Carlitos, într-o încercare disperată şi sortită unui eşec total, motiv pentru care dona Olga Henstridge de Grau se hotărî să servească ceaiul mai devreme şi să stea mai departe de vorbă cu Natalia, căreia

îi povestea despre ultima călătorie pe care o făcuse în Abruzzi, la fel de abrupţi ca întotdeauna, mai ales în provinciile Chieti, Aquila, Pescara şi Teramo, deşi nu-ţi poţi închipui cât de frumos e totul când ajungi pe malul mării şi te întâlneşti cu nişte pescari, care ori sunt încântători şi-ţi împrumută umbrelele lor de soare, de pildă, ori sunt nişte fiare care nici nu se uită la tine când vrei să cumperi de la ei câteva sardele prăpădite.

— Îmi vorbeai despre o masă...

— La San Silvano, da, cu ducele de Anjou, Louis de Bourbon, care nici nu-ţi închipui cât de mult seamănă cu Tyrone Power, dar e mai frumos şi mai rafinat, bineînţeles. Dar l-ai cunoscut şi tu, nu-i aşa?

— Şi mi-l amintesc foarte bine, sigur, şi într-adevăr seamănă cu Tyrone Power. Ce mai face drăguţul de Louis?

— Se ducea la Notre Dame de Lorette, dar şi-a făcut timp să ne invite şi să ne povestească incredibila odisee a inimii lui Louis al XVII-lea, înainte de a-şi găsi pacea şi odihna de veci la Saint Denis...

— Un infar...? începea să întrebe Arturo Cespedes.

— Un incident funest mai degrabă, petrecut la sfârşitul veacului al optsprezecelea, îl întrerupse don Jaime Grau, rugându-le pe fiicele sale să se grăbească puţin cu ceaiul,

fiindcă... în sfârşit, fiindcă mor de poftă să beau o ceaşcă de ceai...

Numărând într-ascuns pe degete, Carlitos ţinea socoteala hohotelor de râs pe care le pierdea bietul Molina, când în sfârşit sosi serviciul de ceai cel mai drăguţ şi cel mai puţin drăguţ din lume, în acelaşi timp, lucru pe care, de altfel, începeau să-l bage de seamă şi gemenii, şi acelaşi lucru se petrecea cu grădina casei şi cu casă, şi cu samovarul care nici măcar nu era de argint, dar pe care, după cât se pare, numai cât se uitau la el, ori îl atingeau doar, don Jaime Grau şi dona Olga Henstridge îl prefăceau în aur, ori inelul de alpaca al acestui şerveţel pe care, numai cât îl scăldau în retina lor călătoare, îl preschimbau în platină, *ce* minune de *genuinitate,* ei, drăcia dracului, acum ştim, într-adevăr, ce înseamnă să fii genuin şi ce nu, şi n-avem altceva de făcut decât să tăcem restul vieţii noastre şi să continuăm să le frecventăm pe Silvinita şi Taliita, ca să-şi arunce ochii şi asupra noastră şi, cine ştie, într-o bună zi, precum în basme, noi o să le scăldăm pe ele în aur şi în argint şi, la fel ca samovarele şi vasul ăsta frumos de faianţă care s-a prefăcut în porţelan, tot astfel lucrurile din viaţa noastră se vor preface la simpla atingere cu bagheta magică pe care o ţin în mână oamenii ca ei...

— Vă place ceaiul, băieţi? îi întrebă don Jaime.

— Mi-a plăcut, răspunse Raul Cespedes, care toată viaţa spusese că lucrurile îi plăceau sau că nu-i plăceau.

— A fost exact cum îmi place mie, don Jaime, completă Arturo, căruia de asemenea toată viaţa lucrurile îi plăcuseră sau nu-i plăcuseră.

— Şi untul? îi întrebă Carlitos, fără să se poată şti niciodată dacă din faimoasa lui zăpăceală sau pentru că ţinea într-ascuns socoteala pentru repertoriul lui Molina.

— Mi-a plăcut şi untul foarte mult.

— A fost exact cum îmi place mie.

— Şi marmelada?

— Mi-a plăcut în mod deosebit, Carlitos.

— Mă asociez acestei aprecieri, Carlitos.

— Şi toate celelalte?

— Au fost cum nu se poate mai plăcute.

— Carlitos! îl ciupi în sfârşit Natalia, pentru a-l face să se întoarcă la realitate, dar din păcate realitatea s-a prefăcut într-un hohot de râs.

— Carlitos!

— Prezent!

Bineînţeles că nimeni dintre cei de faţă n-a crezut cu adevărat în ciupitura aia, deşi la drept vorbind şi fraţii

Cespedes erau pur şi simplu incredibili. Însă, chiar şi aşa, s-a lăsat o înserare de toată frumuseţea în salon, pe măsură ce retinele acelei familii nespus de distinse îşi aşezau belşugul şi prisosinţa de bun-gust peste lucrurile acestei lumi, iar bieţii gemeni se zbăteau între a avea şi a nu avea, între austerele sfaturi ale amiralului erou şi bănuţii ce-ar fi putut să pice de la Rothschild, şi la toate, negreşit, aplicau, una după alta, nenumăratele variante ale uzului şi abuzului de cuvinte plăcute, sub privirile întotdeauna amuzate ale Silvinei şi Taliei, care până la urmă îi mărturisiră lui Carlitos că pentru ele fusese foarte nostim să-i cunoască pe gemenii Cespedes Salinas, pe cei genuini, desigur, fiindcă tu îi imiţi foarte prost la telefon.

Şi, chiar dacă pare de necrezut, gemenii au devenit cu adevărat prieteni cu Silvina şi Talia Grau Henstridge, şi se pare că şi don Jaime şi dona Olga i-au îndrăgit. Dona Olga, în orice caz, îi spusese Nataliei că i s-a rupt inima de mila lor când a văzut cât de traumatizaţi au rămas, în după-amiaza acelei prime vizite, când au ascultat lunga relatare pe care o făcuse ea despre călătoria în Abruzzi şi masa aceea la San Silvano cu ducele de Anjou, la care s-a adăugat povestea incredibilă despre inima lui Louis al XVII-lea, bineînţeles.

— Sărmanii băieţi nu erau deloc pregătiţi pentru aşa ceva, îi spuse Nataliei Olga Henstridge, o femeie sensibilă, distinsă şi bună la suflet, cum sunt puţine pe lume, şi adăugă:

Poate că ar fi trebuit să las povestea aia pentru un alt prilej.

— Nu-ţi face griji, Olga, îi spuse Natalia, furioasă foc din pricina gemenilor, fiindcă făcuseră un nou proiect, care îi avea în vedere pe întemeietorii republicii de data asta, ca să nu mai aibă bătaie de cap cu rafinamente genuine, ci mai degrabă să-şi aleagă fiecare perechea cu bani peşin. Iar pe Carlitos îl înnebuniseră iar, cerându-i *să* le sune tot el.

— Aşa fac toţi băieţii, Natalia.

— Bine, bine, dar, chiar dacă nu şi-au pus asta-n cap, pe Carlitos al meu o să-l transforme într-un codoş în toată regula.

— Ce tot spui, Natalia... Nu vorbi aşa, te rog.

— Nu mai ştiu nici eu ce să zic. Uneori mă înfurii rău de tot pe ipochimenii ăştia. Şi Carlitos nu are alţi prieteni în afară de ei.

— Iar mie mi s-a făcut milă de ei încă din prima zi.

Se vedea de la o poştă că Olgăi i-a fost tare milă de

gemenii Cespedes şi de disperatul lor arivism. Natalia îşi amintea foarte bine. Olgăi îi fusese atât de tare milă de gemeni la scena cu ceaiul foarte plăcut, şi cu untul a fost exact cum îmi place mie, şi cu marmelada mă asociez acestei aprecieri, încât în după-amiaza aceea şi-a aţintit lung şi intens privirile asupra lor, dar fără niciun efect, iar indivizii, vai, au fost la fel de aidoma cu ei înşişi ca şi până atunci şi deosebit de plăcut impresionaţi.

Exact contrariul se petrecea, în schimb, cu Silvina şi Talia, care erau două fete foarte drăguţe, nimic de zis, dar de fiecare dată când se uita la ele tăticul deveneau cu adevărat preţioase, iar gemenii nu mai ştiau ce să creadă şi rămâneau cu gura căscată, fiindcă proşti nu erau, ce-i drept, şi chiar în seara primei întâlniri acasă la don Jaime Grau, pe când se întorceau pe strada Amargura, ba chiar, într-ascuns unul de altul, aruncaseră o privire pătrunzătoare în lung şi-n lat şi de jur-împrejur şi, în mod deosebit, la sectorul în care era casa lor, cu vana şi vaga iluzie a unei rapide şi genuine molipsiri cu vreo părticică de frumuseţe contractată în casa din Magdalena Vieja, tot uitându-se la retinele acelea aţintite asupra lumii şi ajungând, cu gândul mereu la bani cum erau, la concluzia complet greşită, bineînţeles, că oricât de puţin, o leţcaie

măcar, ar fi picat de la Rothschild nu putea să lipsească în împrejurarea aceea şi că în acei bănuţi se scăldau cei din stirpea Grau Henstridge, cu retinele şi cu privirile lor cu tot.

— Ăştia se uită la tine cu nişte ochi care l-au văzut pe baronul Rothschild, Arturo.

— N-am nici cea mai mică îndoială, Raul.

Dumnezeu şi amiralul Grau, fără nicio îndoială, îi pedepsiră pe gemeni, pentru că alergau numai după bunuri materiale şi nu după bunuri spirituale, deoarece cu timpul Silvina şi Talia au moştenit firea stirpei Grau de la don Jaime şi firea stirpei Henstridge de la dona Olga, dar, cu toate că Arturo şi Raul au ajuns prieteni genuini cu fetele acelea, niciodată nu se uitase cineva de sus la ei, în afară, desigur, de surorile Velez Sarsfield, care erau prietene foarte bune cu ele şi an de an le invitau în Europa, şi care, în sfârşit, călcându-şi pe inimă, au acceptat, ce-i drept, faptul că în fond gemenii erau studenţi foarte buni şi că puteau ajunge medici cu faimă, drept care încetară să-i privească şi să-i trateze ca pe nişte cretini, dar nu printr-un efect de retină, nici pomeneală, ci pentru că erau prietene cu Silvina şi Talia şi noi luăm în seamă şi respectăm întotdeauna părerea celorlalţi, iar

prietenele noastre pot să se spele pe cap cu cretinii ăştia, *e* treaba lor, deşi din gura mea n-o să iasă niciodată cuvântul „cretin”, Mary, nici din a mea, Susy...

— De fapt, singurul cretin în acest trio e Carlitos Alegre, spuse cu năduf Melanie, trântită pe sofaua uriaşă din salon şi furioasă foc din pricină că nimeni nu băga de seamă că ajunsese la vârsta menstruaţiei.

IV

La cei nouăsprezece ani împliniţi, lui Carlitos Alegre îi ieşise, ori îi puseseră, ori îi rămăsese, şi să sperăm că nu pentru totdeauna, o înduioşătoare faţă de băiat de cincisprezece ani, care o tortura cu adevărat pe Natalia, dar în acelaşi timp o încânta, fiindcă de altfel era cu fiecare zi tot mai copil în ceea ce priveşte viziunea şi atitudinea faţă de lume, precum şi în nelipsitele lui clipe de zăpăceală, cu fiecare zi tot mai adorabil şi mai iscusit în scenele din salon, de pe terasă, din baie şi din sufragerie, cu fiecare noapte mai focos, şi de asemenea mai iscusit şi adorabil, în scenele din iatac şi din piscină, cu lumină slabă, când totul şi toţi dormeau în grădină, ori se făceau că dorm până şi câinii, iar doamna şi iubitul ei alergau prin grădină părând că sunt o singură fiinţă, ajungeau la marginea bazinului, el înfăşurat în halatul alb al iubitei lui pus pe pielea goală, iar ea îşi ridica poalele rochiei de prosop alb şi o lăsa să-i cadă la picioare, în întunericul aproape complet, şi el exclama, pe marginea ispititoare a piscinei scăldate în lumină, că ea parcă atunci se născuse, şi cu aceste cuvinte de fericire pe buze se azvârlea râzând

ca un nebun în cristelniţa botezului erotic.

— Cine sunt eu, scumpa mea? Care e numele de botez şi de scăldat în pielea goală pe care l-ai ales pentru mine? o întreba pe urmă, bălăcindu-se fericit în bazin.

— Carlitos şi numai Carlitos. Niciodată n-o să pot să-ţi spun altfel, scumpul meu, copilul meu iubit.

— Închipuie-ţi ce-o să creadă discipolii lui Freud, dacă află. Ce cogitaţii!

— Uriaşe complexe reciproce ale lui Oedip.

— Şi fătul munţilor.

— Aşa-i. Fătul munţilor, tu singur ai spus-o.

— Şi închipuie-ţi că m-aş fi numit Montes...

— Ai fi fost un caz tipic de predestinare falico-clitorico-vaginală, ori ceva în genul ăsta, ce ştiu eu.

— Numele Alegre pesemne că li se pare tot ceva predestinat acestor indivizi.

Toate scenele astea se încheiau întotdeauna în iatac, unde ajungeau tot întotdeauna cu un paşaport fals de care Natalia făcuse rost pentru Carlitos. În sfârşit, trebuia să se obişnuiască şi cu asta, încetul cu încetul, desigur, fiindcă Natalia avea o mulţime de alte treburi pe cap. Una dintre ele era o problemă foarte importantă pe care încerca s-o rezolve cu ajutorul unor oameni influenţi de la Paris, şi

anume să obţină pentru Carlitos acte franţuzeşti, cu toate ştampilele şi semnăturile în regulă, pentru a-şi echivala primul an de studii şi o parte din anul al doilea şi pentru a-şi continua cariera la Facultatea de Medicină din Paris, în ceea ce priveşte actele peruane, nu era nevoie de nicio falsificare sau, în sfârşit, doar cei douăzeci şi unu de ani împliniţi erau o minciună, şi de asemenea majoratul, desigur, pe paşaportul seliberat legal de Ministerul Afacerilor Externe din Peru.

Totuşi, Natalia era îngrozită uneori când se uita la Carlitos şi vedea chipul lui de cincisprezece ani, cu fiecare zi tot mai aproape de cincisprezece, cu care se întorcea de la slujba de la ora şase. Şi simţea că turbează totodată, fiindcă el, când se ridica din patul dublu din iatac, era un bărbat în toată firea, un bărbat adevărat, cu cei nouăsprezece ani ai lui împliniţi, cu înflăcărarea iubirii lui tinereşti pe care n-o puteau stinge nici pompierii, cu privirea lui scăpărând mereu de dorinţă, în pofida somnului şi a ceasului deşteptător, purtând pe umeri toată dragostea lui şi greutatea virilităţii lui mereu aprinse, care îl făcea să meargă spre baie cum ai merge spre vârsta de douăzeci de ani, şi de acolo, dintr-o săritură de încă douăsprezece luni, nu mai mult, să ajungă la super-

majorat, om în toată firea, un bărbat şi jumătate şi iubitul meu. Şi făcea duş cu atitudinea asta de om mare, cântând îngrozitor, ce-i drept, distrugând zi de zi versiunea şlagărului *Siboney,* şi aşa foarte alterată – orice asemănare cu realitatea era o simplă coincidenţă, fără îndoială –, deşi cântând cu acelaşi glas răguşit şi fără notele false cu care pe urmă distrugea orice melodie pe care o cânta în timp ce se ştergea şi se îmbrăca. Chiar şi atunci când, uneori, de la baie, fredonând numele Nataliei pentru a-şi lua rămas-bun de la iubita lui, ea ajungea să-l suspecteze că rostise numele unei chinezoaice, de ce nu, şi simţea că înnebuneşte de gelozie, dar numai până când el îi dădea sărutul de rămas-bun al lui Carlitos Alegre, a cărui caracteristică fundamentală era aceea că nu se mai sfârşea, dat fiind că tipul era în acelaşi timp distrat şi focos, chiar la ora aceea când nici găinile nu dădeau încă semne de viaţă, dar el pleca să prindă slujba de dimineaţă şi făcea asta ca un bărbat adevărat şi stăpân al stăpânei tale, scumpul meu.

Nu, dacă scena aceea uneori parcă era desprinsă din filmul *Furnicile safari* cu Charlton Heston despărţindu-se de lumea lui şi de Cleanor Parker, în conacul acela tehnicolor şi cam prea Beverly Hills pentru o pădure

virgină atât de înfricoşătoare, fiindcă Charlton, pe cât se pare, îşi construise o lume pe măsura umerilor lui incomensurabili, şi a spatelui şi pumnilor lui aşijderea, şi a bicepşilor şi tricepşilor şi pectoralilor fără măsură şi fără egal, dar ce ghinion, fiindcă tocmai când plantaţia mergea de minune, chiar atunci se aude zumzetul furnicilor safari şi îl asurzeşte pe tipul de la Hollywood, blestemata plagă a furnicilor legionare, a tuturor furnicilor din lume unite, din mai multe continente, rurale şi urbane, furnici călătoare şi furnici uriaşe, batalioane romane de furnici, furnici Napoleon şi furnici Iulius Caesar, furnici preistorice şi furnici atomice, toate, toate furnicile din lume voiau să-i smulgă uriaşului Charlton până şi cizmele, care străluceau perfect *shoe shine,* de parcă fuseseră lustruite de lustragiii peruani de la Magicienii Modei, alte furnici legionare, chiar mai rele decât acelea din pădurea virgină, ori decât furnicile care se oferă să aibă grijă de automobilul tău la Lima, lighioane prădalnice cu ustensile de curăţat, şi e de-ajuns o clipă de neatenţie ca să te lase fără parbriz, şi încă zi mulţumesc că ai scăpat uşor, străluceau perfect cizmele de piele Gucci, pe când don Charlton fugea rupând pământul cu uriaşii lui paşi Heston, mereu sigur de sine, prin noroaiele şi mlaştinile unei păduri virgine lipsite de

orice milă, pentru a-şi înfrunta, ca un vajnic fermier solitar ce era, soarta blestemată de culoarea furnicilor. La fel pleca şi Carlitos, cu aceiaşi paşi hotărâţi, la misa de la ora şase, ori aşa îl vedea Natalia, topindu-se de iubire şi fericită, pentru prima dată în viaţă, răsucindu-se ca o leoaică în cearşafurile calde pline de secrete, martori muţi de olandă, în sfârşit, atât de fericită şi topindu-se de iubire şi caldă şi leoaică şi cearşafuri şi iubire, încât numai ea, neîndoielnic, era în stare să-l vadă pe Charlton Heston în pielea lui Carlitos Alegre, cu singura explicaţie, bineînţeles, în chip de scuză, că, fiind un singur bec de gaz aprins, şi cu fitilul foarte mic, în iatacul acela închis, numai îndrăgostiţii lulea şi albinoşii izbuteau să vadă ceva.

Dar partea cea mai îngrozitoare venea pe urmă. Era faptul că, în loc să se întoarcă aşa cum pleca, în pragul celor douăzeci şi unu de ani, bărbat în toată legea şi cu un aer, oricât de vag, de Charlton Heston, Carlitos se întorcea de la slujbă cu un zâmbet larg de fericire pe faţă, ceea ce era foarte bine, şi nimeni, iar Natalia mai puţin ca oricine, nu avea să-l critice, şi nici nu l-a criticat vreodată pentru că se întorcea cu sufletul plin de Dumnezeu şi uneori întârzia puţin să se deşerte de acel conţinut şi se lovea de toate lucrurile şi se referea la masa pusă pentru micul

dejun numind-o altar ori spunea că el luase micul dejun, confundând fără îndoială pâinea prăjită cu sfânta cuminecătură, deşi pe urmă, când o ungea cu unt şi mai ales când gusta puţin gem, care-i plăcea foarte mult, de orice fel ar fi fost şi orice marcă pusă de Marietta şi fetele de la bucătărie ar fi avut: „Made în Grădina iubitei mele, Surco, Lima, Peru, Trade Mark", cum spuneam, când o ungea cu unt şi mai ales gusta puţin gem, se dezmeticea în sfârşit, redevenea mai monden şi mai senzual şi îi dădea Nataliei nişte sărutări atât de fermecătoare şi interminabile, între două sorbituri de cafea cu lapte, încât trebuia mereu reîncălzită, dar ce bună era, *grozavă,* cu aromă de cafea columbiană, pe deasupra. Dar, în sfârşit, ăsta era aspectul fermecător, fiindcă problema cea mai gravă ridicată de slujba zilnică la care asista Carlitos, problemă îngrozitoare pentru Natalia, era chipul de copil de cincisprezece ani cu care se întorcea de la biserică. Oare nu cumva era geloasă pe Dumnezeu şi pe preotul bătrân şi surd care oficia slujba? Nu cumva îşi pierduse minţile? Nu cumva începea să-l privească pe Carlitos cu o optică maternă şi psihanalitică? Aş... Nerozii şi nimic altceva. Ar vrea *ei,* Freud şi şarlatanii lui de adepţi şi discipoli, să pună mâna pe mama lui cu tot focul şi toată

fericirea, cu dezinvoltura totală cu care o face Carlitos! Şleahtă de complexaţi... Dar, în sfârşit, de ce i se părea atât de îngrozitor chipul de copil de cincisprezece ani pe care-l lua zilnic Carlitos, tocmai acum când împlinise nouăsprezece? Natalia se simţea cuprinsă de disperare la gândul că ar fi putut fi vorba de o regresie, că zi de zi se citea tot mai limpede pe chipul lui Carlitos dorinţa de a se întoarce acasă la părinţii şi la surorile lui, de a fi un copil educat şi bun şi ascultător, de a primi şi de a se bucura de ultimii ani de iubire adolescentă, paternă, maternă, filială, fraternă, cum numai acasă poţi avea... La naiba, biata Natalia, ea era *o* femeie şi jumătate, bineînţeles, dar iubirea ei de leoaică, oricât de mare, şi omenească, şi dumnezeiască, era una singură împotriva mai multora, patru iubiri distincte şi întruchipate nici mai mult, nici mai puţin decât de patru persoane diferite, tata, mama şi cele două surori pe care Carlitos le adora. Era disperată Natalia de Larrea la gândul ăsta, nu se mai putea gândi la altceva, îşi smulgea părul, dădea pe gât o cupă de şampanie, şi două, şi trei, îşi punea halatul de mătase de noapte, dar la opt dimineaţa, exact când Carlitos se grăbea să plece cu Molina la gemeni şi de acolo să-şi urmeze drumul până la Şcoala de Medicină, se dezbrăca de tot şi se îmbăia în

Chanel nr. 5, apoi îşi punea din nou halatul de mătase de noapte şi, când Carlitos termina pregătirile şi-şi lua cărţile şi caietele de notiţe, ea se agăţa de sărutul lui distrat şi interminabil de bun-rămas şi până la urmă bietul de el întârzia la ore, deşi îşi îndeplinea, ce-i drept, datoria de ibovnic de nouăsprezece ani, pe care Natalia i-o stabilise cu titlu de probă, aproape, ca o adevărată demonstraţie, stai puţin, vino-ncoace, hai să vedem dacă ne putem bucura de atâta frumuseţe...

Dar pehlivanul se dădea iar jos din pat şi intra sub duş Charlton Heston, şi cu chipul acela bărbătesc şi matur pleca la orele de furnici legionare, dar seara se întorcea din nou cu expresia nătângă de copil de cincisprezece ani întipărită pe faţă, de parcă era un blestem. Natalia era sătulă până peste cap şi nu ştia ce să mai facă, mai ales când el râdea de asemenea nerozii, scumpa mea, şi ea îşi făcea inimă rea şi se simţea rănită de o senzaţie îngrozitoare că timpul se scurgea pentru ea înainte, spre vârsta de treizeci şi cinci de ani, pe când pentru el se scurgea înapoi, bebeluşul, mai bine-l bag în geantă şi-l iau chiar acum cu mine în Europa, înainte de a fi gata actele, şi pe urmă cretinul de taică-său n-are decât să mă dea în judecată şi să trimită armata pe urmele mele, dacă

pofteşte.

Într-una dintre serile acelea când Carlitos s-a întors cu o faţă de cincisprezece ani mai copilăroasă ca niciodată, Natalia, nespus de afectată şi rănită, nu mai putu răbda şi născoci o călătorie în Europa peste trei zile. Susţinea că era vorba despre o călătorie de afaceri deosebit de importantă, chiar hotărâtoare, pentru care se pregătise de multă vreme, într-ascuns de mai toată lumea, şi pe care curând trebuia s-o facă, oricum, dar acea neaşteptată şi chiar grăbită decizie de a pleca pe nepusă masă o luase numai şi numai deoarece Carlitos se întorsese mai regresiv ca niciodată în seara aceea, aşa ceva nu se poate, nu, bebeluşul meu e în stare să facă pe el şi să ude scutecele.

— Călătoria e urgentă, scumpul meu. Lucrurile s-au precipitat, ce-i drept. Crede-mă, e foarte importantă pentru amândoi şi trebuie să plec. N-am încotro.

Carlitos făcu o mutră de patruzeci şi cinci de ani de tristeţe şi o întrebă:

— Şi cât ţine călătoria de data asta?

— Trei săptămâni, dragostea mea, îi răspunse ea, fascinată de vârsta desăvârşită a iubitului ei şi foarte tristă totodată, fiindcă, desigur, dacă i-ar fi spus că nu mai pleacă, din nou ar fi avut o faţă de cincisprezece ani.

— Trei săptămâni înseamnă foarte mult, Dumnezeule...

— Da, scumpul meu. Şi acum încă ceva. Nu te mişca de aici. Rămâi aşa cum eşti, nici să nu mai respiri, te rog, fiindcă o să aduc un aparat de fotografiat.

— Un aparat de fotografiat? Ce te-a apucat?

— O să fac un film întreg cu tine în seara asta, iubitul meu. Află că, ţi-o jur, ai un chip desăvârşit de patruzeci şi cinci de ani.

— Tu pleci, şi încă foarte liniştită, uită-te la tine. Pe când eu, drept să-ţi spun, nu înţeleg nimic, Natalia. Şi ce rost au atâtea fotografii într-un moment ca ăsta, zău aşa?

— Uite-aşa mi-a venit mie. Şi dacă te mişti, te omor.

Natalia a plecat îngrozită, a plecat plină de remuşcări, a plecat nespus de îngrijorată. Dar nu mai putea face nimic. Programase întâlniri la Londra, Paris şi Roma, convinsese o groază de oameni să-şi modifice agenda de lucru, schimbase zilele şi orele atâtor întâlniri de afaceri, de consultări cu avocaţii, notarii şi consulii din Peru, atâtor dejunuri şi dineuri cu oameni de afaceri şi cu prieteni. Nu mai putea să modifice totul din nou decât cu riscul de a-i face pe toţi să creadă că-şi pierduse minţile. Şi biata de ea îşi pierduse cu adevărat minţile din pricina slujbei pentru parastasul donei Isabel, bunica lui Carlitos, fiindcă, fără

nicio exagerare, se întorsese cu o înfăţişare de necrezut, de copil de treisprezece ani, frizând insolenţa, provocarea, batjocura, imberb prăpădit, abia-i mijesc tuleiele, parcă vrea să mă provoace să-i spun Juliei ca, în loc de lame de bărbierit, să-i pună în baie un creion cu gumă, ori poate nu mai ştiu să fiu stăpână pe situaţie şi-mi lipseşte înţelepciunea necesară pentru a înfrunta tot ce mă aşteaptă de aici încolo, pe termen scurt şi mediu. Natalia îşi dădu seama că începuse să ia tranchilizante unul după altul, ba chiar ridică receptorul pentru a forma numărul Olgăi Henstridge şi a-şi descărca sufletul stând de vorbă cu ea pe îndelete, întrebând-o de pildă dacă nu cumva i se pare că seamănă cu smintita de Juana la Loca, iar Carlitos ar fi un fel de Filip cel Frumos, nefericitul prinţ care nu i-a păstrat credinţă şi a călcat strâmb, care n-a ştiut să preţuiască o femeie superioară ca ea, osândită să iubească şi să nu ajungă regină... însă chiar în clipa aceea intră Carlitos şi, văzând că Natalia îşi pregătea valizele, care erau aşezate pe pat, îşi zugrăvi pe faţă tristeţea aceea de patruzeci şi cinci de ani pe care ea o imortalizase puţin mai devreme cu aparatul Kodak. Iar Nataliei i *se* citi pe faţă că e femeia care-l iubea pe Carlitos, indiferent de vârsta cerută de împrejurări, femeia sigură de iubirea ei,

încrezătoare în frumuseţea ei şi în transparenţa totală care călăuzea orice gând, orice sentiment şi chiar cel mai mărunt act al minunatului său ibovnic.

— Ce ghinion, Carlitos, coincidenţa asta dintre plecarea mea şi slujba pentru bunica ta.

— O să treacă, Natalia. Poţi să pleci fără nicio grijă, fiindcă cu, cum ştii, o să fiu ocupat până peste cap cu orele şi cu noile proiecte sociale ale gemenilor. Lista cu principalii contribuabili e gata şi...

— Sărmanii! Se pare că n-au avut în vedere faptul că în ţara asta nimeni nu-şi plăteşte impozitele...

— Lista, după părerea lor, e *înţeleaptă,* desigur, ăsta-i cuvântul pe care-l folosesc chiar ei, un amestec *înţelept* de sume impresionante în bani peşin şi de nume *sonore.* E adevărul gol-goluţ.

— O să-mi povesteşti totul când mă întorc, codoş formidabil ce eşti.

— Mă amuz şi eu, Natalia, ce să fac. Şi, chiar dacă ţi-am mai spus, micul dejun după liturghie cu tata, mama şi surorile mele...

— Vino-ncoace, iubitul meu...

— Marisol şi Cristi sunt nişte bomboane de surori, care nu-şi ies din fire decât atunci când aduci vorba despre

gemeni şi ochelarii lor de soare pentru întristări obligatorii la înmormântări importante. Nu-i pot înghiţi pe gemeni, ele, care au totuşi un simţ al umorului deosebit.

— La fel cum nu mă mai poate suferi pe mine mămica ta, din altă pricină, bineînţeles. Se pare că pica pe care Antonella o are pe mine n-o să-i treacă niciodată.

— Într-adevăr, a prins o mare pică pe tine...

— Dar şi mai ciudată mi se pare apatia aparentă a tatălui tău.

— Îi e frică de scandal, asta-i tot. Cel puţin aşa deduc eu, judecând după lucrurile pe care mi le spune şi după felul în care se poartă cu mine. De parcă mi-ar prezenta scurte rapoarte despre starea lucrurilor şi nimic mai mult. Pe urmă însă se poartă frumos, deşi în acelaşi timp îmi trânteşte nişte fraze care par să fie adresate altcuiva. Apoi dintr-odată îl auzi spunând că e datoria unui tată să-şi ţină fiul la curent cu anumite chestiuni. Şi adaugă că el urmăreşte cp mare atenţie evoluţia legală a cazului, bineînţeles. Pe urmă însă îl muştruluieşte pe valet că n-a avut grijă să pregătească marmelada preferată a băiatului, da, pentru Carlitos, care n-avea cum să nu fie alături de părinţii lui într-o zi ca asta, cum ai putut să crezi că n-o să vină la slujba de pomenire pentru mama, Victor, şi nu uita

să-i spui lui Miguel să dea fuga la băcănia din colţ, că poate găseşte marmelada lui preferată. Ori n-o cumpărăm de la băcănia din colţ? în sfârşit, Natalia, află că tăticu' e foarte ataşat de mine, ca întotdeauna, dar în acelaşi timp creează acel teritoriu al nimănui între el şi mine.

— Şi-ţi frânge inima, desigur.

— Nu pot să tăgăduiesc, Natalia. Îmi frânge inima, desigur. Dar ţie cum îţi merg treburile?

— Sunt încurcate, pe fondul unei mari neîncrederi reciproce, dar avocaţii sunt foarte discreţi şi pricepuţi, de ambele părţi, fiindcă, aşa cum spui, tatălui tău îi e tare frică de un scandal. Şi nu numai din pricina scandalului în sine şi a bârfelor pe care le-ar stârni, ci fiindcă e convins că ar putea avea urmări dezastruoase pentru clinica lui şi pentru toţi oamenii care depind de el, într-un moment, de altminteri, când are de gând s-o mărească şi chiar să deschidă câteva filiale noi în anumite zone din Argentina, Bolivia şi Ecuador, pentru a stimula cercetările asupra unor boli de piele. De asta m-au asigurat chiar avocaţii mei, iar ai lui nu tăgăduiesc, deşi vor să ne facă să credem că tatăl tău e un om foarte modern, deschis şi tolerant, care izbuteşte să se pună în pielea ta şi preferă ca lucrurile să se rezolve până la urmă singure, cu trecerea timpului. Cu

alte cuvinte, ca tu, Carlitos Alegre, să te întorci acasă cu coada-ntre picioare şi preschimbat în ultima şi cea mai actualizată versiune a parabolei fiului risipitor. Aşa stau lucrurile, scumpul meu, deşi asta nu l-a împiedicat să pună poliţia să ne supravegheze zi şi noapte, ceea ce dovedeşte că tăticul tău se teme că fiul lui ar putea să nu fie deloc fiul rătăcitor şi să riposteze violent dacă el declanşează un atac frontal împotriva noastră. Astăzi, de pildă, copoii sunt pesemne cu ochii în patru, crezând că am de gând să te bag într-un geamăntan de-al meu. Şi, pentru că a venit vorba de geamăntane, trebuie să-mi fac bagajul, iubitule. Vrei să-mi dai o mână de ajutor, deşi până la urmă parcă văd că o să uit o groază de lucruri?

— Încântat, ha, ha, ha...

— Şi nu cumva să uiţi *de* lecţia de franceză, scumpul meu, ne-am înţeles? Molina ştie unde trebuie să te ducă.

Într-adevăr, chiar în după-amiaza aceea, la întoarcerea de la aeroport, Carlitos trebuia să înceapă orele de franceză, ca să poată merge în Franţa înainte de a împlini vârsta majoratului, cu Natalia şi cu actele alea, sigur, sigur că lucrurile au avansat, Carlitos, atât la Lima, cât şi în Franţa, şi chiar acum la Paris am o întâlnire hotărâtoare pentru a perfecta chestiunea actelor, bineînţeles, deşi, te

rog, tu să nu spui niciun cuvânt nimănui, auzi, iubitul meu? Aşa se face că pentru bietul Carlitos povestea asta cu limba lui Molière, Corneille şi Racine lua un aer puţintel dramatic, dar Nataliei i-o recomandaseră pe domnişoara necăsătorită şi foarte drăguţă şi deosebit de cultă şi fină, pe numele ei Herminia Melon, fără accent pe o, fiindcă numele ei era de origine franţuzească şi vorbea această limbă de parcă ea ar fi născocit-o.

Domnişoara Melon, ai cărei părinţi erau peruani şi fuseseră foarte bogaţi, deşi înainte de toate fuseseră întotdeauna foarte urâcioşi, îşi luase o grămadă de licenţe la Sorbona, înainte ca averea familiei să se împuţineze şi să ajungă să trăiască într-o vilişoară la capătul bulevardului Pedro de Osma, de fapt la limita dintre cartierele Barranco şi Chorrillos, adică nu prea departe de grădină, aşa încât Carlitos putea să meargă foarte uşor la ore în cursul dimineţii, de trei ori pe săptămână, la întoarcerea de la Şcoala San Fernando. Pe deasupra, Molina îl ducea, Molina îl aducea, Molina îl aştepta, fericit din nou, fiindcă gemenii Caspedes Salinas aveau să intre curând iar în acţiune şi, cum doamna Natalia era plecată, el avea să intre în contemplaţie, în calitatea lui de martor ce se bucura cu cruzime de toate erorile tactice şi

strategice care-i purtau pe aşii din strada Amargura din amărăciune în amărăciune şi din înfrângere în înfrângere.

Se lăsă seara dintr-odată peste Lima, de îndată ce decola avionul cu care călătorea Natalia, şi Dumnezeu ştie câţi ani de tristeţe avea Carlitos pe faţă când ajunse la vilisoară sfâşietoare a domnişoarei rămase fată bătrână Herminia Melon, fără un prăpădit de accent pe o, măcar. Fiindcă într-un asemenea hal rămăsese Carlitos după plecarea Nataliei şi, oricâte eforturi făcea bietul Molina să scoată de la el măcar un cuvânt, conaşul Carlitos pur şi simplu nu era în stare de lucrul acela simplu pe care-l numim a trăi, în după-amiaza aceea. Fusese prea bruscă plecarea Nataliei, şi prea scurt sărutul de despărţire la aeroport, când el în realitate se aruncase asupra ei cu intenţia de a rămâne într-un fel sau altul cu căldura frumuseţii ei orbitoare şi cu parfumul, gustul şi senzaţia tactilă, de a se contopi cu ea, de a-i răpi flacăra divină, numai pentru aceste trei săptămâni, scumpa mea, împrumută-mi strălucirea ochilor tăi şi scânteia ce scapără mereu pe buzele tale umede, să rămân cu ceva ondulat în palme, trecându-mi mâinile cu atâta duioşie prin părul tău cârlionţat încât să mi se întipărească în ele, cel puţin în podul palmei, dacă nu şi în degete, Natalia, comoara inimii

mele, şi atunci ea aproape că l-a îmbrâncit, i-a spus că nu suporta nicio clipă mai mult privirea ipochimenilor de colo care ne-au urmărit tot drumul, şi s-a îndepărtat aproape în fugă, adă-postindu-se în sala de îmbarcare. De unde îi trimise în zbor un sărut imens şi-i desenă cu buzele declaraţia că îl adoră, încetişor, de trei ori, dar, cu toate că el îi răspunse cu un rămas-bun nătâng, căznindu-se să zâmbească, tot impulsul lui vital continua să curgă spre momentul anterior, spre trupul Nataliei, spre buzele ei, ochii ei, coapsele ei, părul ei, spre numele ei complet şi tot aşa de nenumărate ori, ameţitor, profund, nestăpânit, brutal.

Carlitos se întoarse covârşit de tristeţe şi împrăştiindu-şi durerea pe tot drumul de la aeroport la Barranco, pe când bietul Molina încerca să-l facă să spună ceva. În zadar. Ba chiar îl cuprinse spaima pe şofer, fiindcă, la un moment dat, îşi dădu seama că niciodată nu văzuse în ochii conaşului Carlitos o asemenea privire, niciodată nu l-am văzut în halul ăsta, îi tremurau mâinile şi picioarele, dacă are cumva convulsii, Doamne fereşte... Parcă ar fi convulsii... Iar acum, când sosiseră la vilişoara profesoarei de franceză, ce avea de făcut? După cât se pare, conaşul Carlitos nu e în stare să meargă la niciun fel de ore, cel

puţin azi, poate abia poimâine, cred că ar putea amâna lecţiile pentru poimâine...

— Vreţi să ne continuăm drumul până la grădină, conaşule? îl întrebă Molina, serios, îngrijorat, speriat.

— Îţi mulţumesc, Molina, dar rămân aici. Şi vrei să-ţi spun ceva?

— Spuneţi-mi, conaşule...

— Peste trei săptămâni, când se întoarce dona Natalia, eu o să vorbesc franţuzeşte la perfecţie.

— Nu vi se pare că timpul e prea scurt?

— Vrei să punem prinsoare?

— Nu, conaşule, nu pun prinsoare. De când eram mic, mama mi-a spus că e bine să-mi spun întotdeauna părerea, dar să nu pun prinsoare niciodată.

Câteva clipe mai târziu Molina văzu ceva într-adevăr de necrezut, chiar fiind vorba despre conaşul Carlitos... Chiar fiind vorba despre el... Ei bine. Carlitos suna la uşă. După câteva clipe se aprindea un mic felinar la intrarea în vilişoara din Barranco, în dreapta uşii, foarte sărăcăcioasă, dar decentă şi curată şi cu o tufă de iasomie înflorită încercând s-o acopere. Celălalt felinar avea pesemne becul ars, ori poate era stins pentru economie. Carlitos nici nu-şi dădea seama şi continua să apese cu nădejde butonul

soneriei, să apese prelung şi din răsputeri, de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Uşa se deschidea şi apărea zâmbind o domnişoară foarte drăguţă şi foarte fină, la ce bun oare?, care mergea bine pe cincizeci de ani. Carlitos continua să apese butonul soneriei, iar domnişoara încerca din greu să-i atragă atenţia că nu mai era nevoie.

— Spuneţi-mi asta în franceză, domnişoară Herminia, îi zâmbi, în sfârşit, Carlitos, da, aşa i-a spus, fiindcă Molina a auzit totul foarte desluşit.

— *La sonnette...*

— *La sonnette* sună grozav, fu de părere Carlitos şi îşi desprinse mâna dreaptă de sonerie ca s-o întindă spre obrazul domnişoarei profesoare, în timp ce cu stânga o lua de mijloc.

N-a întâmpinat nicio rezistenţă şi a fost un sărut interminabil, care, pe cât se pare, doar se pare şi nimic altceva, de altfel, deoarece Carlitos n-a pomenit niciodată nimic despre povestea aceea atât de ciudată, nu era decât o prelungire a unui lucru pe care-l începuse la aeroport, nestăpânit, urgent, irezistibil şi care, chiar dacă nici el însuşi nu-şi dădea seama, trebuia să continue aici, în Barranco, oricum, sau nu oricum, fiindcă, bineînţeles, n-ar

fi putut să continue cu Molina, pe drumul de la aeroport, căci atunci ar fi fost desigur o nebunie şi probabil s-ar fi lăsat cu încăierare şi cu moarte de om. Acum, totuşi, şoferul nici măcar nu bănuia tot ce se întâmpla sub nasul lui, deşi avea privirea scrutătoare şi era numai urechi, ca un vânător la pândă. Domnişoara Herminia Melon, în schimb, era o comoară de duioşie şi inteligenţă şi poseda pe deasupra o sensibilitate deosebită. Era la curent cu faptul că elevul cel nou se întorcea de la aeroport, unde se despărţise de o fiinţă iubită, dar nu ştia nimic mai mult, fiindcă ea era la fel de urâcioasă şi nesociabilă ca şi părinţii ei, iar despre Lima nu ştia decât că se afla foarte departe de Paris, în sfârşit, că, oricâte povesti şi bârfe de-ale elevilor ar fi ajuns la urechile sale, datoria ei era să dea lecţii de limbă franceză şi gata, deşi despre băiatul ăsta care o făcea să se sufoce, pe lângă faptul că-şi notase în carneţel numele şi prenumele, programul lecţiilor, onorariul şi celelalte, parcă-şi mai amintea acum ceva... Dar nu, fiindcă de fapt de ea însăşi îşi amintea, dintr-odată, domnişoara Herminia Melon, după atâta amar de ani, şi neîndoielnic de aceea îl cuprinse cu braţele şi, deşi târziu şi destul de stângaci, dar delicios, în felul ei învechit, începu să-l sărute şi ea pe Carlitos, sau mai bine zis să-i

întoarcă sărutarea, cel puţin la început, iar pe urmă se ridică pe vârful picioarelor ca să-i întoarcă sărutul ceva mai bine şi până la urmă se topi cu totul în braţele marii iubiri a vieţii ei, când el a plecat la război, cu trenul, şi nu s-a mai întors niciodată, iar ea s-a hotărât să fie ce avea să fie şi fusese până în ziua de astăzi, când acest băiat atât de simpatic s-a ivit aducând cu sine timpul pe care ea îl pierduse aproape cu totul, fiindcă până şi parfumul e acelaşi, ia te uită, ce minune, şi e ora şapte şi trenul ăla a plecat tot la şapte, pe întuneric, după căderea serii... Câteva clipe de parfum al amintirilor mai târziu, domnişoara Herminia Melon, care niciodată nu va avea remuşcări pentru nimic, stătea pe o sofa de catifea albastră destul de roasă, până la care îl dusese pe Carlitos Alegre, încet-încet, pentru a încheia acel sărut atât de prelungit, aici, fiecare cu propria lui durere şi cu propria lui emoţie în cârcă, fiecare cufundat în ale lui şi fiecare cu ale lui, în sfârşit, deşi s-ar putea spune, de asemenea, într-o anumită măsură, destul de mulţumiţi, în mijlocul tăcerii şi singurătăţii care-i înconjura, iar ea, pe deasupra, scăldată în parfum.

— Iertaţi-mă, îi spuse Carlitos. Vă rog, domnişoară, iertaţi-mă, Sunt persoana cea mai zăpăcită din lume şi mi

se pare că...

— Cred că-mi aduc aminte că mi s-a povestit ceva despre cât de zăpăcit sunteţi, îi spuse ea, aprinzând o lampă ca să vadă cum era, de fapt, o persoană atât de vajnic zăpăcită.

Şi când se uită la el ca atunci când încerci să recunoşti pe cineva din negura timpului şi în cele din urmă îi zâmbi, era şi mai drăguţă domnişoara Herminia Melon, care rămăsese fată bătrână. Şi pe deasupra aprinsese toate luminile, fiindcă, în sfârşit, trebuie să ne gândirn şi la limba franceză, nu vi *se* pare, domnule Alegre?

— Da, desigur.

— Atunci, la treabă.

— O s-o pot învăţa în trei săptămâni? Nu ştiu cum să vă explic, domnişoară Melon, dar vă rog să mă credeţi că am neapărată nevoie să învăţ limba asta în trei săptămâni. E ceva foarte urgent pentru mine, domnişoară.

— Cum să vă spun, adevărul e că nu mi se pare prea uşor. Dar, mă rog, dacă nu mai sunteţi atât de împrăştiat, s-ar putea...

Domnişoara Herminia Melon îşi ţinea orele în sufrageria vilişoarei, iar scaunele erau o calamitate. Un amestec de muşama, piele şi cauciuc, ori ce-o fi fost, iar pantalonii lui

Carlitos, mai ales turul şi o bună parte din craci, i se lipeau de scaun, aproape de cum se aşeza, şi din pricina asta avea de purtat o luptă aprigă şi tainică împotriva acestei ruşini cumplite, cu un foşnet suspect pe deasupra, şi întreaga oră şi-o petrecea ridicând binişor câte un picior, din coapsă şi şezut, şi aşezându-l iarăşi după ce-l lăsa puţintel să se zvânte, şi făcând apoi aceeaşi manevră cu cealaltă coapsă şi jumătate de şezut, şi povestea asta era ca o lentă şi necontenită ridicare şi aşezare foarte incomodă şi care îl făcea să intre în pământ de ruşine, mai ales din pricină că era pe deplin convins că domnişoara Herminia, această fiinţă care întrunea toată fineţea şi sensibilitatea lumii, dădea purtării lui două interpretări, care mai de care mai jenantă pentru el. Prima: deoarece Carlitos vrea să înveţe franţuzeşte în numai trei săptămâni, se preface că şi-a lipit turul pantalonilor de scaun pentru ca orele să nu se mai termine niciodată. A doua: prinde curaj şi se înflăcărează, dezmăţatul de el, pentru a trezi în sufletul meu aceeaşi patimă şi înflăcărarea pe care mi-a stârnit-o cu acel sărut picat numai*Dumnezeu* ştie de unde şi de ce, deşi nu mă ruşinez de el, nu, şi nu-i pot uita parfumul. Şi, colac peste pupăză, tot dezlipindu-se şi iarăşi dezlipindu-se în modul cel mai

puţin ruşinos cu putinţă, Carlitos uita să-i plătească domnişoarei Melon, care nici măcar nu avea accent pe o, biata de ea, şi mai mult ca sigur că trăiesc, ea şi părinţii ei, de pe urma lecţiilor pe care le dă. Şi, din nou colac peste pupăză, cum domnişoara Melon era foarte delicată, simţea că intră în pământ de ruşine că trebuia să primească bani de la el şi, fără îndoială, minată de nevoie şi numai de nevoie îndrăznea s-o facă, dar pentru asta trăgea mai întâi perdelele şi stingea lumina, aşa încât amândoi simţiră că le vine să intre în pământ de ruşine, fiecare din altă pricină, el pentru că nu plătise, iar ea pentru că trebuia să încaseze banii pentru lecţie, dar încăperea era atât de întunecoasă, încât banii nici n-ar fi putut să se vadă, şi în felul acesta fiecare se ferea să observe prăbuşirea morală a celuilalt, ea nu-l vedea cum se înroşeşte ca sfecla, iar el pierdea prilejul de a o vedea cât de drăguţă şi de delicată se făcea când se îmbujora toată şi obrajii ei aprinşi se preschimbau într-o adevărată desfătare, semănând cu o piersică bine coaptă.

Dar după trei lecţii franceza lui Carlitos continua să fie la fel sau chiar mai proastă decât în prima zi, îngrozitor de greu de învăţat şi foarte vâscoasă. Franceza era o limbă vâscoasă prin excelenţă, potrivit lui Carlitos, care, totuşi, a

izbutit până la urmă să-şi ţină făgăduiala şi să realizeze isprava de a o primi pe Natalia vorbindu-i franţuzeşte la întoarcerea din Europa – călătoria, din fericire, s-a prelungit cu o săptămână încheiată – şi de a susţine o conversaţie destul de corectă, deşi nu fără un pic de ajutor din partea ei, desigur, în fericitul drum de întoarcere de la aeroport la grădină. Natalia n-a aflat însă decât mult mai târziu, după scurgerea unui timp de cuvenită prevedere, că adevăratul merit didactic nu-l avusese domnişoara Herminia Melon, deşi asta s-a petrecut sută la sută din vina scaunelor, bineînţeles, ci Melanie Velez Sarsfield. Cuprins de disperare din pricina acelor scaune lipicioase care-l împiedicau să se concentreze şi să facă progrese în însuşirea limbii franceze, Carlitos s-a gândit la ea. După câte îşi aducea el aminte, Melanie îi spusese cândva că vorbea franţuzeşte la fel de bine cum vorbea englezeşte şi că ştia aceste două limbi mai bine decât spaniola. Şi cum biata Melanie rămăsese în amintirea lui nedezlipită de sofaua uriaşă din salon, singură şi cu gândul mereu la menstruaţia ei ignorată, Carlitos se hotărî să dea fuga acasă la ea în căutare de ajutor, de cum izbuti să se dezlipească de scaunele domnişoarei Melon.

— Mi-am închipuit eu că era o vizită interesată, răule, îi

spuse în prima zi Melanie, dar, în sfârşit, cum aş putea să te refuz, când nu trăiesc decât cu nădejdea de a o vedea pe ibovnica ta prefăcută într-o vrăjitoare bătrână, pentru ca eu, la rândul meu, să mai cresc puţin şi să rămân cu tine până la sfârşitul zilelor noastre şi numai moartea să ne poată despărţi, puţin mai târziu, Carlitos, fiindcă am învăţat să te iubesc foarte tare, stând mereu aici pe sofa şi nefăcând nimic altceva. Iar cât priveşte aşteptarea, putem spune că aştept ziua în care mă vei conduce la altar cu verighetele pregătite şi cu tăticul meu foarte sobru, ţanţoş şi treaz măcar o dată în viaţă.

— Dacă mi-ai spune toate astea în franceză, Melanie, cel puţin ar sluji la ceva...

— Hai s-o dăm pe franţuzeşte, Carlitos Alegre. Vino aici, stai jos, haide.

— Dar fără să ne atingem, te rog, Melanie.

— Şi dacă te ating în franceză? Doar eşti în mâinile mele, Carlitos, nu-i aşa?

— Te rog, Melanie.

Aşa se face că până noaptea târziu Carlitos şi Melanie învăţau franţuzeşte, îi surprindeau zorile acolo, în salonul acela enorm, iar Carlitos făcea progrese, şi încă foarte mari. Atât de mari, încât până la urmă, atunci când se

ducea la domnişoara Herminia Melon şi se lipea de scaunele alea îngrozitoare făcându-le să scârţâie când dădea să se ridice, nici nu-şi dădea seama cum trece ora, iar domnişoara nu-şi putea reveni din uimire, văzând ce repede progresa băiatul ăsta, sigur, s-a desprins de lume din pasiune pentru franceză, toată mintea lui e deschisă spre lume numai dacă aceasta se exprimă în franceză, e un mare zăpăcit care nu mai vrea să ştie de altceva decât de franceză şi uite-aşa se face că e gata să-l ierte, cum să nu, pentru vina de a se lipi mereu de scaune, deşi acum se ridică la timp, fără să mai zăbovească peste măsură, ce-i drept, şi fără să uite să plătească şi fără să-l intereseze altceva pe lume decât franceza. Şi fiecare lecţie parcă ar fi douăsprezece lecţii şi pronunţă mai bine, *ce grand distrait...* Cu toate că fusese martorul mut – dar cu ce zâmbete pline de înţeles şi încărcate de comentarii nemiloase – al ifoselor, lăudâroşeniei şi al mai multor înfrângeri amare ale gemenilor Cespedes, în incursiunile lor în lumea contribuabililor *lustruiţi [şic]* ai republicii, Molina îl urî pe Carlitos pentru faptul că vorbise numai franţuzeşte cu Natalia tot drumul de la aeroport până la grădină, dar, în sfârşit, în franceză, în spaniolă sau în chineză, bieţii Arturo şi Raul au avut parte de ceva

asemănător cu păţania cu descendentele amiralului Miguel Grau, care erau cum nu se putea mai delicate şi mai descendente, dar care nu numai că nu aveau avere, dar nici nu se foloseau de bani. Iar ei, care erau obişnuiţi atât de mult ca, an de an, don Luciano Quiroga să ocupe din nou locul întâi printre cei mai importanţi contribuabili ai republicii, de data asta îşi dădură seama că se ivise cineva care-l depăşise cu mult, care-l umilea aproape, dar care, în sfârşit, apăruse din senin, aşa, peste noapte, şi purta înspăimântătorul nume de familie Quispe Zapata, inefabilul nume de botez Rudecindo şi se născuse în locul înfricoşător numit Chimbote. În sfârşit, Rudecindo Quispe Zapata era aproape un caz clinico-social pentru gemeni, o adevărată anomalie, una dintre acele excepţii care, departe de a confirma, fac să se năruie toate regulile, şi simt că mă prăbuşesc într-un hău, Raul, mie-mi spui, Arturo?, ne-a dat peste cap proiectul, şi când te gândeşti ce speranţe ne-am pus în el şi câte osteneli şi cercetări şi câtă bătaie de cap ne-a dat pentru ca, până la urmă, numărul premiat să fie tocmai din Chimbote.

— Dacă stai să te gândeşti, tata era din Chiclayo, care nu-i prea departe de...

— Tata *a fost* din Chiclayo, dar acum e mort şi, înainte

de a muri, a făcut tot ce i-a stat în putinţă şi s-a însurat cu o fată din Lima, având grijă ca fiii lui să se nască în capitală.

— Şi a reuşit.

— Ceea ce nu e cazul lui Rudecindo ăsta, fiindcă nevastă-sa şi fetele lui sunt tot din Chimbote, ba mai mult, asta se vede de la o poştă, după câte mi s-a spus.

Într-adevăr, despre contribuabilul numărul unu al republicii nimeni nu ştia prea bine de unde se ivise, de undeva de la mama dracului, din Chimbote, nici dacă venise pe lume gata pricopsit, nici dacă terminase liceul ori dacă avea studii superioare, în schimb, se trezise peste noapte stăpânul unei salbe de moşii, proprietăţi şi ferme în nordul ţării, construia şosele în sudul ţării, avea o rafinărie de petrol şi o fabrică de cărămizi în capitală, ba chiar se pomenise într-o bună zi acţionar important al Băncii Internaţionale din Peru, dar, de pildă, nu era încă membru al Clubului Naţional, şi nici măcar nu încercase să devină, şi nici nu călătorise în Europa cu *Regina Pacificului,* nici nu încercase măcar, iar fiicele lui, nu tocmai prezentabile, după câte se spunea, după ce terminaseră un liceu din Chimbote, ajunseseră la colegiul englez Sfântul Silvestru din capitală. Şi, cu toate că de vreo patru-cinci ani

pomenitul Rudecindo Quispe Zapata se căţăra tot mai sus şi era un concurent temut în cursa contribuabililor importanţi, nimeni n-a bănuit vreodată că în mai puţin de un an avea s-o câştige confortabil, şi cu atât mai puţin că pe bulevardul Javier Prado va răsări ca din pământ într-o bună zi cea mai impunătoare casă din oraş, cu trei caturi şi ascensor principal, ascensor de serviciu şi ascensor de serviciu culinar (unul micuţ cu care erau aduse rapid mâncarea, ca să nu se răcească, ori băuturile cu cuburile de gheaţă întregi, printre altele, ori de asemenea pentru ca să nu mai fie nevoie să se deplaseze cineva până la tine în cameră pentru a-ţi aduce comanda, dacă eşti imobilizat la pat, bunăoară, potrivit cercetărilor făcute de gemeni), şi că arhitectul era un englez de faimă mondială, chiar dacă la Lima capriciile familiei Quispe Zapata îi ruinaseră în mare parte proiectul şi, implicit, faima, şi că soţia numitului Rudecindo se numea Greta Zetterling şi era de origine austro-ungară, o femeiuşcă pe cinste, şi ce ochi albaştri avea, şi că îşi iubea bărbatul la nebunie şi-l respecta, ba chiar îi ţinea socotelile fără să primească vreun ajutor de la nimeni, la fel ca atunci când îşi începuseră vertiginoasa ascensiune economică.

Iar acum, când sosise clipa afirmării sociale, cuplul

Quispe Zapata Zetterling şi fiicele lor Lucha şi Carmencita, care, din păcate, semănau cu tăticul şi mai deloc cu dona Greta, aterizaseră la Lima şi începuseră să trăiască pe picior mare. Până una-alta, lumea începuse să comenteze că în uriaşa casă din Javier Prado, în care stilul aerodinamic se împletea cu cel neocolonial şi cu unele accente bavareze-Pădurea Neagră, cele trei ascensoare nu mai conteneau să urce şi să coboare, zi şi noapte şi săptămână de săptămână, şi rămăsese de pomină petrecerea dată pentru a le face intrarea în societate celor două fete, înainte de vreme, ce-i drept, dar, dacă va fi nevoie, petrecerea putem s-o repetăm, la timpul potrivit, afirmaseră dona Greta şi don Rudecindo, deşi, iarăşi ce-i drept, până acum nimeni nu întâlnise un singur invitat la petrecerea aceea care să nu declare că nu găseşte cuvinte pentru a povesti cum a fost, crede-mă. Şi, câteva luni mai târziu, fetele au terminat liceul şi, în sfârşit, nu ştiu de ce-ţi mai spun toate astea, într-adevăr nu s-au mai găsit cuvinte pentru a descrie cum a fost petrecerea aia de pomină, de basm, din alte vremuri, soro. Cu alte cuvinte, gemenii mureau de curiozitate, de nerăbdare, de nelinişte, în sfârşit, de tot ce erau ei, în esenţă, când era vorba despre societatea din Lima. Iar Carlitos Alegre umbla

creanga prin târg, fiindcă Natalia de Larrea tocmai plecase într-una dintre călătoriile ei atât de moderne în Europa, adică mergând cu avionul şi în interes de afaceri, iar nu cu *Regina Pacificului* şi de plăcere, şi nici cu o valiză specială pentru pălăriile cu boruri largi, şi pe deasupra cu fotografii în paginile de ştiri mondene ale marilor cotidiane din Lima. Da, Carlitos umbla creanga prin târg, tocmai acum când gemenii aveau din nou nevoie de el ca să pătrundă prin firul de telefon în casa unor necunoscute, mulţumită simpatiei şi spontaneităţii lui înnăscute, izbutind să treacă drept Raul mai întâi, şi pe urmă drept Arturo, şi prezentându-se astfel, scurt şi cuprinzător, de simpatic şi de nebun ce era, un fluşturatic cum nu s-a mai văzut, în orice caz, acest Carlitos, şi stabilind întâlniri una peste alta, fără să deranjeze niciodată, bineînţeles, în registrul riscant de alunecos al unui vocabular care ar fi putut să-i scape de sub control, devenind fie inconştient sublim până la ridicol, fie zeflemist. Era neîntrecut când trebuia să se strecoare, marele Carlitos, fără îndoială de zăpăcit ce era şi parcă nepăsător faţă de codurile de comportare şi de normele sociale în cadrul cărora trăia, pe când gemenii, în schimb, semănau pe zi ce trece tot mai mult cu nişte acrobaţi de circ de cartier, datorită îndemânării pe care o

dobândiseră de a se atârna de telefonul ăla vetust, sprijinindu-se mereu de acelaşi perete umed şi şubred de chirpici, în pofida faptului că nu o dată aparatul mare şi negru se desprinsese cu tencuială cu tot, lăsând o gaură destul de mare şi chiar câteva ţevi sau cabluri electrice să atârne îngrozitor şi foarte primejdios, iar ei doi se răsturnaseră cu picioarele în sus pe coridorul ăla cu o lumină chioară de patruzeci de waţi şi tristeţea corespunzătoare.

Dar, oricât s-a străduit şi oricât de nostim a reuşit să fie, în improvizată lui încercare de a câştiga bunăvoinţa fetelor vizate de gemeni, Carlitos a eşuat complet în cazul surorilor Lucha şi Carmencita Quispe Zetterling, care pur şi simplu n-au fost în stare să surprindă farmecul nebunului care le tot suna la telefon, ba mai degrabă au socotit că devenea pisălog cu sporovăială fără şir şi glumele lui nesărate. Ce-i drept, Carlitos şi-a dat seama cel dintâi că treaba nu merge şi n-o să meargă niciodată, ba chiar a început să-şi piardă răbdarea şi să se sature de neghiobia surorilor ăstora, ce netoate, nu se prind deloc, nu le pică fisa, iar faţă de mine nu arată nici cea mai mică înţelegere, şi nici n-o să arate vreodată.

— Oare vor cumva să facă dovada că sunt cu adevărat

din Chimbote? îi întrebă în cele din urmă pe gemeni, punând prevăzător căuşul palmei în dreptul uriaşului receptor, ca să nu jignească pe nimeni din căsoaia cu o mulţime de ascensoare şi stiluri. Şi cum gemenii rămăseseră atârnaţi de telefon cu nestrămutată hotărâre şi se uitau la el fără să-şi dea seama prea bine ce aveau de făcut, adăugă: Dar de ce, mă rog, nu încercaţi voi să le intraţi în voie, că doar aveţi ceva de chiclayeni în voi. La urma urmei, sunteţi tot de acolo, din nordul ţării, şi, cine ştie, poate sunteţi sortiţi să vă înţelegeţi toţi patru de minune. Oricum, eu încerc de mai bine de o oră tot ce-mi stă în putinţă ca să intru în vorbă cu fetele astea două şi uite, aţi văzut şi voi, parcă le-aş vorbi chinezeşte. Şi unde mai puneţi că le-am spus şi tărăşenia cu scaunele de care te lipeşti pentru totdeauna la Barranco, şi cum franceza e limba cea mai lipicioasă din lume, şi că Melanie, care e aproape o copilă, mă învaţă de fapt franţuzeşte, într-un timp record, în America de Sud cel puţin, şi nu domnişoara care a rămas fată bătrână pe numele ei Herminia Melon, fără accent pe o, care e o profesoară grozavă, de faimă mondială, şi care-mi dă lecţii de trei ori pe săptămână, în mod oficial, dar trebuie să stau lipit mereu de un scaun îngrozitor, ca să nu spun mai mult. În sfârşit, voi puteţi să-

mi fiţi martori. Am încercat totul până acum, cel puţin aşa cred, dar, când vorbesc cu surorile Lucha şi Carmencita Quispe Zetterling, parcă aş vorbi la pereţi.

— Ia să vedem, spuse în cele din urmă Arturo, desprinzându-se de firul de care stătea atârnat şi făcându-i semn lui Carlitos să-i dea receptorul.

— Alo? spuse acesta. Nu, n-am închis. M-am dus să caut un traducător, văzând că... în sfârşit, dându-mi seama că tu şi sora ta v-aţi dat seama şi voi...

— Cum?

— Nimic, nimic. Stai puţin să ţi-l dau din nou pe Raul Cespedes, dar într-o altă versiune, din nord, de data asta.

A nimerit la tanc Carlitos, şi lumea s-a umplut de culmi ale starurilor şi străluciri ale firmamentului, dar transformarea a fost atât de rapidă şi de totală, încât Carlitos stătea el atârnat în chip primejdios de telefonul din strada Amargura, pe când cele două surori Quispe Zetterling nu se mai dezlipeau, una de un telefon roz, iar cealaltă de un telefon verde, spre fericirea gemenilor. Dar şi spre marea lor disperare, fiindcă, ia să te văd, Raul, şi ia să te văd şi pe tine, Arturo, ghiciţi de la care din telefoanele astea două vorbesc eu acum? De la cel roz ori de la cel albastru? Şi de la care vorbeşte soră-mea? De la

cel roşu ori de la cel verde?

— Întrebaţi-le dacă ele vorbesc de la cel galben, le suflă Carlitos, în chip de sufleur de teatru, iar neghiobii nu pricepeau o iotă.

— Cum? Cum? Da de ce? îl întrebau la nesfârşit gemenii, simţindu-şi gâtlejurile ca după o operaţie îngrozitoare la coardele vocale, pentru ca ele să nu-şi dea seama, nu cumva să... Da de ce, Carii...?

— Dobitocilor! îi apostrofa el ieşindu-şi din fire. Păi ca să vadă şi ele mai bine ce gamă nesfârşită de telefoane există în căsoaia lor, ce curcubeu uriaş de telefoane posedă fetişcanele astea două.

— Verde şi albastru şi roşu şi azuriu? strigau acum în receptor gemenii, ca răspuns la întrebările surorilor.

— Ăsta nu-i un răspuns corect, cochetau ele, multicolor de fericite, cu arsenalul lor de telefoane. Nu, răspunsul nu e bun. Trebuie să răspundeţi, de pildă: Tu, Carmencita, eşti la un telefon de culoarea cutare, iar tu, Luchita, eşti...

— Pe firmament sau în curcubeu...?

— A, nu. Nu e bine, nu e bine...

Conversaţia telefonică cea mai lungă, însufleţită şi fericită din câte au avut loc la Lima în anii cincizeci a ţinut până când Carlitos Alegre a căzut la podea cu o bucată din

perete prăvălindu-se peste el, printre nefericitele gemete abia auzite ale sărmanei Consuelo, pe care fraţii ei mai-mai s-o ucidă cu ocările lor pentru singura vină că trecuse pe acolo chiar în clipa aia, tocmai când ei ajunseseră în sfârşit la un acord aproape istoric cu fiicele primului contribuabil al republicii, ce fete încântătoare, ce simplitate, ce firmament se deschidea la orizont şi ce lumină strălucea pe culme, ca să nu mai vorbim de uriaşul şi multicolorul curcubeu de telefoane pe care le au în casa cu ascensoare pentru tot şi pentru toţi, da, domnule, merită să vezi toate astea, luxul să trăiască şi cei care-nvaţă să se procopsească, şi vechimea înseamnă aristocraţie, deşi, dacă stai să te gândeşti, Arturo, e mai bine să lăsăm deoparte vechimea deocamdată, nu ţi se pare? Să n-o invocăm toată ziua, bună ziua, da, Raul, dar spune-mi, acest uriaş curcubeu multicolor de telefoane...

— Nu se poate spune despre curcubeu că e multicolor, îi corectă Carlitos, fericit că-i putea umili în faţa sărmanei lor surori, fericit că-i putea lua apărarea astfel pentru privirile dispreţuitoare şi eşti o nenorocită şi dacă mai îndrăzneşti să treci vreodată cu care o ocăriseră cretinii ăştia doi. E un pleonasm, ignoranţilor... Sunteţi în anul doi la universitate şi încă nu ştiţi că un curcubeu nu poate fi decât multicolor.

Pleonasme ce sunteţi. E ca şi când aş spune eu că fraţii gemeni sunt doi. Ori tot n-aţi înţeles ce vă spun...?

Da. Acum înţeleseseră, desigur, Carlitos. Totul fusese numai din pricina emoţiei provocate de convorbirea cu Carmencita şi Luchita.

— Numai pentru că aţi reuşit să vorbiţi la telefon cu două chimbotane, voi, doi prăpădiţi din Chiclayo?

Carlitos era într-adevăr furios din pricina faptului că se purtaseră urât cu Consuelo. Dar el îi luase apărarea aşa cum se cuvine, ca un adevărat cavaler, în faţa dobitocilor de gemeni. Dar şi ei, neisprăviţii, erau furioşi. Şi aveau motive puternice gemenii Câspedes Salinas ca să-şi iasă din fire. Adevărul e că el nici măcar nu-şi dăduse seama. La început pentru că se concentrase asupra trecerii neaşteptate a lui Consuelo, chiar în clipa aia şi chiar pe acolo, chiar în acea împrejurare miraculoasă. Şi, de asemenea, chiar atunci când el, buf! s-a prăbuşit cu bucata aia de perete, şi gemenii au fost nevoiţi din nou să-i explice măicuţei lor cum se căscase gaura aia uriaşă şi cum ieşiseră iarăşi la vedere conductele de apă şi cablul electric şi atârnau ameninţător, fiindcă erau o mare primejdie de incendiu ori inundaţie, nu-ţi fie teamă, ce îngrozitor, ce înspăimântător, ferească Dumnezeu, fie-ţi

milă, Doamne, de biata noastră mamă. În sfârşit, în pofida celor întâmplate, cu prăbuşirea lui la podea cu tot, Carlitos nici nu-şi dăduse seama că surorile Quispe Zetterling, blestemat fie primul nume de familie, tocmai se hotărâseră să dea o petrecere grozavă săptămâna viitoare, în cinstea telefoanelor lor multicolore, în sfârşit, asta e o glumă, în cinstea voastră, Ravil şi Arturo, şi pentru a avea plăcerea de a vă cunoaşte personal, şi că ei nu mai ştiau cum să le mulţumească şi să transmită mulţumirile lor, prin uriaşul curcubeu multicolor de telefoane, pardon, curcubeu nepleonastic, Carlitos, şi reuşeau să aşeze receptorul la locul lui şi să pună capăt acestei conversaţii atât de colorate şi de fericite, când tocmai atunci ai căzut tu şi a apărut Consuelo, parcă mereu cu capul în nori, doar ştii că e sora noastră şi că, la noi în familie, unitatea şi iubirea sunt cuvinte sinonime...

— Atunci să fie pentru ultima dată, le spuse Carlitos, acceptându-le scuzele până la urmă şi apoi luându-şi rămas-bun şi dând fuga, nespus de încântat, peste măsură de încântat, să-i spună lui Molina tot ce se întâmplase în seara aceea. Să-i povestească totul cu lux de amănunte şi fără să-l deranjeze faptul că el, fericit la volanul Daimler-ului, puţin câte puţin şi parcă numai aşa, într-o doară,

începea să însăileze cele mai acide şi potrivite comentarii despre gemenii Cespedes Salinas. Se vedea de la o poştă că bătrânul şofer îi ura pe zi ce trece mai tare pe fraţii ăştia, deşi sentimentul înfricoşător nu-l făcea să-şi piardă niciodată ţinuta desăvârşită pe care trebuie s-o aibă un şofer de lux în uniformă, slujitor fără stăpâni, fiindcă nu mai erau în viaţă, aparţinând unei lumi pe cale de dispariţie, dar, negreşit, un om fără pereche atunci când trebuia să spună tot ce avea pe suflet despre gemeni, doar printr-un zâmbet sau o privire tăioasă, şi, de la o vreme, adevărat specialist în ceea ce priveşte familia Cespedes Salinas şi chiar strada Amargura cu rezonanţa ei magnetică, dacă vreţi.

În seara aceea, însă, când se dezbrăcă să se culce, Carlitos descoperi într-un buzunar al hainei hârtiuţa aceea. O citi cu mare atenţie şi îşi simţi sufletul îndurerat când ajunse la sfârşit. Era semnată Consuelo, iar scrisul era de femeie. Da, era scrisul ei, fără nicio îndoială, dar el era sigur, cum nu se poate mai sigur, că nu-i scrisese acele rânduri din proprie iniţiativă, şi cu atât mai puţin i-ar fi pus bileţelul în buzunar fără ca el să-şi dea seama. Treaba asta o făcuseră Arturo şi Raul, nu încăpea îndoială, şi abia acum înţelegea Carlitos pricina acelei scurte serii de gemete

înăbuşite pe care le scosese Consuelo în după-amiaza aceea, când el căzuse cu bucata desprinsă din perete, iar gemenii puneau capăt conversaţiei lor cu accente din nordul ţării cu Lucha şi Carmencita Quispe Zetterling. „Nenorociţii naibii”, îşi spuse în gând Carlitos, întinzându-se în pat şi închipuindu-şi-i fără mare greutate pe Raul şi Arturo cum o sileau pe sora lor să-l invite la serbarea de sfârşit de an de la liceul Trandafirul Americii, unde îşi încheia studiile. Carlitos stinsese toate luminile, dar în întuneric, chiar dacă nu mai auzea tic-tacul pendulei şi nu mai făcea crizele acelea îngrozitoare din timpul călătoriei anterioare a Nataliei în Europa, cufundat în întuneric, vedea limpede cum gemenii îi dictau bietei Consuelo acele ridicole cuvinte ale invitaţiei, silind-o pe urmă să semneze cu caligrafia aceea în care literele abia se târau pe hârtie, îngrozitor de sfioasă şi chiar speriată. Carlitos aprinse veioza, cu gândul de a o suna îndată pe Consuelo şi de a-i spune da, bineînţeles, bucuros, sigur că avea s-o însoţească la serbarea de sfârşit de an, era o cinste pentru el, Consuelo, n-o să-i mai spună niciodată Martirio, nici Soledad, nici Concepcidn, de data asta nu mai greşea, e o mare bucurie pentru mine, dragă prietenă... Dar se făcuse târziu ca să sune, şi Carlitos a aşteptat până a doua zi ca

să formeze numărul de pe strada Amargura şi să-i spună lui Consuelo că avea s-o însoţească sâmbătă la serbare, cu mare plăcere.

— Îţi jur că nu eu te-am invitat, îi spuse Consuelo, ruşinată până în vârful unghiilor şi aproape plângând.

— Atunci, nu pot să vin? o întrebă Carlitos. Nu pot avea parte de norocul şi plăcerea de a te însoţi?

— Îţi jur că dumneata poţi avea parte de norocul ăsta, Carlitos.

— Aşa-mi place, Consuelito, dar cred că ar fi mai bine să ne tutuim, nu-i aşa?

— Da, Carlitos, îţi jur că aşa e.

— Sâmbătă la opt fix trec să te iau, Consuelito. Ah, era să uit, spune-le fraţilor tăi, şi poţi să râzi cât pofteşti, dinspre partea mea, când o să le spui că sâmbăta asta să-şi pună pofta-n cui, fiindcă nu pot dispune de şoferul şi de Daimler-ul meu. Spune-le că au fost super-rezervaţi pentru tine şi pentru mine.

— Super-rezervaţi, Carlitos, desigur, repetă prinzând curaj Consuelito, de data asta zâmbind şi tutuindu-l, în sfârşit.

Carlitos puse receptorul în furcă, zâmbi, ceru micul dejun, zâmbi larg închipuindu-şi-o pe Consuelo cum le

comunica fraţilor ei ştirea că Daimler-ul nu e disponibil, şi pe urmă se îngrozi când îşi dădu seama că şi el trebuia, la rândul lui, să-i dea ştirea cu Daimler-ul lui Molina. Încercă să şi-l închipuie pe Molina ducându-l la o petrecere cu o fată care, pe deasupra, mai era şi sora gemenilor. Şoferul de o viaţă al familiei Larrea y Olavegoya conducând Daimler-ul cu Consuelo şi cu el, aşezaţi pe canapeaua din spate, în salonaşul pe roţi, fără să aibă certitudinea absolută că ceea ce făcea nu o supăra pe doamna Natalia? Pe venerata lui doamnă Natalia?

Carlitos nu putu să suporte o tensiune atât de mare şi, în timp ce-şi lua micul dejun, ca întotdeauna, împreună cu Luigi şi Marietta, şi fiind serviţi de Julia, le spuse să-l cheme pe Molina şi de asemenea pe Cristobal, valetul, le înşiră lunga poveste cu temerile şi neliniştile lui în legătură cu ziua de sâmbăta şi, spre marea lui surprindere, tocmai Molina începu să le explice tuturor că el, conaşul Carlitos, îndeplinea astfel o datorie de generozitate şi sensibilitate însoţind-o sâmbăta pe o domnişoară care merita asta cu vârf şi îndesat şi care, negreşit, nici nu visase măcar să-l invite la vreo serbare, fiindcă domnişoara Consuelo era cum nu se poate mai sfioasă şi, cu siguranţă, totul fusese pus la cale de fraţii ei, aceşti ne... aceşti ne... autorii

acestei scrisori, în sfârşit, o să le povestească el mai târziu cum stă treaba cu aceşti ne... fiindcă acum era după micul dejun şi nu voia să i se facă greaţă după o masă atât de plăcută gândindu-se la oamenii de teapa lor, arivişti de cea mai joasă speţă, care trăiesc chiar în oraşul nostru, în vremurile astea de... în sfârşit, mai bine tac. O să iasă ele lucrurile la iveală, puţin câte puţin, la timpul potrivit, dar de un lucru sunt foarte sigur, şi anume că, la fel ca părinţii ei şi, înainte de asta, ca părinţii părinţilor ei, doamna Natalia o să fie foarte mulţumită când o să se întoarcă la Lima şi o să afle despre fapta bună pe care a săvârşit-o conaşul Carlitos. Şi, este de prisos s-o spunem, eu sunt mândru de pe acum că o să mă aflu la volanul Daimler-ului sâmbăta, în drum spre serbarea de la liceul Trandafirul Americii...

Molina întruni unanimitatea şi Carlitos îi mulţumi din suflet, de îndată ce se aflară singuri în Daimler, şi, culmea, chiar în drum spre strada Amargura, deşi astăzi, la fel ca în toate zilele când se ţineau cursuri, numai pentru a-l lăsa acolo pe conaşul Carlitos, care avea să-şi urmeze drumul până la Şcoala San Fernando străbătând un cartier plin de primejdii, în coupă-ul verde al gemenilor, care putea fi jefuit şi devalizat.

Gemenii au rămas paf când au aflat ştirea pe care le-a dat-o sora lor Consuelo, despre Daimler şi ziua de sâmbăta. Nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, fapt e că pe chipul trist al feţei şi-a făcut apariţia un zâmbet de fericire răutăcioasă când le-a comunicat vestea trăsnet că automobilul condus de Molina era exclusiv pentru ea şi prietenul ei Carlitos, ca să-i ducă la serbarea de la liceul Trandafirul Americii, sâmbătă seara. Ei bine, aşa-i spusese ei Carlitos, că Daimler-ul şi şoferul în uniformă, cu chipiu şi tot tacâmul, vor fi în întregime la dispoziţia ei şi a lui, şi degeaba ar fi venit ei cu rugăminţi sau mai ştiu eu ce, n-aveau încotro, trebuiau să se împace cu gândul că, pentru petrecerea de la prietenele lor cu telefoanele n-aveau decât să utilizeze coupe-ul lor rablagit, da, domnule, rabla aia, şi dacă nu cred, o să se convingă îndată, când vine Carlitos, o să le-o spună chiar el, degeaba, sâmbătă asta nici *să* nu viseze că o să descindă în faţa căsoa-iei din bulevardul Javier Prado cu şofer şi cu Daimler din Albion.

— Nu-i aşa, Molina? îl întrebă Carlitos pe şoferul în uniformă şi cu chipiu şi mustaţă englezească, pe când cobora din Daimler pe strada Amargura şi se pregătea să realizeze transbordarea în acel Ford coupé de mâna a

doua cu care aveau să pătrundă, el şi gemenii, în învolburatele şi tulburile ape ale bulevardului Grau şi în cartierul La Victoria, acolo unde se află Şcoala de Medicină San Fernando şi cândva foarte bine îngrijită grădină botanică din Lima.

— Dar, domnule Molina... spuseră într-un glas Arturo şi Raul.

— Eu nu fac decât să ascult de poruncile doamnei Natalia de Larrea.

— Dar, Carlitos... aproape că-l implorară, tot într-un glas, gemenii.

— Iar eu nu fac decât să ascult de motivele de care ascultă domnul Molina.

Bieţii Arturo şi Raul au fost pur şi simplu striviţi de aceste răspunsuri, şi aşa se face că n-au văzut cum sora lor Consuelo se iveşte în cadrul ferestrei, da, se iveşte în cadrul ferestrei pentru prima dată în viaţă, la etajul acelei căsoaie dărăpănate, şi pentru prima dată zâmbitoare, de asemenea, şi probabil chiar fericită, puţintel maliţios-fericită, cine ştie, s-ar putea, şi ce bine ar fi, gemeni nenorociţi, să învăţaţi cum să vă purtaţi cu sora voastră şi să vă daţi seama că nu numai voi puteţi umbla cu şiretenii, lua-v-ar naiba.

Prin urmare, pentru ca nimeni să nu-i vadă sosind cu rabla aia, gemenii luară hotărârea de a staţiona cât mai departe de uriaşa casă neverosimilă a familiei Quispe Zetterling, în acea sâmbătă care era în acelaşi timp a serbării şi a prezentării, căci toată lumea socotea că era vorba de prezentarea sau intrarea cuiva în societate, deşi, ce-i drept, nimeni nu ştia prea bine a cui, fiindcă pentru Lucha şi Carmencita tocmai se organizase o petrecere grozavă de debut, cu numai câteva săptămâni în urmă, dar pentru gemenii Cespedes Salinas de ce naiba să se organizeze, când nimeni nu ştia nici măcar de unde răsăriseră şi ăştia, dar fapt sigur era că sâmbătă aia toţi soseau mulţumiţi, ce să spun, mie mi-au spus să vin să iau parte la o prezentare în societate şi, cu ocazia asta, bineînţeles, o să ne distrăm ca niciodată şi-o să dansăm până-n ziuă, ia spune tu, Gonzalo, de pildă, pe ce motiv te-au invitat pe tine.

— Drept să-ţi spun, nu-mi mai aduc aminte, bătrâne. Dar, în sfârşit, trebuie să ştiţi, pentru orice eventualitate, că eu mi-am făcut intrarea în societate.

Şi toţi se prăpădeau de râs, zicând plăcerea e de partea mea, ori asta ţi se-ntâmplă fiindcă eşti neprezentabil, Ramon, dar, iarăşi, fapt sigur e că whisky-ul curgea în

cantităţi industriale şi că doi spanioli tipici, care debarcaseră de curând la Lima în căutarea Americii şi a unei slujbuliţe ori a unei pipiţe, se hotărâră în seara aceea să se stabilească definitiv la Lima, drace! fiindcă aici până şi muzicanţii beau whisky, zău, nu vă mint, şi de data asta eu unul aici rămân, drace! asta zic şi eu că poate fi numită descoperirea Americii, pe cinstea mea, dar ia zi-mi, Joaquân, ce-or fi oare garafele astea cu lichid albastru?

— Păi apă, ce să fie, dragul meu compatriot, nimic altceva decât apă. Eu am gustat-o şi te asigur că-i apă. Iar gheaţa are culoarea roşie, roşie ca sângele, da, domnule. Se pare că la Lima oamenilor le-a trăsnit prin cap să consume băuturi cât mai variat colorate. Ca să vezi ce înseamnă să călătoreşti, şi să vezi cum e lumea.

— Şi zici că apa a primit culoarea albastră?

— Aşa cum am primit eu botezul în La Mancha, unde m-am născut.

— Drace! Daţi-mi un ţăruş să-l înfig în pământ chiar în seara asta, că eu unul nu mă mai dau dus de-aici.

— Noroc!

— De ce culoare?

Povestea cu culorile era născocirea donei Greta Zetterling de Quispe Zapata, fir-ar ale naibii de nume ale

neisprăvitului de prim contribuabil, o femeie frumoasă ca o cadra, cu nişte ochi albaştri foarte mari şi strălucitori ca două acvamarine uriaşe, cu pielea neasemuit de albă, cu părul blond-roşcat, fără să-l fi dat cu niciun strop de vopsea, cu bijuterii veritabile, deşi prea multe pentru o singură seară şi parcă prea mari, toate, fără excepţie, deşi pesemne că au costat o avere, căci nu sunt false, în niciun caz, deoarece în vocabularul lui don Rudecindo Quispe Zapata, ca şi în viaţa lui, de altfel, cuvântul „fals” pur şi simplu nu exista, nici nu fusese şi nici nu avea să fie inventat vreodată, căci deviza lui fusese întotdeauna munca neobosită, de dimineaţă până seara, şi cinstea mai presus de orice. Toată Lima înţelesese asta în foarte scurt timp.

Şi, de asemenea, aşa cum dona Greta era extrovertită, mare dansatoare, mână-spartă, multicoloră şi chiar multiascensoră (chestia cu telefoanele-curcubeu şi cu cele trei ascensoare cu multiplă folosinţă era în întregime, dar absolut în întregime, o treabă pusă la cale de ea; gând, capriciu, toană, ori cum vreţi să-i spuneţi, care aparţinea donei Greta, consecinţă a exuberanţei sale), tot astfel don Rudecindo era în întregime mahmureală şi o claie de păr pe care-l pieptăna întruna, zi şi noapte, ca să nu se mai

ridice vâlvoi, blestematul ăsta de păr ca de arici, că nu vrea să stea locului şi când te aştepţi mai puţin iarăşi se ridică, şi un cavaler desăvârşit, neîndoielnic, un om zgârcit la vorbă, care nu dansa la nicio petrecere, nu avea nicio iubită, nici nu fusese vreodată la un bordel, nu ştia decât să muncească şi să-şi iubească nevasta şi fetele, care, deşi inundate de râuri de ape albastre şi flori de plastic, de preferinţă, şi Dunărea albastră şi verde şi roşie, în vârtejul dansului, îl adorau şi ele şi erau, toate trei, de o fidelitate pe care, foarte curând, întreaga Lima a admis-o şi a respectat-o, deşi, bineînţeles, treaba asta cu apa albastră, gheaţă de culoarea sângelui şi deserturile în culori andine e cam exagerată, nu ţi se pare?, în sfârşit, desigur, tot ce se poate, deşi mie mi se pare mai degrabă că e în ton cu casa... – Păi, casa asta, draga mea...

— Păi, treaba asta, mămico...

Lumea familiei Quispe Zapata Zetterling era o lume făcută pe măsura gemenilor Arturo şi Raiâl Cespedes Salinas, care, într-adevăr, în sâmbăta aia nu conteniră să se prezinte de nenumărate ori surorilor Lucha şi Carmencita, şi să se reprezinte drept viitorii şi cât de curând primii medici din Peru, ba chiar Ducele şi Ursul, totul printre ape colorate şi rătuşte roşii de gheaţă şi gâşte

verzi de gheaţă şi flori multicolore de plastic, multicolore dar nu mulţi-curcubee, bineînţeles, fiindcă ăsta ar fi un pleonasm sau o redundanţă şi...

— O ce, Ducele meu? îl întrebă, puţin cam neliniştită, Luchita lui pe Ducele şi stăpânul ei, în seara aceea colorată.

— Pe tăticul meu nu-l cheamă Redundanţă, ci Rudecindo, Ursuleţul meu, îi spunea, tot atunci, Ursului ei drag, Carmencita lui, în seara aceea colorată şi înflorită şi învârtejită într-un dans nesfârşit. Şi drăguţa de ea voia acum să se îmbolnăvească, pe deasupra, ca să mă îngrijeşti tu, numai tu, când o să mă doară aici, Ursuleţul meu...

— Culmea gloriei, repeta Arturo, învârtindu-se într-un vals.

— Şi strălucirea faimei, repeta Raul, frângându-şi mijlocul într-un tangou.

Şi în acea grădină înflorită şi plină de cântece şi de culori, surorile Zetterling Quispe, fiindcă pişicherii de gemeni începuseră să le inverseze numele de familie, sub cuvânt că ordinea factorilor nu schimbă produsul, scumpetea mea, surorile Zetterling Q., deosebit de mişcate, găseau toate astea atât de... atât de...

— Atât de... parcă de plastic, Ducele meu drăgălaş.

În total, erau douăzeci şi nouă de telefoane în casă, şi nu existau două de aceeaşi culoare. Iar trecerea de la telefonul ăla vechi şi negru fixat în peretele hardughiei de chirpici din strada Amargura, la lumea asta în care există până şi un telefon în carouri, era, prin urmare, pentru gemenii Raul şi Arturo Cespedes Salinas, un pas obligatoriu, şi încă un mare pas înainte, de bună seamă, cum să nu.

În vremea asta, petrecerea de absolvire a liceului Trandafirul Americii, care se ţinea acasă la o colegă, pe una dintre străduţele ce se intersectau cu bulevardul Brazilia, pe undeva prin raionul Brena ori poate prin Pueblo Libre – în sfârşit, pe undeva pe-acolo, cum spusese Molina – şi care avea un singur telefon, pe deasupra negru şi obişnuit, era un amestec de carnaval fără măşti şi clasă de mijloc care priveşte viitorul cu relativ optimism, şi se sprijinea mai ales pe ritmurile foarte vesele şi bolerourile sublime pe care le aduseseră nişte fete, cărând un patefon cu câteva plăci, de o calitate destul de îndoielnică şi care, din când în când, dădea îngrijorătoare semne de oboseală. Peste măsură de distrat, ca întotdeauna, Carlitos Alegre nu înceta să se întrebe de pe ce plajă îndepărtată sau din ce

vacanţă tropicală sosea atâta lume foarte bronzată şi atât de uniform rumenită de soare şi arămie, în anotimpul ăsta atât de cenuşiu, iar biata Consuelo trebui să-şi învingă imensa ei sfială şi să-i explice, foarte apăsat şi cât mai aproape de urechea lui, că în Peru „nu toată lumea e blondă, Carlitos”, cu câteva clipe înainte ca un zdrahon de metis din Piura, poreclit Pianul cu coadă, să-i trântească o scatoalcă zdravănă pe motiv că avea *o* privire batjocoritoare, alb nenorocit ce eşti, parcă eşti albinos, neisprăvitule, fă-te-neoa’ dacă ai boaşe, să te văd ce-ţi poate pielea. Lucrurile puteau să ia o întorsătură urâtă, căci Carlitos voia să sară la bătaie, dar, din fericire, câteva prietene ale lui Consuelo îşi dădură seama că un băiat mai bun, mai nobil şi mai simpatic decât Carlitos nu exista în toată lumea asta, dar nici mai zăpăcit, totodată, însă niciodată cu rea intenţie, şi cu câteva acorduri de *merengue* petrecerea îşi recapătă veselia sănătoasă de mai înainte şi dansul se însufleţi tot mai mult, în pofida gâfâielilor unui patefon care de câteva ori a fost gata-gata să-şi dea sufletul, dar care totuşi a rezistat până spre ziuă cu adevărată bărbăţie.

Pentru Consuelo şi Carlitos, totuşi, problema s-a agravat pe măsură ce treceau orele sau, mai bine zis, din pricina

discurilor pe a căror muzică încercau să danseze, în primul rând, fiindcă ea n-avea nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să dansezi, şi fiindcă el nici în vis n-ar fi putut învăţa vreodată să danseze, în viaţa lui, drept care, după o etapă iniţială de sincere şi chiar calculate şi numărate eforturi, unu, doi, trei, patru, unu, doi, trei, patru, şi foarte măsurate şi atente încercări de a face paşii cât mai bine, traversară o altă etapă, de opintiri şi nenumărate călcaturi pe picioare, şi atunci trecură la a treia etapă, de curată demoralizare de ageamii incurabili în mijlocul unor dansatori îndrăciţi; şi, în al doilea rând, din pricina blestematei apariţii a acelei serpentine verzi, pe care o prietenă a azvârlit-o spre Consuelo, cu zâmbetul pe buze, pentru ca aceasta, tot cu zâmbetul pe buze, să i-o înfăşoare lui Carlitos în jurul gâtului, în chip de colier hawaian sau ceva în genul ăsta, deşi avea pe deasupra şi altceva, anume un fel de porumbel mesager, fiindcă fiecare serpentină avea un mesaj tipărit cu litere negre, iar acum Carlitos trebuia să citească cu glas tare cine ştie ce propoziţie nostimă sau deşucheată ori cine ştie ce compliment drăgălaş sau hazliu îi picase din văzduh odată cu serpentina verde. Şi sărmanul de el citi, la început cu multă însufleţire, dar numai la început, următoarea

propoziţie: „Facă-se voia ta”. „Facă-se voia ta” era chiar propoziţia care, în chipul cel mai zâmbitor, şi inefabil, de asemenea, şi prea umil şi implorator, de asemenea, şi, în sfârşit, parcă în chip dezastruos, îi adusese până la urmă ursita pe nume Consuelo. Iar Consuelo, aşezată alături de el şi parcă gata să izbucnească în plâns, simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

Prin urmare, la nimic, dar absolut la nimic nu i-a folosit lui Carlitos că a avut idei geniale în seara aceea, fiindcă, de fapt, fiecare idee genială se dovedea până la urmă şi mai patetică decât cea dinainte. Şi astfel, prima iniţiativă remarcabilă a fost, nici mai mult, nici mai puţin, *aceea* de a o invita pe Consuelo la dans, ştiind prea bine că treaba asta eşuase lamentabil.

Trebuie să recunoaştem totuşi, ce-i drept, că sărmanului de el, după cele întâmplate cu serpentina verde şi cu mesajul acela înspăimântător, memoria parcă i se evaporase. Această fericită iniţiativă s-a împrăştiat cât ai clipi, deşi pentru ei a ţinut o veşnicie. Cea de-a doua a ţinut cel puţin până când Daimler-ul s-a ivit pe bulevardul Javier Prado, cu Molina, neobişnuit de tulburat, la volan, fiindcă bănuia el ceva şi, pe lângă asta, îl auzea limpede pe Carlitos propunându-i partenerei sale, surdă şi mută pe

cât se pare, să dea o raită pe la casa-palat a familiei Quispe Zapata Zetterling, ca să vedem dacă nu cumva apar fraţii tăi ca să moară de turbare şi de invidie când ne-or vedea plimbându-ne fericiţi în automobilul ăsta şic. Eşecul acestei iniţiative a fost total: fiindcă nici măcar Molina nu era fericit în blestematul ăsta de Daimler, ba mai degrabă dimpotrivă, şi fiindcă de la petrecerea din casa aceea uriaşă în mii de stiluri, în culori lichide şi îngheţate, ascensoare pentru toţi şi pentru toate, au ieşit rând pe rând toţi musafirii, până la ultimul, numai gemenii nu se urneau din loc; ei ar fi rămas acolo o veşnicie, extaziaţi cum erau în contemplarea la nesfârşit, pentru ultima oară, te rog Luchita, te rog Carmencita, a acelui arsenal telefonic, a acelui curcubeu multicolor şi redundant de telefoane, şi ăsta, în carouri, ăsta, da, ăsta, de la ăsta o să-l suni pe Ducele tău, scumpetea mea?

— Thată viaţa o să te sun, viaţa mea.

Ultima iniţiativă a lui Carlitos a fost să străbată Lima trecând prin zonele cele mai frumoase, dar şi asta era fatal sortită eşecului, căci trebuia să se încheie obligatoriu în faţa urâciunii de hardughie dărăpănată, pe întunecoasa stradă Amargura, în care acel calvar avea să se sfârşească pentru biata Consuelo. Şi chiar aşa a fost, desigur, dar cu

un accent de cruzime suplimentară pe care numai o soartă nefericită îl poate suporta în asemenea clipe. Deşi au fost cuvinte rostite de Carlitos, simple cuvinte din acelea pe care uneori le spui cu cea mai bună intenţie din lume şi care, după ani de zile, când te aştepţi mai puţin, îţi revin în memorie, se năpustesc asupra ta, ca un tâlhar la drumul mare, şi te fac să mori de ciudă şi să intri în pământ de ruşine, şi nimeni în jurul tău nu pricepe ce naiba se petrece cu tine, ce s-a întâmplat?, ce l-a apucat şi pe ăsta?

Fapt e că, dându-se jos din Daimler, în faţa hardughiei dărăpănate din strada Amargura, biata Consuelo n-a găsit nimic mai potrivit ca să-şi ia rămas-bun de la Carlitos decât să spună următoarele cuvinte de supunere, mai degrabă gemând decât pronunţându-le:

— „Facă-se voia ta”.

Iar sărmanul Carlitos n-a găsit nimic mai nepotrivit, cu cea mai bună intenţie, decât:

— „Aici nu se face decât voia lui Dumnezeu. Precum în cer, aşa şi pe pământ”.

Sărmanul de el încercase să schimbe subiectul acela atât de trist cu serpentina verde, şi tot ce a urmat, dar, în sfârşit, s-a trezit spunând tocmai acele cuvinte, şi noaptea aceea în grădină a fost o serenadă de lacrimi, vă închipuiţi,

iar dimineaţa a fost atât de tristă, încât Luigi începu să aprindă luminile din jurul piscinei mai devreme decât de obicei, cu nădejdea că avionul cu care se întorcea doamna Natalia ar fi putut, ca prin farmec, să-şi grăbească aterizarea la Lima, cu doamna cu tot, bineînţeles, ca să pună capăt unei tristeţi şi unei melancolii sfâşietoare şi mai ales ca să facă să-i vină inima la loc acestui *poveretto giovane* Carlitos, care de sâmbăta trecută nu e deloc în apele lui.

Şi aşa se face că în această stare deplorabilă sosea Carlitos, de trei ori pe săptămână, la lecţia de franceză cu domnişoara Herminia Melon. În aceeaşi stare deplorabilă lua loc şi într-o stare şi mai deplorabilă rămânea lipit ceasuri întregi de scaunul lui, deşi progresele înregistrate de la lecţia trecută o lăsau cu gura căscată pe atotştiutoarea, înduioşătoarea şi foarte delicata domnişoară bătrână, fiindcă băiatul ăsta pesemne că-şi petrece nopţile învăţând, cufundat în studiul limbii lui Racine, Corneille şi Molière, căci iată, încă nu s-au încheiat trei săptămâni de când au început lecţiile, şi el se exprimă tot mai bine, şi nu există cuvânt sau propoziţie pe care să n-o înţeleagă, nici vreun subjonctiv, oricât de complicat, pe care să nu-l stăpânească. Uimitoare, cu adevărat

uimitoare sunt progresele pe care le face elevul meu Carlitos Alegre, comenta docta profesoară, ignorând complet, desigur, faptul că, de îndată ce se dezlipea de unul din scaunele acelea îngrozitoare, Carlitos se ducea glonţ în bulevardul San Felipe, unde aproape în fiecare seară îl aştepta Melanie Vălez Sarsfield, aşezată întotdeauna pe acea sofa uriaşă a casei în stil Tudor, plină de caiete şi creioane colorate şi cu o excelentă colecţie de cărţi pentru învăţarea limbii franceze.

Primul lucru pe care-l făcea Melanie era să-l pipăie şi să-l înnebunească pe Carlitos, în franceză, şi să glumească şi să-l necăjească, chiar dacă de fapt nu voia altceva decât să-şi dea seama de motivul pentru care, în ultimele zile, sărmanul de el vine la mine cu expresia asta de durere nesfârşită, cu faţa asta de...

— Poţi să-mi explici, iubitei, îi spuse într-o seară, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, ce-i cu expresia asta de deznădejde care în ultima vreme ţi se citeşte pe faţă?

Mai-mai să-l omoare pe bietul Carlitos când a pronunţat cuvântul *deznădejde* sau, în orice caz, el n-a mai putut răbda povara acelui secret jalnic şi şi-a descărcat sufletul. Mai bine zis, tocmai voia să-şi descarce sufletul când ea îi

spuse un „nu” răspicat, fiindcă tu, Carlitos, vii aici ca să vorbeşti franţuzeşte, aşa că o să-mi spui toată tărăşenia asta în franţuzeşte, că mor de curiozitate s-o aud, dar în franţuzeşte. Iar Carlitos n-avu încotro şi trebui să se întoarcă în străduţa aceea care dădea în bulevardul Brazilia, poate din cartierul Brena, poate din Pueblo Libre, în sfârşit, pe acolo pe undeva, cum spusese Molina, şi să o scoată la dans pe biata Desconsuelo, cu multă stângăcie la început, apoi dansând cu călcaturi pe picior, cu frângeri de mijloc şi grozăvindu-se nevoie mare, la fel cu ceilalţi, pentru a ajunge îndată după aceea la calvarul cu serpentina şi mesajul acela patetic, şi astfel, într-o cascadă de nenorociri, să se rostogolească pe un povârniş atât de jalnic şi sortit eşecului din capul locului, şi să ajungă până la urmă la acel „Facă-se voia ta” cu răspunsurile şi variantele sale atroce, care, departe de a repara ceva, n-au făcut decât să mă aducă în starea în care mă vezi, Melanie, numărând orele şi minutele pentru ca, în sfârşit, să se întoarcă odată Natalia şi să pună capăt acestui lung şir de suferinţe.

Bineînţeles că, stăpânit de dorinţa de a povesti cât mai bine întâmplările prin care trecuse, în franceza cea mai corectă cu putinţă pentru el, în clipele acelea Carlitos nici

nu şi-a dat seama că Melanie îl cuprinsese pe după gât într-o îmbrăţişare fără sfârşit. Biata de ea, adorabila Melanie, plângea ca Maria Magdalena ascultând întâmplările povestite cu atâta simţire de Carlitos şi, desigur, de asemenea din pricina chestiei de la sfârşit, cu întoarcerea cât mai grabnică a Nataliei pentru a pune capăt suferinţelor.

— Ah, fir-ar să fie de babă, scumpul meu Carlitos. Azi eşti îndrăgostit de ea şi crezi că ţi-a pus Dumnezeu mâna-n cap, înţeleg, dar aşteaptă să mai treacă nişte anişori şi-o să vezi că se preface într-o vrăjitoare...

— *Te* rog, Melanie.

— Faci cum vrei, Carlitos, dar eu o să te aştept. Eu o să te aştept mereu, o să vezi.

— Dar de ce? Pot să ştiu şi eu?

— Ca să nu mai vii toată ziua, bună ziua în starea asta jalnică şi ca să mă duci la altar cu tăticul meu alături, păşind ţanţoş şi treaz pentru prima dată în viaţa lui. Fiindcă avem cu toţii dreptul să nădăjduim şi să visăm, dragul meu Carlitos Alegre.

— În franceză. Să ne întoarcem la franceză, Melanie, te rog, o rugă Carlitos.

S-au dus cu toţii s-o întâmpine pe doamna. Iar acolo, la

aeroport, dona Natalia s-a repezit mai întâi în braţele lui Carlitos şi s-au contopit într-un sărut interminabil, şi pe urmă i-a îmbrăţişat rând pe rând pe toţi, începând ca întotdeauna cu Marietta şi continuând în ordinea strictă a vechimii pe care fiecare o avea în slujba familiei. Molina şi-ar fi dat bucuros viaţa să fie cel mai vechi, dar trebuia să se încline în faţa cuplului italian, care era de veacuri în grădină, şi de asemenea fusese angajat de părinţii donei Natalia, deşi, ce-i drept, nici Marietta, nici Luigi nu-i slujiseră pe domnul şi doamna de Larrea în mod direct, în propria lor casă, cum făcuse el, ceea ce avea darul să-i provoace o stare de neplăcere uşor dispreţuitoare, de genul nimeni nu-i ca mine, şi bărbatul în uniformă se simţi ispitit nu o dată să semnaleze faptul acesta şi să ceară o schimbare a ordinii îmbrăţişărilor, însă afecţiunea şi respectul pe care le nutrea faţă de cuplul italian, sub imboldul laturii frumoase a caracterului său, şi certitudinea că el avea să-i ducă până la urmă pe doamna şi pe conaşul Carlitos până la grădină, ca să nu uităm latura urâtă şi chiar răzbunătoare a caracterului său, îi îngăduiau să înfrunte cu capul sus interminabila scenă cu îmbrăţişările şi salutările şi cuvintele de bun-venit, resemnându-se la acel agravant loc trei pe lista vechimii, fiindcă, să nu

uităm, curând avea să vină clipa săvârşirii actului de răzbunare cumplită, dat fiind că dona Natalia avea să facă drumul de întoarcere la grădină cu Daimler-ul, dar numai cu el şi cu conaşul Carlitos, şi italienii n-aveau decât să moară de ciudă, lua-i-ar naiba de macaronari. Deşi, bineînţeles, de asemenea, fir-ar să fie, pe urmă avea să vină răzbunarea sorţii, care în această împrejurare a constat în faptul că acum, copilandrul care nu mai ştia să vorbească decât franţuzeşte şi iubita lui doamnă nu numai că s-au pus la curent, în franceză, cu viaţa gemenilor Cespedes Salinas, plină de întâmplări incredibile, printre altele, dar chiar s-au şi giugiulit în limba asta pe tot drumul de la aeroport la grădină, de parcă el ar fi de lemn, nu alta, unde s-a mai văzut aşa ceva, când de fapt, dacă n-ar fi fost un cavaler adevărat şi nu şi-ar fi cunoscut îndatoririle de şofer profesionist, ar fi găsit de mult chipul în care să-i aducă la cunoştinţă doamnei Natalia cine a fost adevărata profesoară de franceză a preaiubitului ei Carlitos şi, adesea, în condiţii atât de speciale încât plângeau amândoi când terminau acele lecţii în care pipăiala se făcuse de asemenea, pe cât se pare, în limba lui Racine ăsta şi a lui Corneliu sau cum l-o fi chemând, sau a celui de-al treilea, al cărui nume nu l-am înţeles prea

bine, un Morar sau cam aşa ceva... Se aşternuse masa pentru cină pe terasă, cu uriaşa grădină luminată şi piscina strălucind cu întreaga ei putere de incitare nocturnă. Luigi schimbase apa chiar în seara aceea, iar Natalia nu putu să-şi ascundă adânca emoţie pe care i-o produse faptul că-şi dădu seama, dintr-odată, că în curând, foarte curând, toată lumea aceea moştenită din perioada colonială, conacul acela, crângurile şi viile, livezile şi ogoarele şi hergheliile acelea, atâtea dobitoace şi poteci şi grădini aveau să înceteze să-i mai aparţină pentru totdeauna. Totuşi, grădina era singura parte din imensul ei patrimoniu de bunuri imobile pe care Natalia n-o vânduse în taină. Nici măcar casa de la Chorrillos nu-i mai aparţinea. Grădina fusese uriaşul spaţiu verde care-i însufleţise copilăria fericită şi locul unde, într-un anumit fel, s-a ascuns cu Carlitos, băiatul ce-i redase fericirea pierdută în adolescenţă. Şi a fost, de asemenea, slăbiciunea tatălui ei şi locul preferat al mamei. Grădina, prin urmare, era singurul colţ al oraşului şi al vieţii sale de care avea să-şi amintească întotdeauna cu dragoste. N-a fost scos, aşadar, niciodată la vânzare. Nici n-a fost şi nici nu va fi, pentru ea. Şi chiar dacă în seara aceea nimeni nu ştia încă, grădina tocmai trecuse în mâna celor cinci

servitori care o întâmpinaseră la aeroport, şi aceea era ultima ei sosire la Lima. Natalia ceru şampanie şi şapte cupe ca să ţină un toast, dar pentru a sărbători ca întotdeauna faptul că se întorcea din Europa, nu pentru altceva. Până una-alta, dorea să se odihnească vreo câteva zile şi să se bucure de liniştea grădinii, dar în acelaşi timp se făceau ultimele precizări într-o mulţime de tranzacţii, mici şi mari. Cea mai importantă, nimic de zis, era încheiată. Carlitos era major, şi în Peru, şi în Franţa. Avea să i-o spună chiar în seara asta. Şi pe urmă avea să-i spună că era absolut liber să aleagă. Vor pleca împreună la Paris pentru totdeauna, ori va pleca singură, tot pentru totdeauna, deşi bineînţeles nu la Paris, ci direct în iad, dacă şi acum dădea greş, ajunsă la capăt... Dar, în sfârşit, de ce să se gândească la ce era mai rău, când era de-ajuns să vadă şi să simtă cât de fericit era Carlitos, acolo, lângă ea, rugând-o să obţină cât mai curând actele necesare şi punându-i nenumărate întrebări cu privire la demersurile pe care le făcea, mai neclintit ca niciodată în convingerea sa, la fel de hotărât cum se simţise şi ea la Paris, Londra şi Roma, tot timpul, pe când rezolva o sumedenie de treburi deosebit de dificile cu cea mai uimitoare uşurinţă şi rapiditate, fără să stea o clipă pe

gânduri, fără cea mai mică şovăire şi cu acelaşi zâmbet hotărât şi satisfăcut care îi impresiona atât de mult pe interlocutorii ei cei mai diferiţi.

Carlitos ridică înaintea tuturor cupa de şampanie, dar Dumnezeu ştie ce naiba s-a întâmplat de i-a scăpat din mână şi s-a făcut cioburi pe dalele de pe terasă, după ce zburase câteva clipe prin aer. Şi nimeni nu ştiu să spună dacă asta aducea noroc sau, poate, dimpotrivă.

— Eu nu ştiu ce naiba aduce, spuse sărmanul de el, cerându-şi iertare şi uitându-se pe rând la toţi, cu adevărat îngrozit.

— Eu una, însă, ştiu, scumpul meu, îl linişti imediat Natalia. Mie, cel puţin deocamdată, îmi aduce o perspectivă sigură de distracţii pentru tot restul vieţii.

— *Şi, certo,* comentă Luigi, izbutind să liniştească spiritele cu râsul său răguşit şi spunând în chip de comentariu: *Perche îi signor Carlitos diventerá un grand uomo, má non cambierá mai...*

Şi, într-adevăr, Carlitos ceru să i se aducă un pahar de Coca-Cola, cu o picătură de şampanie, în loc de vin, de data asta, vă rog, şi pe urmă n-a mai spart niciun pahar în seara aceea, din fericire.

Câteva ceasuri mai târziu, Natalia îl supuse pe Carlitos

la încercarea definitivă a iubirii fără margini, a iubirii cu orice preţ. Epuizată de vânzoleala necontenită şi starea de tensiune a şederii la Paris, Londra şi Roma, unde de data asta nu se ocupase cu achiziţionarea sau vânzarea de antichităţi, ci doar se întâlnise cu avocaţi, bancheri, oameni politici influenţi, notari, consuli, consilieri pentru afaceri şi câţiva prieteni cu adevărat credincioşi, de îndată ce şi-a ocupat locul în avionul care o aducea înapoi la Lima, Natalia a adormit profund, fără a se trezi nici în timpul celor trei escale de pe lungul traseu de la Paris. Dar îi ascunse acest fapt lui Carlitos şi, ducându-se la culcare, îl lăsă pe bietul de el să ducă tot greul, s-o acopere de sărutări şi mângâieri, s-o adoarmă cu îmbrăţişările lui înflăcărate, şi se prefăcu a răspunde la întrebările lui cufundată în somnul cel mai profund şi complet epuizată, deşi vicleana de ea lăsă o lumină aprinsă într-un loc potrivit, astfel încât să poată observa din când în când reacţiile iubitului ei faţă de faptele împlinite pe care se pregătea să i le aducă la cunoştinţă, întins lângă ea, Carlitos o asculta cu gura căscată, fără să-şi dea seama câtuşi de puţin de regizarea desăvârşită pe care o pusese la punct Natalia şi fără ca vreo lumină să-l deranjeze cumva, bineînţeles.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi povestesc toată călătoria mea cu lux de amănunte, ce-am făcut în fiecare zi şi ce-am izbutit să fac pentru noi, să-ţi povestesc tot, de la început la sfârşit, chiar în seara asta, scumpul meu...

Astea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit Natalia, înainte de a fi devorată de teatralitatea somnului său, deşi, ce-i drept, a fost la un pas de a se contrazice, de a sări ca o leoaică atunci când a simţit mâinile lui Carlitos mângâind-o cu o pricepere înnoită şi când, la rândul său, a izbucnit nemângâiat şi, fără nicio îndoială, grav rănit în amorul lui propriu:

— Blestemat fie cel care-a născocit somnul! Fie pe veci blestemat! Ei bine, o să ne îmbrăţişăm altă dată, scumpa mea. Şi să ştii că-mi pare rău pentru tine.

Stăpânindu-se la maximum, Natalia se mărgini să-l observe cu coada ochiului pe Carlitos, cufundat într-un somn profund. Perfect. Nu şi-a dat seama deloc de trucul cu lumina aprinsă. Bietul de el stătea acum cuminte, scăldat în lumină, furios şi destul de treaz ca să nu scape niciunul dintre cuvintele pe care se pregătea să i le spună din adâncul unui somn profund şi din adâncul inimii ei. Marea încercare a iubirii tocmai începuse, şi încetul cu încetul, fără să omită niciun amănunt, Natalia prinse să-i

spună că el era acum, în mod oficial şi cu acte în regulă, major, că plecau în Franţa peste două săptămâni, că vor călători pe uscat până la Guayaquil, din precauţie, că vânduse toate bunurile ei din Peru, până la ultimul, cu excepţia grădinii care va trece în posesia celor cinci servitori credincioşi, că el şi ea dispuneau de un apartament splendid la Paris, că acum el avea în mână toate cărţile, că era liber s-o însoţească ori să se întoarcă acasă la părinţii lui, că, trebuia să ştie, călătoria pe care urmau s-o facă nu avea întoarcere şi că ai exact o săptămână ca să-mi dai un răspuns afirmativ ori să-ţi schimbi planurile, iubitul meu...

Carlitos adormise atât de profund fericit pe măsură ce se depanau planurile Nataliei, încât ea se ridică încet-încet în capul oaselor pentru a-i privi chipul tot mai luminat şi a se bucura în cele mai mici detalii de acceptarea lui necondiţionată, fără rezerve şi fără întrebări, ci doar cu acest comentariu duios, zâmbitor şi lipsit de griji, când ea îi explică de ce era mai bine să călătorească pe uscat până la Guayaquil, o măsură de precauţie, scumpul meu, iar de acolo o să luăm avionul...

— Aş fi în stare să merg pe uscat chiar până-n Groenlanda, scumpa mea Natalia. Sau pe calea aerului sau

pe mare şi tot din precauţie...

Pe urmă continuă să doarmă atât de liniştit şi cu chipul acela de bucuroasă şi totală acceptare, încât Natalia hotărî să-l mângâie din ce în ce mai stăruitor, ca să-l atragă din nou în braţele ei, la buzele ei, la sânul ei, la coapsele ei. Dar nimic. Fiindcă acum Carlitos se cufundase cu adevărat în cel mai profund şi mulţumit somn, şi numai din când în când, atunci când ea, disperată în ardoarea ei, îl pişcă destul de parşiv, trebuie s-o recunoaştem, în chip de orice răspuns obţinea cuvinte precum Guayaquil sau Paris, la care se adăuga un zâmbet trimis din acele locuri îndepărtate, fără nicio îndoială, fiindcă nici vorbă nu putea fi să se trezească acest Carlitos atât de fericit şi adormit şi convins că pornise la drum, şi fiindcă, în mod sigur, marea încercare a iubirii dăduse un rezultat atât de strălucit, încât nici biata Natalia, care aprinsese toate luminile din iatac, doar-doar izbutea să-l facă pe Carlitos să se întoarcă, măcar pentru o clipă, din Groenlanda, nu putea surprinde ce se petrecea de fapt în faţa ochilor ei de femeie înfierbântată. Nu. Nu surprindea nimic leoaica aceea plină de ardoare, şi la drept vorbind cine s-ar fi gândit că, fără să recurgă la niciun şiretlic, Carlitos adormise pentru o săptămână încheiată, ca să se

trezească abia atunci şi să-i dea în sfârşit răspunsul pe care ea i-l ceruse. Oare nu-i spusese chiar ea că avea o săptămână la dispoziţie ca să-i comunice că acceptă totul sau trebuie să-şi schimbe planurile? Carlitos continua să doarmă dus, cum nu se poate mai ascultător şi cu faţa aceea de premiant care ia numai note de zece, pe când Natalia, alături de el, spunea întruna, nemân-gâiată şi, fără nicio îndoială, foarte rănită, de data asta ea, în amorul propriu:

— Află că şi eu îl blestem pe cel care-a născocit somnul. Fie pe veci blestemat. Dar, în sfârşit, îmi pare rău pentru tine, scumpul meu. O să ne îmbrăţişăm altă dată.

Şi acea altă dată a fost exact peste o săptămână, spre disperarea Nataliei, care într-adevăr nu pricepea de ce Carlitos umbla prin grădină ca un somnambul satisfăcut, un solo de căscaturi zâmbitoare şi de sieste interminabile, până ce în sfârşit în ziua a şaptea s-a trezit, i-a comunicat acceptarea deplină, i-a spus: „Haide” şi s-a pus s-o aştepte, cu două înţelesuri. Cu gândul, în calitate de bărbat major, o aştepta în automobilul care trebuia să-i ducă la Guayaquil, iar cu imboldul şi zelul lui de premiant, în patul matrimonial din iatac. Natalia era o femeie fericită, acum când în sfârşit înţelesese pe deplin cât de bine ieşise

pentru ea riscanta încercare a iubirii.

Iar acum ce le mai rămânea de făcut la Lima în următoarele şapte zile, ultimele pe care aveau să le petreacă în acest oraş? Nataliei, câteva lucruri de pus la punct, lichidarea definitivă a cinci treburi de interes comercial, semnătura pe care trebuia să şi-o pună pe o mulţime de documente ce o aşteptau pregătite mai de mult, despărţirea de slugile ei credincioase şi predarea cheilor de la grădină. Iar lui Carlitos, Dumnezeu ştie ce-i rămânea de făcut. Să-şi vadă părinţii şi surorile, pentru ultima dată, fără ca ei să bănuiască ceva? Să-i vadă pe gemeni, pentru ultima dată, fără ca ei să-şi dea seama de ceva? S-o viziteze pe Melanie, sub un pretext oarecare, în afară de cel adevărat? Mâine, poate mâine. Ori poate poimâine. Ori poate... Poate niciodată?

În sfârşit, Carlitos hotărî să cheme un taxi şi să-i ceară şoferului să-l ducă pe bulevardul Javier Prado, în San Isidro. Acolo coborî şi trecu de mai multe ori prin faţa casei, fără a-şi lua însă inima în dinţi ca să sune la sonerie, şi mergând foarte repede, aproape alergând, ca să nu fie văzut. Se opri numai atunci când îi văzu pe părinţii şi pe surorile lui ieşind împreună cu automobilul, în ultima lui miercuri, pe la şase seara. Se apropie, de parcă ar fi venit

într-o vizită, foarte degajat, şi-i întrebă unde mergeau. La cinema. Mergeau la cinema. Atunci îi întrebă dacă putea veni şi el. Îi răspunseră că da, să urce în maşină şi să stea lângă Cristi şi Marisol, pe bancheta din spate. Filmul a fost destul de prost şi, vorbind în şoaptă, au fost de acord cu toţii să plece înainte de sfârşit şi să mănânce undeva în oraş. Doctorul Roberto Alegre le propuse să dea o raită mai întâi prin centrul Limei, fiindcă era încă destul de devreme, şi în sfârşit s-au oprit să mănânce la restaurantul Donatello din zona Quilca, apoi au băut un lichior în holul hotelului Crillon. Erik von Tait era aşezat la orgă, dar nu s-a apropiat să-l salute pe Carlitos. Nici măcar nu l-a salutat de la distanţă, şi curând a început să cânte *„Cross the ocean on a silver plane...”,* cu o privire indiferentă, uitându-se în toate părţile, numai la masa la care stătea el cu familia lui, nu.

Erik era unul dintre cei mai buni prieteni ai Nataliei. Era la curent cu toate? Se prea poate, bineînţeles, deşi singurul lucru sigur e că nimeni n-a observat vreodată atât de insistent cu coada ochiului patru persoane în acelaşi timp cum a făcut-o Carlitos privindu-i pe părinţii şi pe surorile lui. Nu erau la curent cu nimic, n-aveau nici cea mai mică bănuială. Ce dovadă mai bună decât clipa în care

Carlitos le propuse să danseze? Maică-sa spuse că n-avea chef, surorile lui la fel, şi nu uitară să-i amintească, la fel ca de atâtea ori în trecut, cât de prost dansator era.

— Întotdeauna uit asta, spuse Carlitos.

La orgă, Erik von Tait îl ajută să-şi ia rămas-bun de la părinţii şi surorile lui, în seara aceea în care el ar fi dat orice să-i poată îmbrăţişa pe toţi, chiar şi pe tatăl său, sub pretextul unui dans, al unor călcaturi pe picior, ultimele din viaţa lui, zău aşa, pot să jur. Nu mult după aceea, Carlitos se întoarse împreună cu ei la casa din Javier Prado, stătu puţin de vorbă cu valeţii, îşi luă rămas-bun în chipul cel mai firesc din lume, chemă un taxi şi se înapoie liniştit la grădină.

Pe strada Amargura sosi cu alt taxi, a doua zi de dimineaţă, ultima lui joi, şi i se păru foarte nostim faptul că tocmai acum, când dispuneau de douăzeci şi unu de telefoane, gemenii nu-l sunaseră de câteva zile şi nu se arătaseră surprinşi câtuşi de puţin de faptul că nu-l văzuseră în ultima vreme pe la Şcoala de Medicină. Fără îndoială, gemenii erau copleşiţi. Iar hardughia era la fel de urâtă şi nezugrăvită, dar asta parcă nu-l mai deranja atât de tare ca înainte, ce-i drept, şi la fel de dărăpănată şi gata să se prăbuşească de şubredă ce era, dar parcă nu

chiar ca înainte, ce-i drept. Ori poate ajunsese să se obişnuiască cu vechitura aia, să se înduioşeze de vechitura aia? Şi când te gândeşti că în hardughia aia din strada Amargura rămâneau pentru totdeauna dona Maria Salinas, văduva lui Cospedes, şi sărmana Consuelo, fata cu cele mai triste cuvinte şi gemete înăbuşite... Şi Colofon, bineînţeles. Cu siguranţă însă că nu pentru totdeauna, ce-i drept. Fără îndoială, gemenii or să aibă grijă să îndrepte lucrurile şi să răscumpere sacrificiile mamei lor, dar cine ştie când or s-o facă. Tot ce putea spune acum era da şi nu prea. Ori poate că aveau s-o facă mai curând decât spera el. În sfârşit, deocamdată Arturo şi Raul locuiau într-un curcubeu, şi ce rost ar mai fi avut să afle restul... Avea adresa, bineînţeles, dar, când Carlitos îi ceru taximetristului să-l ducă din nou la Surco şi ridică mâna ca să-şi ia rămas-bun de la hardughia trăsniţilor lui prieteni, îşi dădu seama că se despărţea pentru totdeauna şi de strada asta, de apartamentul de la etajul doi, de numărul ăsta, în sfârşit, de adresa asta. Şi se întoarse la grădină liniştit.

A doua zi, vineri, ultima lui vineri, Carlitos plecă din nou cu un taxi. Cutreieră întregul oraş, de la locurile bine cunoscute până la ungherele în care nu mai pusese piciorul niciodată. Luase cu el un plan al Limei, ca să-i

ceară şoferului să-l ducă dintr-o parte în alta, deşi urmând anumite trasee. Dar oraşul cunoscut şi cel necunoscut se dovedeau la fel de ciudate.

Niciodată nu locuise pe bulevardul Javier Prado, niciodată nu învăţase la liceul Markham, niciodată nu intrase la Şcoala San Fernando. Un mecanism de apărare complet neaşteptat, cu totul independent de voinţa lui? De ce oare, dacă se simţea atât de liniştit şi stăpân pe fiecare dintre acţiunile sale? Deşi, ce-i drept, trebuia să recunoască faptul că se întâmpla ceva foarte straniu cu planurile oraşelor, cel puţin. Planul oraşului Paris, pe care niciodată până atunci nu-l consultase şi nu-l privise cu atenţie, se dovedea apropiat şi familiar, în timp ce planul Liniei începea să fie pentru el străin precum străzile şi bulevardele pe care chiar în clipa aceea le străbătea în taxiul albastru, cam plictisit şi dorind să se întoarcă liniştit la grădină. Îi spuse şoferului, dar cerându-i să facă drumul de întoarcere trecând mai întâi prin piaţa Dos de Mayo, bulevardul Alfonso Ugarte, piaţa Bolognesi, Colmena, Wilson, Campo de Marte şi luând-o apoi spre San Isidro, ca să străbată cartierele Miraflores, Barranco şi Chorrillos, când o zări pe Melanie, trecând călare pe bulevardul Salaverry. Ea nu l-a văzut, în pofida faptului că el îi ceruse

şoferului să micşoreze viteza cât putea de mult ca s-o poată privi cu luare-aminte. Era singură, ca întotdeauna, însă deloc lipsită de graţie, de data asta, ba chiar dimpotrivă. Chipiu negru, vestă neagră strânsă pe talie, de călăreţ – gemenii ar zice *de amazoană,* bineînţeles –, pantaloni albi impecabili, cizme strălucitoare, nostimii ei pistrui dintotdeauna şi coada de cal roşcată care-i atârna pe spate, ridicată puţin la vârf şi săltând în galopul unui splendid cal alb. Melanie mergea foarte liniştită, complet absorbită de gândurile ei şi în acelaşi timp foarte conştientă de stăpânirea totală a calului şi, în general, a artei echitaţiei. Lui Carlitos i s-a părut atât de nostim s-o vadă aşa, încât a fost cât pe-aci să-i ceară şoferului să oprească maşina ca s-o poată striga. Dar Dumnezeu ştie ce l-a reţinut, ce l-a făcut să renunţe, şi s-a întors liniştit la grădină.

— De unde vii? îl întrebă zâmbitoare Natalia, care în clipa aceea îi însoţea până la uşă pe doi generali de poliţie şi îl văzu sosind.

— Am fost să mai văd o dată tot, îi răspunse Carlitos.

— Şi cum ţi s-a părut, scumpul meu?

— Păi, acum nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să pregătesc bagajele, aşa cred.

— Ai timp destul pentru asta până luni, Carlitos. Aşa că mai bine spune-mi pe scurt ce-ai văzut. Şi iartă-mă că nu m-am putut ocupa de tine, dar dac-ai şti cât de multe am de făcut în numai trei zile...

— Am văzut un oraş părăsit şi pe Melanie Velez Sarsfield călare, aş spune tot părăsită şi ea.

— Aşadar, pe adevărata ta profesoară de franceză, nu-i aşa? Noroc că sărmana de ea e urâţică foc.

Dar pe Carlitos, care în vremea din urmă avea întipărită pe chip expresia desăvârşită a unui băiat de cincisprezece ani, cuvintele astea se pare că l-au izbit în piept ca un glonţ, fiindcă pe chipul lui se aşternu dintr-odată umbra acelor patruzeci şi cinci de ani care-i plăceau atât de mult Nataliei, dar în acelaşi timp erau un semn de supărare şi tristeţe. Ea înţelese că făcuse o gafă referindu-se astfel la sărmana Melanie şi îşi ceru iertare.

— Sunt foarte obosită *de* atâta alergătură, scumpul meu, şi uneori nu mai ştiu ce spun. Şi, de altfel, nu ţi se pare firesc ca o femeie de vârsta mea să fie geloasă pe o fetişcană care te iubeşte atât de mult?

— Nu. Nu e firesc, Natalia, îi spuse Carlitos, îmbrăţişând-o şi sărutând-o până îşi redobândi expresia de băiat de cincisprezece ani din ultimele zile, şi adăugând: E cel mai

iraţional gând pe care l-am auzit de la tine de când te cunosc, şi cu asta basta.

— Mulţumesc, domnul meu. Mii de mulţumiri, şi iartă-mă dacă trebuie să te las din nou puţin singur, dar încă mai am o mulţime de lucruri de făcut...

Carlitos hotărî să rătăcească o bucată de vreme prin grădină, înainte de a vedea din nou feţele patetice ale lui Luigi şi Marietta, Molina, Julia şi Cristobal, noii şi nefericiţii proprietari ai acestei comori înflorite. Şi, gândindu-se la ei, îşi dădu seama că mai există o persoană la Lima pe care plecarea lui cu Natalia o afectase profund. Dumnezeu ştie cum, dar Melanie sigur că îşi închipuia totul, de câteva zile bune. Fiindcă avea o intuiţie foarte puternică, neîndoielnic. Ori fiindcă-i era frică să nu-l piardă cu totul. Nu era la fel de patetică înfăţişarea Melaniei, călărind cufundată în gânduri şi cu capul dat pe spate pe bulevardul Salaverry? Melanie... Neîndoielnic, fusese adevărata lui profesoară de franceză, dar numai din întâmplare, şi singura prietenă pe care-o avusese la Lima, tot numai din întâmplare... Carlitos se gândi să treacă pe la ea, simţi cu adevărat dorinţa de a o vedea, sau cel puţin de a vorbi cu ea la telefon, chiar dacă până la urmă se răzgândi şi-şi spuse că era mai bine să-şi continue plimbarea prin grădină. Fusese şi aşa o

mare nesăbuinţă, o adevărată temeritate şi pe deasupra un dezastru, dacă se gândea bine, despărţirea de părinţii şi surorile lui. De ce să se lege iar la cap când nu-l doare?

Totul a fost gata în ziua de luni, spre seară, punând la socoteală şi despărţirile, care au fost foarte emoţionante, desigur. Apoi s-a servit o masă îmbelşugată, ca întotdeauna în grădină, cu câtva timp înainte de ora de culcare, ca şi când nimeni nu-şi luase rămas-bun de la nimeni, niciodată. Şi au plecat cu un automobil al poliţiei, condus de un căpitan în uniformă, care avea alături un copilot de asemenea în uniformă. La intrarea în grădină nu se afla nimeni, iar porţile de fier erau larg deschise. Astea erau instrucţiunile. Când au ieşit pe poartă, Carlitos s-a uitat la înscripţia pe care se putea citi: „Grădina iubitei mele”, iar Natalia l-a strâns cu putere de mână. Era în zorii zilei de marţi, 24 octombrie 1959.

Scandalul s-a stârnit o săptămână mai târziu, în pofida eforturilor de a-l înăbuşi ale doctorului Roberto Alegre. S-a stârnit pe când Natalia şi Carlitos luau masa în linişte la un restaurant, complet străini de tot ce se petrecea în jurul lor. Străini, pur şi simplu străini de tot.

Se spune, bineînţeles, că celebrul cardiolog argentinian Dante Salieri a făcut o vizită la Lima cu acest prilej şi şi-a

oferit serviciile, numai să... Şi se zvoneşte că don Fortunato Quiroga ajurat, cu pistolul în mână, să... Şi se dau asigurări că gemenii Cespedes Salinas au dat numeroase telefoane multicolore la familia Alegre di Lucea, oferindu-se să... Şi se mai spune că la intrarea în grădină e o pancartă pe care... Se spun atâtea lucruri, în sfârşit, încât se spune de asemenea că nu mai ştii ce să spui. Dar pe Natalia de Larrea şi pe Carlitos Alegre cuvântul care îi defineşte cel mai bine e tocmai cuvântul *străini.*

Epilog

Carlitos Alegre nu s-a schimbat niciodată, deşi în jurul lui *se* schimbau atâtea lucruri. Pentru Natalia, în orice caz, a fost întotdeauna uimitoare uşurinţa extraordinară cu care a trecut dintr-o lume în alta fără să se poată observa în ce măsură, bunăoară, îi era dor de părinţii şi surorile lui. Când vorbea despre ei, o făcea în chipul cel mai firesc cu putinţă, de parcă niciodată nu se produsese vreo ruptură, nici n-ar fi existat un înainte şi un după aceea, şi de parcă oricare dintre ei ar fi putut să apară din nou dintr-o clipă într-alta şi să continue să stea de vorbă cum făcuseră de o viaţă, la Paris sau în oricare alt oraş din lume. Schimbările politice, economice şi sociale care au avut loc în Peru la sfârşitul anilor şaizeci şi o bună parte a anilor şaptezeci, precum şi neprevăzutele consecinţe pe care le-au avut pentru familia lui şi pentru atâtea persoane cunoscute, le-a luat întotdeauna ca pe nişte date obiective şi le-a comentat ca un analist rece şi distant, fără nicio participare afectivă şi fără a lua niciodată poziţie în favoarea sau împotriva anumitor evenimente. Nici măcar mutarea familiei sale în California, când tatăl său a hotărât

să închidă clinica din Lima şi să se instaleze la San Francisco, acceptând în acelaşi timp o catedră la Universitatea Berkeley, nu i-a schimbat modul de a vedea şi de a comenta evenimentele, cu o detaşare şi o obiectivitate în care niciodată nu s-a strecurat vreo emoţie, în pofida dorinţei sincere şi a disponibilităţii lui de a colabora deschis, în cazul când ar fi fost solicitat, deşi asta nu s-a întâmplat niciodată. A fost foarte fericit, ce-i drept, cu adevărat fericit, ori de câte ori surorile lui, Cristi şi Marisol, l-au vizitat la Paris, şi Natalia avea să-şi amintească întotdeauna cu mare bucurie săptămâna încântătoare pe care au petrecut-o împreună cu ele la New York, în 1964, şi afecţiunea cu care cele două frumoase fete au tratat-o cu acel prilej şi în toate celelalte împrejurări când s-au întâlnit. La New York, îndeosebi, unde atât Natalia şi Carlitos, cât şi Cristi şi Marisol se aflau în vacanţă şi n-aveau altceva de făcut decât să se distreze, zi şi noapte, au stat de vorbă cum nu se poate mai deschis şi mai firesc, dar niciodată nu s-a spus un singur cuvânt cu privire la domnul şi la doamna Alegre, la Lima ori la vreun prieten comun.

Cât despre gemenii Arturo şi Raul Cespedes, au dispărut ca prin farmec şi pentru totdeauna din viaţa lui Carlitos,

deşi uneori se gândea la ei fără să vrea, întotdeauna cu acelaşi zâmbet în colţul gurii şi întotdeauna cu acelaşi comentariu lipsit de orice emoţie, şi care mai degrabă părea să nu dorească altceva decât să consemneze cu deplină claritate un fapt pur obiectiv:

— Arturo şi Raul Cespedes Salinas... Ce ipochimeni nesocotiţi, scumpa mea. Îţi aduci aminte? Şi ce absurzi apar văzuţi de aici, de pe celălalt ţărm al oceanului! Bieţii de ei, parcă-şi pierd orice consistenţă, orice raţiune de a fi, până ce se prefac în două fiinţe cu totul inexplicabile şi în acelaşi timp fără nicio substanţă şi fără nicio profunzime, complet şterşi şi fără acel element dramatic care acolo, la Lima, îi făcea să nu fie doar nişte indivizi groteşti.

— Dar erau de fapt singurii tăi prieteni, Carlitos...

— I-am cunoscut aproape în acelaşi timp ca pe tine, scumpa mea, doar cu câteva zile ori săptămâni mai înainte, dacă-mi amintesc bine, şi, în împrejurările astea, aproape că n-am avut timp să mă uit la ei cu luare-aminte. Tu erai pentru mine centrul lumii, începând din clipa aceea, iar gemenii s-au prefăcut într-o pereche de sateliţi care se roteau neîncetat în jurul nostru, dar la mare distanţă. Da, la o distanţă enormă, dacă stăm să ne gândim.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te aud zicând asemenea lucruri, Carlitos. Să-ţi spun sincer, eu cred însă că, aproape fără să-ţi dai seama, deşi cu o surprinzătoare iscusinţă, în acelaşi timp, tu ţi-ai construit treptat o platoşă cu care să te protejezi de o mulţime de lucruri şi amintiri de toate felurile care, cum să spun, au rămas *acolo,* pentru totdeauna. Asta ne uşurează mult viaţa, scumpul meu, dar eu te rog să nu faci sacrificiul ăsta pentru mine. Din cauza mea te-ai depărtat de multe lucruri, fără îndoială, dar cum să-ţi spun...

— Cum să-mi spui ce?

— Nu vreau să te văd că-ţi renegi trecutul, iubitul meu. Nu vreau să te văd amputat de trăiri şi amintiri care fac parte din viaţa ta. Cu toţii evoluăm, ce-i drept, şi ne schimbăm de multe ori, dar cred că, dacă nu uităm niciodată cine am fost şi cum am fost în fiecare clipă a vieţii, şi cu cine şi de ce, ne îmbogăţim foarte mult. Dacă nu facem asta, înseamnă că ne amputăm de noi înşine, dacă pot să spun aşa, ceea ce nu poate decât să ne împuţineze.

— Eu sunt fericit, Natalia. Cum nu se poate mai fericit. Şi niciodată nu m-am căit pentru hotărârile pe care le-am luat împreună. Şi niciodată n-o să am remuşcări, trebuie

să ştii.

— Hmm...

— Cum hmm...!

Trăiau de şapte ani la Paris şi erau, într-adevăr, în chip obiectiv foarte fericiţi. Natalia n-ar fi putut tăgădui vreodată că uşurinţa cu care Carlitos, mulţumită firii sale atât de fericite, pe lângă faptul că era atât de nostim şi înduioşător, cum spuneam, uşurinţa cu care se adaptase de îndată la împrejurările noii sale vieţi contribuise într-o mare măsură la crearea în jurul lor a acelei impresii de armonie şi stabilitate intimă, care, însoţite de o senzaţie de permanentă satisfacţie şi deplină bucurie de a trăi, îi transformase într-o pereche într-adevăr de invidiat, în pofida importantei diferenţe de vârstă pe care toţi, în afară de Natalia, o lăsaseră cu totul deoparte.

Carlitos Alegre îşi luase licenţa în medicină cu cele mai mari note şi cu toate distincţiile posibile, iar faima lui de cercetător, în acelaşi timp riguros şi grozav de intuitiv şi imaginativ, începea să se întindă cu iuţeală în Europa şi în Statele Unite. La fel şi faima de nebun, sau mai curând de om extravagant şi complet cu capul în nori, începea să se răspândească, mai ales pornind de la un incident care se petrecuse în timpul unui congres de medicină organizat de

Johns Hopkins Hospital, la Baltimore. Tânărul doctor Carlos Alegre, care se împiedica de toate obiectele şi mobilele existente în micul hotel unde erau cazaţi invitaţii la congres, şi părea că o face întotdeauna înadins, îşi câştigase neascunsa şi totala antipatie a îngrozitoarei bătrâne cu faţa brăzdată de zbârcituri care avea în grijă acea frumoasă, deşi cam încărcată clădire, un fel de varză arhitectonică, şi, cum spuneam, din pricina acelei bătrâne blestemate lucrurile au luat o întorsătură urâtă când doctorul Alegre a fost descoperit de perfida lui duşmancă de la hotelul-cămin al universităţii în clipa în care ieşea din clădire cu un mic aparat de radio cu baterii ce aparţinea căminului, ascuns sub palton şi dat la maximum. Sau, mai bine zis, *misses* Farley, căci aşa se numea bătrâna vrăjitoare, l-a prins cu mâţa-n sac pe medicul venit de la Paris, fără ca el să-şi dea seama de primejdie, bineînţeles, a chemat poliţia în timp ce Carlitos se grăbea fericit cu *Septetul de coarde* de Beethoven, îndreptându-se spre salonul congreselor în care avea să se desfăşoare sesiunea din dimineaţa aceea, şi până la urmă tânărul dermatolog a fost arestat şi dus la comisariat, într-o engleză perfectă, Carlitos a explicat că nici prin gând nu-i trecuse să fure aparatul de radio, nu fiţi atât de proşti, vă rog – şi

cuvintele astea nu le-au căzut prea bine poliţiştilor din Statele Unite –, şi că de fapt lucrurile erau foarte simple, şi anume, el ascultase această bijuterie a muzicii de cameră în timp ce se îmbrăca, iar dintr-odată şi-a dat seama că era ora când trebuia să meargă la sesiunea de dimineaţă a congresului şi că pe urmă, cufundat cum era în audiţia acelei bucăţi de o frumuseţe neasemuită, luase aparatul de radio pentru a continua să asculte concertul pe drum, în chipul cel mai firesc din lume, dar fără să-mi dau seama de ceea ce fac, şi ăsta e aspectul esenţial al chestiunii, domnilor, cel puţin aşa cred eu. În sfârşit, n-a fost vorba de niciun furt, şi ningea, pe deasupra, le dădea explicaţii Carlitos comisarului şi celor doi aghiotanţi care veniseră cu el, adăugând că de aceea ţinuse micul aparat sub palton, ca să-l protejeze, fireşte, şi că fără îndoială l-ar fi lăsat pe urmă la locul lui de îndată ce şi-ar fi dat seama că-l luase de distrat ce era, sau, în orice caz, de îndată ce s-ar fi terminat acel concert sublim; şi pe urmă îi întrebă dacă ei avuseseră fericita ocazie să asculte vreodată *Septetul de coarde* de Ludwig van Beethoven, vi-l recomand, domnilor, ori îl cunoaşteţi şi dumneavoastră? Nu, nici comisarul, nici aghiotanţii lui nu-l ascultaseră vreodată, şi nici n-aveau de gând să-l asculte, fir-ar al naibii să fie de concert, în

schimb, legea spunea că trebuie plătită o cauţiune, da, domnule, şi în afară de asta, o să-l chemăm chiar acum pe directorul de la Johns Hopkins Hospital, să vină imediat ca să pună garanţie cu semnătura şi prezenţa lui pentru cinstea invitatului său. În sfârşit, dezgustătoarea bătrână însărcinată să aibă grijă de cămin a obţinut satisfacţie deplină în cazul ăsta, directorul spitalului a deplâns din toată inima incidentul, dar din păcate acest incident semăna mult cu altul pe care doctorul Alegre îl avusese la München, cu câteva luni în urmă, şi care, la rândul lui, semăna ca două picături de apă cu primul incident pe care-l avusese acelaşi doctor Alegre la Ziirich, anul trecut, în sfârşit... Pe scurt, până la urmă poliţiştii din Statele Unite au fost singurii care, de îndată ce Carlitos a ieşit de la comisariat, au declarat că sunt într-adevăr convinşi că nu era vorba de niciun furt şi că era doar cazul obişnuit al unui om de ştiinţă nebun, dar deloc primejdios.

Cât despre Natalia, era neobosita şi fericita proprietară a trei mari şi importante magazine de antichităţi, la Paris, Londra şi Roma, şi făcea tot timpul drumul de la un oraş la altul, într-un du-te-vino necontenit, ceea ce îi îngăduia să se întâlnească adesea cu câţiva vechi prieteni peruani, îndeosebi cu Jaime şi Olga Grau Henstridge. Petreceau de

obicei două-trei săptămâni împreună, în fiecare vară, în frumoasa vilă pe care o cumpărase în Theoule-sur-Mer, între Saint-Raphael şi Cannes. Jaime şi Olga erau şi acum adorabilii prieteni de-o viaţă. Nu aveau un sfanţ, dar nici n-aveau nevoie, fiindcă întotdeauna se găsea cineva putred de bogat care nu putea trăi fără să-i vadă din când în când şi dispus să-i scoată ochii, nu altceva, oricui ar fi ales aceeaşi dată pentru a invita sus-pomenitul cuplu peruan. Dar Jaime şi Olga, oricât de încântători şi buni prieteni erau, prezentau pentru Natalia două neajunsuri, care dintr-o clipă într-alta se puteau transforma în adevărate probleme pentru ea. Cel puţin aşa credea Natalia, deşi nu spunea nimic despre asta. Primul din aceste două neajunsuri era fericirea prietenilor ca pereche de oameni căsătoriţi, ceea ce îl mişca profund pe Carlitos şi îl făcea ca, în fiecare vară, de îndată ce cuplul Grau Henstridge pleca din vila de la Theoule-sur-Mer, să aducă vorba despre posibilitatea de a se căsători. Natalia se apăra întotdeauna zicând că prima ei căsătorie îi lăsase o amintire atât de îngrozitoare, încât cu mulţi ani în urmă jurase să nu se mai mărite niciodată, că acea căsnicie fusese pentru ea o traumă, Carlitos, un lucru pe care numai cu tine, şi sută la sută mulţumită ţie, trebuie să

recunosc, am reuşit să-l depăşesc, dar pe care consider cu totul de prisos să-l repet, mai ales în cazul nostru.

— Suntem o pereche liberă, scumpul meu, şi căsătoria e un lucru de prisos între oameni ca noi.

— Dacă spui tu, Natalia...

— Sigur, scumpul meu... Şi spun asta pentru că aşa gândesc şi aşa simt într-adevăr, te rog să mă crezi.

— Dacă tu vezi lucrurile în felul ăsta...

— Prefer să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, ca să fiu sinceră. Şi prefer să le lăsăm aşa fiindcă, în afară de asta, mi se pare mult mai frumos să ne unească numai iubirea. O mare iubire reciprocă şi nimic mai mult. Nu ţi se pare mult mai bine aşa?

— Dacă pui aşa problema, ce să spun, sigur că pare mult mai bine.

— Atunci?

— Nu, nimic. Atunci, nimic, Natalia. Vara era pe sfârşite, şi la fel şi luna lor de vacanţă pe litoral, iar Carlitos avea să se adâncească din nou în cercetările lui de la spitalul Pasteur, unde lucra de mai bine de doi ani cu o echipă de medici de reputaţie mondială. Şi uita complet gândul de a se căsători cu Natalia până vara următoare, când îi vedea din nou pe Jaime şi Olga Grau şi îi trecea din nou prin cap

gândul şi i se părea deosebit de atrăgător şi de frumos. Acesta era, prin urmare, primul neajuns pe care-l avea pentru Natalia prezenţa acelor fiinţe dragi. Pentru că nu amintirea primei sale căsnicii o făcea să respingă total orice posibilitate de a se căsători cu Carlitos. Adevărata cauză era diferenţa de vârstă, care cu fiecare an o apăsa tot mai tare pe suflet, în pofida faptului că viaţa ei împreună cu el se dovedise a fi atât de minunată. Dar gândul de a îmbătrâni alături de el începea să i se pară din ce în ce mai groaznic şi, chiar dacă ştia să-l ascundă perfect şi se simţea încă foarte tânără şi frumoasă, diferenţa de şaisprezece ani era mare, şi Natalia se întreba mereu, în clipele de singurătate, dacă va avea luciditatea să pună capăt visului împlinit care era viaţa ei cu o clipă înainte de a începe să se transforme într-un coşmar, cel puţin pentru ea. Şi aceasta era adevărata cauză pentru care respingea orice posibilitate de a se mărita cu bărbatul pe care-l iubea atât de mult, şi de asemenea primul neajuns – cu totul involuntar, desigur – pe care-l prezenta vizita prietenilor ei Olga şi Jaime.

Cel de-al doilea neajuns era legat de primul printr-un soi de vase comunicante, cu a căror existenţă Natalia părea să fie singura persoană la curent şi de care se temea.

Surorile Velez Sarsfield, mulţumită lui Dumnezeu, numai Mary şi Susy, cele mari, deocamdată, le invitau pe Talia şi Silvina Grau în Europa în fiecare vară, de câtva timp. Şi fetele astea patru puteau să apară în orice clipă, chiar dacă doar în treacăt, la vila ei din Theoule-sur-Mer, cu pretextul că surorile Grau voiau să-şi vadă părinţii. Oare asta nu-i va răscoli lui Carlitos amintirile despre Melanie? Natalia se întreba dacă nu se transforma încetul cu încetul într-o bătrână roasă de gelozie. Dar îi era de-ajuns să-l vadă pe Carlitos pentru a înlătura complet posibilitatea asta. De altfel, aşa cum procedase cu toate persoanele de care se îndepărtase pentru totdeauna odată cu plecarea din Peru, părea că ridicase un zid de netrecut între el şi Melanie, un zid de tăcere şi de uitare, la care se adăuga capacitatea lui aproape ştiinţifică de a diseca persoanele rămase *acolo* şi de a se referi la ele cu o obiectivitate şi o rigoare în care într-adevăr nu se strecura nicio picătură de emoţie ori de sentiment, nici bucurie, nici durere, nici nimic. Dar, în sfârşit, dacă Melanie asta îşi făcea apariţia într-o bună zi cu coada ei roşcată de cal pe *aici...?* în cazul ăsta, Na taliei nu-i era de-ajuns să-l vadă pe Carlitos al ei fericit, pentru a înlătura... Pentru a înlătura ce, pentru Dumnezeu...?

Şi într-o dimineaţă înnorată şi tristă când toate gândurile astea s-au adunat în mintea ei, a trecut prin clipe nesfârşite şi îngrozitoare în care s-a văzut pe sine preschimbată într-o bătrână roasă de gelozie. Dar tocmai când lucrurile luau cu adevărat o întorsătură urâtă, Carlitos Alegre, care niciodată nu băgase de seamă nimic, îi dădu un brânci delicios iubitei lui, şi împreună pentru totdeauna, ca întotdeauna, ca în fiecare clipă, căzură în piscina pe care o aveau lângă vilă, amândoi îmbrăcaţi foarte uşor, şi înflăcăratul ibovnic o făcea să se simtă pătrunsă de iubire, o duse la fundul apei şi al timpului până la piscina din grădină şi o făcu să se oprească acolo pentru totdeauna, înnebunit de coapsele ei şi de sânii ei, şi de moliciunea umedă a buzelor ei şi de părul ei buclat, şi de fesele ei şi... Natalia îşi reveni din acea îmbrânceală şi se simţi mai puternică şi mai slabă ca niciodată, dar cu senzaţia foarte plăcută şi deplină, o adevărată convingere, mai curând, că pentru multă vreme de aici înainte Carlitos era al ei, da, scumpul meu, şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, şi te voi iubi o veşnicie, pentru a-şi dezvălui latura de leoaică divină şi împlinită şi fericită. Iar el, care era acum de două ori în al nouălea cer, nu izbuti să spună altceva decât că şi el o va iubi o veşnicie, dar, în sfârşit, ăsta era

un lucru arhicunoscut, chiar dacă întotdeauna e foarte plăcut să-l auzi, dar ce rost aveau atâtea mulţumiri când ei doi nu făceau altceva decât să împlinească voia Domnului, care era, în orice caz, fiinţa căreia trebuia să-i mulţumească în fiecare zi la slujba de la ora şase de la Sainte Clotilde, biserica din cartierul nostru, la Paris, deşi, bineînţeles, eu am respectat întotdeauna faptul că tu eşti pe jumătate agnostică, şi de aceea trebuie să rămân uneori un timp îndelungat în rugăciune, ca să-i aduc mulţumiri lui Dumnezeu în numele tău şi al meu, scumpa mea, aşa că, te rog, fii înţelegătoare când mă întorc târziu de la slujbă, fiindcă din pricina asta întârzii, şi nu pentru că aş rămâne în vreun bistrou la o cafea şi un *croissant* cu vreo elevă de-a mea, înţelegi acum, scumpa mea zănatecă?

— Nu văd şi nu înţeleg nimic, îi astupă gura Natalia. Ori ai uitat că ne-am cufundat în apele iubirii şi ne-am oprit pentru totdeauna în fundul piscinei din grădină?

Şi a fost rândul lui Carlitos, câteva clipe mâi târziu, să-i aducă mulţumiri peste mulţumiri lui Dumnezeu, după ce se transformase în obiectul dorinţelor Nataliei, şi ibovnicul ei iscusit, deşi, într-un moment de supremă desfătare, n-a mai putut răbda să nu-i spună lui Dumnezeu, strigând de

fericire, că nu avea El exclusivitatea divinităţii, în anumite treburi pământeşti, desigur, şi că prin urmare, cu voia Ta, Doamne, de data asta mulţumirile sunt toate pentru Natalia.

— Despre ce vorbeşti şi cu cine vorbeşti, se poate şti? îl întrebă Natalia, cufundată în uimirea ei sau uimită în cufundarea ei, căci nu-şi mai putea reveni din plăcuta ameţeală a desfătărilor.

— Mă jeluiam şi eu puţintel la Cel de sus, dacă pot spune astfel. Fiindcă Dumnezeu seamănă uneori cu câinele grădinarului, care, unde nu mănâncă el, nu-i lasă nici pe alţii să mănânce. Şi tocmai acum, când drăguţul de El, Domnul Dumnezeul nostru, fie-mi cu iertare, atinsese cea mai înaltă cotă a divinităţii.

— Ia vino-ncoace, domnul şi stăpânul meu, că vreau să-ţi aduc aminte câteva lucruri şi umane, şi divine, care însă nu sunt cunoscute în cer. Cel puţin în zona dintre primul şi al optulea cer. Ce-ai spune dacă am urca puţintel mai sus?

— Să urcăm cu ascensorul, atunci, scumpa mea, ca să ajungem mai repede. Nu crezi că ar fi mai bine?

Luigi şi Marietta muriseră, ca şi Molina, care la bătrâneţe îşi descoperise o mare pricepere în treburi contabiliceşti şi la grădinărit, iar acum Julia şi Cristebal aveau de purtat pe

umeri întreaga răspundere a proprietăţii. Dar, în sfârşit, grădina era a lor, şi îi privea numai pe ei ce făceau cu ea. N-aveau decât s-o arendeze, s-o vândă, s-o împartă în loturi, treaba lor. Nici chiar Natalia nu mai izbutea să-şi închipuie prea bine cum era viaţa în Peru, la cincisprezece ani de la plecarea ei şi în urma atâtor reforme, deşi toţi prietenii ei din Lima pe care-i primea la Paris sau în vila de pe litoral o convinseseră că se schimbase pentru totdeauna, în bine sau în rău, ceea ce era pentru ea cel puţin paradoxal şi sporea senzaţia de mare depărtare. Şi cu toate că, minată de curiozitate, acorda o atenţie specială ştirilor pe care i le aduceau galioanele, cum zicea ea, n-a mai ştiut niciodată cum să proceseze toată informaţia asta şi cu atât mai puţin s-a simţit îndreptăţită să dea sfaturi despre ceva, orice ar fi fost. Iar cu timpul s-a abţinut chiar să facă orice fel de comentarii cu privire la o realitate care-i devenise complet străină.

Carlitos se menţinuse şi el destul de departe de toate acele evenimente, chiar dacă, ce-i drept, i-a revăzut pe gemenii Cespedes, sau în orice caz şi-a încrucişat drumul cu ei. Asta s-a petrecut cu prilejul unui congres având ca temă boala lui Chagas, care a avut loc în oraşul Saltă din Argentina, dar n-au stat de vorbă decât foarte puţin şi,

cum se spune, niciunul dintre ei nu şi-a dat drumul la gură, în ciuda afabilităţii deosebite de care a dat dovadă Carlitos. De fapt, nu el, ci gemenii, aproape de nerecunoscut, au creat distanţa care a împiedicat orice apropiere reală, iar când el a pomenit de posibilitatea de a trage chiulul de la una dintre întâlnirile protocolare şi de a merge să mănânce la un restaurant, înainte de a se încheia congresul, gemenii s-au dat înapoi cu un pas, amândoi deodată, mărind în chip jalnic şi absurd distanţa iniţială, deşi n-au respins explicit propunerea lui, ci mai degrabă au părut că stau pe gânduri. Dar au fost de-ajuns gestul, atitudinea, răspunsul laconic şi ezitant şi teama de ceva ce el nu-şi putea da seama ce era, pentru a se convinge de faptul că escapada propusă de el n-o să aibă loc niciodată şi că se întâlnise cu nişte gemeni Cespedes Salinas care nu erau Arturo şi Raul, zănatecii iubitori ai firmamentului şi ai culmilor gloriei sociale, şi numai Dumnezeu ştie ce mult se schimbase şi el în ochii acestor medici dermatologi complet necunoscuţi în lumea ştiinţifică a domeniului pe care-l reprezentau.

Carlitos a coborât însă garda, a lăsat să se strecoare între ei o veche afecţiune şi a început să cerceteze ce se alesese de gemenii pe care-i cunoscuse el. Printr-un mare

efort de memorie, a încercat să reconstituie împrejurările din trecut, întorcându-se până în 1957. Gemenii erau cu doi ani mai mari decât el, adică urmau să împlinească atunci sau împliniseră douăzeci şi unu de ani, acea vârstă a majoratului pe care şi-o dorea el atât de tare şi care îi hotărâse cursul vieţii. Şi, bineînţeles, ei intraseră în vorbă în acel moment cu fetele acelea cu telefoane şi pahare cu apă de diferite culori. Gemenii erau fericiţi, şi el nu-şi luase rămas-bun nici de la Arturo, nici de la Raul. Şi nici de la nefericita lor soră Consuelo, fata cu acele cuvinte cu urmări dezastruoase şi cu serpentina fatală. Doi medici peruani care luau şi ei parte la congres i-au povestit că, într-adevăr, doctorii Cespedes Salinas se însuraseră, înainte de a-şi termina studiile, cu fetele unui om foarte bogat, Quispe Zapata. A fost o nuntă cu focuri de artificii şi şampanie în cantităţi industriale, într-o vilă imensă de pe bulevardul Javier Prado.

— În sfârşit, o nuntă dublă, domnule doctor, spuse unul din medicii peruani. Iar don Rudecindo, fiindcă aşa-l cheamă pe socru, dacă-mi aduc bine aminte, a făcut o petrecere de pomină cu două ceremonii desfăşurate în aceeaşi zi, cum s-a povestit atunci. Dar mai mult nu ţi-aş putea spune, sincer să fiu, fiindcă pe atunci eu nu-i

cunoşteam pe doctorii Cespedes Salinas şi n-am fost martor ocular.

— Nici eu, comentă celălalt medic, zâmbind cu un amestec de sarcasm şi evidentă scârbă. Dar cum s-a sfârşit cu bulevardul Javier Prado, se poate deduce lesne că s-a sfârşit şi cu don Rudecindo, soţia, fetele şi ginerii lui, doctorii Cespedes Salinas... Numai dacă, bineînţeles... Dar, în sfârşit, ar fi numai nişte închipuiri de-ale mele, fiindcă adevărul e că nu ştiu nimic mai mult şi n-aş putea decât să presupun...

Nu-şi închipuia nimic rău cel de-al doilea medic peruan, cu sarcasmul lui perfid, fiindcă în realitate, aşa cum despre Consuelo nu s-a mai ştiut niciodată nimic, cum se întâmplă întotdeauna cu oamenii tăcuţi şi resemnaţi, tot astfel s-a întâmplat şi cu gemenii, care s-au transformat în acele fiinţe tăcute şi resemnate pe care Carlitos le văzuse puţin mai înainte. Ce-i drept, înainte de a se stinge, au încercat să-şi urmeze drumul suind pe culmi spre firmamentul cel mai strălucit şi multicolor, ba chiar au fost dispuşi să le înşele fără nicio jenă pe Lucha şi Carmencita Q.Z., cum le spuneau ei, cu toată nonşalanţa cu care se făleau pe atunci, căci au încercat de nenumărate ori să se apropie de Cristi şi Marisol, multrâvnitele fiice ale doctorului

Roberto Alegre, cu pretextul de a depăna amintiri despre nerecunoscătorul Carlitos, care a şters-o şi care, în sfârşit... Dar ochelarii negri pentru dureri profunde la înmormântări *lustruite [şic]* au fost întotdeauna un impediment pentru aceste frumoase fete – şi ăsta a fost chiar comentariul lor când s-au întâlnit cu Carlitos, şi nu o singură dată – până într-acolo încât niciodată nu i-au mai învrednicit cu vreo privire şi n-au mai vrut să stea de vorbă cu ei, de îndată ce fratele lor şi-a luat tălpăşiţa. Şi nici de doctorul Roberto Alegre n-au mai izbutit să se apropie bieţii Arturo şi Raul, cu gândul de a fi admişi pentru practică la clinica lui particulară şi de a-şi găsi apoi acolo un post, după ce-şi luau diploma de medici dermatologi.

În sfârşit, sărmanii de ei au nimerit prin ricoşeu din nou în lumea multicoloră a donei Greta şi a lui don Rudecindo, care au pierdut totul la sfârşitul anilor şaizeci şi începutul lui şaptezeci, când evenimentele militare răscoliseră întreaga ţară, după propria lor expresie, deşi erau mulţi ani de când nici Arturo, nici Raul Cespedes Salinas nu mai exprimau nimic, ci se transformaseră mai curând în personajele şterse şi opace pe care Carlitos le văzuse puţin mai înainte, şi singurul lucru de ispravă pe care-l făcuseră în viaţa lor a fost să-i dăruiască mamei lor

hardughia dărăpănată din strada Amargură, cu puţin înainte de căderea finală a lui don Rudecindo Quispe Zapata. De atunci, gemenii se dăduseră la fund încetul cu încetul, ori poate mai degrabă au început să strângă velele pe care le desfăcuseră în bătaia vântului, şi acum erau aceste fiinţe resemnate, tăcute şi fără viaţă, asemenea surorii lor Consuelo, limitându-se să vadă cum se perindă prin faţa lor o lume nouă şi corcită, din ce în ce mai corcită, naiba s-o ia, cu o ură mocnită şi tăcută, deşi colcăind de gânduri şi atitudini dispreţuitoare, fără îndoială, şi profund potrivnici la cea mai mică schimbare şi înnoire. Bieţii de ei nu învăţau şi nici nu uitau nimic, doar tăceau, şi cine i-a cunoscut în anii cincizeci încearcă probabil o mare dezamăgire văzându-i cum străbat oraşul în aceleaşi interminabile automobile nord-americane foarte la modă pe atunci, ce-i drept, dar acum, în 1974, nişte rable de aruncat la fiare vechi, şi semănând din ce în ce mai mult cu vechiul Ford coupă din ’46, într-un jalnic cerc vicios ori într-o patetică veşnică reîntoarcere, cum vreţi să-i spuneţi.

— Ar fi trebuit să acceptăm invitaţia lui Carlitos Alegre, îi spunea Alberto fratelui său Raul, în avionul cu care se întorceau acasă, pe ruta de la Saltă la Lima. Ne-a lăsat

două mesaje la recepţie, anunţându-ne că era liber toată seara, şi noi nici măcar nu i-am răspuns...

— De la un tip atât de zăpăcit niciodată nu ştii la ce să te aştepţi, Arturo. Închipuie-ţi că ne-ar fi dus la un local elegant şi scump şi că ar fi trebuit să ne plătim consumaţia... Tu ai fi avut curajul să-i spui adevărul?

— Nu ştiu... Dar tu?

Şi pe când avionul cu care gemenii se întorc la Lima aterizează pe aeroportul Jorge Châvez, don Luciano Quiroga, care visa să ajungă preşedintele ţării, dar n-a fost niciodată mai mult decât senator, şi încă unul oarecare, de altfel, neremarcându-se prin altceva decât prin poziţia sa foarte reacţionară, este azi departe de a fi primul contribuabil şi se uită cu o privire încărcată de ură la băieţandrul zdrenţăros şi murdar care dă să-i cureţe oglinda retrovizoare a aceluiaşi Mercedes *playboy* cu care, cu ani în urmă, a vrut s-o aibă sau s-o omoare pe Natalia de Larrea, una din două.

— Treci odată pe verde, semafor nenorocit!

Şi, deşi cu întârziere şi făcându-l să se enerveze şi mai tare, semaforul îşi schimbă în sfârşit culoarea, iar don Luciano apăsă pe accelerator, fiindcă aşa are el chef, să pornească în trombă, că doar nu degeaba e don Luciano

Quiroga, ce vreţi de la mine, dar nici Mercedes-ul, nici *playboy-ul* nu mai pornesc în trombă, ci doar scot nişte zgomote îngrozitoare şi inutile, scârţâituri şi pocnituri, iar băieţandrul zdrenţăros care a încercat să-i şteargă oglinda se uita la el parcă de pe altă lume.

— Peruan nenorocit! strigă atunci, trântindu-i în faţă aceste injurioase cuvinte băieţandrului năucit, fără să-şi mai stăpânească furia, don Fortunato Quiroga, care visa cândva să ajungă preşedinte, în ziua de azi, aceasta e cea mai mare insultă pe care un tip ca el o poate concepe.

Pe când avionul cu care Carlitos se întoarce de la Saltă, via Buenos Aires, aterizează pe aeroportul din Paris, Natalia de Larrea face dragoste cu frenezie cu un băieţandru cu aproape treizeci de ani mai tânăr decât ea. N-are decât să crape de ciudă Carlitos, care ar trebui să ştie că ea nu-i chiar o hoaşcă de aruncat la gunoi şi că-şi poate găsi iubiţi mult mai tineri ca el. Visul împlinit al acestei femei adorabile şi adorate, tare ca o stâncă şi slabă ca orice femeie, se transformase în coşmar, dintr-odată, deşi niciuna dintre prietenele ei n-ar fi putut să nege că era vorba despre un lung proces sufletesc care, fără nicio îndoială, se agravase pe măsură ce Natalia, încă foarte frumoasă, întotdeauna foarte frumoasă, ca să fim

mai exacţi, se apropia cu paşi uriaşi – aşa simţea ea, aşa simte – de vârsta de cincizeci de ani. Până şi Carlitos, întotdeauna atât de împrăştiat, şi cu atât mai mult acum, când îşi consacrase viaţa ştiinţei şi se transformase într-un cercetător faimos, la numai treizeci de ani, dar care continua să spargă cupe de şampanie, deşi acum cupele zburau prin aerul întregii lumi, de la un continent la altul, cum s-ar zice, nu era deloc indiferent faţă de drama intimă a adoratei lui leoaice şi ce nu făcea, săracul, ca să-i intre în voie! Cu câteva zile în urmă, chiar înainte de a pleca la congresul de la Saltă, când Natalia şi-a adus aminte de ziua aceea, la puţin timp după ce se cunoscuseră, ziua în care au transformat într-un desfătător iatac din grădină o mulţime de camere de hotel pe când se jucau de-a despărţirile închipuite şi regăsirile miraculoase, prin centrul Limei şi prin împrejurimi, pentru ca el să se poată obişnui cu călătoriile ei de afaceri, şi ea îşi schimba mereu toaletele şi ba apărea, ba dispărea, cu riscul de a nu se mai regăsi, cum s-a şi întâmplat într-adevăr, din pricina unei mici şi involuntare erori, care a silit-o să alerge în căutarea unei bănci, fiindcă rămăsese fără bani ca să continue jocul, în acel Mini Minor roşu pentru escapadele nocturne, îţi mai aduci aminte, scumpul meu?

— Parcă a fost ieri. Şi ce ne-am mai distrat! Şi cât am suferit când am văzut că nici nu te uiţi la mine şi dispari în goană! îmi amintesc că am vărsat o sticlă de Coca-Cola pe cămaşă, în cafeneaua de la Galerias Boza.

— Ai avea curaj să jucăm din nou jocul ăsta ori preferi să te uiţi la microscopul tău?

Natalia îl punea la încercare, încă o dată, ca de atâtea ori în ultima vreme.

— Cum să nu, scumpa mea. Ba chiar îmi face plăcere să joc, dar cu condiţia să mă laşi să iau nu numai microscopul, ci şi lupa lui Sherlock Holmes, dacă-ţi mai vine cumva ideea să dispari după bani.

Răspunsul lui Carlitos fusese perfect, desigur, chiar dacă prea perfect fiind vorba de un om de ştiinţă atât de zăpăcit şi tânăr cum era el, oricât n-avea ce căuta aici povestea cu tinereţea. Oare când n-o *să* mai fie aşa tânăr, oh, tinereţe blestemată! Şi îndată se simţi o mare tensiune în aer, chiar dacă ea dispăru complet de îndată ce au transformat un apartament de la Relais Christine, din Cartierul Latin, în iatacul din „Grădina iubitei mele”. Dar, câteva ore mai târziu, Natalia a leşinat de două ori, sau cel puţin aşa i s-a părut lui Carlitos, care la rândul lui a făcut greşeala de a sparge o cupă de şampanie fără să apese pe trăgaci, în

dorinţa lui de a-i face pe plac şi de a o face să râdă, numai că s-a lovit de o fiinţă expertă în cupe care zboară doar ca să-mi facă plăcere, deşi trebuie să recunoaştem, spre cinstea Nataliei, ţinând seama de drama pe care o trăia şi de războiul pe care-l purta cu ea însăşi, că această prefăcută încercare de a părea ieşit din minţi a mişcat-o, ba chiar a încântat-o, tocmai fiindcă ceruse toată grija, dorinţa şi concentrarea omului de ştiinţă nebun şi atât de tânăr |i detestabil, care cu câteva clipe mai înainte... În sfârşit, aşa era, ce-i drept, dar câteva clipe mai târziu, adică acum, este adorabilul şi împrăştiatul Carlitos dintotdeauna, străduindu-se să fie aliatul meu de nădejde într-un război pe care viaţa s-a însărcinat să-l declare între noi... Două hoteluri mai târziu, Natalia dormea profund. Iar când se trezi şi-şi dădu seama cât e ceasul şi că nici măcar nu începuse să-şi schimbe toaleta, îl descoperi pe Carlitos în camera de alături, cufundat în lectura unei cărţi. Şi-l ameninţă cu un amant de cincisprezece ani, fiindcă tu aveai şaptesprezece când ţi-am dat să sugi pentru prima dată. Hârjoneala se încheiase, Natalia băuse prea mult şi nu mai era nicăieri vreun automobil Mini Minor roşu pentru asemenea împrejurări, Carlitos avea nici mai mult, nici mai puţin vârsta lui Iisus Hristos, cu claia lui de păr, şi era aici

lângă ea, şi ea era lângă el, dă la o parte eşarfa asta roşie şi pune microscopul pe ridurile de pe gâtul meu şi mai toarnă-mi o cupă şi, te rog, hai să dăm uitării toate astea, şi crede-mă că te ador, că niciodată n-a existat şi nu va exista un alt bărbat în viaţa mea, de nicio vârsta, şi mai ales, Carlitos, crede-mă că ştiu că mă iubeşti şi acum mai mult ca niciodată şi-o să mă iubeşti mereu.

— Ce-ar fi să mâncăm ceva, Natalia?

— La asta mă gândeam şi eu, scumpul meu. Dar să intrăm în casă şi fără şampanie. Sau numai o cupă, ca s-o faci să zboare.

În sfârşit, ca la război. Şi din nou... Dar în dormitor, de data asta, şi în patul lor, de data asta, era băiatul inexistent de toate dăţile de mai înainte, adică cel cu adevărat inexistent, cum încercă să creadă Carlitos, luptând împotriva tuturor evidenţelor, disperată iluzie finală şi nimic altceva. Dar, în chip definitiv, cineva deschisese larg ferestrele. Şi draperiile erau de asemenea trase. Şi patul răvăşit. Şi trupurile goale. Şi Natalia frenetică. Iar Carlitos intra cu geamăntanul în mână şi vedea totul plănuit cu frenezie, calculat cu frenezie, şi primul lucru pe care a simţit nevoia să-l facă a fost să spargă ultima cupă de şampanie pe care niciodată nu o

avusese în mână şi care a constat în faptul că a început să-i povestească Nataliei: Pun pariu că nu ştii cu cine m-am întâlnit la Saltă, scumpa mea?, la care răspunsul a fost frenetic, cu gemenii, m-am întâlnit cu gemenii Cespedes Salinas, cu Arturo şi Raul, Natalia, dar atât de schimbaţi şi tăcuţi, Natalia, încât, Natalia, tu n-ai cum să ştii, Natalia, tu nu-ţi poţi închipui, Natalia, ce mult s-au schimbat, Natalia, şi Carlitos reuşea să înainteze cu povestea lui atât de mult, încât o cupă de şampanie zbură prin aer şi se făcu ţăndări, dar era adevărată de data asta, şi a constat în faptul că bietul de el nici nu şi-a dat seama când un hojmalău turbat s-a năpustit asupra lui şi, fără să ţină seama de strigătele îngrozite ale femeii de serviciu, l-a luat pe sus şi a străbătut holul şi vestibulul cu Carlitos şi cupa lui de şampanie, ca să nu vadă şi să nu creadă, şi acum îi spărgea un ghiveci de flori în cap, pe când el striga întruna că da, Arturo şi Raul Cespedes Salinas, da, scumpa mea, Natalia inimii mele, şi era azvârlit pe scările de lemn şi se rostogolea preţ de două etaje, din fericire numai două, iar jos, întins pe podea, cel mai mult îl preocupa, ba chiar îl îngrozea cu adevărat, faptul că nu reuşea să-şi dea seama la cine striga Natalia.

— Te urăsc! Te urăsc! Te-am urât întotdeauna! De când

te-am cunoscut te-am urât! întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna!

Nu, nu putea să fie el, socotea Carlitos, întins în ambulanţa care-l transporta la spitalul Cochin.

Dar el era. Da, pe el îl urâse Natalia toată viaţa ei. Şi din vina gemenilor Cespedes Salinas, cu care s-a întâlnit la Saltă. Fiindcă el se lăsase purtat de o veche afecţiune pentru ei, şi de două ori ei nu-i răspunseseră la invitaţia pentru cină, iar el, afectat cum era, uitase complet s-o sune pe Natalia în ziua aceea îngrozitoare când împlinise cincizeci de ani. Şi, la urma urmei, nu exista nicio cupă, şi niciun cocoş, şi nicio şampanie, şi nicio distracţie care să justifice o asemenea uitare. Fiindcă stabiliseră s-o sune la telefon de nenumărate ori în ziua aia. Şi el a uitat complet, din pricina gemenilor şi a afecţiunii care i s-a strecurat în suflet. Lucrurile nu mai puteau fi îndreptate, nici acum şi nici mai târziu. Niciodată. Carlitos ştia asta. Ştia că, în războiul personal al Nataliei, principalul său aliat o purtase pe culmile cele mai înalte şi abrupte ale duşmanului.

Asta-i viaţa. Carlitos ştie acum. Şi de aceea ştie de asemenea că, de numai cinci zile, Natalia şi-a dat seama că îl urâse toată viaţa. Că l-a urât pe el, şi nu pe freneticul mardeiaş, de care se slujise ca să-i frângă inima. Şi în

treacăt, pe lângă asta, ca să-i frângă glezna şi braţul drept. Dar asta e, ce să-i faci. Şi tot aşa, de acum înainte Natalia avea să fie o femeie coerent frenetică, despre care se va spune adesea:

— Ia te uită, până la urmă, tot femeie a rămas, ce mai.

— Şi încă ce femeie!

— Şi cu temperament de leoaică, nedezminţit.

— Şi atât de slabă, în acelaşi timp.

— Şi acum e la fel de frumoasă!

— Ei, dac-ai fi cunoscut-o când era în splendoarea ei...

Despre Carlitos Alegre, care şchiopăta uşor de piciorul drept şi trăia tot mai cufundat în cercetările lui de la spitalul Pasteur, care ţinea conferinţe aproape în întreaga lume şi scria cele mai savante articole în revistele de specialitate, în schimb, nu se spunea niciodată nimic. Sau, cel mult, se spunea că despărţirea aia era inevitabilă, că mai devreme ori mai târziu trebuia să se întâmple şi că, trebuie să recunoaştem, cu toată zăpăceala şi toate gafele lui, tipul fusese corect cu Natalia.

— Dar mai e ceva, prieteni.

— Ah, da?

— Sigur. Nu ştiţi?

Ceea ce mai era de aflat se poate spune în felul

următor: Melanie Velez Sarsfield a fost şi ea o femeie în toată puterea cuvântului. Bineînţeles că ea încă nu împlinise treizeci de ani şi trebuie să fi mers pe douăzeci şi opt, dar a ştiut să aştepte, nu glumă, fetişcana asta slăbuţă cu coadă de cal roşcată, care l-a iubit şi l-a îngrijit ca nimeni altcineva pe taică-său, beţivanul, şi asta în pofida faptului că nimeni nu se prea uita la ea, la drept vorbind. Şi a rămas la fel şi acum, cu părul strâns în coadă de cal şi cu mutriţa ei destul de urâţică, deşi, ce-i drept, iubirea a făcut-o să devină chiar drăguţă, aş putea spune, în ciuda faptului că a bătut recordul mondial la pistrui, probabil. Şi în ciuda faptului că e la polul opus Nataliei, deşi un pol cu douăzeci şi ceva de ani mai puţin, nimic de zis. Tăticul ei nu mai pune o picătură de alcool în gură şi, deşi familia a pierdut zeci de milioane, încă le-au mai rămas câteva milioane bune, dinspre partea argentiniană, după cât se pare, ori poate dinspre aripa englezească a familiei, în sfârşit, ce ştiu eu.

Melanie este o fată deşirată, sentimentală şi introvertită, dar care când vorbeşte, apoi vorbeşte, să te ţii. Şi trebuie să-i fi spus ea ceva deosebit lui Carlitos, pentru ca ăsta să fie tot cu gândul la ea, după atâţia ani.

— Crezi?

— Îmi închipui şi eu, ce să spun?

Aflaţi că se înşela persoana care-şi închipuia asta, fiindcă singurul lucru pe care i i-a spus Melanie lui Carlitos, în ziua când el a ieşit din spitalul Cochin şi a rămas cu gura căscată văzând-o proţăpită în dreptul uşii, după atâţia ani, a fost:

— Ţi-e frică de mine, sau ce-i cu tine? Hai, urcă în maşină, că te aştept de câteva ceasuri.

— Păi, cum ai aflat că...?

— Prostuţule.

— Dar, în sfârşit...

— Am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri. Află că tata nu mai pune gura pe alcool.

— Nu ştii cât mă bucur, Melanie. Cu adevărat, mă bucur foarte mult.

— Aşa că acum numai tu îmi lipseşti.

Au continuat să se vadă până în ziua în care Carlitos a avut ideea năstruşnică să-i numere pistruii, din curiozitate ştiinţifică. Cu toate că, bineînţeles, pe atunci Melanie pusese gheara pe el şi-l îngrijea ca pe o comoară. Dar e mai mult ca sigur că în ziua aia când el a vrut să cerceteze câţi pistrui avea Melanie, şi nu aproximativ, ci exact, în ziua aia au ajuns în faţa altarului, la Londra, cu tăticu’

Velez Sarsfield foarte elegant, alături de fiica lui cea mică.

Şi, cum e de înţeles, omeneşte lesne de înţeles, cuplul pe care l-au format şi-a atras ura veşnică a freneticei Natalia de Larrea, care acum îl avea mai degrabă pe vino-neoa' decât drăgălăşenia frumuseţii de altă dată şi era mai curând o fiară decât o leoaică divină, şi care n-a şovăit o singură clipă să profite de bârfa cu Melanie care era la polul opus ei, ca să le spună cu enormă satisfacţie lui Jaime şi Olga Grau, prietenii ei de-o viaţă, dar şi prieteni buni cu familia Velez Sarsfield:

— Eu am spus întotdeauna că până la urmă Carlitos o să se însoare cu un bărbat.

— Asta nu-i Natalia pe care am cunoscut-o eu, a fost opinia sinceră a lui Carlitos Alegre în ziua când i-au comunicat vorba de duh că el până la urmă se însurase cu un bărbat.

Dar, în sfârşit, mai bine nu spunea nimic, fusese un prostănac, fiindcă acum lumea o să ducă vorba înapoi la Natalia, şi atunci bârfele n-or să se mai sfârşească niciodată şi se va crea o situaţie extrem de incomodă pentru nişte prieteni atât de buni ca Olga şi Jaime Grau, care, vară de vară, petreceau câteva săptămâni pe litoral.

Postfaţă

Ultimul mare roman al lui Alfredo Bryce Echenique, *Grădina iubitei mele* (2002), revine cu forţa unei simfonii beethoveniene asupra uneia dintre temele sale predilecte, poate chiar *tema* prin excelenţă a tuturor scrierilor sale, niciodată absentă şi, ceea ce este şi mai important, niciodată pusă sub semnul îndoielii. Fără iubire, universul scriitorului ar fi de neconceput.

În cadrul unui colocviu omagial organizat la Madrid în 1991 de Institutul de cooperare ibero-americană, criticul Rafael Conte remarca pe bună dreptate că în literatura latino-americană a ultimelor decenii există mai puţină iubire decât se crede de obicei. „Iubirea – spunea el – este dominată întotdeauna de opresiune, de violenţă, de injustiţie. La Onetti este o iubire de bordel, la Rulfo avem de-a face cu iubiri telurice, la Fuentes cu o scuză satirică. Opera care a încălcat acest tabu a fost romanul *Şotron* al lui Cortăzar, primul roman în care iubirea adevărată se contopeşte cu politica şi cu teoria romanului. Când Garcia Marquez şi-a propus să scrie un roman al iubirii, a trebuit s-o facă în mod deliberat, artificial, închizând-o în vremuri

de holeră şi imobilizând-o într-un bloc de marmură. Abia la Bryce Echenique iubirea devine o temă fundamentală, este scăldată într-un ocean de umor, iar autorul, parcă cerându-şi mereu iertare, izbuteşte să estompeze fondul tragic al sentimentului pe care, totuşi, ni-l înfăţişează plenar”.

Într-una dintre cărţile anterioare, *Viaţa exorbitantă a lui Martin Romană,* găsim un *motto* caracteristic, aparţinând poetei mexicane din perioada barocului Sor Juana Ines de la Cruz: „Numai cine iubeşte îşi poate înţelege contradicţiile şi erorile”.

Asumarea iubirii ca temă, precum şi a riscurilor pe care le implică încercarea de a scrie astăzi romane de dragoste – iată în ce constă aportul lui Bryce Echenique în cadrul „noului roman latino-american”. Şi curajul său. Armele de care se slujeşte pentru a ieşi biruitor din această încercare temerară sunt ironia şi umorul. O ironie tandră, deloc corozivă, şi un umor cervantin, izvorât dintr-o extraordinară înţelegere a omenescului în cel mai amplu evantai al manifestărilor sale, de la cele simple, primare şi perfect previzibile până la cele complexe, subtile, deghizate şi neobişnuite. Un ascuţit simţ al umorului îl ajuta să evite patetismul care pândeşte permanent tema iubirii, cu acea

delicateţe („parcă cerându-şi iertare”, cum observa Rafael Conte) şi cu acel instinct sigur al scriitorului adevărat, care surprinde viaţa într-o viziune dihotomică şi în complementaritatea necontenită a contrariilor. Există, desigur, multă tristeţe în iubirile evocate de scriitor, şi îşi face simţită prezenţa chiar singurătatea radicală a viziunii unui Garcia Mârquez (care nu o dată a definit singurătatea universului său drept o absenţă a iubirii şi a prieteniei), dar această tristeţe nu covârşeşte niciodată bucuria enormă a sentimentului iubirii generoase pe care îl trăiesc plenar cele mai caracteristice personaje ale sale, de la copilul Julius din primul său roman până la Carlitos Alegre, protagonistul romanului *Grădina iubitei mele.* Chiar dacă sentimentul iubirii la un scriitor atât de reprezentativ pentru spaţiul american şi european, din care provine şi se nutreşte, nu poate ieşi din limitele tradiţiei sale literare, cu acel tragism fatal, generator de conflicte sociale şi aducător de suferinţă şi chiar de moarte, al perechii emblematice Tristan şi Isolda, Bryce Echenique reţine cu deosebire două aspecte: cel magic şi cel fatidic. Iubirea lui Carlitos, cel puţin, poartă pecetea bucuriei (numele de familie al personajului este chiar Alegre) şi se înscrie în definiţia spinoziană a iubirii ca o stare de bucurie însoţită

de conştiinţa împlinirii prin această bucurie. La amintitul colocviu de la Madrid consacrat operei sale, scriitorul a ţinut să precizeze că atât el, cât şi personajele sale cultivă iubirea fără a-şi etala (nu fără a percepe, bineînţeles) tristeţea inerentă şi neîmplinirile unui sentiment care nici nu poate exista cu adevărat fără o proiecţie în absolut şi etern a relativului şi efemerului condiţiei umane, încercând să aducă discuţia pe făgaşul literaturii şi referindu-se la personajele care întruchipau, până în acel moment (1991), figura îndrăgostitului, Martfn Romană şi Pedro Balbuena, insistă asupra faptului că iubirile lor sunt evocări ale unor fiinţe pierdute în planul vieţii, dar recuperate în planul ficţiunii, cu bucuria scriiturii. Tratând tema iubirii cu simţul umorului, scriitorul e convins că poate reuşi să recupereze „demnitatea pierdută” a personajelor sale, ba, mai mult, să realizeze un lucru mai dificil şi mai valoros, anume „recucerirea unei lumi totale, a iubirii pierdute”. Şi aceasta mulţumită convingerii fundamentale a scriitorului că iubirea nu trebuie niciodată despărţită de prietenie. Numai prin fuziunea celor două componente (trupul şi sufletul) iubirea se poate împlini cu adevărat şi poate birui degradarea şi moartea. Cazul lui Martin Romană, la care se referea atunci scriitorul, se repetă în romanul de faţă,

cu înnoita vigoare a unui crez profund, în profilul şi traiectoria lui Carlitos Alegre. Perechea Carlitos – Natalia repetă până la un punct relaţia dintre Martin şi iubitele sale (Ines şi Octavia) din romanele vieţii lui „exagerate”, ajungându-se din nou, pe de o parte, la destrămarea cuplului, în pofida faptului că personajele se iubesc „la nebunie” *(locamente),* iar pe de altă parte, în relaţia cu Octavia, care îl întrece în ceea ce priveşte fantezia (sarea vieţii, potrivit scriitorului), iubirea poate supravieţui pentru că e susţinută de prietenie. Nu altfel se vor petrece lucrurile, în mod esenţial, dintre Carlitos şi Natalia din *Grădina iubitei mele.* După momentul iniţial *(coup de foudre)* al fascinaţiei primei întâlniri, în acordurile voluptuoase ale celebrului bolero *Siboney,* atracţia erotică reciprocă este sprijinită şi întreţinută de farmecul irezistibil pe care-l exercită asupra Nataliei ingeniozitatea cu care Carlitos, aparent mereu distrat şi cu capul în nori, comentează lucid şi cu un haz enorm realitatea înconjurătoare, sporindu-i infinit semnificaţiile prin darul „exagerării” iscusite, prefigurat în *Viaţa exorbitantă a lui Martin Romană,* unde Octavia este numită de Martin „Himera”. Nevoia de „himeră”, de iluzie şi fantezie, de expresie inteligentă şi graţioasă a vieţii, în stare să o facă

inteligibilă şi suportabilă, pe de o parte, iar pe de altă parte să-i dea preţ, farmec şi consistenţă, să-i confere profunzime spirituală dincolo de abisurile împreunării frenetice a trupurilor, ba mai mult, să purifice şi să înnobileze atracţia pur sexuală, iată care este acordul hotărâtor şi persistent, sunetul fundamental ce reverberează prelung în armonice superioare.

Pe când, în momentul hotărâtoarei întâlniri erotice cu frumoasa şi experimentata Natalia, Carlitos e un băieţandru timid şi lipsit de experienţă, care descoperă fascinat senzualitatea în formele ei cele mai somptuos irezistibile, şi prin urmare iubirea lui nu are neapărată nevoie de logosul Nataliei, aceasta, în schimb, se simte atrasă de tânărul imberb care o invită la dans neştiind să danseze şi călcând-o îngrozitor pe picioare, şi se îndrăgosteşte de el pentru că, la rândul lui, prinzând curaj prin iubire, Carlitos devine o adevărată sărbătoare a logosului, pe care o va prelungi apoi, realimentând-o permanent cu o fantezie inepuizabilă, în spaţiul privilegiat al grădinii. Dacă viaţa surprinzătorului şi scandalosului cuplu nu se reduce la plăcerile iatacului, este pentru că bucuria simţurilor se completează şi sporeşte prin comunicarea spirituala, ajungându-se astfel la acea relaţie

firească şi atât de preţioasă tocmai pentru că nu este deloc obişnuită, o relaţie întemeiată pe încredere, pe tandreţe, pe acea dăruire totală care atrage paradoxal regăsirea de sine prin intermediul partenerului.

Cum subliniază scriitorul însuşi într-o declaraţie de mulţumire de la începutul cărţii, adresată prietenilor „înzestraţi cu memorie bună şi inimă curată”, personajele centrale au inima curată. Carlitos permanent, Natalia cu intermitenţe. Sau, mai precis, inima ei nu e mai puţin curată, dar îşi îngăduie câteva clipe de viclenie feminină, la care recurge pentru a fi sigură de reuşita unei acţiuni de persuasiune (hotărârea, pe care a luat-o de una singură, de a se stabili la Paris împreună cu Carlitos), fiindcă de eficacitatea seducţiei nu se îndoieşte câtuşi de puţin, ba chiar dimpotrivă, tocmai forţa indubitabilă a seducţiei face posibilă strategia persuasiunii. Ceea ce trebuie să adăugăm pentru a caracteriza pasionalitatea personajelor feminine îndeosebi este o puternică amprentă stendhaliană pe care scriitorul o recunoaşte bucuros, ba chiar o proclamă, în spiritul postmodernismului de astăzi, în care, de altfel, îl putem include perfect, prin numeroase trăsături formale (fragmentarism, digresivitate, deconstructivism, metalimbaj etc.), pe Bryce Echenique

însuşi. „E adevărat că întotdeauna am simţit o fascinaţie pentru Stendhal. Nu de mult, Leonardo Sciascia a publicat un studiu intitulat *Stendhal, mitomanul,* în care arată că scriitorul francez n-a fost niciodată în Sicilia. Cu toate astea, italienii ştiu foarte bine că pentru a fi italian e nevoie să-l fi citit pe Stendhal, fiindcă el a inventat Italia. Asta m-a fascinat la Stendhal, faptul că a inventat o ţară. Pentru că marii mincinoşi sunt cei care spun marile adevăruri”.

Dar, deşi este înainte de toate un roman de dragoste, *Grădina iubitei mele* nu se reduce la atât. Structura proustiană a scrierilor lui Bryce Echenique antrenează un întreg univers social, şi nu doar ca un simplu fundal, ci ca o adevărată substanţă a romanului, o altă temă, la fel de importantă ca tema iubirii. Căutare, investigaţie sau, cum preferă autorul s-o numească, rememorare a vieţii din oraşul Lima anii cincizeci, iată cea de-a doua performanţă remarcabilă a acestui roman polifonic. Dincolo de identitatea lor de parteneri ai surprinzătorului cuplu, despărţit şi apropiat totodată printr-o diferenţă de şaisprezece ani, adolescentul şi femeia matură, personajele centrale au o identitate socială bine precizată: Carlitos este descendentul unei oligarhii profesionale de

faimoşi medici dermatologi, iar Natalia descinde dintr-o stirpe de viceregi şi preşedinţi ai ţării, întruchipând oligarhia socială la cel mai înalt nivel. Prezentarea oligarhiei peruane nu este o noutate în scrierile lui Bryce Echenique. Încă de la primul roman cu care se impune atenţiei în lumea literară hispanică, *O lume pentru Julius,* privirea critică asupra societăţii peruane, vizând deopotrivă oligarhia şi clasele lipsite de privilegii, dar nu şi de arivism, care mocnesc în aceeaşi nemulţumire sterilă, alcătuită dintr-un amestec pestriţ şi strident de ifose, snobism, frustrări, resentimente şi satisfacţii plebee, într-o atmosferă încordată a contrastelor sociale şi a barierelor producătoare de complexe dramatice şi răzbunări nu lipsite de cruzime. Este acea „Lima oribilă” la care autorul se referă în mai multe rânduri, utilizând o formulă definitorie a compatriotului său Salazar Bondy, un remarcabil poet din generaţia anterioară. Învitat să se pronunţe asupra acestei critici sociale atât de radicale şi lucide şi întrebat dacă nu păcătuieşte cumva printr-o agresiune sado-masochistă, scriitorul a răspuns prin observaţia că nu mai puţin sado-masochistă este iubirea pentru Peru a unor scriitori precum Cesar Vallejo, José Maria Arguedas sau Mario Vargas Llosa: „Opera lor –

adaugă Bryce Echenique – este plină de spaimă în faţa realităţii peruane. Vallejo declară că îl *doare ţara* lui, iar Arguedas, că *moare* pentru ea. Iubirea lor, şi nu mai puţin a mea, denotă caracterul profund, sfâşietor, disperat, al implicării într-o realitate răvăşită de mari conflicte interne. Literatura nu poate decât să exprime această iubire”.

Dar acuzaţia de sadism este, oricum, evident deplasată în cazul lui Bryce Echenique. Dacă i s-ar putea aplica întrucâtva unui scriitor sumbru şi sarcastic ca Sâbato, bunăoară, în niciun caz nu i se potriveşte lui Bryce Echenique, care este înainte de toate un umorist din stirpea lui Cervantes. Performanţa rara a scriitorului peruan constă în faptul că prezintă atât oligarhia, cât şi clasele de jos din ţara sa într-o viziune amplă, de frescă socială, prin alăturarea unor universuri mărunte, dar nu izolate, ci deschise spre totalitatea contextului din care fac parte. Posedând un dar deosebit al observaţiei exacte, care-i permite să surprindă cele mai variate scene de viaţă cotidiană, şi slujindu-se de un limbaj funcţional, care-i îngăduie să consemneze cu o remarcabilă flexibilitate vorbirea tipică a diferitelor straturi sociale, dezvăluind mentalităţi şi aspiraţii, Bryce Echenique înregistrează cu umor aberaţiile organismului social şi reuşeşte să păstreze

permanent echilibrul între intenţia demascătoare şi veracitatea obiectivă, între detaşare şi cordialitate, între acuzaţie şi înţelegere.

Naraţiunea se constituie dintr-o multitudine de planuri ce se intersectează, şi această varietate şi împletire de perspective complementare produce spectaculoase jocuri mimetice şi parodice la nivelul limbajului. Ticurile verbale ale personajelor sunt încorporate de narator în propriul său comentariu, şi rezultatul este un stil încărcat de oralitate, o scriitură care vorbeşte, pe care mai curând parcă o auzi decât o citeşti. Glasul naratorului este prezenţa cea mai puternică şi cuceritoare a cărţii, iar darul povestirii, savanta stilizare a mijloacelor verbale folosite de obicei în conversaţie constituie farmecul irezistibil al acestui roman din care se desprinde o senzaţie de prospeţime, de naturaleţe, de sănătate, de cordialitate, de umor robust.

Andrei Ionescu